

دهزگای چاپ و بلاوکردنه وهی

زنجیره ی روشنبیری

*

خاوهزی ئیمتیاز: شهوکهت شیخ یهزدین

سه رنووسهر: بهدران شههمه دهیب

ناوونیشان:

دهزگای چاپ و بلاوکردنه وهی ئاراس، شهقامی گولان، ههولبیر

عه تا نه هایی

سه رجه می رۆمانه کان

عه تا نه‌هایی

سه‌رجه‌می رۆمانه‌کان

گوئی شوړان - بالنده‌کانی دهم با

کتاب: سه‌رجه‌می رۆمانه‌کان "گوئی شوړان - بالنده‌کانی دهم با"
نووسینی: عه تا نه‌هایی
نووسیار: فه‌خه‌دین تامی‌دیان
بلاو‌کراوه‌ی ناراس - ژماره: ۵۰۴
ده‌ره‌تانی هونه‌ریی ناوه‌وه و به‌رگ: ناراس نه‌کره‌م
هه‌له‌گری: شیزاد فه‌قی نیسماعیل
سه‌رپه‌رشتی چاپ: ناوړه‌حمانی حاجی مه‌حموود
چاپی به‌که‌م، هه‌ولیر - ۲۰۰۶
له‌کتیبخانه‌ی گشتی هه‌ولیر ژماره (۷۷۵) ی سالی ۲۰۰۶ ی دراوه‌تی

گۆلى شۆپان

له شوپن چاره نووسىكى ون

پيشكەشە بە داىكم:

«رەحمەى رەسوول ئاغا»

بە فرمىسكە شاردراوھكانى

بە چاوه پروانىيە بى كۆتاييىھكەى

په نجره نزمه‌کان هله‌ده‌بری؛ وهک مندالی چه‌تون به‌لا‌سای کویره بی چاوساغه‌کان، کولانه و کولان دهستی له خشت و به‌ردی دیواره‌کان هله‌ده‌سوو. زوری نه‌خایاند که هه‌نگاوه‌کانی به‌رهو کولانیتیکی بن به‌ستیان برد.

ئاخر ده‌روازه‌ی نهو کولانه رایوه‌ستاند. بو ساتیتیکی کورت دلیشی راه‌ستا. که هه‌ناسه‌ی به‌به‌ردا هاته‌وه و سیوای له‌ساته‌که بووه، یهک دوو هه‌نگاو کشایه‌وه. نه‌وه‌نده‌ی رویشایی بواری ده‌دا ده‌روازه و دیواری به‌چاو دوزی و سه‌ری بو نه‌ودبو دیواره‌که هه‌لبری. ته‌نیا ژووریتیک له‌مالی پشت ده‌روازه‌که چرای ده‌نایسا.

پرسیاریتیک شالوای بو میتشکی برد؛ خه‌ریک بوو په‌ریشانی کا. به‌لام ده‌رفه‌تی پی‌ندا، چهنده کشابووه نه‌وه‌نده به‌ره‌وپیش چووه. ده‌ستی هه‌لبری و به‌نارامی له‌نه‌لقه‌ی ده‌روازه‌که‌ی نزیک کرده‌وه. ته‌زوویهک برووسکه ئاسا رایته‌کاند و ده‌ستی پی‌کیشایه‌وه. بو جاری دووه‌م به‌ترسیتی زیاتره‌وه ده‌ستی بو نه‌لقه‌که برد. هیشتا نه‌یگه‌یشتبوویه خشپه‌یهک له‌پشت سه‌ریه‌وه دایچله‌کاند. گورجیتیک وهرچه‌رخا. تاپویه‌که له‌وسه‌ری کولانه‌که خزا و ون بوو؛ گوئی پی‌ندا. ئالقه‌که‌ی به‌ده‌سته‌وه گرت و به‌رزی کرده‌وه ته‌ق... ته‌ق... دلی داخوریایه‌وه.

خه‌یالی بو پشت ده‌روازه‌که فری. دارتوویهک له‌ناوه‌راستی هه‌وشه‌که‌دابوو. جووتی که‌وه له‌قه‌فه‌سدا به‌په‌لیکه‌وه و مه‌شکوله‌ دزیه‌ک به‌په‌لیکی تریه‌وه. هه‌وزیتیک له‌بنیداو به‌رده‌نویتییک له‌ملايه‌وه. هیچ ده‌نگیتیکی له‌ودبو ده‌روازه‌که نه‌بیست. توندتر کوتای. زوری پی‌نه‌جوو ده‌روازه وهک پیتلوی چاوی نووستوویهک درزی برد. جیره‌یه‌ک بی‌ده‌نگی کولانه‌که‌ی دری. به‌حاسته‌م سه‌ری بو هه‌وشه‌که کیشا. می‌منداله‌یه‌کی قه‌له‌ویچکه له‌پشت تادروازه‌که بی‌ده‌نگ وه‌ستا‌بوو. بو‌نیتیکی ناخوش، وهک بو‌گه‌نی پی‌سای له‌ده‌ماخی گه‌را.

- من لاسم. کوری نه‌م ماله.

بی‌فه‌رموکردن چوو ژوور. بو‌گه‌نه‌که له‌بو‌کپووز و بو‌دوکه‌لدا توایه‌وه. شه‌ویکی به‌قه‌ده‌ر پانزه سال دوور و هه‌ناسه‌یه‌ک نزیک لی‌ژیایه‌وه. له‌به‌ر چاوی‌دامله‌که گری گرت. بلتیسه‌ی به‌رهو ئاسمان هه‌لکشا. هه‌وریتیک له‌گری و گه‌رما شالوای بو‌هیتنا. هه‌ر دوو به‌رده‌ستی کرده سپه‌ری روومه‌تی. ده‌نگیتیک له‌ژووره‌هات:

- کتیه هیوا؟

ده‌نگی دایکی بوو. به‌هه‌لاتن به‌پلیکانه‌کاندا هه‌لگه‌را.

یهک

لاس کوره‌گه‌وره‌ی وسوئاغا دواپانزه سال و له‌سال‌روژی مه‌رگی خویدا گه‌رایه‌وه. له‌ده‌ستی قایبه‌رد له‌کاتیکدا هیچی وای بو‌شار نه‌مابوو، سیبه‌ره‌که‌ی له‌پیش خو‌یه‌وه ده‌کشا و له‌لیتایی سه‌ره‌تای شه‌ودا ون ده‌بوو. له‌قه‌راغ چوم و له‌نیو‌قورغه‌چنار و بیبه‌که‌دا نه‌وه‌نده په‌له‌ی بوو قه‌ره‌قری قریوک و خشه‌خشی گه‌لا و لق و پویه وشکه‌له‌کان چیریان نه‌ده‌دایه. به‌ترسه‌وه له‌به‌رده‌بازه‌کان په‌ریبه‌وه و هه‌نگاوه‌کانی به‌باریکه‌پتیه‌ک سپارد که له‌پشت ساله‌هاوه به‌چاوی هه‌ست ده‌ییینی. نه‌یده‌زانی نه‌و ریبه‌له‌به‌ر قه‌سابخانه‌یه‌کی تازه‌سازوه ره‌ت ده‌بی. به‌خشه‌ی پی‌ی، پو‌لی قه‌له‌ره‌شی سه‌ر خه‌وشی خوار قه‌سابخانه‌که هه‌ل‌فرین. له‌قاژه‌قاژ و دیمه‌نی هه‌ل‌فرینیان له‌ئاسمانیتیکی ره‌شی شیناودا سله‌میبه‌وه. دوا‌به‌دوا چهنده‌سه‌گه به‌ره‌لا لی‌ی وهرین. راه‌ستا، به‌لام بی‌نه‌وه‌ی دانه‌ویته‌وه و به‌ردیان بو‌هه‌ل‌گری دیسان ملی ری‌ی گرت‌وه. سه‌گه‌کانیش که له‌بی‌نازاریبه‌که‌ی گه‌یشتن، زور شوینی نه‌که‌وتن و ازبان لی‌هیتنا.

که‌گه‌یشته یه‌که‌م مالی قه‌راغ شار راه‌ستا؛ هه‌ناسه‌یه‌کی له‌ناخه‌وه هه‌ل‌کیشا و به‌حه‌ز و تاسه‌یه‌کی زوره‌وه پر به‌سیبه‌کانی هه‌وای شاری هه‌لم‌تری. له‌ماوه‌ی کورتی راه‌ستانه‌که‌یدا تاقه‌مناره‌ی مزگه‌وتتیک سه‌رنجی رنیه‌وه.

به‌ر له‌پانزه سال هه‌موو مزگه‌وته‌کان بی‌مناره‌بوون. به‌ده‌م شو‌ربوونه‌وه‌ی نیگایه‌وه شانی هه‌ل‌ته‌کاند. له‌خوار مناره‌که‌وه شار وهک ریزه‌مالتیک بوو چرای ناو ژووره‌کانی به‌رودوا هه‌ل‌کرا‌بوون. ته‌نگه‌تاو و به‌په‌له‌هه‌نگاوی گورجتر کرد.

بیری گه‌یشته‌وه بو‌مالی خو‌یان، هه‌موو بیر و خه‌یالیتیکی تری راونا. که‌خوی به‌یه‌که‌م کولاندا کرد دوو پی‌او و چهنده مندالی دی. بی‌نه‌وه سه‌رنجیان راکیشی له‌حاستیان‌ه‌وه تیپه‌ریبوو. له‌ئاخری نه‌وه کولانه‌دا می‌مندالیک له‌به‌رده‌می قوت بو‌وه و سلوای لی‌کرد. هه‌نگاوی شل بوو. بی‌تیختیار بو‌ناسینه‌وه‌ی لی‌ی ورد بو‌وه. سه‌ری له‌کرده‌وه‌که‌ی خوی راه‌شانند. بریاری دا تا ده‌گاتوه مال گوی به‌که‌س و هیچ نه‌دا. هه‌ر زووش بریاره‌که‌ی فه‌راموش کرد. به‌ده‌م رو‌شتنه‌وه چاوی به‌دیواره‌کاندا ده‌خشانند و جار جاریش سه‌ری بو

«گه رامهوه دایه. گه رامهوه».

له دالانه که رت بوو. شانی ماندووی به لاشیپانی دهرکهی ژورره که وه دا و زهرده خه نه به کی کال پرومه تی نه خشانند.

پیریزن سه ری بهرز کرده وه به بالایدا هه لژنا. له که له موسستی پیته وه بو توقی سه ری. نه وسا نیگای بو سیبهره درتزه که ی به دیواری نه و دیو درکه وه گوتزایه وه. سیبهره که ی لاس سی که رت شکابووه. یه که میان له هیتلی نیوان زهوی و دیواره که. دووهه میان له نیوان دهرکه ی ناو لای ژورره که ی به رامبه ر نه و ژورره تاسه ر سنگی سیبهره که ی هه لئوشیبوو. سیبهره میان له هیتلی بن میچه که. پیریزن لچی هه لقرچاند. رهنکه له بهر خوبه وه گوتبیتی:

– نه و پیاوه لار و له ویره کیته؟

– نامناسیبه وه؟ لاس، کوره گه وره ی وسو ناغا. کوری خوت.

پیریزن له وه ده چوو نه بیستب؛ یان به سه ره تاته که ی ناوه ختی کونه بیره وه ریبه کی زانیب؛ بو به سووکه ناخیتی هه لکیتشا و به حاسته م سه ری له قاند. به لام دوا نه وه بو دووهه م جار بیستی، موچرکه یه که له شی راته کاند و نه وه نده ی تریش سه ری پی هه لبری. چاوی بچووک کرده وه و هه مدیسان له بالای کابرای ناو دهرکه که ورد بووه. دیمه نی لاستیکی قانوره ئاسا که وته سه ر په رده ی میشکی. ملیکی باریک و پرومه تیکی تیک قویاو. به سه ر سوورمانه وه گوتی: «لاس!».

له وه ده چوو مسته کوله به کی گورچکبری لی درابن. خه ریک بوو له هوش خوی بچن. به و حاله ش خوی راگرت و تیرتر سه بری کرد. جووتن چاوی به قولد اچووی دی، وه ک دو کولانه ی ده عبا ی سلوک و ترسنوک. به رزتر گوتی: لاس؟ کوری من؟

نیگای به پرومه تی لاسه وه رچی. بزوه و جووله له گیانی برا. بو ساتیک بوو به بهر د. نه یزانی چی وه خوی هیتنا یه وه. ناوده می تال بوو؛ وه ک ژاری خواردین. تفی قوت دایه وه. به رده هستی به زه ویبه وه نووساند و بهرز بووه. به نارامی به ره وه په نجه ره که چوو. په رده که به حاسته م لادرابوو، دایدا یه وه. له وه ده چوو له سه ره تاته که ی که سیک بترسن.

لاس هه روا به پیته له نیو دهرکه که له دایکی دهروانی، رامابوو. له بیری نه وه دابوو که بلایی به هه له نه چووی؟ وینه ی دایکی که له پانزه سال له وه بهر به دیواری میشکیدا هه لواسرابوو له ته ک نه و پیریزنه که م دوتنه دا به راوردی کرد. هه ر نه وه نده له یه که ده چوون که دلنیا ب به هه له نه چوو. گوتی:

– وه ک سه گ لمبوزم له دار و بهر د و شاخ و دوهن هه لسووه تا گه یشتوومه ته وه ئیره. پیریزن له وکاته دا پشتی لپی بوو. په نجه ی بیزاری چرنوکی له دلی گرت. سووکه ناو ریکی لی دایه وه گوتی:

لاس ده میک ساله مردوو.

هیتشا زهرده خه نه که پرومه تی لاسی به جی نه هیتشبوو.

– به لام من زیندووم و گه راومه ته وه. به رجه ی خوینی خومدا گه راومه ته وه.

پیریزن له و قسه ش دانه چله کی. «گه راویتنه وه؟» به چاو نه و پرسیاره ی رو به پروو کرده وه. لاس به مانای «بو گه راویتنه وه؟» وه ری گرت.

– گه راومه ته وه تا سه گی ولاتی خوم پیم بوهرن. تا سه گی ولاتی خوم قولاهم بگرن.

پیریزن به ره و جیگه ی خوی چوو دهستی له رزوکی بو حه وجوشه که برد: «لاس هه رگیز ناواتی نه وه نده نزم نه بووه».

له بهر خوبه وه نه وه ی گوت. لاس تینه گه یشت. نه ژنوی شل بوو بوو. له وه زیاتر به سه ر پیته خوی بو رانه ده گبرا. شانی له لاشیپانه که کرده وه و هه نگاوتیکی به ره و ژورر هه لئنا. له ترسی که وتن دهستی به دیواره که گرتبوو. پشتی پیته دا و نارام رووخوا.

پیریزن سه ره له دانی هه زار پرسیاره ی له چاویدا دی. گوتی پی نه داو خوی به حه وجوشه که وه خه ریک کرد. لاس بی پیشه کی و له نه کاو له پر مه ی گریانی دا. به ده م هه نیسکه وه چوله که ی ده یان پرسیار له قه فسه ی دلی دهر باز بوون.

– نه وانی تر کوان؟ خانزاد، یادگار، فخره له کوتن؟

له ترسی وه لامی دایکی نه یده ویرا ژیر بیتنه وه. له شی به هوی سه رمایه کی ناوه خته وه ده له رزی.

لاس پیتر هه ر کاتن چاوه روانی هه والیکی ناخوش ده بوو، به و په ری ره شینیبه وه خوی بو دلته زینترین رووداو ناماده ده کرد. نه مه بو نه وه بوو دوا بیستنی هه واله که ناخیتی نارخه یانی هه لکیتشی و بلن: «باشه شوکور! بهس نیبه نه وه ی بیرم لی دهر کرده وه نه هاتوته دی».

به لام ئیستا به پیچه وانه وه له دلی خویدا ده یگوت: «خوزگه نه وه ی بیرم لی دهر کرده وه بهاتایه ته دی».

له وکاته دا دایکی که زیاتر له سه عاتیک بوو قسه ی بو دهر کرد و رووداوه کانی نه و پانزه ساله ی بو ده گتیرایه وه گوتی:

- هەر من و هیوا له ژیر سیبهری مالی و سوو ناغادا ماوین.

لاس به ئارامی سهری بهرز کردهوه، به شه رمه وه له دایکی ورد بووه. پیریتن له و ماوه کورتهدا ئه وهندهی تریش پیر بوو. داماو و ماندوو، وهک ئه وه له سه فهره ریکی سهخت و ناخوش گه راپیتته وه، وهک ئه وه هه موو ئه و رووداوانه له و ماوه کورته دا روویان دای. هه موو ئه و به لا و موقه ده رانه له و سه عاته دا به سه ری هاتیج. به و حاله ش وازی نه ده هیتنا و نه یده برانده وه. له وه نه ده چوو هه ست به بوونی که سه یک بکا. ده تگوت به ته نیایه و رابردوو دور ده کاته وه. ده تگوت ورتنه ده کا. به سوژه وه وشه کانی ده کیشا. هیندی وشه و رسته ی دووباره و چه ندباره ده کرده وه. وهک ده نگدانه وه. به تایبهت ئه و کاته که ده یگوت «هەر من و هیوا».

لاس نیگای بو روخساری هیوا گوژیایه وه. سوژی گپرانه وه که ی دایکی ئه ویشی گرتبوو. سه ری زلی به ملیه وه شو بو بووه. مه چه کی دهستی خو ی ده کروش و ده گریا.

لاس دیسان ههستی به بوگه نی پیسایه کرد. ده بو به بیژه وه تف بکاته وه. ناچار نیگای لی دزیه وه به چوار قورنه ی ژوو ره که یدا گپرا. چوار دیواریه که که هیتستا دوو که ل شوین فلچه ی کو نه ته راوی نه سه رببووه. نایه تولکورسیه که به لای ژوو رووی دیواره که وه بوو. ره سمی و سوو ناغا له سه ر تاقی ژیر نایه ته که توژی لی نیشتبوو. بو ره سمی خو ی گه را. له سه ر تاقه کانی تر جگه له رادوییه که و قورنائیک و چه ند کتیب هیچی تری نه دی. کتیبه کانی باوکی ناسییه وه. شانامه و خه و نامه و کتیبیکی شه رعیات. یه ک دوو گولی لاسیقی له گولدانیکی بلوردا له سه ر تاقه بچوو که که بوو. نایا پشتریش ئه و گولدان و گولانه یان بوو؟ بیری نه که وه وه. پیتی خوش بوو هه والی ره سمه که ی خو ی و خانزاد بزانی. ئه و ره سمه که وهستا حسینی عه کاس پیش له دایک بوونی یادگاری کوربان گرتبووی. نه یوترا له دایکی پرسی. بیوترایه هه والی ره سمه که ی فه ر خه ی براشی ده پرسی. ئه و ره سمه ش له هه مان روژدا گیرابوو. ئه و روژه ژور له به ر دایکیشیان پارابوونه وه که به یلی ره سمی لی بگرن.

نیگای له سه ر روومه تی دایکی چه قی. بو یه که م جار له خو ی پرسی، بو ئه وهنده پیر بووه؟ پیتی وابوو ئه و چرچ و لوچانه هه موویان به روژتیک روومه تیان به و مه ره یه بردوو. له زه نییدا چرچه کانی سه ربیه وه. چاوه کانی دایکی گه ش بوونه وه. وهک سالانی زوو میه ره بان و پر له به زه بی. ئه و حاله ته ژوری نه خایاند. سه پیه نه کانی ورده ورده زه رد و بو ره قنه بوونه وه. برژانگه کانی به ره و دوا هه لوه رین و پیلووی شوژ بوونه وه.

ئه و تیرامانه دایکی بیتزار کرد. له بهر ئه و بیتزارییه، یان له ترسی پرساری تر له بهر خو به وه گوتی: «فهره ویتیم ژور کرد». ئه وسا به دهم هه ناسه یه کی قوول و ته قه لای به رزوونه وه درتیه ی پی دا: «ماندوو ی. بوژ له و دیو راکشی».

لاس خوشحالی خو ی له و ئیجازه یه پی نه شاردرایه وه. وهک به روکی پالتو کونیک بگرن و به رزی بکه نه وه هه ستا. له بهری ئه وه خو به ژوو ره که ی تر دا بکا به ره و بانیه که چوو.

سیبهری ماله که هه موو بانیه که ی گرتبووه. مانگ تازه له جنیره وه سه ری ده ره ینا بوو. بو دیتنی ده بوو به پللیکانه کاندادا گه ری و خو ی بگه یه نیته ئه و سه ری حه وشه که. تا پوی ناوه راستی حه وشه که پیشتر وهک ورچیک ده چوو؛ به نادرکی سووتا بوو. ره شایی توخی له بهر تریفه ی مانگه شه ودا ده بریسکایه وه. وهک ته و اف، چه ند جار به ده وریدا گه را. به ری به کولی گریانی گرت. حه زی کرد توند له باوه شی بگری و دلی پتوه بنووسینی. دلی خو ی ده دی که وهک مه لیک کی کوژراو، وهک پارچه یه ک خو تینی ده له مه له ناوه وه به په راسوه کانیه وه لکا بوو. به پیچه وانه وه چه ند هه نگا و لپی دوور که وه ته وه. له شو تینیک که راست مانگی به ژوو ر به نده وه سووتا وه که وه ده دی، راوه ستا. نیوه ی روومه تی مانگ له پشت په له هه وریکه وه بوو. وهک ئه و له باخه لی دزیکدا بی. ئه وه ونده سه ریری کرد تا په له هه وره که هه مووی لی شارده وه. به نده وه که ش له بریسکه که وت. رو شنایی کزی ئه و دیو په نجه ره ی ژوو ره کان (ژوو ره که ی دایکی و ئه و ژوو ره که قه رار بوو لپی راکشی) سه رنجی راکیشا. ئه و دیه نه له سه ر ته خته به ردیک- که پیللیکانه ی ته ندوو ره که بوو- داینیشاند. دهستی پی ژیر چه ناگه نا و بو شه وانی سه رده می مندالی برده وه.

لاس له پشت په نجه ره وه سه ریری ژوو ره که ی ده کرد. له سه ر مجریه پولا که چرایه کی گرسوز ده نایسا. سیبهری میوانه کان له سه ر دیواره که به رزتر و گه وره تر له خو یان دیه نیکی سه ر و سه مه ره یان ساز کرد بوو. میوانه کان پیوا ماقوولانی گه ره کی خو اروو بوون. شیخ ساله، مه لا خالید، حاجی سمایل و میرزا حه مه که ریم. هه موو جار یک دوا گه رانه وه ی و سوو ناغا له راو لییان ده گپردرایه وه. میوانی بوو و کوژی شه وانه و شه ره شیعر: «قولورفی.. لمن توفیق.. قلم گفتا که من شاه جهانم... قلم زن را به دولت می رسانم. به میم» پیتی ئه لف و بی برابوو میوان نه به زیبوون.

لاس له وه رزی یا له ژوو ره که هاتبووه ده ر، تاقه تی دانیشتن له لای خو ارووی نه بوو؛ رتگی لای خاله نایه ریشیان نه ده دا. خاله نایه ر له ژوو ره هه موو میوانه کانه وه، له

ته نیشته په نجه ره که دانیشته بوو سهری به کوشیدا شور کردبووه. سینه ری ریشه سپیبه که ی له لاشانه وه که وتبووه سهر دیواره که و به حاسته ده لهرایه وه. دیار بوو له بهر خو به وه قسه ی ده کرد. تا ساتیکی تر میوان دهریشتن و میوانخانه چول ده بوو. نهوسا لاس ده چوو به بن ریشی چوکی داده دا و دهیگوت: «دهی خاله، بهیت».

خاله نایه ر دهیزانی لاس ده میکه چاوه روانه. دهسته سپیبه که ی به سهر دا دهیتنا و به زه ده خه نه وه دهیگوت: «دویشهو تا کوتیمان گوت؟»

لاس له بیر ی بوو. وه بیر خاله نایه ریشی دهیتنا یه وه. خاله سهری بو ده له قاند و نارام دهستی پی ده کرد:

«خه زال به لاسی گوت:

چبکه م نه ویش بو من ده بیته خه م، نه من بابان ویرانی
پتیمان گوتم، گولی شورانی هه ن له چل پله ی عومانی
چراو لاله ت ناوی. سهر به خو دایسی هه تا سبحه یانی
لاس گوتی:

مایینی شی خزم بو دهرین به یه کجاری
رمبی نه زه ریم بو دهرین ده گهل جووتی زه رگی خوندکاری
خوم ده سپیرم به خولا و به جه باری
یان سهری خوم داده نیم یان گولی شورانی دینم به دیاری
یای خه زال گوتی:

چبکه م نه منی سهر به تال و مل به کوتیه
مایینی شی خزم بو له به هار به ندی دهرهینا
ده پشیمان ده کرده وه زینه

هه گبه یان بو دهیتنا

پریان کرد له نانی شه کرینه
لاس گوتی:

یای خه زال نه تو نه وه هه گبه ت بو چپیه؟

نه نگو بوم بین رمبی نه زه ری که وایه کی دوولا بیبه

زه وادم ناچیته سهر زاری هه تا گولی شورانی ت بو نه هینم به دیار بیبه...

سهیر نه وه بوو نه گهرچی لاس زوو شتی له بیر ده چوو وه کهم بیر و هوش بوو، به لام وشه به وشه ی به یته کانی له بهر ده کرد. وه ها که بو سالی دواییش ده تگوت خاله نایه ر له میشکی دایه و نه م داوای لی ده کا «دهی خاله...» خاله ش دریشه ی ده داتی:

«لاس دهلی شهر شهر کاوران نبیه. شهر شهر ی به رانانه...»

نه من لاسی باله کیم بو گولی شورانی هاتوم، ته واه.

یان ده بی شهرم له گهل بکه ن یان ده بی له چل پله ی عومانی بکه ن بلاوه

به و شه وه چل گولیان، گولی شورانی هیناوه.

دهسک به دهسکیان کرد له هه گبه ی لاسیان ناوه.

به ناوریشمی دووکانی پیچراوه».

له وه داو خاله نایه ر نه بوو که به یته ده گوت. لاسه شور ی باله کیان بوو له مه بدانی میشکی کوره بچکوله ی وسو تاغادا دوور پتیا نیکی ده هاته بهر. رتیه کی یه ک روژه ی پر مه ترسی و رتیه کی چوار روژه ی نه من. رتی پر مه ترسی هه لده بژارد. نه و رتیه ی که به ولاتی چلکنانا رت ده بوو. نه وه نه دی ده زانی تیریکیان ده هایشتی. که ناوری ده دایه وه و سهری هه لده پری دهیدی تیر هاویژ له به رزیبه. له وویوه زورگیکی بو ده خست و ده یته نگاوت. تیریکتی تریان ده هایشتی، بهر رانی ده که وت و زینی له گهل ده پری. ده یگوت: «وه لاهی ده ری نایه نمه وه تا به دهستی خه زال دهر نه یه ته وه». نه وسابه برینداری ده گه رایه وه.

خاله نایه ر ده یگوت و به ده میه وه خو ی راده ژه ند. رهنه ناگای له گوتگره بچو که که ی نه بوو که چو رکیفی له مایینه شی خز ددها و رمبی هه لده کیتشا.

لاس روژی دواپی، کاتی وه بیر ی ده هاته وه له خه ونه کانی دا پیاویکی ته و او بووه و سمیلی به ملا ولادا با داوه و له خه لکی عومانی گولی شورانی و بستوه، راده ما و به خو ی ده گوت:

- نه گهر روژی له روژان گولی شورانی بینمه وه، پیشکه ش به کامه یای خه زالی که م؟

وه لاهی نه و پرسیاره ش به لای خاله نایه ره وه بوو. بو یه تا تیاره چاوه روانی گه رانه وه ی خاله ده بوو. که خاله بو ده ستنو تر گرتن ده چوو ه سهر بیر که لاس لیتی ده چوو ه پیش و به شه رمه وه ده یگوت:

- دویشهو چوم و دهسکیک گولی شورانم هینا.

خاله دهستی بهریشی دا دهیناوا ناوی دهستنوژته که ی لی دهچورانده و دهیگوت: «دهی؟»
لاس که نهیده زانی وها پرسباریکی لی دهکری، بهردهستی له یهک دهسو به منگه منگ
دهیگوت:

- دهی هیتنام.

خاله همدیسان دهپرسیبیه وه:

- دهی باشه چیت لی کرد؟

لاس بییری دهکرده وه. هیتابووی. دهسکیتک گولی زهرده و سوور. بهلام:

- بهلام نه مزانی چی لی بکه م.

خاله نایه رووی لی گرژ دهکرد و دهیگوت:

- نهی یای خه زال؟ بو نه تدا به یای خه زال؟

- کامه یای خه زال؟

خاله بییری دهکرده وه. راده ما. چاوه نهرمه کانی له دوور دهپری و چهند جار له بهر خویبه وه
دهیگوت: «یای خه زال.. یای خه زال...» پاشان ناخیتی قوولی هه لده کیشا و دهیگوت:

- بتدایه به من....

- به تو؟

منیش به مندالاندا بلاوم دهکرده وه. سهرو چلیکم ده دانی و ده مگوت، نه مه دیاری لاسه
شوری خومانه.

بهلام تا لاس دیسان خهون ببینیتته وه و دهسکیتک گولی شوپان ببینیتته وه، سال یهک له
دوایهک تیده په پرن و خه لک به خه مه وه ده لیتن: «سو فی نایه ر خوتان خوش». ههروه ها که
سالانیتک له وه دواش گوتبوویان: «لاس خوتان خوش».

لاس له ماوهی نه و پانزه ساله دا که له بنه ماله که ی دابرابوو، زور جار بییری له وه
کردبووه. رهنگه هه والی مردنی به که سوکاری گه یشتیب؛ بهلام هه رگیز بییری له وه نه کردبووه
نه وه واله وا به ناسانی جیگه ی خوی کردبیتته وه. دایکی ئیمشه و گوتبووی: «پانزه سال
تیپه ریوه. پانزه پاییزی ناوا دار و درهختی رووت کردوته وه».

لاس له زوربهی نه و ماوه دووربیه دا، نه گهر چی جگه له کوتیک ناسمانی که رت که رت
هیچی تری نه دیبوو، بهلام ههستی به تیپه ریینی زه مان کردبوو. به تاریکی و روون بوونه وه

په یته پیتا بییه کاندای، به هات و چووی په له هه وره کاندای، به توه وهی سات له دواساتی
وزه و توانای خوی و کال بوونه وهی به شیک له بییره وه رییه کاندای. زه مان لای نه و نارام و
به کاوه خوی تیپه رییبوو. به لام بییری له وه نه کردبووه زه مان له شاره که شی، له مالی خوشیان
تیپه رییبی. ههروه ها که بییری له وه نه کردبووه که س هه والی مردنه که ی لی به راست گه رابی.
به دایکی گوتبوو:

کهس نه بوو گومان له مردنم بکا؟

دایکی گوتبووی: «جگه له...» نه وسا قسه که ی له ناخ و هه ناسه یه کی سارددا شارده بووه.

لاس گورجی پرسیبوو:

- جگه له کی؟

دایکی گوتبووی:

- خه لک بروایان به مردن زیاتره تا به ژیان.

که واته لاس له پیناوی سه لماندنی نه و بروایه دا مردبوو. پرسه یان بو دانابوو.
لاواندبوویانه وه. بو گوری ونی گریابوون. نه وسا دوا چلوان وه که هه موو مردوو یه کی تر له
بیریان کردبوو. ناویان سرببووه، له میشکیاندا، له بییره وه رییه کاندای، له سه ره هه موو نه و
شتانه که هی نه بوون، ته نانه ت له سه ر ژن و منداله که شی.

دایکی گوتبووی:

- لاس ئیستا هیچی نه ماوه و ناوی له سه ره هیج نییه. که واته نایب گه رابیتته وه». پیریزن
به کولی گریانه وه نه وه ی گوتبوو.

لاس هیتستا له سه ره پلیکانه ی ته ندوورده که بوو. هیرشی دووباره ی قسه کانی ئیمشه وی
دایکی دوا هه م سه نگره ی وره و توانای داگیر کردبوو. په که که و ته تر له هه میشه چاوی له
ره شایی بی سنووری ناسمان بریبوو. نه ستیره کان پۆل پۆل له بهر چاویدا کوژابوو نه وه.
کزترینیان- که به هی خوی زانیبوو- پیشتر له هه موویان له ره شاییبیه که دا توابوو.
هه ستیکی نوئی له سووچیتی ناخیدا سه ری هه لیتنا. گومان په لوپوی ده رکرد و هه موو
گیانی داگیر کرد: «بلی نه مردیم؟»

پانزه سال ته مه ن و نازار و چاوه روانی لی بووه شه قه ی بالی مه لیکه هه لفریو و
خشپه ی ده عبا یه کی ون. به وه وه نه وه ستایه وه، له له دایکبوونیشی درده ننگ بوو: «بلی
خه ونی بوونیک نه بم؟ یان حه قایه تیکی هه لبه ست؟»

ئەو پرسىيارە چوۋە بن بالى و بەرزى كردهۋە. ۋەك شىت ھەللات و بەپلىكانەكاندا ھەلگەرا. تا ژوورى داىكى نەۋەستايەۋە. بەرەۋ تاقى كىتەبەكان چوۋ. دەستى بۆ قورئانەكە برد. پارچە سەۋەكەى لەبەر دامالى و لىكى كردهۋە. ھىچ ئايەتتىك سەرنجى رانەكىشا. دواھەم لاپەرەى ھەلدايەۋە. لەپشت قورئانەكە بەخەتتىكى خۆش ناو و سالى لەداىكىبونى نووسرابوۋ:

«لاس... تەمەنى دريژ و بەرەكەتى ئەم قورئانە رىنوتىنى ژيانى بى».

سەيرى مېژووى لە داىكىبونى كرد. سى رۆژ پېش ئەۋەى رۋوس ئاگر لە شار بەردەن لە داىك بوۋبوۋ.

«يەكەم گىرمانى لاس رەنگە لەبەر ھېرشى سپاى داگىركەرى رۋوس بوۋبى»؛ داىە گولتى داىكى سالاننىك لەۋەدوا كاتى بېرەۋەرى رۋوداۋەكانى ئەو رۆژانەى دەگىپرايەۋە، ئەمەى دەگوت.

رۋوسەكان دواى توركى عوسمانى شارىان گرت. خەلك دەيزانى ئەمانىش مرخيان لەپاۋورپوت و كوشتوپ خۆش كروۋە. بەۋپەرى داماوېيەۋە بۆ پېشگرى و چارەدۆزى لە دەورى يەك كۆبونەۋە. تەنانەت وسوۋ ئاغاش لە بېرى نەمابو لەو رۆژەدا لە كوتىخا و رېش سىپىيەكانى شار كى ئامادەى كۆبونەۋەكە بو. بەلام لە بېرى بو، يان دواتر بېستبۋوبەۋە ھەمو ئەو كەسانە كە ماۋەيەك لەۋەپېش بەفتواى يەك دو مەلا بۆ پاراستنى دىنەكەيان و ھەلقان لەسەرحوكمەتى خەلىفە ئالاي سەۋزبان ھەلكردبو، بۆ بەگژداچوونى سپاى رۋوس تا مىاندواۋ چوۋبون، ئەو رۆژە لە ھىچ كونىتكەۋە ديار نەبون.

رېش سىپى و پىاۋ ماقول- ئەۋانەى لە خۆيان رۋوسور بوون- بېريان لەۋە كرىدۆۋە چى بەرەۋ پېرى داگىركەرى نوۋى بېن و شەرمى چى پاشەكشەيان پى دەكا. پېشتر قورئانىان بەرەۋ پېرى سپاى خەلىفە بردبو، گوتىيان نەدابوۋيەۋە گوتبوۋيان قورئانى كوردان بەغەلەت نووسراۋە. ھەر بەۋ تاوانەش داريان ھەلدابوۋ مىلى چەند كەسبان بەپەتەۋە كرىدبو. يەكئى لە پىاۋە زىرەكەكان پېشنىارى كرىدبوۋە مىلى جوۋلەكەكان پېش خۆيان بخەن. ئەۋانى تر سەيرى يەكتىريان كرىدبو. دواۋەيەك لەبەكرامان تىكرا سەرى رەزامەندىيان لەقاندبو. مالم لەۋ كۆبونەۋەدائەبو؛ يان بابلىم بانگ نەكرابو تا پىرس و راي پى بكن. بەۋ حالەش ھەموۋيان دلنباۋون بى قسەبىيان ناكا و رازى دەبى. بۆ دەبوۋ رازى

نەبى؟ ئەۋىش ۋەك ئەۋان خەلكى شارەكە بو. باب و باپىرى لەۋ شارەدا ژىابوون. ئەگەر چى ھاۋدىنىيان نەبو، ئەگەر چى زۆر كەس بى حورمەتتىيان پى كرىدبو، سەگەيان پى گوتبو، ئەگەر چى شەمۆيان مندالى جەربەزە و ھاروھاجيان فېركرىدبو كەۋا شۆرەكەى ئاگر دەن، بەلام مالم عاقتىر و دل گەۋرەتر لەۋە بو كە ئەۋانەى لە بېر نەچىتەۋە. بۆيە ھەر كە پىيان گوت و لە بىرەكەيان گەياند ترسى فەرامۆش كرد و بەرەۋ خىۋەتى مىۋانە قز سوۋرەكان پىشيان كەوت:

- بەسەرى پوترى مەزن، عوسمانى دەردىكىيان پى داين جەنابى مالم بۆمان دەگىرا. ھەموۋيان ۋەك دەستەيەك قوتابى سىرودخوتىن ئەۋەيان بەرۋوس گوت. مالم كە چىزى رىزگرتنەكە ۋەرى دەدايە، سەرى رەزامەندى لەقاند و بۆ پىشكەش كرىنى وتارەكەى لىيان چوۋە پىش. رۋوسەكان لەۋەش كافرتر بوون گوى بۆ وتارەكەى شل كەن. بەقاقاى گالته پى كرىنەۋە ۋەدەريان نان.

بۆ بەيانىدا يان ھەر ئەۋ رۆژە قز سوۋرە چاۋشىنەكان بۆ دامركاندەۋەى چلىسىيەكانيان لە ئوردوۋگاۋە بەرەۋ كۆلانەكانى شار رىچكەيان بەست و دەرەكى مالانىيان شكاند. كارىكىيان كرد، سالەھا لەۋە دواش خەلك لە رۋويان نەدەھات راستى رۋوداۋەكان بگىپنەۋە. تەنيا لە بەرخۆبانەۋە ھەناسەيەكى قوللىيان ھەلدەكىشا و دەيانگوت: «باش بوۋ زوۋ بىراريان دا ئاگر لە شار بەردەن».

مالى وسوۋ ئاغاش ۋەك ھەموۋ خەلكى شار بەپەلەپروۋزى ولاخىيان باركرد و گاوگوليان پىش خۆيان دا و شارىان بەجى ھىشت.

دايە گولتى ھەر كاتى دەگەيشتە گىپرانەۋەى بېرەۋەرى ئەۋ رۆژانە، بەداخەۋە دەيگوت:

- گەنج بووم؛ دەرەستى زەبىستانى نەبووم، خەمى لەدەست چوونى شت و مەكى نۆمالىشم نەدەخوارد؛ بەلام قارنەكە بەۋەندە دەستبەردار نەبو، ھەموۋ سامانى لە چنگ دەرھىتەن.

ئەۋسا لاس دەرەتەى بىدەنگىيە پى لەماتەمەكەى داىكى دەقۆستەۋە دەيگوت: بۆ چى تى لە چنگ دەرھىتان؟

دايە گولتى تالاي بىخى دانەكانى قووت دەدايەۋە، دو دلۆپ ئاۋى پەنگ خواردوۋى نىۋ چاۋەكانى دەرېشت و ۋەك ئەۋە بەسەر خۆلەمىشى ھەموۋ سامانىدا چۆكى دادابى بېرەۋەرى كۆنى لى دەژبايەۋە...

به‌رۆژێکی شه‌ست و په‌هیل، باریان کرد. هه‌ر خۆیان نه‌بوون؛ دوو بنه‌ماله‌ی تریش شویتیان که‌وتبوون. بنه‌ماله‌ی په‌حمان ناغا، براگه‌وره‌ی وسووناغا، کاسبیتکی ده‌سته‌وه‌ستان که‌هه‌موو ته‌مه‌نی به‌سه‌ر شایه‌ن و پیتوانه‌دا نه‌وی بۆوه. ئه‌وه‌نده‌ شاره‌زای سه‌نگ و سووکی خورما و مپوژ و ماش و برویش بوو، دوو ئه‌وه‌نده‌ نه‌شاره‌زای ساردی و گه‌رمی رۆژگار بوو. له‌گه‌ڵ وسووناغا دا خودایان یه‌ک بوو، له‌خودا بگه‌ریته‌وه‌ دایکیان. باوک برا نه‌بوون. له‌ماله‌ باوانی وسووناغا هه‌ر ئاوه‌لناوی «ناغا» ی به‌خه‌یر پێ برابوو. ناو و ناویانگ و شان و شکۆ، هه‌یج. خات سه‌لاوی ژنی له‌ خۆی داماوتر، ژنیکی سه‌سه‌پۆلی بێ ده‌م و زمان بوو. ئه‌ویش وه‌ک خات گوڵی زه‌یستان بوو. جگه‌ له‌دوو کوری چلیمی ده‌رووژووره‌که‌ر، کچیتکی ساوای به‌به‌ره‌وه‌ بوو. بنه‌ماله‌ی دووه‌م دایک و باوکی خات گوڵی بوون. پیریتن و پیره‌پیاویتی به‌ساله‌چوو. له‌ پانه‌ منال ته‌نیا کوپ و کچیکیان گه‌وره‌ کردبوو. کوپه‌ رۆشتبوو ئاوپی له‌ نه‌داه‌وه‌، بۆیه‌ ته‌نیا چاویان له‌ بالای گوڵی بوو.

باران وه‌ک له‌ گۆزه‌ی سه‌روبن برژیته‌ خوار، ده‌باری. زه‌وی یه‌قی دا‌بۆوه‌ ئاو له‌ شیوه‌له‌کاندا ده‌یلرفاند. له‌ پرده‌ دارینه‌که‌ی چۆمی شار په‌رینه‌وه‌. به‌لام شیو و جۆی ده‌شتی قه‌راغ شار به‌گران بواریان ده‌دا. ده‌یان و لاخ به‌باره‌وه‌ که‌وتبوون. ژن و مندال و پیر و جوان له‌ قور چه‌قیبوون. قور ماجوومی ئاسا توند بوو. گوئی شیوه‌له‌کانیش وه‌ک لیته‌ شل. ئاسمان چلکن بوو. وه‌ک په‌رۆی قوراوی گووشراو. ئاسۆ لیل و تاریک بوو. زاق و زرووقی مندال و گریان و پارانه‌وه‌ی گه‌وره‌کان ده‌گه‌یشته‌ ئاسمان. وه‌ک دایه‌ گوڵی ده‌یگوت له‌ ده‌شتی مه‌حشه‌ر ده‌چوو. خه‌لک به‌دنیایه‌یه‌وه‌ به‌ره‌و به‌هه‌شت نه‌ده‌چوون. له‌ دۆزه‌خه‌که‌وه‌ بۆ دۆزه‌خه‌کی تر. له‌ شاریکه‌وه‌- که‌ چاره‌نوسی سووتان بوو- بۆ شویتیتکی ون و نادیار. کاروانی مائی وسووناغا به‌سه‌ و چان گه‌یشته‌ «نه‌مه‌شیر». دیتیه‌کی بچووک له‌سه‌ر چه‌قی رێی دۆلێکی هه‌راش. له‌ تیمیسکینک ده‌چوو به‌ لێوی کویتستانه‌وه‌.

- لیره‌ نه‌گیرسیتینه‌وه‌ لیتمان ده‌قه‌ومی. خات گوڵی ئه‌وه‌ی گوتبوو. په‌نگه‌ زانیبیتتی کویتخای دێ کۆنه‌ باوکی وسووناغا بووه‌.

وسووناغا گوتیوی: «جابلیتی میوان راگرن؟» په‌نگه‌ زانیبیتتی له‌ رۆژی وا په‌شدا ئاو له‌یه‌کتر نه‌دانه‌وه‌ ناپیاوی نییه‌. به‌ده‌نگ یه‌کتره‌وه‌ هاتن نازیه‌ تیبیه‌.

کویتخا هه‌باس نازا بوو. پیاوی ناو پیاوان بوو. بنه‌ماله‌ و که‌س ناس بوو. به‌پیریانه‌وه‌

چوو. وسووناغا ی له‌باوه‌ش گرت و به‌هه‌ناسه‌ی گه‌رمی بناگوتی ته‌زیوی لاوانده‌وه‌. ئه‌وسا رووی له‌ که‌سوکاره‌که‌ی کرد و گوتی:

- خۆتان به‌لیقه‌وماو نه‌زانن. که‌ندوومان پیره‌ له‌ گه‌نم و جۆ و هه‌رز. تا به‌شی کرد پیتکه‌وه‌ ده‌یخۆین. لیتمان برا پیتکه‌وه‌ روو له‌ خودا ده‌که‌ین.

میوان بزهیان بزووت. هاوکات ئاسۆ روون بۆوه‌ و زه‌ویش به‌رامه‌ی پژاند. کویتخا هه‌باس ژن و مندالی خۆی ده‌نگ دا:

- ژووریان بۆ چۆل که‌ن.

دوو ژوور بۆ وسووناغا و که‌سوکاره‌که‌ی خاوین کرایه‌وه‌. له‌لای ژوورووی میوانخانه‌ش دۆشه‌کیان بۆ خۆی راخست و به‌جووت سه‌رینیان بۆدان.

خۆشحالی وسووناغا له‌و میوانداری و ریز و حورمه‌ته‌ زۆر ده‌وامه‌ی نه‌بوو. به‌پیتچه‌وانه‌ی چاوه‌روانی هه‌موو لایه‌ک، کۆچ و ئاواره‌یه‌یه‌که‌ زۆری خایاند. جگه‌له‌وه‌ش هه‌وال و باس رۆژ له‌ دوا‌رۆژ ناخۆشتر ده‌بوو. له‌ شه‌ریتکی وا عاله‌مگیرا مه‌ترسی قات و قری ده‌کرا. مه‌ترسی زستانی ئه‌م ولاته‌. هه‌پرشیتکی سارد و درنده‌. کویتخا هه‌باس له‌گه‌ڵ یه‌که‌م به‌فردا سه‌ری که‌ندووه‌کانی هه‌لدايه‌وه‌. ده‌غل زۆر خزابوو. له‌ سالان گه‌لی زیاتر. په‌نگ به‌روویه‌وه‌ نه‌ما. ده‌نگی له‌ هه‌موو ژووره‌کاندا په‌نگی خواره‌وه‌:

- ده‌ست به‌ده‌غل و دانه‌وه‌ بگرن ئافره‌ت، زستانی ئیمسال کتیبیه‌.

ئافره‌تی مائی کویتخا داچله‌که‌ین. په‌نگه‌ پیتشتریش داچله‌کابیتن. ژن له‌ ده‌لاقه‌ی چاوی پیاوه‌وه‌ ده‌روانن. چاوی کویتخا پیتشتریش ترس و خۆفی درکاندبوو، به‌لام نه‌یانده‌زانی ده‌بێ چی بکه‌ن. چۆن ده‌ست پیتوه‌ بگرن؟ کامه‌ هه‌لپێژ و په‌لپێژیان کردبوو که‌ له‌وه‌دوا نه‌یکه‌ن؟ بیریان ته‌نیا بۆ شتیک چوو. ده‌رکه‌یان گاله‌دا.

«ته‌ق... ته‌ق... ته‌ق...»

هه‌رکه‌س ته‌قه‌ی ده‌رکه‌ی ده‌بیست، به‌توره‌یه‌یه‌وه‌ ده‌نگی هه‌لده‌پری:

- نایکه‌ینه‌وه‌، ئاومان سه‌ر ئاگر نه‌ناوه‌».

ناو دێ پر بوو له‌ خه‌لکی ئاواره‌ و لیقه‌وماو. ده‌سته‌یه‌ک ده‌رۆشتن، چوار ده‌سته‌ ده‌هاتن. شه‌رم و شووره‌یی نه‌مابوو. سکی برسی نانی ده‌ویست.

هه‌رکه‌س هه‌والی پیاوکوشتن، مال برین یان رووت کردنیتکی ده‌بیست، ده‌یگوت:

«پیاوی نازا ئه‌وه‌یه‌ کوتی نان بۆ مال و مندالی په‌یداکا». که‌س باسی ئه‌وه‌ی نه‌ده‌کرد ئه‌و

کوته نانه له دهمی کامه مندالّ یان له ناندینی کامه مالّ دزراوه. هه موو دهیانزانی له دۆزه خدا باسی تاوان ناکرئ. تاوان له وه پیتش کراوه له دۆزه خدا سزای تاوانی پیتشوو دهریتنه وه.

کویتخا هه باس نه گهرچی نهیده زانی تاوانی میوانه کانی چیه، نهیده ویست شهریکی سزایان بئ؛ بۆیه پرووی لی تالّ کردن. وسوونغا بیری له وه ده کرده وه نه گهر هه خۆبان بوونایه دهر بهستی رۆشتن نه بوون. بهلام هه خۆبان نه بوون. پیتنج سهه خیزانی مالی رهحمان ئاغا و دایک و باوکی گولئ، پیریتژن و پیره پیاوکی که له مئاخریانه دا له سهه کولتیره یکی هه رزن دایک و باوکی یه کتریان له گۆر دهرده هینا.

دایه گولئ دوا ئه وه هه موو ساله له بیری نه مابوو خۆی یان وسوونغا، کامیان پیتشر گوتبوویان: «بریا دهستبه دارمان بوونایه».

به دهم ئه وه گوتنه وه رۆحیان هه ره سهی هینا. تاوان له خه یالته که وه دهست پیت ده کا. هه ردووکیان ته سلیمی خه یالته که بوون. وه ها ته سلیمیک که به گوتی یه کتیرا چریاندیان: - ده بی له یه که هه لبریتن. ئه وان به ریتی خۆبان، ئیمه ش به ریتی خۆمان.

به شه رمه وه ئه وه یان گوت. چونکا ده بانزانی وه که ئه وه یه بلتین «ده بی ئه وان بکه ینه قوریانی خۆمان. ده بی به سهه مه یی ئه واندا به ریتینه وه و خۆمان رزگار که یین». ئه وان کئ؟ دایک و باوک، برا و برازا.

- ئیمه ناچارین لیره برۆین. ناچارین به جیتان بیلین». وسوونغا کاتی گوتنی ئه وه قسه بیری له هیچ شتیکی مرقانه نه ده کرده وه.

«ئهی ئیمه؟» رهحمان ئاغا کاتی ئه وه ی ده پرسی سه بیری سه لای خیزانی ده کرد. هه ردووکیان ده میان داچه قیبوو. ترس وه که ته رزه له چاویانه وه به سهه رۆحی وسوونغا و خات گولتیدا ده باری. وسوونغا بۆ خۆده ربا زکردن له وه ته نگانه یه پرووی لی وه رگپران و له خه سوو و خه زووره ی نزیک بۆوه:

- ئیمه به جیتان دیتن.

- ئیوه کئ؟

- من و گولئ و ئه وه منداله.

پیریتژن و پیره پیاو له بهر داماو بیان نه پارانه وه و خودا و پیتغه مبه ریان به گژدا نه کردن. سه ریان هه لبری. ماوه یه که له گولئ ورد بوونه وه و ئه وسوونغا گوتیان: «برۆن».

هه ره وه نه ده. خات گولئ له ریگه شدا بیری بۆ له وه زیاتر نه ده چوو؛ «برۆن». پیتی خۆش بوو شتیکی تریان گوتبایه. هه ره شتیکی جگه له وه تاقه وشه. وشه که ئه وه نه ده قورس بوو، له وه دواش هه رکاتی بیری ده که وه ته وه پیتی وابوو به ردیکه وه به میتشکی داده درئ و ده یخاته زهوی.

بارو بنه یان پیتچایه وه و سه رپشتی ولاخیتکیان نا. خات گولئ و منداله که ش سوار ولاخیتکی تر بوون. وسوونغا سی چوار دهسته نان و تفه نگه که ی هه لگرت و دوو سهه مه ری خزی له ته ویله هینایه دهر. ئه وسوونغا مالئاواپی خواستن، سهه ری که وتن.

دایه گولئ هه موو جاریک به گریان وه ده یگوت:

- ئه وه ی بوومان له بهر دهرکی مالی کویتخا هه باس به جیمان هیشت و رۆیشتین. دایک، باوک، برا و برازا...»

دوو رۆژ بوو نه باریبوو. هه وا سارد و بی جوولته بوو. وشک و رهق. دنیا سپی بوو. سپییه کی روون. به لام له روانگی دلئ ئه وان وه ره شتر له هه موو تاریکه شه ویتک. کیتوه کان له دووره وه له ریزیکدا ده کشان و ده خزان و دوور ده بوونه وه. ئه وسوونغا له سنووری خۆله میتشی نیوان زهوی و ئاسماندا ون ده بوون.

ریگه برین له سه رشتیکی یه کرهنگی کاکی به کاکیدا، سه رشتیکی بیدهنگی کر و مات، به ره وه دووره ده ستیکی خۆله میتشی، به ره وه چاره نووسیکی ون، دواهم دلته کانی وره ی وسوونغا و خات گولتی داده چۆراند. دوا ماوه یه کی زۆر ناواره یی و لیتقه ومان بۆ یه که م جار هه ستیان به ته نیایی ده کرد. هه ستیکی تالّ و تاریک که مردنی وه بیره ده هینانه وه. مه رگی خه لکی شار، دهر و دراوسئ، که س و کار، له هه موو ئه وان تالتر مه رگی خۆبان. بۆ پیتشر بیریان لی نه کرد بۆوه؟ بۆ پیتشر پیتیان نه زانیبوو؟ رهنگه ته نگانه نه یه پیتشیتن. خه می کۆچ، خه می به جئ هیشتنی مالّ، خه می دابران له هه موو ئه وه شتانه که زهحمه تیان پتوه کیشابوو، شانازیان به بوونی وه ده کرد، نه یه پیتشیتن بیری لی بکه نه وه. رهنگه پتیکه وه بوون، به شکردنی سووکایه تی، سهرما، ترس و برسایه تی دهرفه تی ئه وه ی نه دابی پتی بزائن. به لام ئیستا ترس له مردن له هه موو ترسیک سامناکتر بوو. ئیستا مردن له گه لیان بوو. وه که سیتبه ر و بگره نزیکتریش؛ وه که هه ناسه. به وه حاله ش خوویان پتی نه ده گرت. سیویان لیتی نه ده بۆوه. ئه مان خۆبان لی ده دزیه وه و ئه وه گالته ی پتی ده کردن. چاوشارکی پتی له گه لّ ده کردن. پیتی راده بواردن. پیتیان پتی ده که نی و ده مه لاسکه ی ده کردن. یه...یه...یه... زیاتر لیتی ده ترسان.

پیشتر و نه بوون. پیشتر مردن حهق بوو، «کل نفس ذائقه الموت». سه ره قانندن و ناخکی قول هه لکیشان، داوی ئیمان کردن و زه لیلی سه رجی نه بوون. پیشتر مردن قسه بوو. قسه یه کی بی ناوه رۆک. بۆ دراوسی بوو. بۆ هه موو کهس جگه له خۆیان. به لام ئیستا مردن شتیکی تره. ده په نجهی رهش و رهق که گهردن ههستی پی دهکا. ها ئیستا، ها ساتیکی تر. بروا ناکه ی سه برکه...

وسوو ئاغا و خات گولتی سه بیران ده کرد. له قه راغ دتییه ک ژنیکی شووشکه له ی رهشتاله به داریکه وه به سترابۆه. سه ری دانه نه ویوو. قژی به داره که وه به ستبوی. چاوی ده رتۆقیبوون. وه ک دوو پیشیله ی مردوو له دوو ده لاقه ی ناوه لادا. دوو پیشیله ی مردوو که زه ق ده یانروانی. له وه ده چوو نیگایان پیش مردن به خانووه کانی ناو دیوه لکابی. ژنه پیستیکی رهش و چلکنی بوو، وه ک چه رمی گا. کراسه که شی به ستبوی. نه ده شه کایه وه. به وه حشه ته وه پرسییان:

- ئه مه کییه؟ بۆ به و داره وه به ستوویانه ته وه؟

گوايه دوینی عه سر برسیایه تی وه ها زۆری بۆ هیناوه له تاواندا مندالیکه خۆی کوشتوو.

- کوشتوو یه تی؟

کوته گوشتی منداله که ی سه ر ناگر خستوو. که به سه ریدا چوون خه ربکی خواردن بووه. گوايه خه لکی دوا ئه وه زۆریان لی داوه، بردوو یانه بۆ دیوه خانی ئاغا ی دی. ئه ویش ئه مری کردوو به و داره وه بیبه ستنه وه تا ره ق ببیته وه. خودا ده زانی که ی گیانی ده رجوو. ئیستا مردن ئه وه یه. ده عبا یه کی نگرسی هه زار ده ست و هه زار پی. هه ر ساته و به شتیوه یه ک خۆی نیشان وسوو ئاغا و خات گولتی ده دا.

له «بله سه ن» گیرسانه وه. له داوینی کیوی «بلوو». دیسان له مالی کۆنه دۆستیکی باوکی وسوو ئاغا. سۆقییه کی کورمنه ی سوورکاره. تا سه ری سال میوانی ئه و بوون. له سه ر بانی مالی ئه وان ناگری نه ورۆزیشیان کرده وه. نۆبه ره ی گیلاخه شیان خوارد. ئه و سا وسوو ئاغا بیري له رۆشتنه وه بۆ شار کرده وه.

رووس ولاتیان چۆل کردبوو. که حوکمه ته که یان رووخابوو، له شکریان له هه موو شوینیکه وه گه رابۆه. ئه وانیش ده بوو بگه رینه وه. وه ک هه موو خه لکی شار، بۆ سه ر ماله کانیان که له ناگردا به جییان هیشتبوو. ده بوو بگه رینه وه و سازیان بکه نه وه. ئه و

ساله شوین ون بووه کانیان بگه رین. وسوو ئاغا و خات گولتی به درتیایی ئه و زستانه له بیري کهس و کارباندا بوون. ده بوو بیانبینه وه. ده بوو کۆتایی به و تازاره گرانه بیین. مردوون یا زیندوو؟ رۆژی هه زار که رهت ئه وه یان له یه کتر پرسییوو.

سۆفی خانه خوتیان کاتیک به بریاره که یانی زانی، به وسوو ئاغا ی گوت:

- تو پیای، برۆ له شوینیان بگه ری. به لام ئه م زه عیفه و منداله که ی ده بی لیره بن.

سۆفی پیایکی دنیا دیتوو بوو. ده یزانی ئافره تیک و مندالیکه ساوا له شه رو شوڤ و بگه ره به رده ی شاردا، چاک نییه بی پیای بن.

شه ر و شوڤ؟

وسوو ئاغا له پیشدا له و وشه سله مییه وه، به لام زوو له و راستییه گه یشت که تهرمه سووتاوه که ی شار وازی لی نه هیندراوه. عه شایه ر له سه ری هه لده په رن. وسوو ئاغا به قسه ی سۆفی کرد و پیش ئه وه ی سه ر له شار بدا سه ر ری که وت. رۆشتنه که ی دوو سی مانگی خایاند. که گه رابه وه هه ر حه لاه و منداله ساوا که ی له گه لدا بوو. خات گولتی پیش ئه وه باوه شیان پیدابکا و به سه رباندا بگری، پرسی: «ئه ی دایکم و باوکم؟»

دایک و باوکی چوار رۆژ دوا ی ئه وه ی به جییان هیشتبوون. له قه راغ دتییه ک ره ق بیوونه وه. خه لکی ئه و دتییه کوته په رۆی جل و به رگی پیریژن و پیسه پیایوکیان هه لگرتوو، تا رۆژیک له رۆژان یه کیک بیانناستیته وه. وسوو ئاغا ناسیبوونییه وه، به لام خۆی به خاوه ن نه کردبوون. «بلیم ئه مانه خه زوور و خه سووی من، نا پرسن به ته نیا و به و چله ی زستانه له و ده ست و کیوه چییان ده کرد؟» وسوو ئاغا ئه وه ی بۆ خات گولتی نه گیترا یه وه. هه روه ها بۆی نه گیترا یه وه که خه لکی ئه و دتییه تهرمی ئه و دوو پیره یان له سه گی ئه و ناوه سه ندۆته وه. پیی نه گوت له کیشه ی به ش و ریش کردنی تهرمه کاندا سی سه گ یه کتریان هه لدریوه. زۆر شتی تریشی بیستبوو که بۆ خات گولتی نه گیترا یه وه. خات گولتی له وه دواش پیی و ابوو دایک و باوکی له مزگه وتی گوندیکی گه رمیان، وه ک زۆر خه لکی تر، وه ک زۆره ی کهس و کاری دوور و نزیکه خۆیان به نه خوشتی مردوون. ئه وه ی ئه و بۆ دایک و باوکی بیستبووی چیپۆکی مه رگی ره حمان ئاغا و دوو کوپه بچکۆله که ی بوو. چیپۆکیک که حه لاه، ژنی ره حمان ئاغا هه رگیز بۆ که سی نه گیترا یه وه.

ناوه راست مانگی هاوین بوو. وسوو ئاغا بۆ دوا جار مالایایی له سۆفی خواست. گیا زهرد بوو بوو. پووش په ربیوو. پیایوکی و دوو ئافرهت و دوو مندال که پاشماوه ی

سەفەرەكەيان ولاختىك و چوار كوت راخەر و پىخەف بوو، بەرەو شار گەرانەو. بەرەو شارىك كە سەدان رازى سەر بەمۆرى لە دلدابوو. سەدان رووداوى لە بىر بوو. مەيدانى كيشەيەكى هەتاهەتايى بوو. بەرەو شارىك كە تەنيا مائە جوولەكەكانى بەپتو مابوون. ئەوانىش چاوەروانى رۆژىك بوون كە لەشكرى كورد بەتوانى سپايەكى داگير كەر، لە تۆلەي رقيكى كوێدا ئاگرىان تى بەريدا.

لە «كانى مامۆستايان» وە بەرەو دەشتى شار داگەران. دەشتىكى زەرد كە لە بۆنى ميسى ئىستىز زياتر، هيج بۆنىكى لى نەدەهات. دەشتىك كە دەيان رچەي رمازىنى لى ديار بوو. ئاو زۆر نەبوو. لە چۆمەكە پەرينەو. بۆنى كەلاك و خۆلەميش زيادى كرد. بەقەرەغ تەبارە گلى خانووە تەپپووەكاندا تىپەپوون. بەشوتنىكدا كە زەمانىك كۆلانى تەسك بوون و خەلك هاتوچۆيان پيدا دەكرد. بەرەو شوپنىك كە زەمانىك مالى بوو. مالى وسو ئاغا كە لە باوك و باپىرەو مابۆو. مالىك لە ناوەندى شارىكى بچووكدا. ئاخى مالى كۆلانىكى داخراو. پر لە بىرەو دەيان وەچەي يەك لە دوایەك. ميجكوت لە خەونى رەنگاو رەنگى مندالان. پيشتر پەنجەرەكانى لەوسەرى كۆلانىو دەبيندران. ديوارى حەسارەكە بۆى نەدەشاردرانەو. ئەو ديوارە ئىستا تىك تەپپو، لە پشتىو تەبارىك گل بوو. كى دەيوپرا ئەو ديو كەوئ؟ وسو ئاغا چاوقايمتر بوو، پەريپەو. ئەوانى تر بى سرتە و شيوەن و گابۆر، تەنانەت بى ناخ هەلكيشانىك بەدوایدا چوون. بەتەبارەكەدا هەلگەران. لووتيان پر بوو لە بۆكرووز. دارتووەكەى ناوەراستى حەوشە سووتابوو. بالاي ئەستوورى رەژى بوو. بەبىرەو دەرى ئەوان نەمامى ئەو دارە نەچەقابوو، بەلام سووتانى لەگشت رووداوەكانى ئەو سالى زياتر خەمبارى كردن.

«ئەي ئەو چىبە؟» چاوى خەم لى نىشتوويان سپى بوو. واقيان ورمە و حەپەسان. قىژەيەك لە سنگياندا كۆبۆو و بەدەم پرسىارەكەو دەرياز بوو «ئەو چىبە؟» نەمامىكى تازه لەو دەچوو لە سەر دلى دارە سووتاووەكە روابى، بەلام بستىك بەولاو تەر بوو. نەمامىكى ساواى شوخ. يەككىك لە بنيا پاكشابوو. جووتى كلاشى ژىر سەر نابوو، ئەژنۆي بەسكىەو نووساندبوو، وەك مندالنىك دەچوو لە سكى داكىدا. وسو ئاغا بەئاگاي كردهو. كابرا هەستا و تۆزى لە خۆي تەكاندا. پىرىكى ريش كلوو بەفرى نىو چاوان روون، بەدەم زەردەخەنەيەكەو كە بە خەوتوويش لەسەر لىبو بوو، گوتى:

– هاتنەو؟ بەخىر بىنەو.

– خىر بىنە رىت. تۆ كىت؟

– عەبدىكى خودا. پىم دەلئىن نايەر.

– خەلكى كوتىت؟

زەردەخەنەكە وەك مشتى ئاوى روون و خاوتىن بەگشت روخسارىدا بلاو بۆو.

– ئىستا خەلكى ئىرەم.

– خەلكى ئىرە؟!

دەي باشە ميوانى ئىرەم.

كابرا نەرم دەدوا. گفتى ئەو نەدە گەرم بوو، دەتگوت لەگيانى گوتىگرەكەيدا دەدوى.

لەكوتو هاتبوو؟ بۆچى و كەي هاتبوو؟ هيجى تريان لى نەپرسى. خۆي هاتە دەنگ:

– بە پىاسە بەسەر مائە كاوولەكاندا دەگەرام، ئەم دارە سووتاو رايگرتەم. نەمامىكى تووم پى بوو چەقاندەم. ئەوسا دلم نەهات بەجىي بىلم، بەديارىو دەدنىشتم. هەموو رۆژى ئاوم بن كروو و چاوەروانى ئىو بووم. ئەرى ئەو كورە بچكۆلە ناوى چىبە؟.

وسو ئاغا سەبرى مندالەكەى باوەشى گوتىي كرد. سەبرىكى قول، وەك ئەو پيشتر نەيدىيى:

ناوى؟

– ئا... ئا... ماشەلا كە جوانە.

تاقە كورى وسو ئاغا ناوى چى بوو؟ كەسيان نەياندەزانى. كورەكە.. ئەو كورە.. ئەو مندالە.. بىريان لەو نەكردبۆو كە مندال دەبى ناوى بىي. خات گوتى مندالەكەى لەسەر تەبارە گلەكە دانا و لىي دوور كەوتەو. مندالەكە چنگى لە خۆل رۆكرد. پىرە بەرەوپىرى چوو و لەباوەشى گرت:

– رەنگە ناوى لاس بى.

– ئەرى لاسە. ناوى لاسە.

وسو ئاغا بى بىر لىكردنەو بۆ سەلماند. بەلام بۆ لاس؟ لە ولامى پرسىارەكە نەگەرا.

– مندال، مندالە و ناو، ناو. چى دەبى با لاس بى. زۆر خۆشە.

پىرە لە كاتىكدا سەرنجى وسو ئاغاى بۆ لاي خۆي رادەكيشا، پرسى:

– ئەي ئەو مندالەى باوەشى ئەو ئافرەتە داماوە چىتە؟

– برازەمە.

پیره زهرده خه نه که ی بوو به پیکه نین. نهرمه پیکه نینیک که وسوو ئاغا ده میک بوو به روومه تی که سه وه نه یدیبوو.

- خانزاد. ئه ویش ناوی خانزاده، وانیه؟

ئهو رۆژه کهس هیچی نه پرسى. به لام دواى ساله ها که کچه که گه وره بوو، پرسىيان:-
ئهو رۆ خاله بو خانزاد؟ خو خه زال خوشتر بوو.

ئهو ویش هه ناسه یه کی قوولئ هه لکیشا و له بهر خو یه وه گوتى: خه زال؟... ئای یای خه زال...»

ئهوسا ئه وان بئ ئه وه له هیچ گه یشتیتن وازیان له پرسىاره که هیتنا.

یه کهم به رهه می گه رانه وه یان ناو بوو بو منداله کان. یه کیک لهو ناوانه دوا چهند رۆژ له پشت قورئانه گه وره که نووسرایه وه:

«لاس... ته مهنی درتیز و به ره که تی ئه م قورئانه رینوینی ژیانى بئ».

دوو

په نجه ی لاواندنه وه ی نهرمه روونا کاییه ک له په رده ی ناسکی په نجه ره که وه خو ی به ژووردا کرد و لاسی به ئاگا کرده وه. به یانی یه کهم رۆژی گه رانه وه ی بوو. نیگای به ریزه دارى میچه که دا خزا و به دیواره که ی به رامبه ریدا شو ر بوو. هیتنا نه یده زانی له کوئیه. به سه بیر و سه ر سورمانه وه هه موو ژووره که ی دۆزى. که وه بیرى هاته وه، له پشتین به ره و ژوور راست بوو. شه و له بیرى چووبوو کلاو و میزه ره که ی دانئ. کلاوه که ی که وتبوو، میزه ره که ش له ملی ئالا بوو. له سه ری کردنه وه و به ره و په نجه ره که هه لخزى. لۆیه کی په رده که ی هه لدا یه وه و چاوی به ئاسمان که وت. هه ستا و په رده که ی ته واو لادا. هه وشه که بوو به مه یدانی روانینی. دایه گولئ له سه ر به رده نوئیزی هه وشه بوو. دیار بوو ده میک هه ستا وه. بیرى که وته وه سالانی زووش له پیش هه موو خه لکی گه ره کدا هه لده ستا.

خو ی گه یانده سه ر بانیزه که و سییه کانی پر به سنگی کرده وه. بوئى خاک و هه واى ساردی هه لمژى. سه ری به رز کرده وه. خو ر له ده لاقه ی ئاسوو پرچی بلاو کرد بوو. سه رمای شه وى درتیزی پاییز وه ک بلوور ورد و خاش ده بوو. هه ر کوئیکى وه ک چزووی زه رده واله یه کی چه واشه به لاروومه تیه وه ده دا. دیمه نی شار، ئه وه نده ی له وه وه دیار بوو گۆرابوو. ئه وه ی نه گۆرابوو، «ئاربه با» بوو که وه ک هه میشه شیره به ردینه یه کی زه لام بوو. چنگی له زه وى و پشتی به دیوارى ئاسمانه وه بوو. لاس دوا ساله ها بو یه کهم جار هه ستی به به خته وه ری کرد. بیرى کرده وه بو ده بئ وا هه ست بکا؟ نیگای له و دیمه نه هه لکه ندرا و ناومیدیه کی ئان و ساتی هه لیکوتایه گیانی. ئه و حاله ته پرسىاریکی لئ قوت کرده وه: «من لیتره چی ده کهم؟» دوینئ ئه م کاتانه هه زارویه ک هۆ بو هاتنه وه ی بوو؛ به لام ئیستا ته نانه ت هۆیه کی بو مانه وه شک نه ده برد. خه یالیک که دویشه و خو ی لئ دزیبوو به رۆکی پئ گرتنه وه. «واچاکه چۆن هاتووم، هه ر واش بگه ریمه وه». بو کوئى؟ چوار گۆشه یه کی بچووک له ئاسمان له پشت شه ش میلنه وه ته نیا دیمه نیک بوو که له پشت گه رانه وه یه وه بیرى بو ی ده چوو. له هه موو ئه م دنیا گه ورده دا جگه لیتره بستیک خاکی شک نه ده برد لئى بحه ویتنه وه، به لام ئیره ش شوئینی هه وانه وه نه بوو.

«کەس ناتناسن. کەس پروا بە بوونت ناکا. لەهەر کوێ زیندوویی، لێره مردووی». دویشه و دایکی بهوهها دلتیاییه کهوه ئەمهی گوتبوو، که لاسی خستبووه گومانهوه. بۆیه بهدریژی گینگلدانی ناو جینگه بهبیرهوه ریبهکانی دایک و باوکیدا چوو بۆوه. سالانی له دایک بوون و گۆشکردنی خۆی دهوهر کردبووه؛ تا ئەوهی دلتیا بووبو رۆژی له رۆژان کوێ بهناوی لاس له پشتی وسوو ناغا و داوینی دایه گولتی کهوتبووه خوار. ئیستا بیی دهکردهوه.

- ئایا من هه مان کوپم؟

دایکی - ئەگەر چی ناراسته وخۆ - نکوولی لهوه دهکرد. کهواته دهبوو مانی خۆی و زیندوویی بسهلمینی. ئەو بییه وهک گالتیه کی بی تام بهمیشکیدا تپه پری، بهو حالهش دهکرا پارسهنگی لیره مانه وهی بی. دهکرا بنه مایه ک بی بۆ گهران له شوین پارووی خۆی، بۆ سهلماندنی ئیستای، بۆ پهی بردن به چاره نووسی. پهی بردن بهژیانی ئەو کهسانه و ئەو شتانه که رۆژیک له رۆژان به شیک له چاره نووسی بوون. ئەو بییه تارادهیهک پاشه کسهی به نائومیدییه کهی کرد. خوشییه کهی ساتی له وه پیتی بۆ گه راندهوه.

دایه گولتی هیشتا له سه ره درده نوێژه که بوو؛ بی جمه و جووله؛ وهک به شیک له بهرده که. وهک پهیکه ریکی بهردین. بهلام پهیکه ره که بزوت و ههستا. لاس پیتی وابوو له شه و پیرتر بووه. دویشه و سه رنجی رینگه رۆشتنی نه دا بوو؛ ئیستا دهیدی که به لاره لار دهروا. بهزه حمهت به پلکانه کانداه لده گه را. نیگای له بهر پیتی چه قیسوو. دیار بوو به نه نقه ست خۆی له چاوی لاس ده دزیته وه. بۆچوونیک گیلانه بوو ئەگه ر پیتی وابوایه. دایکی بۆ ده م ساردیه کهی دویشه وهی ههست به شه رمه زاری دهکا. بهلام په کییک لهو بۆچوونانه بوو که ده بوست به خۆی بسهلمینی. ههنگاوێک به ره و پیری چوو. بۆ ئەوه خۆی وهبیر بهیته وه گوتی:

- ده مپکه یه به ناگای؟

دایه گولتی بی ئەوهی گوتی بداتی له حاستیه وه رته بوو. لاس به لاره ملیه وه شوینی کهوت. له ژوو ره وه هیوا له بن لیفه کهیدا په پکهی خواردبوو. لاس به چاو ئاماژهی بۆ کرد و گوتی:

- وا زوو هه لئاستن؟

دایه گولتی به ساردیه وه وهلامی دایه وه:

- ههستی چی بکا؟ مه چه کی خۆی بکرۆژی؟

لاس بیی کهوته وه دویشه وه هیوا تا خهوی لی کهوتبوو مه چه کی خۆی کرۆشتبوو. له دایکی بیستبوو که ناته واوه؛ بهلام نه پیرسیبوو بۆ مه چه کی ده کرۆژی. ویستی لیی پیرسی، ژیان بۆه و گوتی:

- مه چه کی بۆ بهسته. شه و بینیم گوشتی سووری ده رکه وتوو.

دایه گولتی بی ئەوهی وهلامی بداته وه به نوو که پی له هیوا ی کوتا:

- ههسته... ههسته به یانییه...

هیوا که دیار بوو خهوی سووکه راپه ری. چاوی به چوارده ورا گیرا و نیگای به روومه تی لاسه وه گیرسایه وه. به لایه وه سهیر بوو. له وه ده چوو له بیی نه مابی دویشه وه دیوبه تی. نیگای به پپچه وانهی شه وه وه ئارام نه بوو. تیژ و شیتانه بوو. لاس تیگه یشت ئەوه هیوا یه که بیی پیساییه ده خاته وه. بۆیه کهم جار ههستی کرد خوشی ناوی. ته نانه ت رقیشی لییه تی. رهنگه له بهر ئەو چاوه درشت و بزانه که هیچیان نه ده درکاند. یان هیچیان تیدانه بوو، جگه له عه جاییاتی که ئەویش زۆری نه ده خایاند؛ هیوا رووی له دایکی کرد و له کاتی که ده می بۆ پان ده کرده وه، گوتی: «زۆر درهنگه؟»

دایه گولتی وهلامی نه دایه وه. ناچار خۆی درێژهی پی دا:

- نا زۆر درهنگ نییه. خۆ حو جره ی دانه خراوه.

لاس تیگه یشت ئەوه قسه ی دایکیه تی و خودا ده زانی که ی پیتی گوتوو وه ئیستا ئەم ده لیته وه. هیوا به پپچه وانهی شه وه وه که یف خوش دیار بوو. دهستی به ره و لاس راکیشا و له دایکی پرسی:

- ئەمه کییه؟

دایه گولتی به بیزاریه وه سه ری راوه شان و ههستا. هیوا تاه و دیو ده رکه کهش به چاو به پتی کرد. ئەوسا رووی له لاس کرد و گوتی:

- تو کییت؟

لاس تاقه تی دو اندنی نه بوو. بهو حالهش وهلامی دایه وه:

- من لاسم. برا گه وهی تو.

ئەو ھەوالە ھېچ شتتېكى لە روخسارى ھيوادا نەگۆرى. تەنەنەت نەيگوت، باشە. ھەستايە سەرىپى. ئەمسەرەوسەرېكى ژوررەكەى كرد و چووہ دەر. لاس لەدواوہ سەيرى كرد. ئەوئەندەش قەلەويچكە نەبوو كە شەو بەرچاوى كەوتىبوو. دوا ھاتنە ژوررى داىكى، لاس گوتى:

- پىتم وابوو لالە، بەلام فرەوئىشە.

دايەگولئى دوو پىيالە چاى تى كرد و گوتى:

- ئەرى، فرەويژە.

لاس گوتى:

- نەتگوت چۆن بوو واى لى ھات. خۆ لە مندالئىيەوہ وا نەبووہ.

دايە گولئى سەرى ھەلئىرى. لىي وردبۆوہ. ويستى بلئى: «تۆ چووزانى لە مندالئىيەوہ وانەبووہ؟» بەلام گوتى: «تا چوار پىنج سال باش بوو؛ يان ئىمە نەماندەزانى چىيەتى. بەلام لەوہدوا رۆژ لەدوارۆژ خراپتر بووہ».

دەست ناوہشئىنى؟

نا، زۆرى بۆ بى لەخۆى دەدا.

«لە خۆى دەدا؟» لاس ئەوہى بەلاوہ سەير بوو.

- ئەى بۆ مەچەكى خۆى دەكرۆژى؟

خووى پى گرتووہ.

ئەوسا لاس پىشنيارەكەى پىشسوى دووپات كردهوہ:

- مەچەكى بۆ بەستە. گوشتى سوورى دەرکەوتووہ.

بىزى لى دەكەى؟

لاس لەو پرسىيارەى داىكى داچلەكى. بەلام سەر خۆى نەھىنا.

نا، بەزەبىم پىدا دى؟

بەزەبى؟

دايە گولئى بەتەوسەوہ ئەوہى پرسى. ھىوا خۆى بەژورئىدا كردهوہ. دەست و چاوى شتبوو. لاس وازى لە گوتن ھىتاو مىلى لەخواردن نا. بەدەم خواردنەوہ بىرى كردهوہ. «داىكى دويشەو مېھرەبانتر بوو». ئەوسا بەدزىيەوہ سەيرى روومەتى كرد. «چ نەفرەتتېك

لە گىانيدايە؟» پىي وابوو شەيتان چۆتە بن كلىشەى، لەو دىو ئەو لەشە پەككەوتەبەوہ ھەستى بەبوونى شەيتان دەكرد. رېگەى بەخۆى نەدا بەر بەو خەيالە نەگرى. تەشبيھتېكى تر فرىاي كەوت «لە قەلايەكى تەلىسمكراو دەچى». ئەمەيانى زياتر بەدل بوو. بەمندالى گەلى حەقايەتى دەربارەى ئەو چەشنە قەلايانە لە خالە نايەر بىستبوو. كەواتە دەبوو بىگرى و بىپشكنى. دەبوو بزائى لەو دىو ئەو روخسارە بى مەبالاتەوہ، لەپشت ئەو نىگا بى گىانەوہ چى رادەبرى. نىگاي لاس برى نەدەكرد. سەرى لەدبوارى سەھۆل دەدرا؛ دىوارىك لە نىوان خۆى و داىكىدا؛ لە نىوان ئىستا و رابردوويدا. ئەو رابردووى كە لاس لىي دەگەرە و داىكى خۆى لى دەشاردەوہ. داىكى بىدەنگ بوو. ئەوہ لاسى وەرەز دەكرد. نەيدەزانى ئەو بىدەنگىيە چەندە دەخايەنى. دەستى لە خواردن كىشايەوہ. داىە گولئى چايەكى بۆ تى كرد و بەداماويىيەوہ لىي پرسى: «دەچىتە دەر؟»

لاس تا ئەو كاتە بىرى لى نەكردبۆوہ. بچىتە دەر يان نا؟ وەلامى ئەو پرسىيارە ئەوئەندەش ئاسان نەبوو. دەرەوہ يانى شار، ھەموو خەلك. ئەوانەى دەيانناسى و لە مەرگىدا گىابوون. ئەوانەى نەياندەناسى و ناويشيان نەبىستبوو. لاي ھەر دوو دەستەكە نەبووبوو. بەلام دەكرا ئەو ھەستە، ئەو بۆچوونە پوچەل بكاتەوہ. دەكرا پروا و بلئى:

- من، لاس، كورە گەورەى وسوئاغا زىندووم؛ گەرپامەتەوہ. لەوہدوا چى؟ لاس وەلامى پى نەبوو. دەكرا زۆر ئاسايى لەناوياندا بژى و گوئى بەھىچ نەدا. دەشكرا دەست بۆ پارچە پارچەى ژيان و چارەنووسى بگرىتەوہ و ھەر كوتەى لە شوئىك بدۆزىتەوہ. زۆر كارى ترىش دەكرا. ھىشتا يەكەم رۆژى گەرانەوہى بوو. دەبوو زياتر بىر لىكردنەوہى بۆ رۆژتېكى تر دانئى. بۆيە گوتى: «پرۆمە دەر چى بكەم؟ بۆ كوئى پرۆم؟»

خۆشبيەك لە دلئى داىە گولئى گەرە كە روومەتى نەيتوانى نەيدركىتىنى. لاس ھەستى پىن كرد و قۆستىيەوہ. گوتى:

- پىت خۆش بى سەرىكى دەرەوہ دەدەم.

ئەو قسە بەئاشكرا داىە گولئى شلەژاند.

- نا... نا.. بۆ دەبى پىم خۆش بى؟ ئەوسا بىرى كردهوہ، لەدوئىشەوہوہ لە چوونەدەرى لاس ترسابوو. «بەمن بى لە ژوررەوہ دانىشى و ھەرگىز نەچىتە دەر.

لاس تىگەيشت. بەو حالەش پرسى: «بۆ؟»

بۆ؟

دایه گولتی به سهر سوورمانه وه پرسیاره که ی لاسی دووپات کرده وه. له دواقسه کانی دویشه و چاوه پروانی ئه و «بۆ؟» یه نه بوو.

لاس دیسان پرسیییه وه: «ئاخر بۆ؟» ناماده بوو هه زار که ره تی تریش بپرسی «بۆ؟ بۆ؟ بۆ؟» بۆ نه ده بوو زیندوو بی و گه راپیته وه؟ بۆ نه ده بوو له مال بچیتته ده ر؟ بۆ دایکی له خه لکی ده شارده وه؟ له پیناوی کامه تاواندا ده بوو هه تا هه تابه دیل بی؟

تاوان... ئه و وشه یه ئاوری له قسه کانی دویشه وی دایکی پی دایه وه. تاوان کرابوو. تاوان هه ره سی به شکوی مال و بنه ماله ی وسوو ئاغا هینابوو. که ی؟ سالانیک له وه پییش. ئه و سالانه که لاس له مال نه بوو. ئه و سالانه که لاس مردبوو. فه رخه ی برای، خانزادی ژنی، دایه گولتی دایکی، هه موویان تاوانبار بوون جگه له خوی. ئه وه پروای لاس بوو. تاوانباره کان زیندوو بوون. له ناو شار و له ناو خه لکدا ده ژیان. به لام ئه و ده بوو مردبی و نه چیتته ناو شار و خه لک نه بیین؛ بۆ؟

دایه گولتی نه یه ده ویست ده رخونه له سهر کونه حه قایه تی بنه ماله که ی هه لگیری؛ نه یه ده ویست هه مدیسان چرای مالانیا ن له سهر بکوژیتته وه؛ نه یه ده ویست لاس له راستی کاره ساته که بگا.

لاس گالته ی به و بۆچونه ده هات، به لام ده بوو که لکی لی و ره بگری. بییری کرده وه: «که واته مامه له ده که ی». گوتی:

- تو وایبده نگ بی تاقه تم ده چن و ناچار ده چمه ده ر.

دایه گولتی تیگه یشت و لیوی خوی گه ست. گوتی:

- ده ته وی گۆرانیت بۆ بلیم؟

لاس به خویدا نه شکایه وه. گوتی:

- گۆرانیم بۆ مه لئ بدوی تیمگه یه نه چیمان به سهره اتوه؟

لاس له و کاته دا بییری له وه ده کرده وه، مادام که خه ونی پانزه ساله ی به تال بۆته وه و خانووی ئاواتی رماوه، ده بی گل و به ردی هه لبداته وه. ئه وه داخوازییه کی زۆر نه بوو به لام به قه ده ر وزه و توانای بوو. بۆ جاریکی تر هه ستی به وه کرد، چه ند تینووی تیگه یشتن له و به شه گومه ی چاره نووسییه تی. بۆیه گوتی:

- سییه کی ته مه نم به لای ئیوه وه یه؛ سییه کی چاره نووسم. بده نه وه بازانم له کوپوه هاتووم و به ره و کوئ ده چم.

- «هه ره ئه وه نده؟» دایه گولتی ئه وه ی بیده نگ پرسی. ره نگه چاوه پروانی شتیکی تر بووی. له خوی نه ده گه یشت. پییش ئه وه ی لاس هه ستی، چاوی له ده ستی بری. ئه و ده سته وا داماوانه گه دایی لاپه ره کانی میژووی خوی ده کرد.

لاس هه ستایه سه ری. به ره و په نجهره که چوو. هه تاو تیشکی به هه موو لایه کدا بلا و کرد بۆوه.

لاس به درژیایی ئه و رۆژه له به ره په نجهره که دا پیایکی خه مبار بوو که دوا تپیه رپوونی ساله ها به سهر مه رگیدا، دواساله ها چاوه پروانی، له هۆله دوور و دریتیه که ی به رزه خ، حوکمی بۆ ده رچوو بوو به نه ینی بگه ریتته وه سهر دنیا و له و ژووره و له پشت ئه و په نجهره وه سه یری سه رتا پای ژبانی خوی بکا. نه یده زانی ئه وه سزای تاوان و ئه شکه نجیه کی دۆزه خی بوو، یان پاداشتی چاکه و چیژوه رگرتنیکی به هه شتی. ته نیا ئه وه ی لیی روون بوو هه ر کامه یان بی، بۆ ئه و حاله تیکی هه لئژاره ده بوو.

جگه له چه ند وینه ی لیل و دوور، وه ک ئه و ره سمه ره ش و سپییه په رتووکاوانه که مرۆف جارو بار له دوو توپی کونه ئه لبزیمیکدا ده یانبی و هه رچی لییان ورد ده بیته وه بییری هیه چی ناخه نه وه، کۆنترین بیروه وه ری لاس ئه و عه سره بوو که به دوولنگه یه کی شین و ته پله یه کی بچوو که وه له قوتابخانه گه راپیه وه؛ کتیبه کانی له بن دارتووه که ی حه وشه دانا و به یلیکانه کانداه لگه را. لانکه یه ک له سهر بانیه بوو. له ژیر جاجمه که وه سه ری بۆناو لانکه که برد. له تاریکیدا ده می به کولم و لاملی منداله که وه نا و ماچی کرد. منداله که له خه و راچه نی و گریا. دایه گولتی له حه وشه وه هاواری لی به رز بۆوه:

- «لانی کهم جاجمه که ی له سهر هه لبده وه جا ماچی که».

لاس له ماچ کردنی تیر بوو بوو. سه ری له بن جاجمه که وه ده ره ینا و له کاتیکدا به پشته ده ست ده می خوی ده سری، به بیژلی کردنیکی درۆزانه وه گوتی:

- چاوم لیی بی ناتوانم ماچی کهم.

منداله که کوریکی سووره و له ی ورد بوو. چاوه کانی به قه ده ر دوو دنکه جو بوون. هه موو قه ره سه ری رژابوو. ئه وه ی بییدیایه ده یزانی هیشتا چله ی نه چوو. دوا ئه وه له دایک بوو بوو، مه لۆتکه یان کردبوو به پیی داخوازی دایکی برده بوویان له بن دارتووه که له کۆش خاله نایه ریان نابوو، «بانگی به گویتیدا بده خاله».

خاله نایه ر ئه گه ر چی ده می پیروژ بوو ناوی خۆشی ده بیییه وه، به لام خوی له و ئه هه نگه

دزیبۆوه. دوا ئهوه به حاستهه ده می به کولمیهوه نابوو دوعای خیری بۆ کردبوو، ناردبوویهوه: - ناولینانه که ی دادهنین بۆ روژتیکی تر. ئیستا هیچم له یاد نییه.

ئهدهبوو خاله نایهر ناوی خووشی له بیهر نه بی. به لام نه ده کرا زۆریشی لی بکه. دایه گولتی له وه ترسابوو «نه کا خاله شتییک بزانی؟ نه کا منداله که نهژی؟»

وسوئاغا گالتهی به قسه که ی کردبوو

- مردن و ژین له عیلمی خودایه ئافرهت.

دایه گولتی پرسیبوو: «ئهی بۆ خاله ناوی لی نه نا؟»

وسوو ئاغا به ته و سه وه سه ری لی راوه شان دبوو:

- خاله جگه له لاس و خانزاد ناوی کامه مندالی تری ناوه؟

دایه گولتی ئه وهی ده زانی، به و حالهش در دۆنگ بوو. وسوو ئاغا گوتیبوو: کفته و گۆشتییک لی بنی، خۆم ناوی ده نیتم.

ئهوسا ناوی نابوو فه رخه. ئه وه لاسایی کردنه وه یه کی خاله نایهر بوو. ئاوردانه وه یه ک له بهیتی شیخ فه رخ. خاله نایهر پیرۆزیایی لی کردبوون.

لاس دوا ئه وه وازی له فه رخه هینا گه رایه وه بۆ چه وشه. دایه گولتی دهستی له کاره که ی هه لگرت و پرسی:

- هه و آل و باسی قوتابخانه؟

لاس له بهرامبه ریدا قیت راوه ستا و به دۆخیکه وه که خۆی پیتی وابوو زۆر پیاوانه یه گوتی:

- فارسی سخن بگوید.

ئه وه پیشه ی هه موو روژتیکی بوو. دایه گولتی ده زانی ئه وه ئه مری حوکه مه ته وه له کوته کاغه زیک نووسراوه و به ژوور ده رکه ی قوتابخانه هه لئاسراوه. ته نانه ت ئه وه شی ده زانی که زۆر شه و ئازانیکی سمیل قیت ده چیته خه ونی لاسه وه و ئه وهی لی دووپات ده کاته وه. به و حالهش لاس گالته ی پت ده هات. مندالانی گه ره کی له خۆی کۆ ده کرده وه، ته ره شوولتیکی لی به دهسته وه ده گرتن و به لاسایی مه لا ره حمانی مامۆستای قوتابخانه، ده یگوت:

- تا نباشد چوب تر فرمان نبرد گاو و خر.

مندال له به ری هه لده هاتن و ئه و شوپنیا ن ده که وت.

تۆ له سه ره ئه و هه موو منداله دا شوپن من ده که وی و به من ده و پیری. خانزاد به گریانه وه ئه وهی گوت و به تۆراوییه وه به ره و مال رویشته وه.

لاس شوپنی که وت. له ترسی دایکی و له بهر دللی نامۆژنه هه لاه دهستی گرت و گوتی: - ئه مه گالته یه. نابی بگری و بتۆرتی.

خانزاد به نووزه نووزه وه گوتی: «تۆ رقت له منه». ئه وسا خۆی له دهستی راپسکاند و گورچتر هه نگاوی نا.

لاس هه رچی دلخۆشی دایه وه خانزاد ئاشت نه بۆوه. ناچار وازی لی هینا و بۆ ناو منداله کان گه رایه وه.

ئینواره خاله نایهر وه که هه موو روژتیکی تر چاوه پروان بوو لاس و خانزاد به ره و پیری بچن و ماندوونه بوونی لی بکه. به لام ئه وان به شه رم و تاوانباریه وه هه ر یه که یان له سووچیکی چه وشه که راوه ستابوون و لچیان داژه ندبوو. خاله نایهر به سیله ی چا و سهیری کردن. پیش ئه وه بیته قسه و بیان دوتنی، دایه گولتی گوتی:

- گوپیان مه ده ری خاله. ده بی ته می کرین.

خاله نایهر گوتی: نه کا دیسان شه ریا ن کرد بی؟

دایه گولتی گوتی:

- وه ک سه گ و پشیله یان لی هاتوه. دانوویان پیکه وه ناکولتی.

خاله نایهر به ره نجارییه وه گوتی: «که واته پیاسه ی ئه م ئیواره یان له کیس چوو». لاس و خانزاد به سیله ی چا و له یه کتریان روانی. نیگیان پر له سه رزه نشت و گله یی بوو. دیسانه وه سه ریا ن داخسته وه و دلپان پر بوو. خاله له دویشه وه وه به لینی گه رانی پی دابوون. ئه وانیش له به یانییه وه چاوه رتی زو و گه رانه وه ی بوون.

خاله نایهر کۆپانی له پشت گویدرێژه که دامالی و گوتی:

- بمزانیبایه وا زوو نه ده هاتمه وه.

منداله کان ئومیدیا ن برا و دلپان پر بوو. خاله نایهر رووی له دایه گولتی کرد و به ده م زه رده خه نه یه که وه گوتی:

- چۆن ده کری من دوو مندال که شه ریا ن بووه و له یه ک تۆراون، بگپم؟

دایه گولتی ویستی قسه بکا. خاله به چا و داوای بیدهنگی لی کرد:

- خۆزگه ئاشت ده بوونه وه و منیش گه رانه که م له کیس نه ده چوو.

مندالەکان لە پرمەى گریانیان دا. خالە نایەر لە لاس نزیک بۆوه. دەستى گرت و ئارام بەرهو خانزادى برد:

ئەگەر هەر ئیستا ناشت ببنهوه و دەم و چاویان بشۆن، منیش ئامادەم.

لاس و خانزاد وەک ئەوهى شەریان نەبووی، ئاویان بەدەستى یەکترا کرد.

خالە نایەر زۆریەى ئیواران کە زوو لەدەشت دەگەراییهوه ئەوانى پیتش خۆى دەدا و لەشار دەبیردنهەر.

ئەو ئیوارەبەش دوا ئەوهى کۆلانە و کۆلان لەشار چوونەدەر، بەکابە جارەکاندا و بەناو دێراوه تووتنەکاندا هەلگەران. لەولای شیوى «میرزابەگ» هوه بەداوتینى «ئارەبەبا» دا پەزاوهرز رۆشتن. بن مێو بەبن مێویان پشکنى. سەیرى هیشووەکانیان کرد کە لەبن سێبەرى لەرزۆکى گەلا مێوهکاندا خۆیان شارديۆوه. هیشووى زەرد و ئالتوونى، رەش و قەترانى. لە رەزى دۆستىکى خالە نایەر یەک دوو هیشوو چاوقلکەى نایابیان لى کردهوه. لە دەسرۆکەیهکیان نا و بەباریکەرپى بن سێبەرى دارههرمى و قۆخەکاندا، شان بەشانى تەیمانیکى نزمى هەژگ و چیلکە، بەرهو کانى و ئەستىرى خاوهن رەزەکە چوون. تریکەیان خستە نێو حەوزى بەر کانیهکە و خۆیان لەبن دارەکان دانیشتن.

لاس و خانزاد سالانتيک لەوهدوا بېریان دەکردهوه لەو گەشت و پياسانەدا فېر بووبوون چۆن چيژ لە سروشت و جوانیهکانى وەرگرن. هەست بەگۆران و جیاوازی وەرزهکان بکەن. مۆسیقای خورەى ئاوى شیوهلەکان بېستەن و بەفینکایى ئاوى کانیاوهکان پیتستە سپى و ناسکەکەى روومەتیاں بلاوتیننەوه. خالە نایەر ئاسمانى نیشان دەدان. خۆرى دەمەو ئیوارە کەلەپشت کپوهکانهوه ئاوادهبوو. داواى لى دەکردن گۆى بۆ دەنگەکان شل کەن. بۆ جریوه جریوى ئەو مەلانە کە لە ناو لق و پۆپى دارەکاندا خۆیان شارديۆوه. بۆ دەنگى شنه و لەنجەى گەلاکان و وری فرینى ئەو بالندانه کە تەنیا سێبەرى بالە بچووکهکانیان بۆ ساتیک دەبندرا.

ئەوهنده ماندوو نەبووبوون کە زۆر بحەسینەوه. هیشووە تریکان هیشتا لەبەر پلوسکى کانیهکەدا بوون. لاس و خانزاد لەوهزیاتر خۆیان بۆ نەگیرا. دیسانهوه دزەنیگا و زەردەخەنەو چپەچپ. لاس گوتى:

- تۆ پیتی بلتى.

خانزاد لە شەرما لىوى خۆى گەست و گوتى:

- نا، تۆ پیتی بلتى.

خالە نایەر تىگەبشت. رووى لەلاس کرد و بەپیتکەنینهوه گوتى:

- لە برى ئەو چپە چپە برۆ تریکە بینه با بیخۆین و بگەرپینەوه.

لاس بەرهو کانیهکە چوو. بۆلە تریکان لە بن ئاوهکەدا دەبریسکانهوه. هیشووەکانى دەرھینا. چۆراوى بن هەر بۆلیک دلۆپى ئاوى زەرد و ئالتوونى بوو. خۆى پى نەگیرا. بۆلیکى خستە ناو دەمى. لەگەل دان پیانانیدا شەریهتاویکى شیرین پڕژایه ناو دەمى. لە خۆشیا لە نەکاو و بى تیفکرین باوهشى بەخالە نایەردا کرد و بەگەشکەیهکى مندالانەوه گوتى:

- زۆرم خۆش دەوتى خالە.

خالە نایەر بەخۆیهوه گوشى. بەلیدانى توندى دلە بچووکهکەیدا هەستى بەخۆشهویستیهکى بى گەرد کرد. خۆشهویستیهک کە بۆى خولقابوو و بەجیهانە بچووکهکەیهوه دەبەستەوه. گوتى: «منیش تۆم خۆش دەوى». ئەوسا سەیرى خانزادى کرد. ئەویش بە هەمان خۆشهویستیهوه لى دەروانى. باوهشى بۆ ئەویش کردهوه و گوتى: «هەر دووکتانم خۆش دەوى».

لەگوتنەکەیدا خەمپیک بوو کە لاس پیتی نەزانى. لە بەر ئەوه جگە لە خۆشهویستى هیچى تری نەدەناسى. هەستى بە هیچى تر نەدەکرد؛ نە خەم، نە نەفرەت. لاس هیشتا مندال بوو، دەبوو سالەها تىپەرپى تا ئەو شتانه بناسى و تاقیبان بکاتەوه.

پیشبینى ئەو ئایەندەیه بۆ خالە نایەر گران نەبوو. رەنگە ئەو رۆژەى لەبەر چاو بووبى کە لاس لەگەل چەند هاوڕى لى قوتابخانە دەگەرانهوه. وەک رۆژانى تر لە گەرەکى ژوووه بەقەرەغ شیوه گەرەکەدا دەهاتنە خوار. بەپیشنیاری یەکیکیان بەرهو «گۆرى غەربان» چوون. لەوى زۆر نەمانهوه، بەرهو «کانى گولان» بايان دایهوه. پیش ئەوه بىگەنى خەلکى زۆریان بینى لەسەر کانیهکە کۆبوونەوه. بەراکردن بەرهو قەرەبالغییهکە چوون. لە قەرەغهوه راوهستان و گوتیان هەلخست. بەوهش رازى نەبوون، هەریهکە لەسووچیکهوه خۆیان بەناو خەلکەکەدا کرد. ئەوهى دەیانبىست دژوپن و قسەى ناخۆش بوو؛ دیار بوو شەر بوو. لاس هەرچى چاوى گىرا کەسى نەدى لە یەکیکى تر راسابى. دیمەنەکە لەدوا شەر دەچوو. ئەو کاتانە شەرکەر لەیهکتريان دابوو ناوڕى کرابوون؛ بەلام خەلکى سەیرکەر دلیان نەدەهات شەرگە چۆل کەن. لاس لەنیوان قسە پچر

پچره‌کاندا چەند جار ناوی نامە بێوژنی بیست. «نامە کۆڵ... بەرە لە لای تەنکیبەو دەدری... بێوژن کۆشی... منداڵ بە خێوکه و...» دەستبەجێ بییری فەتەهی کوری خات نامە کەوتەو.

فەتە یەکیک لە منداڵە سەرچەکانی گەرەک بوو. لاس دانیایا بوو شتێکی بەسەر هاتوو؛ دەمێکە بوو فەتەهی نەدیوو. پێش ئەو بەر لە ماوەی نەدیتنەکەهی بکاتەو، بییری بۆ ئەو چوو کە جارێک بیستبووی فەتە خۆی تووشی قەرەبەکی گەرە دەکا. زۆری پێ ناخۆش نەبوو؛ فەتە تاقە منداڵی گەرەک بوو کە شەری پێ دەفرۆشت. گوتی لێ بوو یەکیک گوتی: «خوای بکا نەمردبێ». بە بیستنی ئەو قسە داچەکی. لە بەر خۆبەو گوتی: «نەکا چەقۆیان لێ دای!» نەیزانی بۆ بییری بۆ چەقۆ چوو.

لەو کاتەدا کۆبوونەو کە شەقی برد، ئاfrه‌تێک وەک مەیت بەسەر دەستی پیاویکەو دەرکەوت. لاس دیسان لە بەر خۆبەو گوتی: «حەقەن خات نامە یە و لەهۆش خۆی چوو». لە بن دەستی خەڵکە کەو سەری هەلبێری. ئانیسکیک بەر سەری کەوت، گوتی پێ نەدا. لە ئاfrه‌تە کە ورد بۆو، خات نامە نەبوو. ناسیبەو، نازداری کچی بوو؛ خوشکە گەرەهی فەتە.

لاس پێشتر لەودبو پەرژینی حەوشە کە بانەو دیبووی کە خوری شە دەکرد. ئیستا بە سەر دەستی کابراو درێژتر دیار بوو. لە ئەژنۆ بەرەو خواری بەربووبۆو. سەری لە بن باخەللی کابرا ئاخنیبوو. لاس سەیری روومەتی کابرای کرد. ئەو نەندە توورە بوو، لێی ترسا. کابرا گورج و قایم هەنگاوی دەنا و جەماوەر شوینی کەوتبوون:

«ئەهی فەتە چی بەسەر هاتوو؟»

ئەو نەندە بەرز پرسی، پیتی وابوو کە سێک وەلامی دەداتەو. چاوی بۆ هاوڕێکانی گێرا. کەسیانی نەدی. گورجتر شوین کابرا کەوت. جەماوەر تا دەهات زباتر دەبوون. هەرکەس دەهات، لەرێو دەبیرسی: «چی رووی داو؟» ئەو هی تاقەتی گێرانەو هی بوو، دەگێراپەو «حسین ئازانی قورمساغ تاوی داو هتی و لەچکەهی لەسەر دامالیو». بەرۆژی رووناک تاوی داو هتی؟ دیمەنی کەلگرتنی مانگا سووری خوێیان لێ ژیاپەو. بێ ئەو هی جارێ لە هیچ گەبشتی رقی لە حسین ئازان و کردووەکەهی هەستا. زۆری پێ نەچوو لە راستی کارەساتە کە گەبشت. حەمە رەشیدیک- کە لاس نەیدەناسی- حەزی لە نازدار کردبوو؛ «هەتوێکی بەرەلای خوێری»؛ خەلک وایان پێ دەگوت. گواپە چەند جار سەر رێگەهی پێ

گرتبوو. «کچەهی بەستە زمان» نەیزانیبوو چی بکا، بۆیە تفی بۆرۆ کردبوو. دوای ئەو ش «ئەو هەتیو» ناردبووی بۆ خوازیبێنی. خات نامە گوتبووی:

- «دارمەیتی کچە کە شمی پێ هەلناگرم.»

ئەویش لە داخا پارەبەکی خستبوو مەشتی حسین ئازانەو و دنەهی دابوو لە هەر شوێنێک بەرگیری کەوت، جل و بەرگی لە بەردا دادری و ئابرووی بەری. دەیانگوت حسین ئازان چەند رۆژە خۆی لێ داگرتوو، تا ئیمرۆ لەسەر کانی دەرفەتی لێ هیناوه و شالای بۆ بردوو. دوا ئەو لەچکەهی لەسەر دامالیو و چنگی لە پرچەکانی گیر کردوو، ویستوو یەتی کراسە کەشی لە بەردا دادری. نازدار لە ترسا زریکاندبووی و بوردبۆو. لاس گوتی لێ بوو کە دەیانگوت: «زراوی تۆقیووە مردوو».

بییری فەتە کەوتەو. بەیانیان لە گەل دایکی کۆڵەدار و کۆڵە چیلکەهی دەهینا و دوانیو پوان سەگەکانی لە منداڵان بەردەدا. لاس لەخۆی پرسی: «بلیتی ئیستا لە کوی پێ؟»

شان بەشانی کابرای زەلام دەرفیشت و چاوی لە پا و پووزی باریک و ئیسکنی نازدار بریبوو. خات نامە پەشوکارو سەراسیمە لەو سەری کۆڵانەو دەرکەوت. بەدیتنی ئاپۆرەهی خەلکە کە و نازداری لەهۆش خۆ چوو، قیژاندی. رەنگە پیتی وابوو نازدار مردوو. قیژەکەهی لە کپی کۆڵانە تەسکە کە دا دەنگی دایەو تەزووی بە لەشی خەلکە کە دا هینا. لاس هەنگاویک کشاپەو، بەلام گوشاری خەلکە کە پێش خۆی دایەو. خات نامە پێش ئەو بەگاتە خەلکە کە قەلەمی ئەژنۆی شکا و رووخایە زەوی. ئەوسا بەچنگ گل و خۆلی ئەو ناو هی بەسەری قوتینی خۆیدا کرد. یەک دوو پیاو لێی چوونە پێش و دەستیان گرت. لاسیش لێی نزیک بۆو. روومەتی خات نامە بەهۆی هاوار و قیژە کە یەو گەرابوو.

بەلایەو سەبیر بوو. روومەتی مرۆف- ژنییک کە سەدان جار دیبووی- چۆن لە ئان و ساتدا و ناخەز و ترسیتەر دەبێ؟ چاوی وەک دووبۆلە تری گەنیو بەر بووبوونەو دەمی بەقەدەر هەموو روومەتی هەراش بووبوو. نەیدەزانی ئەو قیژە تیز و سامناکە پەیتا پەیتا یە لە کوی ئەو لەشە ریبەلەو دیتە دەر.

لاس هیلنجی قووت دایەو. پیاوکان لەچکە دامالدراو کەهی خات نامەیان توند کردوو و کەوتنە دلخۆشی دانەو هی: «هیچ نییە ترساو». لە گەمارۆیان دا و بەسەریدا نەوینەو: «هاوار هاوار مەکە.. بوردۆتەو... ئەهی سندان.. لێی گەرپین کۆڵە...»

لهسه رږي... مه يتوقينه... داوه شپي... خوا حقت... خات نامه له وه نه ده چوو هيچ کامه له و قسانه ببيستی. لهسه ر عه زه که دريژ بوو بوو.

دوو سڼ پياو بهرزيان کرده وو بهسه ر ته يمانه ته پيوه که دا په رانديان وه. که نازداريش له بهرچاوی خه لکه که نه ما، چرپه يه که دا يچله کاندن: «ناژان هه لنه کوتنه سه رمان!» خه لکه که ترسان. کاتي نه وه بوو ريش سپييه که بيته دنگ: «تکايه بلاوه لڼ بکن. خوا نيمانتان بداتي چولي کهن». جه ماوهر به نابه دل، به لام له ترسا بهرودوا چوليان کرد. لاس نيشتياي روشتنی نه بوو. له پال ته يمانه که لهسه ر بهرديک دانيشت. قيژه ترسناک و تيزه که خات نامه بيوه لاواندنه وه مردويه که. «بليي مردبي؟» لاس له خوي پرسی. ههستيکي ناموسه ري پي کز کرد و به باوه شييدا شوړي کرده وه. نه يزاني نه و حاله ته چنده ي خاياند.

گابوري فه ته سه ري پي بهر زکرده وه. فه ته وهک شيت خوي به حه وشه دا کردبوو. رهنګي وهک جاو سپي بوو بوو. تا ژير نه بووه ريگه ي چوونه ژووربان نه دا. دوا ماوويه که زوربه ي نه و ژن و پياوانه که له ژووره وه بوون، هاتنه دهر. دهنګي لاواندنه وه و گرياني خات نامه له برانه وه نه بوو. فه ته ش ديسان دهنګي هه لبريه وه. رهنګه له بهر دهنګي ناخوشي، دهربان کرد. به دهم گريانه وه هاته حه وشه. چاوی به و چند که سه دا که هيشتا نه روښتنبوون، گيړا، روومه تي لاس سه رنجي قوسته وه. بو ساتيک ده مي ليک نا و ديسان دهستي پي کرده وه. لاس له وه زياتر خوي پي نه گيړا. له پرمه ي گرياني دا و وهک پيشتر سه ري به کوشي خويدا شوړ کرده وه. شاني به هه نيسکه وه ده لراهه وه. دايه گولي - که لاس ناگاي له هاتني نه بوو - دهستي به سه ردا هينا: «هسته کورم. ههسته برؤ بو مال وه».

خانزاد له مالي نه وان لهسه ر پليکانه ي بانيژه که کز دانيشتنبوو. که لاس دهرکه ي حه وشه ي کرده وه به هه لداوان بهر وه پيري چوو و گوتي: «نازدار چي بهسه ر هاتوه؟»

نزبکه ي ساليک بوو خانزاد پي بري دهره وه لڼ کرابوو. روژتيک وسوئاغا چووبوو بو ماليان و گوتبوو:

- نيتر نابي له مال بچيته دهر.

خانزاد که تا نه و کاته راست و چه پي خوشي باش نه دهناسي، بهسه ر سوورمانه وه پرسبوو:

- بو، مامه؟

وسوئاغا به توورپي وه لامی نه وي دابووه:

- پيتويست بهرسيار ناکا. لهم دهرکه وه بو نه و دهرکه، له مالي خوتانه وه تا مالي نيتمه، نيتر بو هيچ شوينيکي تر ناچي.»

به لام به نارامي به خات حه لاوي براژني گوتبوو:

- ره شي ناژان دووسي جار له ملاو لا ديوبه تي. وهک خوي ده يگوت، له بهر دلي نيتمه نه بوايه له چکه و کراسي له بهر داده دري و نابروومان ده چوو.

لاس به خه مه وه گوتي: «کلؤله، پيم وانييه بزي».

شه و وسوئاغا و خاله نايه ريش چوون بو مالي خات نامه. نازدار هوش خوي هاتبووه به لام به که سه دابين نه ده کرا. خوي له قورنه و قوريني ژووره که ده ناخني و ده گريا و هاواري ده کرد: «توخوا فريام که ون... دهمبه ن... ده مکورژن...».

نه گه رچي وسوئاغا به دلنيا بييه وه گوتبوو: «هيچ نييه ترساوه و تا سبحه يني چاک ده بيته وه»، به لام نازدار چاک نه بووه و بو هه ميشه شيت بوو.

يه که م نيشانه ي نه و نه فره ته که دوا شيت بووني نازدار له گياني لاسدا هيلانه ي کرد، تفيتک بوو که له خه ياليدا له نيو چاواني حسين ناژاني کرد. «تف بي شه ره ف» له وه دوا هه رچي ته مه ني هه لده کشا، روخساري حسين ناژان له و قايه نه فره ته ي بهرچاوي، کالتر ده بووه. نه وه ي له چوار چيوه ي قايه که دا ده ما بالاي پياويک بوو به جلويه رگي حوکه تي و ته پله ي شيرو خورشيد نيشانه وه. نه منيه يه کي بي روخسار که هه ر ساته و له دوا هه ر رووداو و کاره ساتيک، روومه تيک له و بو شايي و کاله وه بوويه يدا دهرده که وت. به و پييه نه فره ته که ي لاس هه موو پياواني حوکه تي ده گرتنه وه؛ ناژان، گوروبان، سه روان و ته نانه ت ره زاشاي چاوبزي سميل قيت که ره سمی به يه که م لاپه ري هه موو کتتبه کانه وه بوو. حوکه تيک که ميکروبي کوشنده ترين نه خوشي به شاردا بلاو کردبووه؛ ترس، له پادگاني سه رچاوه وه به ده ماره کاني شاردا، به راسته شه قامه خولينه که و به کولانه ته سک و پيچاو پلئوچه کاندا بو حه وشه و حه ساري مال هکان و به ناو دلي به که يه که ي دانيشتوواندا بلاو ده بووه. ترس له گرتن، ليدان و کوشتن. ترس له بي نابروويي و شيت کردن. نه و نه زمونه تاله جيها نه که ي لاسي ميتردمندالي به قه دهر گه وره يي شاره که هه راو کردبوو. لاس ورده ورده شاري دوزبييه وه. په ي به حه قيغه تي به رجه سته و ناشکراي دهره د. شاريکي چول، خاموش و خه مبار له ژير سيبه ري ره شي تفه نگ و هه ره شه و نه مره به ره و دواکاني

حوکمهت؛ تفهنگ بۆ کوشتن و پاراستنی سیبهره که ی؛ هره شه بۆ بهر پتیه بردنی ئەمره کان. ئەمری داکه نندنی جل و بهرگی کوردی و له بهرکردنی «ئەلمۆده» ئەمری دەست هه لگرتنی خه لک له خووخده و داب و نه ریتیان.

هاوکات له گه ل ئەو رۆژانه لاس پۆلی نۆی قوتابخانه ی ته و او کرد و به ناچاری وازی له خوتندن هینا. ته نیا هۆی دلخۆشی بۆ داپران له قوتابخانه فریدانی دوولنگه و له بهرکردنی پانک و چۆخه ی مه رزه بوو. به و کاره هه سته ی به یاخیبوون ده کرد؛ یاخیبوونیتکی پالنه وانانه. وه ک کورانی هه قایهت، که له هه یج که س جگه له خۆی نه ده وه شایه وه.

باوکی له بهر ئەوه ی مووچه خۆری مالیه بوو، له ده مه یکه وه ملی به ئەمره که ی حوکمهت دابوو. هاو ریتکانی باوکی - ته نانهت ئەوانه ی مووچه خۆریش نه بوون - نه یانده و تیرا جلی کوردی له بهر که ن. کاسب و دووکانداره کانیش، زۆریه یان سه رو ته پله یان به سه ر شایه ن و پیتوانه کانیا نندا شۆر کردبووه. ئەوانه ش که ملیان نه دابوو و جلی کوردییان له بهر ده کرد، هه یجیان له پالنه وان نه ده چوون. له پاش دووکان و پشت ره فحه و قه فه سه دارینه کانداندا خۆیان ده شارده وه و چاوه چاویان بوو ئیستایان ساتیتکی تر، ئازانیتکی خۆی به دووکانه که یاندا بکا و بلتی: «کوا ته پلهت؟ بۆ دوولنگهت له پتی نه کردوه؟» ئەوسا ئەوانیش ده سته و داویتی بن و له بهری بهر پارتنه وه. ئازانه که ش به سه ریا نندا بگوریتنی و جنیتیان پتی بدا: «هه ی باوک نامه رد... موته جاسیر» لاس ئەوه ی به یاخیگه ری و سه رکه شی نه ده زانی، ته نانهت بیتزی لی ده کرده وه. ئەوان له بهر ئازانه کان ده پارانه وه ئەم لاولایان ماچ ده کردن. به و حاله ش سوو کایه تیبیان پتی ده کرا، لیبیان ده درا، نافۆکیان ده درا و ده بوونه قه شمه ر جا ر.

لا س هه موو ئەوانه ی به چاوی خۆی دیبوو. ئیستاش دوا ی ساله ها که تاسه ی چوونه ده ر و گه شتی ناو شار و گه رانی کۆلان و شه قامه کانی ده کرد، بیری ئەو رۆژه ده که و ته وه که باوکی رایسپاردبوو له گه ره کی ژووروو، له مالی حاجی باهه کتیبی هه زارو یه ک شه وی بۆ بیتنی. کتیبه که له ده سه ریه کی که تانه وه پتیه رابوو، به بن هه نگلییه وه بوو. له کۆلانی «مزه گه تی خان» وه به ره و راسته شه قامه که ده چوو. نه ریه که دا یچه کاند و هه نگاوی پتی گورج کرد. ره شی ئازان بن بالی پیاویتی کورته بالا ی گرتبوو له دووکانه که ی ده یه تینایه ده ر. دراوسێ دووکانه کان چراغیا بوون، به لام نه یانده و تیرا توخنی که ون. لاس لیبیان نزیک بووه. وه سته ئەحمه دی خه یاتی ناسییه وه. وه ک مه ر به ده می گورگه وه بوو. ده پارایه وه:

«ئاگر له دووکانه که م به ربه ده به لام و از له خۆم بیتنه سه رکار».

ره شی ئازان قاقا پتیه که نی و ده یگوت: «ئه ویش بۆ رۆژی خۆی وه سته. جا ریتکه وه ره». تا ناوه راستی شه قامه که دا ینه نا. خه لکی ریتیار له ده ریا ن کۆبوونه وه. لاس که سیانی نه ده ناسی؛ ویستی ملی ریتکه بگری و نه وه سته ی، چه ند هه نگا و دوور که و ته وه. له پر وه ک ئەمری پتی کرابی، راوه سته و گه راپه وه. هه یچی نه ده دی به لام گویتی له ده نگه ی وه سته بوو که ده گریا و ده پارایه وه. لاس خۆی گه یانده پیا ده رۆکه و له سه ر سه کۆی به ر دووکانیتکی جیتی خۆی کرده وه. وه سته باوه شی به ره شی ئازاندا کردبوو: «له ده ورت گه ریم سه رکار ره شی. لیم خۆش به، با پرۆینه وه ناو دووکانه که. برا گه و ره به هه رچی بیسه رمووی به چاوان».

لا س کۆلی گریانی قووت دا یه وه. ره شی ئازان چاوی به خه لکه که دا گتیرا و گو تی: «هه تیبوتیک پروا مه قه سته که ی بیتنی».

که س نه بزوا. ره شی ئازان خولیتکی به ناو خه لکه که دا دا. هه موویان سه ر و هه نگا و تیک کشانه وه. تووره تر نه راندی: «ده لیم قورمساغی مه قه سته که ی بیتنی».

لا س نه یزانی کی به قسه ی کردو مه قه سته که ی هینا. وه سته ئەحمه د گر مۆله بوو بوو. به هه ردوو ده ست نافۆکی خۆی گرتبوو ده پارایه وه: «بیکه بۆ خاتری خوا. خۆ تۆ کافر نی». ره شی ئازان مه قه سته که ی له ژوور سه ریه وه له یه ک ده سوو: «ده ست لابه وه سته، ئەگینا گه ل و... ده برم».

لا س تریقانه وه یه کی بیست. بۆ ساتیتکی هه زی کرد کتیبه که فری داو له خه لکه که بکه ویتته به رده فرکه. گویتی له دژووتیتیک بوو. چه ند که س به بیتزارییه وه وازیان له راوه سته ان هینا و رۆیشتن. لاس له سه ر سه کۆکه دا به زی. ره شی ئازان به قاقای پتیه که نینه وه گو تی: «ئه مه ش نافۆکی وه سته. بیتله بزانه ده زگا که ی چه نده یه...»

که س پتینه که نی. ئەویش له داخا به تووره یی یه وه در ی به خه لکه که دا و په رۆکه ی به چله داریتکی ژوور دووکانی وه سته و گرت.

لا س به پتیه وانه ی خواستی ده روونی پتی رۆشتنی نه بوو. هه سته ده کرد به زۆر نیگای بۆ ئالا ره شه که ی سه ر دووکانی وه سته ئەحمه د راپیتج ده که ن. خه لکه که ی ده دی که له ده وری کۆده بوونه وه و ئالا که به ژوور سه ریا نه وه ده شه کایه وه. خه لکه که له حاسته ی بچووک و گوله که ده بوونه وه. وه ک ئەوه له زه وی رۆبچن. ورده و ده سه ری زل و پرومه تی تیک

قوپاویان به سهر عهزرزه ده ما. سهری خری و باره وشهق، که له بهرچاوی لاسدا به شه قامه که دا گلۆر ده بوونهوه. رهنکه ههر سهره و به ره و مالی خۆی...

ئه و دیمه نه خهون ئاسایه لاسی ترساند. هه موو توانای له پیتیدا کۆ کردهوه و هه لات. تا ناو دهرکهی ماله وه ئاویری نه دایه وه. خاله نایهر له حه وشه له جیتی هه میشه ی دانیشتیوو. لاس ترساو په شوکاو به ره و پیری چوو. پیتی خووش بوو وهک جارن، وهک سهرده می مندالی خو له باوه شی هاوی. خاله نایهر باوه شی بو نه گرت هوه. رهنکه له بهر ئه وهی باوه شی بو له شی گه وهی لاس بچووک بوو، یان تاقه تی جارانی نه ما بوو.

سالانییک له وه دوو لاس یه که م کهس بوو بیری کردهوه خاله نایهر تاقه تی جارانی نه ماوه. ئه و ده مانه که به شی زۆری شه وو رۆژی له گه ل خاله دا بوو. به یانیان له گه لیدا ده چوو بو دشت و ئیواران شان به شانیه ده گه رایه وه. به دریتیایی رۆژ ئه گه رچی سهرقالی کار بوو، به لام چاویکی له خاله بوو. خاله به پیچه وانیه جارن دلی به کاره که خووش نه بوو. به شه شقه وه له زه وییه که ی نه ده روانی. به شیف و وه رده کانداهاتوچۆی نه ده کرد. به ده م که رویشکه ی گه ئه که نه وه نه ده خنایه وه. به ده وری خه رمانه که دا هه لئه ده سوو را. له گه رده ابه گاکانی هه لئه ده گوت و له خه رمان هه لگرتندا شیعری نه ده خوینده وه.

لاس به مان دووی ده زانی؛ بۆیه داوای لی ده کرد له بن سیبه ریک به سه سینه وه. خاله وهک له خودای ویستی به قسه ی ده کرد. داده نیشت و به دانیشته نه وه خه و ده بیرده وه. ئه وسه تا ده مه و ئیواره به ئاگای نه ده بووه. له گه رانه وه شدا به سواری ولاخه که وه هه روا کزو بیده نگ بوو. چاوی له ریگه ده پری و تا بهر دهرکه ی ماله وه سهری به رزه نه ده کرده وه. شه وان هه ش وهک هه موو پیریکی په که که وته له سوو چیک داده نیشت و هیچی نه ده گوت. لاس پیتی خووش بوو وهک سهرده می مندالی خوئی ته هه لسوئی و بچیت هه بن ریشی و داوای لی بکا به بیت و حه قایه تی بو بگپرتته وه، به لام له رووی نه ده هات. فه رخه ی فی ر ده کرد و دنه ی ده دا، ئه ویش لای خاله ی پی خووش نه بوو.

لاس خه می لی ده خوارد. به نیگه رانییه وه له خوئی ده پرسی، بلتی چی بووی؟ بیری ته نیا بو نه خووشی ده چوو. بۆیه شه ویک به باوکی راگه یاند: «خاله نایهر نه خووشه». باوکی له وه هه واله دانه چله کی. بریک بیده نگ بوو ئه وسه گوتی: «خاله نایهر پیر بووه، کوپم!».

لاس تینه گه یشت، ئه و وته یه وه لام بوو یان هه وال؟ خاله پیشتیش پیر بوو. له وه تی

لاس وه بیری ده هات. ته نانه ت له وه پیشتیش. به بیره وه ری دایک و باوکیشی خاله نایهر پیر بوو. به لام هه رگیز ئه وه نده بی تاقه ت و وه رزه نه دیدیوو. گوتی: «خاله وه رزه و بی تاقه ته، باوکه».

باوکی ئه مجاره بی بیر لی کرد نه وه گوتی: «بو ده بی وه رزه و بی تاقه ت نه بی، کوپم؟» لاس به قسه کانی باوکیدا هه سته به چه شنیک بی دهریه سته و به خه مه وه نه بوون کرد. ئه وه به لایه وه سه یر بوو. بی دهنگه ی لی کرد و له سهری نه رۆشیت. بو رۆژی دوایی له دایکی پرسی. ئه ویش هه مان وه لامی دایه وه: «خاله پیر بووه».

لاس دیسانه وه تینه گه یشت. بیری کرده وه، دایک و باوکی هه ر شه وه به خه میکی تازه وه ده تلان ه وه. به لام ئه وه چ پیتوه ندییه کی به خاله نایهر وه بوو؟ ده بوو زۆر زیاتر گوتی بده نی و له بیری دابن. ده بوو زۆر زیاتر به خه مییه وه بن و کۆل به وه رزه که یه وه هه لگرن. خوئی بو نه گه یرا و شه ویک دوو ره له چاوی خاله نایهر، به توو ره یییه وه پیتی گوتن: «ئیه وه به دهریه سته خاله وه نین».

ئه وسه له ترسی ئه وه ی بیان ره نجیتنی له مال هاته دهر. خاله له بن دارتوه که، له بهر ریژنه ی تریفه ی مانگه شه ودا دانیشتیوو. سهری به ملییه وه به ربوو بووه. له وه ده چوو دیسان خه و بر دبیته وه. لاس لی نریک نه بووه. هیشته له دایک و باوکی توو ره بوو. هیشته پیتی وابوو به قه دهر پیتویست ریزی لی ناگرن و پشت گوتیان خستوه. هیشته له بیری قسه که ی دایکیدا بوو که گوتبووی: «به قه دهر حه وت باوک حورمه تی لی ده گرم. ئاوی به ده سته ده که م و به رمالی بو راده خه م».

لاس تیدامابوو. ئایا دایکی به بیزاریییه وه باسی خزمه ته کانی ده کرد؟ ئایا به چاویدا ده کۆلایه وه؟

کۆتایی هاوینی ئه و سه لاله و سووئاغا وازی له مالیه هینا. ئیواره ی ئه و رۆژه به خووش حالیییه وه، له کاتی که دا پر پاکه تی خورمای تابه تی به ده سته وه بوو، گه رایه وه بو مال. خاله نایهر و لاس تازه له دشت هاتبوونه وه. له سه ر بانیه که دانیشتیوو و چای پیش شتیوان ده خوارده وه. وسو ئاغا خورماکه ی دانا و به خاله ی گوت:

-شیرینی رزگار بوغه. فه رموو.

خاله به زه رده خه نه یه که وه دهنکی خورمای هه لگرت و گوتی:

-رزگاری بهر دیوانی خوابی، و سونوئاغا!

وسوو ئاغا پاکه ته خورماکهی بۆ لاس راگرت و به ئه ویشی گوت: «بهم زووانه تۆش له دهشت و بهرو فه لایه تی رزگار ده بی، لاس.»

لاس به گورجی دهنکی خورمای هه لنگرت و پاکه ته کهی له دهست باوکی وهرگرت؛ ده یزانی مه به سستی باوکی چیه. وسوو ئاغا له ده میتکه وه بریاری دابوو دووکانی قوماش فرۆشی بۆ لاس بکاته وه. لاس نه گهر چی لای باوکی نه یدرکاندبوو، به لام دلای پتوه نه بوو. به باوکی گوت: «دهشت و بهر بۆ من زیندان نییه. ته نانه ت زۆر دلم به کاره که شم خۆشه.»

وسووئاغا گویتی به قسه کهی لاس نه دا. پرووی له خاله نایهر کرد و گوتی: «له سبچه یینتوه له گه لتا دیم بۆ دهشت.»

خاله وهک ئه وهی بیهوئ پشوو یه کی ئیجگاری بدا. هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا و گوتی:

چاک ده کهی وسوو ئاغا. وهره ئامانه تیه کهت وهریگره وه.

سۆزی گوتنه کهی وسووئاغای ترساند. بی ئه وه سه ر خۆی بیخی، دهستی خسته سه رشان و به پیکه نینه وه گوتی:

ئامه نه تی خوایه. هه ر دوو کمان به جیتی دین.

خاله به زه رده خه نه کهی پتیشوو یه وه گوتی:

-من زووتر به جیتی دین.

حه وتوو یه ک دوا ئه و شه وه خاله کهوت. له سه ر داوای خۆی له نیوه رۆوه تاشه و دره نگانیک له بن دارتوو که جییان بۆ راده خست. رواله تی له نه خۆش نه ده چوو؛ نه هاواریک، نه ناله و نرکه یه ک. وسوو ئاغا دوکتۆری بۆ هینا. خاله نایهر نه یه یشت بیپشکنی، گوتی: «چیت لیم دهوئ؟»

دوکتۆره که بی ئه وهی لیبی بره نجی گوتی:

-دهمه وئ هه ستیته سه ری. جارئ بۆ مالاوایی زوو.»

خاله گوتی:

-کاتی خۆیه تی دوکتۆر. سه برکه ...

ئه وسا به دهست ئامازهی بۆ ئاسمان کرد. له وکاته دا پۆله مه لیکی کوچه ری به ئاسمانی

ژوو ره وه شه که وه راده بردن. دوکتۆر و هه موو ئه و که سانه ی له حه وشه بوون، ماوه یه ک بیده نگ سه یری کوچی پۆله مه له که یان کرد. که له چاویان گوم بوو، نیگیان شوپ بۆوه. خاله نه گهر چی زه رده خه نه کهی نه ره و بیۆوه به لام دوو دلۆپ ناو له چاوه کانیه وه به چرچ و لۆچی روخساریدا به ره و ریشه سپیه کهی خول بوو بوونه وه. له و رۆژه وه خه لک بۆ دیده نی و لیپرسینی سه ره رپتیه یان کرد.

نه خۆشی خاله نایهر زۆری نه خایاند. عه سرتیک به لاسی گوت:

-کورم یارمه تیم بده دانیشم.

لاس بن بالی گرت و به رزی کرده وه. خاله پالی به دارتوو که وه دا. ئه وسا به هیتواشی وه ها که لاس به حاسته م بیستی، گوتی:

-داوای چۆری ئاوم بۆ بکه.

خانزاد که بۆ یارمه تی نامۆزنی هاتبوو، له بانیزه وه گوتی لئ بوو. به پرتا و بۆی هینا. خاله له دهستی وهرگرت و به سه ره به وه نا. دوائه وهی چۆریکی لئ خوارده وه جامۆلکه کهی دانا و نیگی له چاوی خانزاد بری: «پرو سوور بی کچم.»

نیگی قورس و تیژ بوو. خانزاد خۆی له بهر رانه گرت و سه ری به کوشیدا شوپ کرده وه. نیگی خاله نه خزی. لاس به سه رسامیه وه له هه ر دوو کیان ده روانی. بیده نگیه کی قورس زال بوو. ته نیا نیگاکان له ئارادا بوون. نیگی خاله له سه ر روومه تی خانزاد. نیگی خانزاد بۆ کوشی خۆی. نیگی لاس چه واشه و سه رگه ردان. که س ئاگی له هاتنی دایه گوئی نه بوو. لییان نزیک بۆوه و له نه کاو زیرکاندی...

مالاوایی خاله نایهر ماله کهی خسته ماته مه وه. وسووئاغا دهیگوت: «ئه مه دووه م جار ه باوکم ده مرئ». دایه گوئی به کوئی گریانه وه دهیگوت: «بربا هه رگیز نه مناسیایه.»

لاس نه خۆش کهوت. دوکتۆر دهیگوت که وتوو بی گرتوو و دوا هه شت نۆر رۆژ هه لده ستیتیه وه؛ به لام لاس هه لنه ستایه وه. وسوو ئاغا و دایه گوئی له دوکتۆر و حه کیم و ده واو ده رمان نا ئومید بوون، هۆمه نیان بۆ شه خس و پیبر برد. خیر و خیراتیان کرد. به لام لاس تا دوو مانگ له پاییز له جیدا کهوت.

ئه و ساله به فر زووتر له سالان باری. لاس له گه ل یه که م به فردا هه ستایه وه. ئه و رۆژه خانزادیش له مالیان بوو. وهک رۆژی مالاواییه کهی خاله نایهر کز و بیده نگ چاوی له کوشی خۆی بریوو. دایه گوئی گۆره وی ده چنی. ناو به ناویش نیگی له کاره کهی

دهدزیه‌وه و له خانزادی دهروانی.

که لاس ههستا، خانزاد و دایه گولتی به‌سه‌ر سوورمانه‌وه به‌بالایدا هه‌لزان. ترووسکه‌ی شادی و گه‌شکه‌ی خو‌شی له‌چاویاندا دیار بوو. ویستیان دهم هه‌لپچرن؛ له‌نان و ساتدا له‌یه‌کتربان گه‌یاند هه‌یچ نه‌لین. لاس به‌ره‌و په‌نجه‌ره‌که‌چوو. سه‌یری دارتووه‌که‌ی کرد. تاقه‌گه‌لایه‌که‌به‌لقه‌کانیه‌وه نه‌مابوو. کل‌وه به‌فره‌کان به‌ئارامی له‌سه‌ری هه‌لده‌نیشتن. لاس فرمی‌تسه‌که‌کانی سپری و به‌ره‌و ده‌ره‌که‌چوو. خانزاد ئارامی لئ‌پرا و شوپنی که‌وت. دایه‌گولتی بۆلای په‌نجه‌ره‌که‌خزی. لاس پاللی به‌دارتووه‌که‌وه‌دا. وه‌ک ئه‌وه‌ی پشتی پئ‌ببه‌ستی و هاوبه‌شی شو‌کۆساکاره‌که‌ی بی. هه‌یشتا له‌ناخه‌وه‌ده‌کولا و پیاوانه‌پیشی وه‌به‌ر خو‌ی ده‌برده‌وه. خانزاد له‌حاستی راوه‌ستا. کل‌وه‌کان له‌سه‌ر شانی ده‌نیشتن و لاس چاوی تی ده‌برین. خانزاد له‌به‌ر چاویدا گه‌وره‌ده‌بوو. وه‌ک ئه‌وه‌ی زه‌مان باز بدا. سالی‌ک و دووان سیان...

خانزاد، کچۆله‌یه‌کی تیژکه‌له‌ی بیده‌نگ و بی‌ده‌ره‌ست، ئیستا له‌ش و لاری جوان و دارپژاو بوو. بالای به‌رز و گوشتن بوو. سه‌رسنگی دیار و به‌رجه‌سته‌ی جووتی کۆتر بوون که‌له‌ژیر کراسه‌که‌یه‌وه بالیان ده‌کوتا. نه‌رمه‌شه‌پۆلی بزه‌یه‌که‌به‌روومه‌تی خو‌شی گه‌وره‌بووی. حه‌زی کرد سه‌یری ئاوینه‌بکا به‌لام سه‌یری روومه‌تی خانزاد شیرینتر بوو. پیتی خو‌ش بوو بیدوینتی: «بلتی‌ی ئاهه‌نگی وتنه‌که‌ی چۆن بی؟» سه‌ری له‌خو‌ی سوورما. به‌یه‌که‌وه‌گه‌وره‌ببوون و نه‌یده‌زانی چۆن ده‌دوی. بیده‌نگیه‌که‌نه‌گه‌رچی شیرین بوو به‌لام ده‌یترساند. ده‌ترسا خانزاد له‌نه‌کاو سل‌بکا و بچیتته‌وه‌ژوور. خو‌زگه‌ی بوو بزانی ئیستا ئه‌ویش بیر له‌چی ده‌کاته‌وه. زمانی سه‌ر به‌خۆ‌هاته‌گۆ: «پایبزی‌ک به‌سه‌ر مه‌رگی خاله‌نایه‌ردا تیپه‌ری».

خانزاد سه‌ری هه‌لپری. نیگیان که‌وته‌گفتوگۆ. «چ خو‌شه‌تا تاریکان که‌سمان نه‌بزویین». لاس پیتی وابوو له‌دلی خو‌یدا ئه‌وه‌ی گوت. خانزاد بیستی و سه‌ره‌ی بزه‌یه‌که‌به‌روومه‌تیدا تیپه‌ری: «تۆش و نالی‌یت؟» ئه‌و پرسیاره‌بیده‌نگیه‌که‌ی تاراند. لاس له‌گوتنی په‌شیمان بۆوه. خانزاد هۆشی وه‌به‌ر خو‌ی هاته‌وه‌گوتی:

-دیاره شوکور چاک بووینه‌وه.

لاس هه‌یچی نه‌گوت. هه‌ولی ده‌دا بیده‌نگیه‌که‌بگه‌رینیتته‌وه.

خانزاد گوتی:

-سه‌رمات ده‌بی. بابریونه ژوور.

لاس سه‌رمای نه‌بوو. بی‌ری له‌وه‌ده‌کرده‌وه بۆ خانزاد شوپنی که‌وتووه؟ چاوی بۆ په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌یان هه‌لپری. دایه‌گولتی سه‌یری ده‌کرد. خانزاد تیگه‌یشت؛ دیسان گوتیه‌وه:

-تۆ ئیستا هه‌ستاویته‌وه. سه‌رمات ده‌بی.

لاس ده‌ترسا ئه‌وه‌به‌خه‌مه‌وه بوونیتی ئاسایی بی. له‌ده‌می ده‌رچوو: «تا تۆ ئاوا له‌به‌رامبه‌رم راوه‌ستی سه‌رمات نای.»

ئه‌و گوته‌هه‌ستی لاسی له‌توی‌کلدا نه‌هه‌یشتته‌وه. خانزاد دیسانه‌وه سه‌ری هه‌لپری. نیگیان پیکه‌وه‌گری درا. دلی هه‌ردووکیان که‌وته‌ته‌پ و کوت. خانزاد خو‌ی بۆ نه‌گیرا. نیگیان دزیه‌وه و وه‌ک که‌سه‌یک بیه‌وی مژده‌یه‌کی خو‌ش راگه‌یه‌نی، هه‌لات. که‌به‌پلیکانه‌کاندا هه‌لده‌گه‌را لاس پیتی وابوو به‌ئه‌نقه‌ست له‌شی ده‌له‌رینیتته‌وه. له‌سه‌ر بانیه‌که‌پیش ئه‌وه‌ی بچیتته‌ ژوور ئاورپکی لئ‌دایه‌وه. ئه‌و دیمه‌نه‌وه‌ک تابلویه‌کی تایه‌تی بۆ سالانی‌ک له‌وه‌دوا به‌می‌شکی لاسدا هه‌لواسرا. دوا ونبوونی خانزاد لاس وه‌خۆ‌هاته‌وه. «چیم گوت؟ نه‌کا تارانیدیتم؟» له‌گوته‌که‌ی په‌شیمان بۆوه. په‌شیمانیه‌که‌گشت خو‌شیه‌که‌ی له‌گیانی داچۆراند.

بۆ شه‌ویدا ئامۆژنه‌هه‌لا و هات. خانزاد مژده‌ی چاک بوونه‌وه‌ی لاسی دابوویه. «ئه‌ی خو‌ی بۆ نه‌هاتووه؟» لاس په‌رۆشی بوو. ده‌بوو دایکی یان باوکی ئه‌وه‌بیرسن، به‌لام ئه‌وان له‌خو‌شیدا بی‌ری خانزادیان نه‌بوو؛ که‌واته‌ده‌بوو خو‌ی بیرسی. نه‌یده‌ویرا؛ ئه‌و پرسیاره‌که‌هه‌میشه‌ئاسانترین پرسیار بوو ئیستا به‌لایه‌وه‌گران بوو. بی‌ری کرده‌وه. نه‌کا خانزاد قسه‌کانی عه‌سری بۆ هه‌موویان گه‌یرابیتته‌وه؟ رپی تی نه‌ده‌چوو. نه‌کا لینی ره‌نجایی؟ به‌لام قسه‌ی وای نه‌کردبوو بیره‌نجیتنی. لاس ته‌نگه‌تاو بوو. ئیستا که‌سه‌هه‌والی خانزادی نه‌ده‌پرسی، وچاک بوو خو‌ی بیرسی. له‌وکاته‌دا ئامۆژنی رووی لئ‌کرد و گوتی:

-خانزاد تا دوابانگی شه‌وان نه‌یگوت که‌هه‌ستاویته‌وه؛ ئه‌گینا هه‌ر ئیواره‌ده‌هاتم.

بۆ پیتی نه‌گوتبوو؟ خانزاد پیش بانگی شه‌وان رو‌شتبووه. له‌وه‌زیاتر خو‌ی پئ‌نه‌گیرا و پرسی:

-چۆن بوو خو‌ی نه‌هات؟

وسوو ئاغا و دایه‌گولتی بی‌ری خانزاد که‌وتنه‌وه:

ئه‌ری به‌راست خانزاد بۆ دیار نییه‌؟

خات حه‌لا و به‌پیکه‌نینه‌وه گوتی:

- بی‌ئوه هیج بخوا، راکشا. پیم وایی سه‌رمای بووه.

لاس ئاسووده بوو؛ «که واته هیچی نه‌گیتر اوته‌وه». بییری به‌فرده‌که‌ی ئیواره که‌وته‌وه: «نه‌کا به‌راست سه‌رمای بوویی؟» لاس پیی خوش بوو به‌بیانویه‌که‌وه خو به‌مالی‌اندا بکا. دراوسی پی دیواره‌دیوار بوون و سه‌سار‌تیکیان له‌نیواندا بوو. رۆژی خوئی دوا مردنی باوکی خانزاد و گه‌رانه‌وه له‌ئاواری، وسوو ئاغا به‌شیک له‌حه‌وشه‌که‌ی خویمان بو بردابوون. لاس بییری کرده‌وه ئه‌گه‌ر به‌دزیه‌وه خوئی بگه‌یه‌نیتنه‌ خانزاد، له‌وه‌درفه‌ته‌که‌مه‌دا چی پی بلتی؟ «بو نه‌هاتی؟»

بو سب‌حه‌ینیدا ئه‌وه‌ی لی‌پرسی. له‌کاتیکدا جلی له‌به‌رکردبوو و پشتینی ده‌به‌س و ده‌بویست بو مائی خانزاد بچی، ئه‌وه‌هات. وه‌ک‌ه‌مه‌یشه‌ خوئی به‌ژووردا کرد. که‌ لاسی ئاماده‌ی چوونه‌ده‌ر بینی، گوتی: «ده‌ته‌وی برۆیتنه‌ ده‌ر؟»

وه‌ک‌ه‌مه‌یشه‌ و ئاسایی ده‌دوا. له‌وه‌ده‌چوو قسه‌کانی دوینی له‌بیر نه‌ماب. لاس له‌چاوی وردبووه. هیچی تاییه‌تی تیدا نه‌دی. که‌واته‌ ئه‌وه‌گشته‌بیر و خه‌یالاته‌ی دویشه‌وی له‌خووه‌بووه. به‌خویدا شکایه‌وه. گوتی: «دویشه‌و بو نه‌هاتی؟»

- «نه‌خوش بووم». خانزاد پیکه‌نی. «نه‌خوشیبه‌که‌ی خوت به‌من دا».

لاس هه‌ولتی دا مانایه‌کی تر له‌قسه‌کانی هه‌ل‌کرتی. به‌ره‌و په‌نجه‌ره‌که‌ چوو. دایه‌گولتی له‌حه‌وشه‌بوو؛ که‌واته‌ دووبه‌دوون. ئاوری له‌خانزاد دایه‌وه.

- پیم و ابوو لیم په‌نجای.

خانزاد سه‌ر خوئی نه‌هینا. گه‌سکیکی به‌ده‌سته‌وه‌گرت و گوتی:

- ئامۆژم ناتوانی، برۆ ده‌ر با ژووره‌که‌گسک ده‌م.

لاس له‌حاستیدا راوه‌ستا و دووپاتی کرده‌وه: گوتم دوینی له‌قسه‌کانم په‌نجای؟

خانزاد وازی له‌گسکه‌که‌هینا و گوتی: «بو چیت گوت که‌بره‌نجیم؟»

نایا به‌راستی تینه‌گه‌یشتبوو؟ لاس تازه‌ده‌یزانی له‌گه‌ل‌کچدا ده‌دوی. گوتی: «گوتم چه‌ز ده‌که‌م هه‌میشه‌له‌لام بی».

هیج گوته‌یه‌ک له‌وه‌ناشکراتر نه‌بوو. خانزاد په‌شو‌کا. شه‌پۆلیک خوتین به‌ژیر پیسته‌ناسکه‌که‌ی لاجانگیدا تپه‌ری. لاس بییری که‌وته‌وه، دوینیش هه‌ستی به‌وه‌شه‌پۆله‌خوتینه

کردبوو؛ که‌واته‌هه‌ر ئه‌وه‌کاته‌تیکه‌یشتبوو. لاس چاوه‌روانی وه‌لام بوو. خانزاد ده‌یزانی ده‌رچوون و خو‌خلافاندنی بو ناکری. سه‌ری داخست و به‌شه‌رمه‌وه‌گوتی: «هه‌میشه‌له‌لات ده‌بم، لاس».

هه‌ردووکیان بو ماوه‌یه‌ک بیده‌نگ بوون. نه‌یانده‌زانی چی بلتی. خوشی و چیتی حاله‌ته‌که‌کاسی کردبوون. که‌وه‌خو‌هاتنه‌وه‌شه‌رمیان ده‌کرد له‌چاوی به‌کتر پروانن. خانزاد تاوی گسکه‌که‌ی دایه‌وه‌ و لاس به‌گورجی رۆشته‌ده‌ر.

تازه‌به‌فری ناو کۆلان و هه‌وشه‌و سه‌ساره‌کان توابوونه‌وه‌که‌به‌رگی بووکینییان بو خانزاد له‌به‌رکرد. کراسی خامه‌کی زه‌رد، کلۆنجه‌ی مه‌خمه‌ل و پشتینی عه‌لی خانی. تاسکلاو گول و ده‌مه‌کلاو، ژیر چه‌نه‌ی زیر و په‌رچه‌ک و گولینگه‌ و قه‌یاسه‌ی ئاوریشم.

وسوون‌ئاغا پشتینی بو به‌ست. ئه‌وه‌مام بوو، باوک و خه‌زوور بوو، ده‌ستی گرت. له‌مائی خو‌یه‌وه‌بو مائی خوئی. له‌م‌ده‌رکه‌وه‌بو ئه‌وه‌ده‌رکه‌هه‌بووک له‌چوار پینج ژن زیاتر به‌دوايه‌وه‌نه‌بوو؛ بی‌ده‌هۆل و زورنا، بی‌شایی و گۆبه‌ند. لاس له‌سه‌ر بانیره‌ چاوه‌روانی بوو. سی‌چوار ده‌سته‌برای ئه‌مه‌ه‌راویه‌ریان گرتبوو. بووک گه‌یشته‌دارتووه‌که‌ی هه‌وشه‌هه‌زوا ده‌بوو سیوی بو به‌هوائی. گوايه‌به‌خیره‌هاتنی لی‌بکا. سیویکی سووری به‌ئارامی بو هه‌ویشته‌فهرخه‌ی برای له‌حه‌وايه‌گرتیه‌وه.

سټی

خانزاد دہیزانی فہرخہ ئو ہه والہ ترسناکھی له یه کئی له ناخوشتترین رۆژہکانی ژیانیدا بیستووہ. ئو دہیزانی ئیدارہکەیان (یەکیک لەو ئیدارانہ کہ پێوہندی بەکاروباری کشتوکالی گوندنشینہکانہوہیہ) ماوہیہکە تووشی گبڕو گرفتیکئی ئابووری بوو؛ یان بەشیوہیہکی تر لەو ئیدارہدا پارہیہکی زۆر ون بوو و لە سەر مووچہ خوڑہکانہ کہ لە ماوہیہکی کورتی دباربکراو دا ببیننہوہ. بۆیہ فہرخہ پیش بیستنی ہه والہکەش توورہ و دەمارگژ بوو. بەلام بەبیستنی پشتی شکا و وەک رۆژی دوایی دەرکەوت بەتاکہ شەوی دوو بەشی مووی سەر و ریشی سپی بوو.

کہ گہراپوہ مال، کئی بگہریتتہوہ؟ لەشتیکی لەگرتنہچوو و روومہتیکئی رەش و شین ہلگہراو. نیگای وێل و سەرگەردانی بەہیچہوہ، تەنانەت بەروومہتی خانزادیشوہ بەند نہدبوو. خانزاد لە دیتنی دانہچلہکی. بۆ ساتیکیش بیری بۆ گبڕو گرفتہکی ئیدارہ نہچوو. ہهستنی بەبۆ کرپووزی رۆچی کرد کہ لە ناگری ہه والہکەدا دەسووتا. وەک رۆژانی پیتشو بەرہوپییری چوو و بەخیرہاتنہوہی لئ کرد. دفتہریکی گہورہ و ہیندیک کہلویہلی بەدہستہوہ بوو، لیبی وەرگرت. فہرخہ بئی ئوہی ہیچ بلئی بەرہو دۆشہکی دانیشتنہکەکی چوو. خانزاد بەئاشکرا خوئی لە سہیرکردنی روومہتی دہدزیہوہ. پیتی وابوو ئیستا یان ساتیکئی تر ئو لەشہ داہیزراوہ لەبەر گوشاری خەمەکەکی لیک ہلدہوہش وەک ہهویری سوینہی شکاو بەسەر فہرشہکەدا بلاو دہبیتتہوہ. بەپیتوستی دہزانی بۆ ئاسایی کردنہوہی حالہتہکە یان بۆ دلخۆشی دانہوہی، شتیک بلئی. ئەگەرچی دہیزانی ئو ہه والہ جگہ لە بیدہنگی و خامۆشی چیتەر ناخوازی. خوئی پئی نہگیرا و گوتی: «رہنگہ راست نہبئی. دوا ئو ہه موو سالہ جیتی بڕوا...»

ہەرچی ہهولئی دا نہیتوانی بہو شپوہ کہ دہبویست قسہکەکی تہواو کا. بۆیہ لە درپژہی دا گوتی: «نازانم...» شپوہی گوتنی ئو وشہیہ بەدرۆی دہخستہوہ؛ ئو دہیزانی. لە پیش فہرخہدا بیستبووی. ماری پوورزای بۆی گبڕابوہ. ماری بەچاوی خوئی لاسی دیوو.

«پالتوہیکی خوئینہی سہربازی لە بەردابوو. لە ژیر گلوپی سەر کۆلانئێ مرگہوتہکە

بہیہک گہیشتین. من رادہبردم و ئو دہہات. لووتمان بەلووتی یەکتەرہوہ بوو. دیار بوو لە دالغہدایہ. سہرنجی نہدامی. کہ دیم دلہم داخوړیا و ترسام. پیتم وابوو رۆحیانہتہکەیہتی. خەریک بوو لەبہری ہلٹیم. بەلام خو مندال نیم، خوئی بوو. لاس، کوری وسوئاغا. بہ ہلہ چوو پیتم؟ من لەگہلئا گہورہ بووم. زۆر ئاسایی بہپہناما رەت بوو. دووراودوو شونئی کہوتم. دیار بوو، دہبویست کہس نہیبینئی، بۆیہ لەبن گوتسبانہکانہوہ دہرپژشت. کہ ئو گہیشتہ بہر دەرکەکی مالی خوئیان، من لەمسہری کۆلانہکە بووم. رہنگہ گوتی لە خشپہی پیتم بووی، بۆیہ ہلوتستہیہکی کرد و ئاوری دایہوہ؛ زوو کشامہوہ. ئوسا ئویش تہقہی لە دەرگادا. کہمیک ماتل بوو بەلام کہس نہیکردہوہ. ہهمدیسان ئاوری لە راستہ کۆلانہکە دایہوہو دەرکەکی کوتایہوہ. کہم و زۆری خایاند. جیرہی دەرکەکم بیست. گویم لئ بوو گوتی، من لاسم، کوری وسوئاغا. لەسەر خو گوتی، بەلام من بیستم. بہم دووگوتیہی خویم بیستم. پوورزا چ بئی لە تۆ نہیتنی. ناسینہوہی گران بوو. تۆچاکتر دہزانی. لاس کہ رۆیی پالہوانیک بوو، بەلام ئیستا پیریکئی پەککەوتہیہ. لەوہ دہچی برینیکئی کوشہندہ ہەرہسی پئی ہینا بئی. دوتشہو تادہمہی بہیانی خەوم لئ نہکەوت لەداخ و مہراقی لاس، لە ترس و گومان. ئیمرو دووسئ جار بہبیانووی کاریکەوہ چووم بۆ کۆلانہکەیان. پیتم وابوو خەلک زانیویانہ و بۆ خیرہاتنہوہی دہچن، گوتم منیش دہچم وەک ئو خەلکە. بەلام دەرکەکی مالی خات گوتی داخراوو، دہتگوت سالہہایہ داخراوہ. لە ہەر کہسم پرسی بئی ئاگابوو. گوتم بئی بۆلای تۆ. چیبہ پوورزا؟ ها؟...»

ماری بەژوو سہری خانزادہوہ دہخولایہوہ و پەتاپہیتا دہپرسی: «ها؟... نہدہبوو...»

خانزاد ہه موو ہیزی کۆکردہوہ و لە کاتیکدا ئامادہی ہیرش بوو کشایہوہ و دەرکەکی حەوشہی پتہوہدا. روخساری لەوہ دہچوو دزی دەرکردبئی. لە پشت دەرکەکەوہ پالی بہدیوارہکەوہ دا و لەبەر خوئہوہ گوتی: «ژنہ قەرہچپہکە گوتبووی...» قسہکەکی تہواو نہکرد و ہگورچی چوہ ژوو. مالہکەکی چۆل بوو؛ یادگار لە قوتابخانہ نہگہرابوہ، ہیرۆش لە کۆلان کایہی دہکرد. خانزاد خوئی لە بہر ئاوتنہکەدا دیہوہ. روومہتی ژنیکئی پەشوکاو لە ئاوتنہکەدا غەریبی دہکرد، تارانندی. لاس ہهراوتر لە بزہ دہمی کردہوہ «دہچم بۆ گوتی شوژان».

بۆ کئی؟ خانزاد بئی ئیختیار بەدہمیہوہ پیکہنی. لە ئان و ساتدا پەشیمان بوو و برۆی ویک ہاتنہوہ. نیگای توورہی وەک مستہ کۆلہیہک ئاراستہی روومہتی لاس کرد و

گورجی رووی لئ وەرگیترا. ترس و بیتزاری و نهفرت و هک مه لۆدرکیتک له گیانیدا روا. هیلنجی گریان له ناخیدا تهقییهوه. دهمیکه بوو نه گریابوو.

خانزاد پیتی خۆش بوو فخرخهش بگری. ههزی دهکرد پیتی بلتی: «بگری. بهدل بگری... تا هیتز تهیه بگری...»

فهرخه نه ده گریا. پالی دابوو و چاوی له خالتیکی نادیار به سهر دیواری به رامبه ریهوه بریبوو. خاله که ورده ورده گهوره ده بوو. وهک رووانی ده میتهک له سهر روومه تیک. «کوا تامانه تیه کهم فخرخه؟»

دهمه و ئیواره یادگار له قوتابخانه گه رابوووه یه که ورپ چوو بووه ژووهره کهی خۆی. ئەو ژووهره وا ههزی دهکرد به ناوی خۆبه وه بی «ژووهری یادگار» خانزاد دللی له لای بوو. نانی بو بردبوو؛ بی ئەوهی دهستی بو برایی، گه راندبووه یه وه. ئەوهی خانزادی هه راسان کردبوو ئەوه بوو که ئیمشه و چۆن رۆژ ده کاته وه؟ بیه له چی ده کاته وه و سبه عینتی چی ده کا؟ خانزاد چوونه ژووهره کهی پیتی خۆش بوو. پیتی خۆش بوو ده رکه له سه رخۆی دابخا. پیتی خۆش بوو هه موو درز و برینی ژووهره کهی بئاخنی و نه یه ته ده ر. ته نانهت رینگه به هاته ده ر یادیسی نه دا. هیرۆی کچه چکۆله شی رهنکه ههستی به هه والکه کردبوو؛ بۆیه مات و بیده نگ له سووچیک دانیشتبوو، هیهچی نه ده گوت. رهنکه بیری له هیهچیش نه ده کرده وه. خانزاد خۆش حال بوو که خه و پیتی ده ویرا. پیتوو کانی ئارام ده نیشتنه سهر یهک و سهری به ملیه وه به رده بووه.. باوهشی پیداکرد و له پاش دیوه که رایکیشتا.

مابوونه وه خانزاد و میترده کهی؛ فخرخه و ژنه کهی. دوو نوقم بووی زه ربای بیده نگ و به له مێ قسه و پرسیار که هه ر دهستی خانزادی پیتی ده گه یشت.

«تۆله کیت بیست؟» خۆی بیتزی له پرسیاره که کرده وه. فخرخه ده ربهستی وه لامدانه وه نه بوو. له راستیشدا نه یه ده زانی له کیتی بیستوهه. روومه تیککی لئ نه ده ژیا یه وه. رهنکه ده می هه موو خه لکی شار بوو بیتنه یهک و ئەو هه واله یان له گویدا تف کرد بیتنه وه. پاشان هه موو چاوه کان شوینی که وت بیتن و تا ده رکه ی ماله وه په دوایان نابیی. خانزاد وازی نه ده هیتنا. پرسیبه وه: «گوتم تۆ له کیت بیست؟»

فخرخه داچله کهی؛ سه رخۆی نه هیتنا، به لام ترسی داچله کینه که له ده روونیدا په ره ی سه ند. ههستی به وه کرد خانزاد ده رفه تی لئ هیتناوه و تازاری ده دا.

له چی رامای؟

پرسیاره کان تیری یهک له دوایه ک بوون. خانزاد ده یزانی فخرخه له چی راماه؛ له ره سمه که ی لاس. به رقی و به زه بییه وه؛ وهک جارن، جارنیککی دوور. به لام ره سمه که به دیواره وه نه بوو. فخرخه لای بردبوو. خانزاد گوتبووی: «بۆ لای ده به ی؟»

فخرخه گوتبووی: «قا په که ی بۆ ده گوژم. سه بیر که چۆن په رتوو کاوه.»

خانزاد بیتزی له درۆکه ی کردبووه و گوتبووی: «قا په که ی بۆ ده گوژری یان...»

فخرخه ته سلیم بیوو. «هه ز نا کهم له بهر چاوی یادگار بی.»

خانزاد به تووره بییه وه ره سمه که ی له ده ست سه ندبووه و نیگایه کی گورج و به په له ی پیتدا خشاندبوو. له دللی خۆیدا گوتبووی: «شاردنه وه ی ره سمه دوو که سه به که مان به س نه بوو؟» فخرخه گوتبووی: «ئو ره سمه هه موو رۆژی باوکی لئ ده ژیه نیتنه وه. به شی مردوو فخرامۆش کردنه.»

خانزاد به هه مان تووره بییه وه ره سمه که ی ژیر لاجکی کلۆنجه که ی دابوو. رهنکه به و نیازه به سنگیه وه بنووسینی. ئەوسا له ژووهره که چوو بووه ده ر.

فخرخه داماوانه بیری له وه ده کرده وه که لاس ئیستا به راستی ژیا وه ته وه. له م کاته دا لای دایکیانه، له ژیر سیبه ری مالی باوکیاندا، سهری ماندووی خستۆته سهر کۆشی دایه گولئ؛ رهنکه ئەویش به سه رهاتی ئەم سالانه ی بۆ بگیتیتنه وه. رهنکه به دەم بیره وه ری گیترا نه وه به سه ر یه کتردا بگرین. خۆزگه ی ده خواست ئیستا له لایان بوایه. له بهر نیگای تووره ی لاس، خۆی به هیرشی رق و قینی بسپار دایه: «ها، ئەمه سهری تاوانباری من و ئەوهش چه قۆی تۆله ی تۆ». له ژیر سیبه ری به زه یی دایکیدا «لپیی مه پارێره وه. دهستی مه گره. چ ده بی بابیی.»

فخرخه له سهری خۆی بیتزار بوو. له له شی. له هه ناسه ی که پیتی و ابوو بۆگه نی که لاکه تۆپیوی لئ دئ. ده میته که بوو دایکی نه دیبوو. شهش مانگ یا سالتیک؟ حیسابی مانگ و رۆژی رانه گرتبوو. دوا جه ژنی په مه زانی پارێکه که دایکی ده ری کردبوو، جارێکی تریش چوو بووه، رۆژی دوا شه ویتک که خه ونی پیتوه دیبوو...

«باران لنگیزه ده باری. بایه کی زه مه ن هه لی کردبوو. هه وریش ده یگرماند. فخرخه ی میتردمندال به ته نیا له ماله وه بوو. له کۆنه ماله که ی وسووناغا. له ترسی با و بارانه که هه لده له رزی. ئالقه ریز و دوولایی ده رکه و په نجه ره کان پسابوون. تاکانیان شه قه شه ق و ته قه ته ق به یه کتردا ده دران. ده سه لاتی داخستنه وه یانی نه بوو. ته نگه تاو و چاوه پروانی

خۆش بوونهوه بوو. له نهكاو ده عبا خۆيان به ژوردا كرد. پهنگه له ترسی با و بارانه كه. ده عباى جوړاو جوړ و ورد و درشت. مشكى قهله و پچكهى ده شته كى، قالدونچه و دوو پشك. له نيوان داره راي ميچه كانيشه وه مار به رده بوونه وه. رهش مار و سوورمار... جى نه بوو خوى تيدا بگرى. هومه نى بو سووچىكى ژوره كه برد. پشتى له ديواره كه جووت كرد. ديوار له بهرى نه ده رده وييه وه. زورى نه خاياند شه مشه مه كویره شه هيرشيان هينا وهك ميش و ميشووله، زور بوون و خويان به ديواره كاندا ده پهلوسى. ههر دوو ده ستي به پروومه تيه وه گرت و چاوى قونجاندا. ده عباكان لتي نزيك بوونه وه و به پاو پليدا هه لگه ران. ناچار ده ستي له پروومه تى بوونه وه و تيكوشا بيانتارينى. كه ده رقه ت نه هات به ره و تاقىكى ژوره كه چوو. ره شمارىك په پكهى خوار ديوه. به دم زريكه يه كه وه كشايه وه و په ناي بو تاقى بچووكى كتبه كان برد. نه يزانى چون له ويدا جى خوى كرده وه. زريكه و هاوار هاواري، له گزه گزى با و توفانه كهى ده رده ودا ون ده بوو. سه يرى ده رده وى كرد. داىكى له سه ر بانيزه كه روا. ههر دوو ده ستي به سنگيه وه نوو ساندبوو. با و بارانه كه بى نه وهى پى بويرى لاچكى كراس و سه ريوشه كهى ده شه كانده وه. فهرخه دللى روون يووه و هاواري لى كرد. داىكى له وه ده چوو نه يديى، گوتى نه دا به. ده بوو له تاقه كه بچيته خوار. فهرشيك له مار و دوو پشك و جالجالوكه له ژوره كه دا راخرايوو. نه يو تيرا به سه رياندا پروا. ديسان هاواري له داىكى كرده وه. داىكى وهك نه وهى نه يديى ده ركه و په نجه رهى له سه ر پتوهدا و نارام دوور كه و ته وه. فهرخه ما يووه و ژورويكى پر له ده عبا. ورده ورده له زريكه كه وت. موچر كهى له شى خاو يووه، ترسه كهى نارام نارام پاشه كشه ي كرد و پيلووه كانى به هيمنى له يهك ره وينه وه».

كه به ناگاي يووه له ناگرى تايه كى سووتينه ردا بوو. له شى وهك ميوه روون نه رم بوو. خانزاد له ژور سه ريه وه گوتى: «بنوو. تازه له رزه كه ت له له ش ده رچوو. بنوو».

فهرخه ئيواره ي روژى دوايى، دوائه وه له ئيداره گه رايه وه و وهك روژان قاپى ناره قه كهى به سه ره وه نا، چوو بو مالى داىكى. هيوو له به رده ركه بوو، برديه ژورر. دا به گولتى له حه وشه كه ولى گويره كه ساوايه كى ده ناخنييه وه. فهرخه تازه ده يزانى گويره كهى مانگا قه شان مندار بوته وه. سلوى كرد و له په نا داىكيدا دانيشت. دا به گولتى وهك نه وه

هه ستي به هاتنى نه كردى، سه رى بو هه لنه برى و وه لامى سلواه كهى نه دا به وه. كه ولى گويره كه كه ته واو ناخندرابووه و له سه ر چوار پتى راده وه ستا. فهرخه لتي ورد يووه. بزده يه كى هاتى و گوتى: «فيل له مانگا قه شان ده كهى؟»

دا به گولتى وه لامى نه دا به وه. ديار بوو تاقه تى شه ر و كيشه ي نيبه. فهرخه گوتى: «تو بلتى مانگا قه شان نه زانى گويره كه كهى زيندوو نيبه؟»

ههر خوى بىرى كرده وه، نه گه ر بيزانيا به نه يده ليسته وه و شيره كهى وشك ده بوو. فهرخه تازه خه ريك بوو سه رخوش ده بوو. حه زى له زور بله يى بوو. گوتى: «وه سيه ت ده كه م دو امر دم كه وه كه م باخنه وه».

نه م قسه ي دا به گولتى توو ره كرد. به بيزار ييه وه سه رى هه لپرى و گوتى: «بو هاتوى؟» فهرخه به سه ر كه و توو ييبه وه گوتى: «دو تيشه و خه ونىكى ناخوشم ديوه».

دا به گولتى با وه شى به كه ولى گويره كه كه دا كرد. به رزى كرده وه و به ره و پليكانه كان رو يشت. نه وسا له سه ر پليكانه كانه وه بى نه وهى نا و رى لى بداته وه، گوتى: «تو و ژنه كه ت ده بى تا ده مر ن خه ونى ناخوش ببين».

فهرخه بو شه ويدا قسه كهى داىكى بو خانزاد گيرايه وه.

خانزاد زور جار كه بىرى ژيان و رابردوى ده كرده وه، پتى و ابوو خه ونىكى ناخوش ده بينى. بويه به گورجى ده ستي بو چاوى ده برد و هه لى ده گلوفى. له وكاته دا چاوه روانى بوو له پر به ناگابيته وه و با وهش به داىكيدا بكاو به دم ناخىكى رزگار بوونه وه بلتى: «توخه ي خه ون بوو». نه وسا داىكى له با وه شى بگرى، ده ست به سه ر و قزيدا بينى و داواى لى بكا خه ونه كهى بو بگيرتته وه. نه وه يش به دلنيا ييبه وه له روژى هاتنه ي رووسه كانه وه ده ستي پى ده كرد.

نه و روژه كه له گه ل داىكى بو مالى پوورى چووبوون، نه و روژه كه داىكى و پوورى له دالان نو كيان له ده ستار دده ا و نه و له سه ر بيه ركه تاوى هه لدينجا، نه و روژه كه مارفى پوورزاي به هه لده اوان هاته وه، خانزاد له ته قه ي كو تو پرى ده ركه ي حه وشه داچله كى. پيش نه وهى نا و ر بداته وه، مارف به گورجى له لاشانيه وه ره ت بوو و خوى به دالانه كه دا كرد. مارف هه ميشه په شوكاو و به په له بوو. خانزاد به توو رپه ييبه وه له به ر خويه وه گوتى: «پوورم دللى خوشه كورى هه يه. شيتي كه ناو ليل ناكات».

له و كاته دا مارف شت يكى به گوتى داىكى و پووريدا ده چرياندا. ده ستاره كه له هاره

کهوت و ژنهکان له گهډل «نه په پړ» یهک به نه ژنوی خو باندا کیشا. خانزاد دژله کهی هه لکیشابوو، پیش نه وه له بیرکه بهیینه دهر، له دهستی بهر پووه. گوریسی دژله که وهک مار به له په دهستییدا بو ناو بیرکه خزی. پوئی قه له ره شه وهک په له هوریکه رهش به ناسماندا تپه پیرین و گپه ژه لوکه بهک له دوروه بهر و پیریان هه لچوو. له نان و ساتدا به کپک له گوئی خانزادا گوئی: «نه گهر دهر زیله له گپه ژه لوکه روکه ن ده بیته دیو».

دایکی زیریکاندی: «نه ی مال ویران خوین».

خانزاد وهک نه وهی بیه وی لاسایی زیریکه کهی دایکی بکاته وه، گوئی: «چی رووی داوه» بی نه وهی چاوه روانی وه لام بی بهر وه دالانه که هه لات. سه ری به توندی بهر لاشیپانی دهرکه که کهوت و له ناخه وه نالاندی: «نه ی باوکه پړ» ته که ی دایکی ئیشه که ی له بیر برده وه.

رووس وا ده گهنی.

له روخساری دایکی زیاتر ترسا. له بهر خو به وه گوئی وه: «رووس؟»

رهنگه له و کاته دا سهیری ماری کردی، بو به نه وه لامی دایه وه: «رهنگه تا ئیستا گه یشتن».

ترسه که ی پووی ماریشی گرتبو وه. رهنگه به روویه وه نه مابوو: «پیم و ابو بیستو تانه».

مارف له دالانه که رویشته دهر. هیشتا له حه وشه بوو، خانزاد لپی پرسى: «بو کوئی ده چی؟»

به ده م روشتنه وه وه لامی دایه وه: «ده بی بزانه باوکم و عارفی برام چییان به سه ر هاتووه».

له وه ده چوو له شوین نه وان هاتبیته وه. خانزاد تاوی چارشپوه که ی خوئی دا. دایکی بهر ده وام به پشته دهستی خویدا ده کیشا و ده یگوت: «ناگر له شار بهر ده دن. پییان وهک دلئ کافران ره شه».

خانزاد چارشپوه که ی له خو به وه نالاند و رووی له دایکی کرد و گوئی: «هسته بروین هه سته».

پووی به حه په ساوییه وه سهیری ده کرد: «بو کوئی؟»

خانزاد شانی دایکی راته کاند: «بو مال هوه».

دایکی به گریانه وه هه ستا. خانزاد پیشی کهوت. گوئی له پووی بوو که ده یگوت: «به م روژه و دوو ثافه تی زه عبغه؟ بو له گهډل مارف نه رویشتن؟»

خانزاد تا نه گه یشته کو لان ناوړی نه دایه وه. دایکی به شوینیه وه بوو. کو لان چو ل بوو. تاسه ر کو لان نه که ی لای مزگه وتی قازی به را کردن رویشتن. له وی دیسان ناوړی دایه وه. دایکی دواکه وتبوو. دلئ نه هات به جی بیلی، به هه مان گورجییه وه گه رایه وه. دهستی بو بن بالی برد و گوئی: «پی هه لگره دایه».

دایکی له بهر خو به وه ورته وریتی بوو. له خودا ده پارایه وه. خانزاد له بیری لاسدا بوو. «نه گهر چوو بیته وه مال له شوینمان دی». له وه ده ترسا بیانگاتی و لییان تووره بی. خو بان به کو لانئ قه راغ مزگه وته که دا کرد. کو لانئ کی باریک و پیچا ویلوچ. خانزاد له چو لییه که ترسا بوو. له په رژینه کانه وه سه ری بو حه وشه ی مال هه کان هه لده بری. له وسه ری کو لان نه وه چوار کهس دهرکه وتن. له بری خو شحال بوون نه وه نده ی تریش ترسا. چوار که سه که سه ریاز بوون. له بهر خو به وه گوئی: «نه مانه لیره چی ده که ن؟ چییان ده وی؟»

دایکی توند چارشپوه که ی گرتبوو. سه ریاز هه کان لییان نریک بوونه وه. ریوه له و رهش و رووت بوون. خانزاد و دایکی را وه ستا بوون. له گهډل نریک بوونه وه ی سه ریاز هه کان بهر وه دیواریک روشتن. له کاتیکدا خو بان له یه کتر هه لده سوو، به دیواره که وه نووسان. دیار بوو سه ریاز هه کان سه ریان لی شپواوه، ترسا بوون؛ نه یانده زانی بهر وه کوئی پړن. یه کیکدی درتیزان له پیشه وه بوو. خانزاد پیی و ابو راست بهر وه نه وان دی. هه ناسه له سنگیدا په نگی خوارده وه: «چییان لیمان ده وی؟» بهر ز گوئی: «ها... چییه؟...» تییان نه ده گه یشت. سه ریاز هه کان به زمانیک ده وان، که نه یده زانی. نه ونده ی ده زانی تووره نین. له وه ده چوو پیرینه وه، یان داوی شتیک بکه ن. «نان؟» به بیزاریه وه دهستیان بو چاکه ته که یان دهر د. له وه ده چوو بیانه وی له بهر خو باندا بیدرینن. به هه مان بیزاریه وه دهستیان بو شه لواره که شیان دهر د. «چیتان ده وی؟» خانزاد به داماو ییه وه لپی پرسین.

سه ریاز هه کان به ناومیدیه وه لییان دوور که وتنه وه. خانزاد و دایکی هیشتا نه جو لا بوون. له پشته وه سه بریان دهر دن. سه ریاز هه کان له ناخری کو لان نه که هه لوئیسته به کیان کرد. درتیزه که یان پاشه و پاش گه رایه وه. خانزاد دیسان خوئی به دایکیه وه نووساند. سه ریاز هه که زور لییان نریک نه بووه. به سه ر په رژینی مالتیکدا بازی دا و نه وانی تریش وهک بز

شویتی کهوتن. خانزاد له خوشیدا چنگی له قۆلی دایکی گیر کرد و پالی پتیهنا. زۆر دوور نه کهوتبونهوه تهقهی چهند فیشهکیک چهقاندنی. به ترسهوه سهیری به کتریان کرد. دایکی گوتی: «ئهوان بوون؟»

تفهنگیان به دههستی سهربازه کانهوه نه دیبوو. جگه له وهش تهقه که دوور بوو. ته په ته پی پیتی چهند کهسیان بیست. ئاوریان دابهوه. سی چوار کوری گه نج بهراکردن دههاتن. ئاهیکیان هاتی چۆلیه که له وراکردنه ترسناکتر بوو.

«چی قهوماوه؟» خانزاد پرسى، بهلام کورهکان وهلامیان نه دابهوه. ئەمانیش ناچار ههلاتن و شونییان کهوتن. گه یشتبونه شیوه کهی کوتایی کۆلان و ده بوو لیتی به پرتنهوه. خانزاد بازی دا. دایکی له قوراوه که چهقی. به خیشکه خیشک ئه ویشی ده رهیتنايهوه. دوو سهربازی تریشیان بینی که به شیوه که دا دههاتنه خوار. ئەوانیش تفهنگیان پی نه بوو. یهکی کراسیکی سپی و شه لواریکی سهربازیان له بهردابوو.

یه کیکیان گوتی: «هه لئ هه تبهوه». دیار بوو کورده. ئهوی تر وهلامی نه دابهوه. پیره پیاویک که نه یانزانی له کوتیه هات، له سهربازه کورده کهی پرسى: «هه وال و باس چیه؟» سهربازه که گوتی: «رووس شاربان گرت».

پیره پیاوه که گوتی: «دهزانم کهسیان کوشتوه یان نا؟»

سهربازه کورده که گوتی: «نازانم. پادگان چۆلی کرد. بۆ خاتری خودا پانتۆلیکمان فریاخن. ئیمهش کوردین».

پیره پیاوه که له کاتیکدا لییان دوور ده کهوتهوه گوتی: «خۆ به مالتیکدا کهن».

خانزاد ئیستا دهیزانی چوار سهربازه که چییان دهویست. پیره پیاوه که له خانزاد و دایکی نزیک ببۆوه. به تووره بییه کی باو کانهوه گوتی: «ئیه بهم رۆژه بۆ له مال هاتونه ته ده؟»

کهسیان وهلامیان نه دابهوه. یهک دوو تهقهی تر کرا. خانزاد و دایکی گه یشتبونه گه ره کی جووله کهکان. ئهوی قه ره بالغتر بوو.

پیاوهکانیان له لای پردهوه دههاتنهوه و ژنهکانیان له بهر درکه راوه ستابوون. بی ئه وهی له گه له کهس قسه بکهن، له مالتی خویان نزیک بوونهوه. که گه یشتن لاس تازه گه رابۆوه. به ره و پیربان هات و گوتی: «خه ریک بوو بيم به شویتانا».

خانزاد چارشپه کهی له خۆی کردهوه. پالی به دیوارهی ته ندووره کهوه دا و بۆ ماوه یهک

له لاس و خه سووی ورد بۆوه. ئەوسا له پرمه ی گریانی دا. لاس لیتی چوهه پیش. «چی رووی داوه؟»

خانزاد توانای وهلامدانه وهی نه بوو. لاس به ترسهوه له خه سووی پرسى: «چی بووه ئامۆژن؟»

هیچ نییه زۆر ترساین.

لاس پییان پتیکه نی. ئەوسا رووی له خانزاد کرد و گوتی: «داوه شتی چ ژنه کوردیکی». لاس خوشحال بوو. بزهی سمیتلی دههات. هه واله کانیشی به که یف خوشییه وه ده گتیرايهوه. «سه دو په نجا کهسیک به ئاربه با دا هه لگه راوان؛ گوايه کوردی جوانرۆیین. رووسه کان سه رهنگ له شکری و سه روان لاجینیشیان گرتوه. ئاخ بۆ کهسیک له کونیکه وه سه ریان بکا».

دایه گوتی به سه ر سوورمانه وه چاوی له ده می لاس بریبوو: «نازانم له سه ر به رمال بۆ سه رکه وتنی کئ له خودا بپاریمه وه. رووس یان حوکمه ت؟»

دیار بوو لاس پیشتر قسه ی بۆ کردوه و کۆنه ترسه کهی له رووس له دلێ تارانده وه. وسوو ئاغا هیشتا نه هاتبۆوه. له مزگه وت له گه له حاجی و مه لاکان راوێژیان ده کرد. لاسی بۆ هاودهنگی ژن و مندال ناردبۆوه. گوتبووی: «ئافه رت له وه ها کاتیکدا بی پیاو زهنده قیان ده چی».

وسوو ئاغا پیش بانگی شه وان گه راپه وه. ماندوو و خه مبار بوو. تا زیاتر لییان ده پرسى، که متر وهلامی ده دابه وه. فه رمانده کانی پادگان گیرابوون و قه رار بوو سبه هینی ره وانه بکرتین. ژن و منداله کانیشیان په نایان بۆ مالتی خه تیب بردبوو. خه لک تا ئیستا بی ئاره ق ده رچوو بوون. به لام خودا عالم. ره نگه سبه هینی دار و په تیان بۆ هه لخن و ئاگر له شاره که به ریده ن. وسوو ئاغا ئه وهی گوت و دایه گوتیش بۆی سه نده وه: «هه چیش له خه لکه که نه کهن، خیر و به ره که تیان بۆ ناهیلن». لاس له وه زیاتر خۆی پی نه گیرا و گوتی: «بۆ خیر و به ره که ت ماوه؟»

دایه گوتی له سه ر به رمال پیش ئه وهی نوێژه کهی دابه ستی له خودا پاراپه وه: «خودایه ئیمه هه چمان لی روون نییه. خۆت به زه ییت پیماندا بی و چیت پی چاکه ئه وه مان له گه له بکه».

ئو دوانیوه رۆیه سه رباز و ده ره جه داره کان به وه ها ترسیکه وه پادگانیان چۆل کردبوو، چه کهکانیان فری دابوو، به شاردا بلاو بوو بوونه وه. که زۆریه ی خه لک - به تاییه ت ئه وانیه ی

له ترسا نه يانوتيرابو له مال بینه دهر- پييان و ابو سپايه کی چند هزار که سی له چوار لاهو پادگانی نابلوقه داوه و ناگر و ناسنی به سهر سهر بازه کاندان باراندووه. بویه خانزاد نه و کاته به به زه بیسه و به باسی چوار سهر بازه که ی کولانی مزگه وتی قازی بو خه سووی ده گتیرایه وه، فخرخه پیتی پیده که نی.

فخرخه هاتنی رووسه کانی به چاوی خوی دیبوو. له گه ل مندالانی هاوته مه نیدا شوین نه و خه لکه که به ره و پیری سپاکه چوو بوون، که وتبوو. خه لکه که له و به پر د کویبوونه وه. له ترسا خو یان له به کتر هه ل سو بوو، نیگایان له چه قی ریگه که بری سوو. بایه کی سارد هه لی کرد و گل و خولی به روومه تی خه لکدا پژاند و لق و پوی بیسه کانی گوئ چومه که ی نه و انده وه. فخرخه دهستی له گیرفانی پانتوله که ی ناخنیبوو. چاوه پروانی له شکر تیک بوو که نه ایده زانی سهر بازه کانی چوئن و له چی ده چن. له شکر تیک که قه رار بوو بیت و ناگر له شاره که به رید؛ به چه چه بی خه لکه که دا له وه گه یشتبوو. چاوه پروانی به زوری نه خایاند. له شکر به رایی دهر که وت و خه لک که وتنه جم و جوول. نه یانده زانی بلاوه ی لی بکن و له به ری هه لئین، یان به ره و پیری بچن. که س توانای بریار دانی نه بوو. له شکر نزیک ده بووه. له وه ده چوو شاره زای ریگه و بان بی. له هیچ نه ده سله میبه وه نه ژدیها یه که له پیش له شکره که وه بوو. یه کی تیک گوئی: «تانگه» فخرخه له قه ره بالغیبه که دا خوی شارده وه. له گه ل نزیک بوونه ویدا ترسه که ره و بیسه وه و له بن دهستی خه لکه وه خوی بو پیشه وه کوتا. ریزه ئوتومبیل تیک به دوا ی تانگه که وه بوون. سهر بازه کان هیشوو هیشوو نیگای جه ماوه ریان ده رنیه وه. فخرخه چا ورسی تر له هه موویان، بو وه لامی پرسیار تیک ده گه را. «نه و سهر بازانه چ ته و فیر تکیان له گه ل خه لکی ترا هه یه؟» گابور تیک به رز بووه. خه لک سهر یان هه لبری. گایه کی سووری ته و پیل سپی بوو. فخرخه پیتی و ابوو ته ویش بو سهر ی هاتووه. یه کی تیک گوئی: «جووله که کان هیناویانه». قسه که ی ته و او نه کردبوو، گایه که یان به عه رز دادا و چه قویان سهر ملی خست.

جووله که کان به و بهر موسولمانه که نه وه دهستیان له رووسه کان هه لده ته کاند. فخرخه بی ری کرده وه، هه ردوولایان کافر بوون. چاوه پروان بوو سهر بازه کان دابه زن و وهک دوو دهسته برای له یه که دابراو به یه که شادبوو، یه کتر له باوهش گرن. له شکر له شه قامی نیوان جووله که کان و موسولمانه که نه وه رت بوو. ده پانزه ئوتومبیل زیاتر نه بوون. یه کی تیک له به رخویه وه گوئی: «سهر بازی ژن!»

ژاوه ژاوه که وته نیو جه ماوه. رووسه کان بی نه وه ی گوئ به که س بدن، مات و ماندوو

له خه لکه که یان دهر وانی. له پرده که په رینه وه. فخرخه و منداله کانی تر له شه قامی دهر مانگاوه به ره و پادگان شو پیمان که وتن.

نه و شه وه سهر باز پروویان له مالی و سوو تاغاش کرد. تاریکان بوو له دهر که یان دا. لاس لپی کردنه وه. دوو گورویانی کورد بوون. وهک دوو میوانی خوشه ویست به خیر هاتنیان لی کرا و بو ژووره وه پیش خو دران. خانزاد و دایکی و دایه گوئی له په نجه ره ی ژووری ژنانه وه سهر یان ده کرد. خانزاد له به رخویه وه گوئی: «پیم و ابی نه وه ی پیشه وه یانم دیوه...» دایه گوئیش بوئ سه لماند.

نه وه ی پیشه وه یان کار بایه کی چوارشانه ی ره شتاله بوو؛ جار تکی تر له گه ل لاسدا هاتبوو. له لای ژوورو به رامبه ر به و سوو تاغا پالی دابووه. هیشتا دهستی له نیو دهستی لاسدا بوو. وهک دوو کونه هاوری له پال یه کتره وه دانیش تیبوون و قسه یان ده کرد. خانزاد چای تی کرد و فخرخه بو بردنی هات. فخرخه به خوش حال یسه وه باسی ته یاره ی ده کرد که کاغه زی کوردییان بلاو کردبووه. خانزاد تی نه گه یشت. که شه فه چاکه ی دایه دهستی و دووراودور چاوی له لاس بری. لاس پیده که نی. خانزاد ده زانی نه و به تیشکانی نه رته شی حوکمه ت خوش حاله، به لام له خوش حال ی میوانه کان نه ده گه یشت. «مه گه ر نه وان پیای حوکمه ت نین؟!» خانزاد به سهر سوورمانه وه نه وه ی له دایه گوئی پرسی. «نه وان بو ده بی خوش حال بن؟!» دایه گوئیش به لایه وه سهر ی بوو. سهر ی به رز کرده وه و گوئی: «منیش تی ناگه م شته کان له جیتی خو یاندا نین».

دوا ی شیو کردن خانزاد، به بیانوی کار تیکه وه چووه سهر بانیه و له پشت په نجه ره ی ژووری پیاهه کان، گوئی هه ل خست. پیاهه کان قسه یان لی گه رم کردبوو. و سوو تاغا ده یگوت: نه مانیش داگیر که رن و بو کوشتن و برین هاتوون. خو برای باوکی کورد نین».

دیار بوو رووی ده می له لاس بوو. بویه نه و وه لامی دایه وه و گوئی: «نه مان له گه ل رووسی پیشوو فخرقیان زوره، بابه».

دایه گوئی نه و کاته له ژووره وه بوو له ترسی شه ره ده نووکی باوک و کور هه ل دایه: «بلتی نه مان وهک جاری پیشوومان لی نه که ن؟»

خانزاد له نه دیویش ههستی به ترسه که ی دایه گوئی کرد. و سوو تاغا به دلنیا بیسه وه گوئی: «نه مان خراپترن، ئافره ت! رووسی پیشوو کافر بوون، به لام نه مان کافر و کومونیستن. له سهر پروای نیر و به رانین».

خانزاد له پشت په نجره کهوه به بیستنی قسه کهی وسوو ناغا ته زوویه کی به له شدا هات. لاس وهک نه وه ناگای له داچله کانی ژنه کهی بوو بی، گوتی: «پروا بهو قسانه مه که بابو! نه وه قسانه حوکمهت بلاوی کردو ته وه».

خانزاد نه یزانی وسوو ناغا چ وه لایمیکی دایه وه. به لایم گوتی لی بوو گورو بانه ر هشتاله که که تازه ده یزانی ناوی بارامه، هه لیدایه: «دلنیام جه نابت ناگاداری وه زعی دوه لی و جهنگی سهرتاسه ری ههیت».

خانزاد له ویتوه تیگه یشت نه وه «ههیت» ه به مانای «نیت» ه. بی نه وه لی له راست و درو و چاک و خراپی قسه کهی گه یشت بی، رقی لپی بووه. کابرا دریتوهی به قسه کهی دا: «نه رته شی سوور بو له نیو بردنی حوکمه تی شاهاتوه».

خانزاد بو سبحه ینیدا له سووری نه رته شی رووس گه یشت. فخره بوئی گپرایه وه: «هه موویان سوورن قز سوور و روومهت سوور. ته نانهت کونی چاوشیان سووره».

نه وه روژه فخره بو سه یرکردنیان چووبوه قهراغ چومی گه وره. رووسه کان له وی قریوک و کیسه ل و قرژالیان ده کوشت. نه وه خه لکهی بو سه یرکردنیان هاتیبون، له بهر خو بانه وه ده یانگوت: «نه مانه کافرن. قریوک ده خون به لایم ماسی ناخون».

فخره تازه ده یزانی باوکی راستی گوتیوو، نه وان کافر بوون؛ وهک جووله که کانی لای خو بان. به لایم جووله که کان ماسییان ده خوارد و قریوکیان نه ده خوارد. هوی نه وه جیاوازی بهی له خانزاد پرسی. دایه گوتی وه لایمی دایه وه: «جووله که له رووس باشترن. بهس نیبه نیبر و بهران نین».

فخره بو سه لماندنی قسه کهی دایکی گوتی: «نازانی ئافره تی چنده جوانیان له گه له». له وکاته دا بیری نه وه سه ریازه ئافره ته که وتبووه که له سه ر چومی وهک پیواوه کان به رده فخره کی ده کرد. ئافره تی کی بالا به رز که قزی به سه ر شان و ملیدا په خش بیووه. خه لک سه یریان کردیوو. یه کی کت گوتیوو: «سه یر که ن مه مکی چون خه ریکه به روکی کراسه کهی ده دری».

فخره سه یری سه ر سنگی ئافره ته کهی کردیوو. به دم تربقانه وه وه هه لده به زیبه وه، به لایم له وه نه بوو به روکی کراسه کهی بدری.

فخره نه وه روژه له رووی نه ده هات بیگپرتیته وه چ پیژتیکی له و دیه نه بردیوو. سالانیک له وه دوا بو خانزادی گپرابووه: «یه که م جار به دیتنی نه وه ژنه رووسه مه یلم بو ئافره ت په یدا کرد». خانزاد گوتیوو: «چاوی هه زت به ژنه کافران پشکووتوه».

نه وه قسه ی خانزاد فخره کی بو نه وه ده مانه بردبووه که شه یدای له یلا جووه بوو. هه ناسه یه کی له ناخوه هه لکیشابوو، خو زگی بو نه وه ده مانه خواستبوو.

رووسه کان زور نه مانه وه. بی نه وهی ناگر له شار به ریدن و خه لک راو نین، چون هاتیبون هه ر وا گه رانه وه. چوار روژ دوا گه رانه وه یان له گه رمه ی نیوه روژدا نرکه ی ته قینه وه یه ک خه لکی شاری داچله کاند. خانزاد له حه وشه ده فری ده شت. وازی له کاره که ی هینا و به راکردن به پلکانه کاند هه لگه را. هیشتا نه گه یشتبووه ژوور، نرکه یه کی تر ماله که ی له رانده وه و له میچه کانه وه گل و خو ل داباری. خانزاد قیژانندی: لاس!

لاس له ده شت بوو. وسوو ناغا سه ری له تایه کی په نجره که وه ده رکیشا. نرکه ی سیه هم سه ری پی برده ژوور. دایه گوتی له پال سه ماوهره که نه بزوابوو. له وسوئاغای پرسی: «چی رووی داوه؟»

وسوو ناغا دوا ماوهره کی پیده نگی گوتی: «له یادگانه وه توپ ده هاون، ئیمشه و عه شایه ر به سه ر شارا ده دن».

پیشبینی به که ی وسوو ناغا راست بوو. نرکه ی سه عاتیک دوا بانگی شه وان ته قه دامه زرا و له هه ر چوار لاه عه شایه ر به ره و شار هیرشیان هینا. تا ده مه ی به یانی هچ که س له بهر ته قه تفه ننگ خه وی لی نه که وت. وسوئاغا مات و خه مبار له سووچی کی ژووره که ی دانیشتبوو جارو بار سه ری به قورئانه که یدا شو ر ده کرده وه. دایه گوتی و خانزاد و دایکی له ژوورچی تر له پال به سته که ی نوینه کاند وهک سه ربازی ترسوکی نیو سه نگر، خو بان له یه کتر هه لده سوو. فخره له په نجره کهانه وه سه ره تانکه ی ده کرد. لاس بی حه جمین و ته نگه تاو جنیوی به حوکمه ت ده دا. له چیشتانی روژی دوا پیدا عه شایه ر شاریان گرت و ته قه برا.

ده مه و نیوه رو بو چنده مین جار فخره له کولانه وه هاته وه و به بیزار بیبه وه گوتی: «خوم بو ناگیرئ. ئاخو ئیمه چیمان له خه لک زیاتره؟ ته نانهت ژنان، ده ری کانی شیان پر له ئارد کردوه و ده بیهنه وه».

دایه گوتی له سه ر بانیه چاوه روانی گه رانه وهی لاس و وسوئاغا بوو. به تووره بیبه وه گوتی: «که واته ئیمه ش ده ری کانیان به شانماندا ده ین».

فخره به شه رمه وه لچی هه لفرچاند و رووی کرده خانزاد و گوتی: «نازانن چ حه شریکه. به م چاوانه ی خوم ره شه به رزام دی، جگه له تیلیسیک که خوی به شانیدا دابوو،

دوولینگی پانتۆله کەشی بەستبوو پری کردبوو له ئارد و به شانی نازەنینی کچیدا دابوو». خانزاد بە پیکەنینهوه گوتی: «پانتۆلی رهشه بهراز وهک بیژنگی قهره چیبه کان کون کونه، ئاردی تیدا بهند نابێ».

فهرخه رووی له ئه ویش وهگیترا و بهتووره بیبیهوه گوتی: «من خۆم پێ ناگیرێ. لهو خهڵکه کهمتر نیم. لانی کهم دوو پهتوو دینمهوه».

دایه گولێ بهرز ههراي لێ کرد: «حه یامان نه بهی. لاس بزانی گویت ده برێ».

دوا نه وه شار گیرابۆوه خه لک وهک مێش له کۆلانه کان ورووژابوو. هه رکه سه و کوتی شپه، بهر کۆشێ ئاردو گهنم، یان تا په نجهره به کی به ره و مالا ده برده وه. ناوانه ته قه ی فیشه کیک ده بیسترا، به لام کهس لێی دانه ده چله کی. زۆری پێ نه چوو، لاس فه رخه ی پێش خۆی دابوو و گه راپیه وه. دایکی و خانزاد له سه ر بانیه ژکه بوون. به سه ر یاندا نه راندی: «کهس نه بوو تالانتان بۆ بکا، ئه مه نه بی؟» ئه وسا چوو سه ر بیره که و دۆله که ی به ردا یه وه. «خۆتان مندال نه بوون. یه کی تیل سیکتان به شاندا بدایه و سه ر رێ که و تنا یه».

دایه گولێ نه یه یشت درێژه ی پێ بدا. گوتی: «له تو وایه ئیمه ناردوو مانه؟ دوو سه عاته هه راي لێ ده کهم».

خانزاد گوتی: «هه و آل و باس چیبه؟»

لاس دۆله که ی هه لکیتشا و گوتی: «عه شایه ر هه موو شاریان گرتوو. قشله و پادگان و هه موو ئیداره کان به ده ست ئه وانه وه یه».

دایه گولێ له به رخۆیه وه گوتی: «سه د شوکور به کفن دزی پێشوو». ئه وسا به رزتر درێژه ی پێ دا. «باوکت بۆ نه هاته وه؟ نه کا خۆی له کاروباری عه شایه ر هه لغورتین؟»

لاس دوو مست ئاوی به روومه تیدا کرد و به پلێکانه کانداه لگه را. «ناسه لامه تی له ریش سپییانی شارکه به. ده ته وێ له کونی ژووره وه خۆی و خه لک هه والی بۆ پیننه وه؟»

دایه گولێ به خۆیدا شکایه وه: «باشه، له کویتیه؟»

له مالی خه تیب.

مه یته کان چیبان به سه ره ات؟

خان ئه مری کردوو مه یتی هه ر دوو لا بنیژرێ.

خانزاد له کاتی که دا میتزه ره که ی لێ وه رده گرت بیته کینێ، گوتی: «ئهی دیله کان؟» له وان خۆش ده بی. له وانه ی په نایان بۆ مزگه وتی جامیعه ش بر دووه، خۆش ده بی.

خانزاد دیسانه وه گوتی: «ئهی خه لکی شار؟»

برۆنه وه سه ر کار و کاسبی خۆیان. دێهاتی تالانچیش ده بی بگه رینه وه.

که واته شه ر دوا بی هات؛ ها؟

دایه گولێ له به ر خۆیه وه گوتی: «تا که ی دوا ی نه یه ت؟ خودا ده زانی چه نده ها که س کوژراون...»

خان له گه ره کی ژوو روو له مالی حاجیبه کی تاجر باره گای کرده وه. هه ر ئه و رۆژه و سوو ئاغا و چه ند که سی تر له ریش سپییانی شار دیده نیانی لێ کرد. و سوو ئاغا له و دیده نییه ته نیا نه و نه دی بۆ ماله وه گێرپایه وه که خان به لینی به خه تیب داوه ژن و مندالی ئه فسه ره کان بۆ ولاتی خۆیان ده نیریته وه. خان گوتبووی هه ز ناکا نامووسی خه لک به بارمته بگرێ. ئه و هه واله هه موویانی خۆش حال کرد. دایه گولێ گوتی: «ئه وه ی ده ره سه تی نامووسی غه واره بی، ده ره سه تی نامووسی خه لکی شار که شه».

رۆژی دوا بی لاس هه والیکی ناخۆشی هینایه وه. «ئاغاکانی ته موته له میره دی ریبان به ژنه ئه فسه ره کان گرتوو و تالان بیان کردوون. جگه له وه ش ته مایان له نامووسیان کردوون».

خانزاد له و هه واله داچله کی. ئه وه یه که م جار نه بوو هه والی ده ستدریژی بۆ نامووسی ئافره ت ته زووی به له شدا ده هینا و دا یده چله کان؟ به شه رمه وه سه یری لاسی کرد و لێی ورد بووه. لاس هه میشه ئه و چه شنه هه واله نه ی به بیزه وه ده بیست و ده گێرپایه وه. له وه دوا بیزه که ی ده بووه بیزاری و دوا بی تر ده بووه چه شنیک سووکایه تی پێ کردن و پێ هاتن. خانزاد نه یده زانی کامه به شی ئه و هه واله و هه هه ستیکی له پیاودا ده ورووژاند. کرده وه که که داگیر کردن و تالان کردنیکی زۆره مله بوو؟ بکه ره که که داگیر که ر و تالانچی و هه میشه پیاو بوو؟ یان تالان کراوه که؟ ئافره تیکی بێ ده سه لاته و بێ تاوان؛ کامه یان؟ خانزاد تینه ده گه یشت. یان هه سه ته که ی لاس ئالۆز بوو، خۆی به ده سه ته وه نه ده دا. راسته دژوینه کانی ئاراسته ی تالان که ر ده کرد و کرده وه که به لایه وه پیس و قیزه ون بوو. به لام ه یچ هاو خه مییه کی له گه ل تالان کراوه که تیدا نه بوو. ئه گه ر به زه بی و هاو خه مییه کیش بوو، بۆ ژنه که نه بوو، بۆ خاوه نه که ی بوو؛ بۆ بنه ماله و به تاییه ت میتزه که ی بوو. خانزاد له شتیکی

تر ده گه را. ده یویست بزانی دهر باره ی ژنه که چوڼ بیرده کاته وه. شتتیک که رهنگه لاس هه رگیز بیبری لی نه کرد بیتته وه. خانزاد روژانی دوا نه و ته زوو و داچله کینه بیبری ده کرده وه، له وه دست در پئیانه دا نه وه ی به تالان دهره سامانی ژن بوو؛ خودی ژن و هیچی تر. که واته ده بوو له گه ل نه و دا هاو خه می بگردی. بزیه له ناخه وه بو ی ده گریا؛ بینا سیبایه یان نا؛ نزیک بوویا یان غه واره، کورد یان عه جه م؛ ژنه نه فسهر و خان یان ژنه ره عیبت و هه ژار. هیچ جیاوازیبیک نه بوو. له بهر نه وه ی ته نیا سامانی ژن ناموسی بوو. هیچ ژنتیک جگه له و سامانه هیچی تری نه بوو. هه موو ژنتیک بی نه و سامانه مروفتیکی دامای تهریک بوو، که کهس، ته نانه ت ژنانی تریش، ته نانه ت دایکی خوئی بزه یی پیدا نه ده هات و خه می بو نه ده خوار؛ کهس نه ییده لا و انده وه و نه ییده و یست.

له و روژوه تفه نگیچی کورد، له بری نه منیه و ژاندارمه ی حوکمه ت به شاردا بلاو بوونه وه. نه گه ر چی که م کهس لی بیان ده ترسا، به لام که م کهس سیش ههستی به حه سانه وه و ناسو و ده یی ده کرد. وسو و ناغا ده یگوت: «سه د شوکور به کفن دزی پیتشو. جار ان نه گه ر زولمیک ده کرا به ده سستی غه واره ی دوولنگه له پی ده کرا. به لام نیستا هه ر هه تیوه به ره لایه ک ساقو رتکی به شان وه یه و حوکمه ت ده کات».

عه شایه ر که و تبوونه له شکر کیشی. سه قز و سه رده شتیان گرتبوو. پیاوان نه وه هه والانه یان ده هینیا وه مال. به لام ژنان هه والی تریشیان ده بیست. خان و خانزاده کان هه ر روژه کچیکیان به زور ده سه ند و له خو یان ماره ده کرد. گزیر و نوکه ره کانیش خو یان له ژنان داده گرت.

راسته سه لیم خان رابه جوانی بی ماره و ته لاق به دیار خو یه وه به ستوته وه؟ خانزاد هه ر روژه پرسیاریکی رووبه رووی لاس ده کرده وه. لاس نه گه رچی رقی له حوکمه ت و دلی به تفه نگیبیه کان خو ش بوو، به لام له م ناخربانه دا زیاتر له هه موو کهس بیبری له بارو دوخه که ده کرده وه.

بارامه ره ش دوو جار به میوانی سه ری لی دان؛ نه و گوروبانه مه هابادییه که شه وی هاتی رووسه کان میوانیان بوو. هیچی له پیاوه که ی نه و شه وه نه ده چوو، ره زا سووک و توکمه. له روژگار که رازی بوو. بزه له روومه ته ره شتاله که ی نه ده تارا. ده تگوت دیت و دلخوئی به ماله که دا بلاو ده کاته وه: «خه متان نه بی روژی خو شمان له به ره»

نه وه ی ده یگوت لاس ده یقوسته وه. وسو و ناغا به بی باوه ربیه وه سه ری لی راده وه شان دن. دایه گولئ دلنیا بو «که له کی کورد سه ناگری». خانزاد له هه موویان په رو شتر، له بهر

خو یه وه ده یگوت: «به نیمه چی کی حوکمه ت ده کا».

خانزاد بیزاری خو ی له بارام بو نه ده شاردرایه وه. له سه رته سه رتی له گه ل لاسدا و له وه ی بیبری و میتشکی داگیر ده کرد، ده ترسا. بارام هه موو جار ی باوه شتیک روژنامه و کاغه زی کوردی بو ده هینا و لاس دوخو تندنه وه یان به هاو رپیکانیدا بلاوی ده کرده وه.

خانزاد نه و شه وه بو یه که م جار خه ونی به بارامه ره شه وه بینی. له ماله کونه که ی وسو و ناغا له گه ل لاس سه رته و چیه یان بوو. بارام وه ک ساله ها له وه پیتش گه نج و توکمه، به لام لاس وه ک چوڼ مارف گتیرا بوویه وه په که که و ته و داماو بوو. نه و خه ونه و هه موو خه ونه کانی تری نه و شه وه ی له گه ل به ناگا بوونه وه دا چوونه خانه ی فراموشییه وه.

خانزاد زووتر له هه موو به یان بییه کی تر به ناگای بووه. ههستی به قورسی سه ری کرد؛ پیتی و ابو نه خو شه. له دلله وه خو ش حال بوو. نه خوئی ده یخزانده نیو جیگه و له سه رلیشیاوی روژیکی ناخو ش رزگاری ده کرد. بی نه وه ی لیفه که له خو ی بکاته وه ته سلیمی حال ته که بوو. به لام نیسه که تا ده هات زیاتر دهره و یه وه و له گیانی دهره چوو. ته نیا له ش گرانی و ته مه لی ده مایه وه. به نابه دل هه ستا. به هیوا بوو له گه ل به رزیوونه و ییدا سه ره گیتزه ی تووش بی و بکه ویتته وه. سرکه بییه کی ره شی له سه ر به ست و توند جه ری دا نه وه بهس نه بوو بیبری کرده وه به درو خو ی بخاته حالی جاو: «کی ده زانی چه نده ناساغم.» چای به ژوو ره که دا گتیرا، فره خه ی نه دی. به ره و په نجه ره که چوو. فره خه له حه وشه له حاست باخچه بچو که که راوه ستا بوو. خانزاد دلنیا بوو نه و شه وه خه وی لی نه که و تووه. رووی لی وهر گتیرا و وه ک هه موو به یان بییه کی تر به ره و ناوینه گه وره که چوو؛ له خو ی روانی. به سرکه بییه ره شه که وه جوانتر بوو. جار ان بوو ایه بزه یه کی ده هاتی و به خو ی ده گوت «هیشتا به ته وه ماوه کچی». به لام نیستا هه موو خوئی به کی لی نامو بوو. ته نیا ناواتی نه وه بوو خو ی به پیتوه نه گری و بکه ویتته زه وی. چی له وه با شتر له م حاله ی ده دزیه وه؟ له م ژوو ره و له نیگای فره خه و نه و ترسه کوشه نده که له چاویدا هیلانه ی کرد بوو. له دیتنی یادگار و له و شه پوله شه رمه که بی به زه بیبانه خو ی به که ناری رو حیدا ده دا؟ جیره ی دهره کی ژووری یادگار هه موو بیبریکی لی تاراند. ناوری دایه وه. شه رم و ترس، هه ست به سووکی و نازار له چاویدا کویونه وه. نیگای وه ک مه لی سه ر پراو که و ته باله کوته. به هیچ شو تینیکه وه به ند نه ده بوو، له هیچ کوئی تو قره ی نه ده گرت؛ ناچار رشتیه به ریپی خو ی. دهستی به سنگیه وه نووساند و په نجه کانی له یه کتر گیر کرد، چ ده بوو نیستا له جیدا بکه و تایه؟

«تاکه ی؟» له وده دچوو یه کیک له ناخه وه لیبی پرسی. گوتی: «تا برانه وهی ئەم رۆژه». «ئەمی له وه دوا».

«هه تا هه تابه. بۆ هه می شه...» تا پۆیه ک له ده رکه ی ژووری یادگار وه هاته دهر. ئارام وله سه رخۆ. به یانی باش.

یادگار بوو به یانی باشی لئ ده کرد؛ تا پۆی یادگار، سیبه ری یادگار؛ «ئەمی خۆی. کوا؟» پیتی وابوو به رز ئە وهی پرسی. له بهر چا ویدا یادگار هه یکه لیبکی ترسناک بوو. ئەندامه کانی له شی له یه ک ره ویبونه وه. که سه یری روومه تی ده کرد، تا پۆیه کی بئ سه ر بوو. که نیگای به له شیدا شوږ ده کرده وه، سه رتیک و جووتی پیتی ده دی، بئ سنگ و به روک و ده ست. که سوکنا بی به دیتنی هه نگا وه کانی ده هات، پیتی گوم ده بوو. خانزاد ترسا. «بۆ وام لئ هاتووه؟» ترسه که مهیدانی به شه رم چۆل کرد. سه راسیمه بوو؛ چه زی ده کرد با وهش به یادگار دا بکا و بلتی: «کوا سه رت کورم؟ کوا سنگ و به روکت؟ کوا ده ست و پیت؟» چه زی ده کرد له ئامیزی بگری و ده ست به گشت گیانی دا به ییتی و به خۆبه وه بیگوشن تا دلنیا بی. ئەوسا به سه ریدا بگری؛ به کول، وه ک ئەو ده مانه یادگار مندال بوو. ئەو ده مانه که لاس تازه سیبه ری له سه ر دزیبۆوه چه زی ده کرد به سوژه وه بیلا و پینته وه.

هه ستیکی ئان و ساتی پالی پتونه نا، ئەژنۆی به دوایدا نه هات. له وه ده چوو هه موو ئەندامه کانی له شی له جووله که وتبن. ته نیا چاوی بۆ ما بۆوه. چاوی درۆزن و گالته باز. «به یانی باش» له گویتیدا وه ک چۆره ی باران، وه ک ره هیله له تاریکیدا، له ته نیایی و بئ که سیدا، ترسناک و کوشه نده ده نگی ده دایه وه.

«به یانی خۆت باش کورم. ژیانته باش». تا پۆکه نه ما بوو. خانزاد به ترس و چه په ساوییه وه له خۆی پرسی: «کوا یادگار؟» چاوی به ژووره که دا گتیرا، که سی نه دی، ده رکه ی ژووره که شی ئاوه لا بوو. که واته... به رز پرسییه وه: «کوا یادگار؟...» چوو دهر.

فه رخه بوو وه لآمی ده دایه وه. خانزاد زیاتر چه په سا. ئەو ده نگه له کامه قورگه وه ده هاته دهر؟ به گویتچه کی ئاشنا و نامۆبوو. فه رخه له دوینتیه تائیتستا ئە وه نده ی گویتبوو: «چوو دهر». ده نگه که ناسک و زولال بوو. ده تگوت له گیانیکی ئارامه وه دیته دهر. خانزاد لیبی ورد بۆوه. ده یوبست له ده لاقه ی ئەو گوته وه خۆ به ژووری ئەندیشه ی دا بکا.

ده یوبست بزانی له پشت ئەو رواله ته ئارامه وه چ تۆفانیک هه لی کردوه. ره نگه له دلّه وه گویتیتی: «بیدرکینه. چی له میکشستدایه؟» بئ گومان چا وه روانی قسه ی تر نه بوو. به لام فه رخه ده بوو شتیکی تر بلتی. نه یده زانی چی. هه ره ها که نه یده زانی ئەم حاله ته تاکه ی ده وامه ی ده بی. فه رخه هه یچی تری نه گوت. ئارام دانیشته. خانزاد ترسه که ی لئ بوو به ده مارگرژی و تووره بی: «مردن لهم حاله خۆشتره». له ناخه وه گوړاندی: «نه فرته له تۆ و له و خۆینه ی به ده ماره کانتدا دیت و ده چی. نه فرته له و بیده نگیسه ت». یادگاریش له و خۆینه بوو. میراتگری ئەو بیده نگی و بئ قسه یییه: «که واته نه فرته له یادگاریش».

«کوا یادگار؟ ئەو تا پۆیه چۆن و بۆ کو ی چوو؟ نه کا...» بیری خانزاد فری. ئەندیشه ی وه ک کلافه به نیکی ئالۆز جه مسه ری گوم بوو. له فه رخه نزیک بۆوه. له حاستی رووخا و دهسته و دامینتی بوو. «شتیک بلتی فه رخه».

فه رخه ملی به لاره وه نابوو. خانزاد تووره تر گوتی: «قسه بکه فه رخه. یادگار بۆ کو ی چوو؟»

فه رخه پیتی وابوو یادگار بۆ لای باوکی چوو. به پروای ئەو یادگار مافی بینینی باوکی بوو. خانزاد هه ر دوو ئەژنۆی راته کاند و گوتی: «نه کا ئە ویش...». قسه که ی بۆ ته واو نه کرا و له قولپه ی گریانی دا. فه رخه گوتی: «نه کا چی؟»

نه کا ئە ویش پروا و سه ری خۆی هه لگرئ.

بۆ کو ی؟

بۆ ئەو دۆزه خه وا باوکی چوو.

سه رسامییه که ی خانزاد فه رخه ی نه گرته وه. گوتی: «له ده ره وه ی ئەم شاره هه یچ شتیکی نییه یادگار شویتنی که وئ».

–ئەمی باوکی شوین چی که وت؟

«باوکی؟» فه رخه بیری بۆ سالانیک له وه پیش چوو. له لاسیان پرسیبوو: «شوین چی ده که وئ؟ بۆچی ده چی؟» لاس له گه ل زه رده خه نه یه کی تال وه لآمی دا بۆوه: «بۆ جه ره یه ک ئا و شاری پئ بکوژینمه وه».

چوار

پانزه سال له وهدوا شه ویک لاس له سهر بانیڅه ی مالیک- که رهنګه نیستاش خه لکی شار پیی بلین مائی وسوئاغا- وهک دپلکی بیزار که و تپوهه بیري پایزه شه ویکه وه که مانګ وهک مه جمعه به کی پر له پروناکایی تیشکی شیناوی به سهر شارد ا بلاو کردپوه. توژالیکي نهرم و هاوریشمی زیوین وهک بهرگی زه ماو هندی بوو کیکي نه فسانه یی به سهر دارو گل و بهرددا کشابوو و دهریسکایه وه. کوره گه وره ی وسوئاغا به تاقی ته نیا به کولانه داخراوه که یاندا ده هات و ده چوو. کولانیک و خشپه ی جووتی پی و سه مای تاپوئاسای سیبه ری لق و پویی داره کان که له پشت په رږین و ته یمانه کانه وه به سهر کولاندا شوپربونه وه. شارکپ و خاموش، هره شه ی مه ترسی له سهر بوو. هه والی چاوبزی روودا ویک لپی راسابوو. شار نه جیب و بی تاوان، وهک مندالیکي پاک و بی گهرد له لانکه ی سروشتدا خه و تپوو. «تاربه یا» دهستی له گهردنی «بابوس» دا. «بابوس»، شان به شانی «دووزین» و «سلیمان بهگ» کز به گورپچه ی میوانه کانیدا شوپربوه.

لاس ته نګه تاو بوو؛ وهک سروشت ماری خه میک له سهر دلې په پکه ی خواردبوو. بوغزی مهراقیک بهرینگی گرتبوو. له هه موو شتیک زیاتر له بیده نگی وهرز بوو. پیی و ابو دیواریکي ته قیو، نیستا یان ساتیکي تر به سهریدا ههرس دینی. هه موو ده نگیک، ته نانهت خسه ی گه لای داره کان به دهم شیاوه و گل و بهردی گوتسبانه کان که به چنگ و دنووی چوله که دهرژانه خوار، دایانده چله کاند. ده نګه کان جارو بار زیاتر ده بوون. گورگه لووریکي دوور، سه گوه رپکی نریک و خشپه ی مار ومیروو. که و ته سه رکونه کردنی خوئی: «بریا منیش برؤشتمایه». وسوئاغا له بهری پاراپوه و ریشی له مست نابوو: «نه مه گالته ی پی ناکری، کورم». دایه گولئ به سهریدا گریابوو: «دهرد کهم لی مه که به دوو دهرد، لاس». لاس به قسه ی که سیانی نه کردبوو. ته نانهت گوتی به خانزادیش نه دابوو. خانزاد تازه بار و زه یستان بوو. هیشتا چله ی مه رگی دایکی و حه و ته ی له دایک بوونی یادگار نه چوو بوو. بی رهنګ و لاواز له پال لانکه که دا راکشابوو. دایه گولئ پیی گوتبوو: «کچم وهک منت لی قه و ماوه. وهک دایکت براژنه حه لای ره حه ته ی. هه سته خوت و ه پیچه».

خانزاد چاوی بو لاس هه لبریبوو. وهک نه وه لپی بپرسی: «لاس، نه وه ناموژن چی ده لئ؟» لاس به بیزار بیه وه سهری له قاندبوو. «هه سته. ده بی شار چول کری... چول کری». شار چول بوو. ده تگوت ساله هایه چول بووه. لاس بیري شه وانی پیتشوو که و ته وه. نه وه شه وانه که جاهیل و ههرزه کار ده سته ده سته به پال دیواری کولانه کاندا ده ستیان ده خسته بن گوتیان و چاویان بو په نجه ره کان هه لده پری: «سه وزه لئ سه وزه. باریکه ی مندال، من به رهنگی زهرد، تو به لیتی نال. یاخوا به دکارمان بی به کوئی زوخال...» لاس له نه وسهری کولانه وه بو نه مسهر، نه و گورانیبه ی له بهر خو به وه گوته وه. نه وسا خوئی به حه وشه دا کرد و به پلی کانه کاندا هه لگه را. «تاق... تاق... تاق...» مه لیک ده یخوئند؛ له دووریان له سوچیکي میشکی لاسدا. له دانه جیره ی نه خو شیکي خه و توو ده چوو. به دوایدا ده نگیک وهک ده نگی مرؤف ناله ناسا له بهرینایی شه و که دا خا و بوو. لاس وهک نه وه به ژوو سهری نه خو شیکي په ککه و ته وه بی، بیري کرده وه: «نه کا دوا ه ناسه کانی بی؟» دهر فته ی نه بوو له خوئی بپرسی، کئ؟ زریکه یه کی دووری بیست گول قولاغ بوو. هواره یان جار؟ ده ست به جئ تینه گه یشت. ده تگوت له قوولایی میژووی ولاته و هیه، له نووته کترین سوچیه وه. وهک به ردی له بن میچی نه شکه و تیکه وه بو ناو گولئ بهر بوو بیته وه. لاس ههستی به شلپه ی کرد. پاشان شه پولیکي هیور، «ئای خه لکینه...!» خه لکینه؟ پیکه نینی به هواره که هات. «ئای خه لکینه... کینه... کینه... کینه...!» شه پؤل به شان و ملی دیواره کاندا ده خزی. ته یمان و په رږینه کان به ربان پی نه ده گیرا. «کینه... کینه...» لاس گوتی نه دایه. هه والیکي تازه نه بوو. کونه جاریک بوو به مندالیش له دایک و باوکی بیستبوو. «به نه مری خان... نه گهر که سیک... له شارد ما بی... هه نیستا... چولئ کا... شار ناگری تی به رده درئ... ناگر ناگر... گر... گر...» جار که باوکی وه بیر هینایه وه. گوتبوو: «بو تینا گه ی لاس؟ ناگری تی به رده دهن... گری تی به رده دهن... تی به رده دهن...»

لاس نه بیده زانی چهند جار لپی دووپات کردپوه. پیتشر باوکی و هها نه دیووو. ده ست و پلی خوئی بو کوه نه ده کرایه وه. له رووی به اتایه ده گریا. «له گه لمان ری که وه کورم. به گالته ی مه زانه. شار سووتان حه قایهت نیبه».

لاس به حه قایه ته ی ده زانی. درؤ، هه ره شه، پیلان، نه تک کردن. هه موو شتیک جگه له وه ی ده گوتری. «به نه مری خان... تا ساتیکي تر... بلتسه ی ناگر له ناسمانه... سمانه... مانه...»

بیدهنگی جارچی ژاوه ژاویکی به شوتینه وه بوو؛ وهک غه لبه غه لبی جنۆکه. لاس تی نه گه یشت. به لایه وه وهک سیبهری ئالۆزی ئاپۆره یهک له سه ر په رژین، له یهک هه لئه داوار دراو. ته قه تهق و شه قه شهق. ناو به ناویش قه ریشکه ی فیشه کیکی ده رچوو له گه ره کی ژووروه وه بوو. «ده ستیان به راو ورووت کرد». له به رخۆبه وه ئه وه ی گوت و موچرکه ی بیرتیکی کۆن دیسان به میشکیدا تپه ری: «که واته پیلان بوو». بزه ی خۆشی له گیانیدا توایه وه. خۆزگه ی به خۆی هات. ته نیا که سیک بوو شکی بۆ پیلانه که چوو بوو. به باوکی گوتبوو: «ده یانه وی خه لک شاربان بۆ چۆل کهن و ئه وانیش به ئیشتیای خۆیان چی له مال و دوو کانه کاندای، بیبه ن».

ئه مه له شار سووتانه که به لایه وه ناخۆشتر بوو. پیتی ئه تک بوو. ئه تک کردنی شاریک. به ده هنگی به رز گوتی: «من ئه و ئه تکم به شانی خۆم ره وانه بیینی». له ده هنگی خۆی داچله کییه وه. ئه وسا وهک ئه وه سیوای له ده نگه که بوو بیته وه به رزتر گوتیه وه: «من ئه و ئه تکم به شانی خۆم ره وانه بیینی». له وکاته دا پیتی وابوو سالانیک به سه ر ئه م شه وه دا تپه ریوه و ئه و به شانازییه وه بۆ منداله که ی ده گیتیه وه. چرا فانوسه که ی هه لگرت و خۆی به دیوه خاندان کرد. تفه نگه که ی باوکی هه لگرت و له شانی کرد. له دلای خۆیدا بریاری دا نه هیلتی تاچه پیلانۆکه یهک له مالی ئه وان به تالان به ن.

دیسان به ره و بانیژه که ره شته وه. شار له ژیر ریژنه ی تریفه دا بوو. ده یزانی ئه گه ر باوکی له لای بوایه ده یگوت: «حه یف نیبه ئه م شاره بسووتی؟»
دایکی پیتش له ره شتن گوتبوو: «خودایه بۆچی ده بی وه چه ی چه ند جار شار سووتان بیینی؟»

لاس بریای به هه واله که نه بوو. له میشکیدا سووتانی شاریک نه ده گونجا! نه ده کرا به ئه مری که سیک - تاچه که سیک - مه شخه ل به گوتبانه ی مالیکه وه بنین و گر وهک لافاو شار بته نیته وه. لاس نه یده توانی بیر له شاریک بکاته وه که سه رتاپا گری پۆشیبی، کل و کۆی دامرکابی و بوو بیته خۆله میتش. له خۆی پرسیبوو: «ئه ی ئه و که سه دوا بی چی ده کا؟ بۆ کوئی ده چی و چۆن سه یری ئاگره که ده کا؟ سه یری خۆی، ده ستی خۆی؟» بۆیه به دلنیا بییه وه گوتبوو: «درۆیه، گوترابی و نه گوترابی درۆیه. پیلانه. یان هه ره شه یه بۆ ترساندن خه لکی شار».

خه لک له یه که م ره ژنی بیستنی هه واله که وه ترسابوون. پیاوان له مزگه وتی خاندان

کۆبسونه وه. سه ربان و بانیژه، هه وشه و هه سار، ته نانه ت کۆلانه کانی ئه و ناوه ش له خه لکی ره ش و رووت جمه یان ده هات. زۆربه یان له به ر تیشکی هه تاوی پاییزدا خۆیان هه لخه ستبوو و خۆیان ده خوراند. یان له به ره ژکی که واکانیان و په زووی پانتۆله کانیان ئه سپییان ده وه ژزی. ژنان و مندالانیش له به ر ده رکه و قه راغ ته یمانه کان له ناو گل و خۆلدا دانیشتبوون. دیه نه که له ره ژنی مردنی گه وه پیاویک ده چوو که خه لک چاوه روانی ناشتنی بن. پیاو ماقوول و حاجی و تاجره کانی شار له ژووری مزگه وت بوون. بۆ دیتنه وه ی ره یگه ی چاره و په شیمان کردنه وه ی خان راویژیان ده کرد. خان پیتشتر به گزاده کانی بۆ دیوه خان بانگ کردبوو؛ پیتی راگه یانده بوون سه رتیب ئه فشار ناویک به یارمه تی تیله کۆبیان ده یه وی هیرشبان بیئیته سه ر.

وسووناغا له زمانی به گزاده یه کی دۆستیه وه بۆ لاسی گیترا بۆوه که خان هه رگیز نه وه نده تووره نه بووه. داوای لێ کردبوون بۆ به ره له ستی سپای حوکمه ت یارمه تی بدن. به لام به گزاده ی بانه پیتل نه بوو بوون. «بۆ ده بوو پیتل بن؟» به گوتی یه کترباندا چرپانده بوو. له ماوه ی ئه م دوو سه ساله دا سه د ئه وه ندی پیتوست یارمه تی خانیان دا بوو. له شاری سه قز، له شه ره له گه ل تیله کۆبیان؛ بۆ گرتنی مه ربان، تاکه ی ده بوو له گیرفانی خۆیان خه رج بکه ن و تفه نگچی خۆیان به کوشه ت بدن؛ به گزاده ی بانه ماندوو بوون. نه یانده زانی له پیتناری چیدا شه ربان کردوه. له م ماوه یه دا گه لیک که متر له سه رده می «له شکر» و «لاهیجی» خاوه نی ده سه لات و قه رار بوون، هه مو ئه رکی شه ره و له شکرکیشی له سه ر ئه وان بوون به لام ده ور ده وری خان بوو. نا، ده بوو ئیتیر واز بیئن. حوکمه ت نه خۆش ده که وی و نامری. ئیمسال یان سالیککی تر شار ده گیتیه وه و دار و په ت هه لده خری، ئه وسا ئه وه ی ره ژنیک له ره ژان ده که جۆبه کی مالی پاشای خواردی، بی ئاره ق ده رناچی. به گزاده ی بانه پیتیان وابوو تا ئیتستاش هه له یان زۆر کردوه که نه ده بوو بیکه ن. خان تووره ببوو. هه ستابوه سه ر پیت. چاوی لێ ده ره پرا نده بوون. ده ستی بۆ ده مانچه ی به ر پشتینی برده بوو. ئه وسا به رقی و تووره بییه وه، وه ها که حه زی کردبوو له بری ئه و قسه بۆ کردنه تفیان لێ بکا. گوتبوو: «من شه ره فی ئیوه ده پاریزم. ئیتستا ئیوه حاکمن. سه بحه ینی حوکمه ت بگه ریتیه وه چارشیه وه له سه ر ژنه کانتان داده مالی و سه ربان پیت رووت ده کا. ده بی خۆشتان دوو لنگه له پیت بکه ن. هه تیوه شارستانی شویتان ده که ون و شاربه درتان ده که ن».

قسه کانی خان سوودی نه بوو بوو. خان کابراهیکی ئیراقی بوو. شتیک بقه و مایه خۆی و مال و مندالی ده چوونه وه بۆ ئه و دیو. ئه مان چی؟ بۆ ده بوو به ناگری ئه وه وه بسووتین؟

خان له هه موو شتیتیک گه یشتیبوو. عه شایه ری ترساو وهک که له شیری به زیو بوون. چاوه روانی هیچیان لی نه ده کرا؛ بۆیه بیده نگه ی لی کردبوو. به رهو په نجه ره ی دیوه خان چووبوو. شار له ژیر تیشکی تیزی خۆری پاییزدا پیتی پینکه نیبوو، گالته ی پین کردبوو. «دهور دهوری خانه». ئەو دهمه وا له هه موو کۆلان و شه قامیک ئەو دروشمه ده درا، به سه ر چووبوو. خان پیشبینی دروشمی سبچه ینی و دووسبچه ی ده کرد: «دهور دهوری سه رتیپ ئە فشاره...» رهنگه دروشمی خراپتریش. جنیپو و سه رکۆنه ی خانی هه لاتوو. بۆ که م رووی دابوو؟ «شارستانی وه فایان بۆ که س نییه». خان پروای به و قسه یه بوو. هه ر ئەوه ش بییری سووتاندنی شاری له میتشکدا گووراندبوو. سه ری به حاسته م له قاندبوو. دهستی له به ر پشتین ده رهینابوو... به ئارامی چه ناگه ی خۆی خوراندبوو. بزیه کی تال نیشتبوو سه ر لیوی و گوتمووی: «دوا من نابێ شاریک ببێ پیم پینکه نی و گالته م پین بکا».

بۆ پیاوی خاوه ن ده سه لات سه ره تای خه یالیک کۆتایی رووداوه پشتی له شار کردبوو و ئاوری له به گزاده کان دابۆوه. هه موویان به سه ر پتوه بوون. وهک ئەوه په له ی روشتنیان بووی. له چاوی خان ورد بوو بوونه وه. وهک کوانوو پزبسکیان لی بوو بۆوه. بریاره که یان ئەوه نده یاخی کردبوون که نه ترسین. خان له وه گه یشتبوو پیتی تووره تر بوو بوو. ماوه یهک له بیده نگیدا هیشتبوو نیه وه. رهنگه ویستبیتی جه ساره ته که یان لی بسیتیته وه. دوا ئەو ماوه زمانی به حاسته م هاتبووه. گو: «دوا خۆم شاریکتان بۆ ناهیلتمه وه ته سلیم به حوکمه تی که ن و خه لات وه رگرن». ماوه یه کی تر بیده نگ بوو بوو. بۆ ئەوه سه ره تاته کی پرسیار له چاوی یه که یه که یاندا ببینی. ئەوسا دوا هه م قسه ی کردبوو و دوا یی به کۆبوونه وه که هینابوو. «شار ده سووتینم...»

ئەو هه واله له ئان و ساتدا خۆی به هه موو مائیکی شاردا کردبوو.

سپای خان تیک بشکی شار ده سووتینی.

هه ره شه یه.

هه ره شه به که بۆ ترساندن خه لکی شار.

هه ره شه یه که بۆ پیم کردنی به گزاده ی بانه.

ئەو هه ره شه، خه لکی شاری له مزگه وت کۆکردبووه. وسووناغا له ژووری مزگه وت بوو. لاس له حه وشه ی مزگه وت له گه ل کۆمه لیک له دۆست و براده ره کانی قسه ی ده کرد. له پر ئاپۆری خه لکه که شله ژا. ئەوه ی دانیشتبوو یان راکشابوو، راست بۆوه. حاجی بابه و

حاجی حه مه عه زیز، دوو ریش سپی ناسراوی شار، له ناو په نجه ره ی لای چه پی میحرا به که وه راوه ستابوون. لاس چاوی بۆ باوکی گتیرا. له ته نشت په نجه ره که، روو له ژوور و پشت له ده ره وه دانیشتبوو. مامۆستاش ها ته نیو په نجه ره که. چه ند جار دهستی راته کاند و داوای بیده نگه ی کرد. خه لک بیده نگ بوون و چاویان له ده می بری. مامۆستا وهک هه میسه سی چوار ئایه تی به دوای یه کدا خۆینده وه و حه دیستی گتیرا یه وه. خه لک وهک جارن تامه زرۆی بیستنی نه بوون. وریته وریته به رز بۆوه. مامۆستا تیگه پشت و له کورتی برانیدی هوه: «ئیسستاش جه نابی حاجی بابه و حاجی حه مه عه زیز جوژیاتی مه شه ره ت و ته دبیری ئیمه تان بۆ ده گتیرنه وه».

حاجی حه مه عه زیز قسه ی کرد. بریاران دابوو هه ردووکیان برۆن بۆ لای خان و دهسته و دامینی بن تا له بریاره که ی پاشگه ز ببیته وه. دوا قسه کانی حاجی، خه لکه که بلاوه یان لی کرد.

لاس له شه قام چاوی به فه رخه ی برای که وت. دیار بوو به هه له داوان له شوینی هاتبوو. پیتی وابوو مژده ی مندال بوونی خانزادی پتیه. گورجی به ره و پیری چوو. فه رخه هه والی هاتنی بارام و دوو که سی تری پین گه یاند. ئەوه ش مژده به کی ناخۆش نه بوو. لاس هه بیستی لی کرد. خۆش حال بوو له وه ها روژیکدا بارامی ده دی. فه رخه شان به شانی بوو به خۆشبییه وه باسی میوانه کانی ده کرد. هاوړیکانی بارام دوو پیاوی که له گه ت بوون که ده مانچه یان له ژیر پشتینیانه وه به ستبوو. گوایه له کورده کانی ئەودبوو بوون و به ره و ئیتراقیش ده گه رانه وه. لاس گورجتر هه نگاوی نا. که گه یشته وه، بارام و هاوړیکانی روشتبوون. به تووره بییه وه به دایه گولیی گوت: «ده بوو تا من ده هاتمه وه راتگرتنایه».

دایه گولیی گوتی: «ده تگوت له سه ر مه لۆدرکن. زۆر به په له بوون».

ئە ی بۆ لایان دابوو؟

ده یانگوت، ویستوومانه به سه ر پتوه چاومان پیتی بکه وی. قه راره بارام ئیمرو سبه ی بگه ریته وه.

لاس تازه بییری ده کرده وه، بۆ ده بی بارم بچیت بۆ ئیراق. گوتی: «نه یگوت، بۆچی ده چی؟»

دایه گولیی گوتی: «ئەو هیچی نه گوت و منیش لیم نه پرسی».

خانزاد گوڤاریکی خسته بهر دهستی. لاس به سه یه وه پرسی: «ئهمه چییه؟» ئەوسا له گه ل پرسیاره که ی له روومه تی وردبووه. له دویشه وه وه که ژانی هاتبووه تا ئیستا زۆر

پي چووبوو. لاس لتي پرسی: «ئىستا چۆنى؟» پيش ئووهى خانزاد وهلامى بداتهوه، لاس ئامازهى بۆسكه ههلتاوساوهكهى كرد و بهزهدهخهنهيهكهوه كه لهپر ههليكوتهيه سهر روومهتى گوتى: «به يادگار بلتى زوو بيتهدهر».

خانزاد وهلامى زهدهخهنهكهى نهدايهوه. گهلاوگهله دانىشت و گوتى: «دنيا ئهوهنده خووش نيبه ههز بكهه بيتهدهر».

لاس دهيزانى هاتنى بارام و بهجى هيشتنى ئهوه گۆقاره خانزادى ترساندوه. ئهوه ههريگيز نهيتوانيبوو بارام لاي خانزاد شيرين بكا. دايه گولتى بۆگۆرپىنى قسهكان گوتى: «ئهو كتيبه چى تيدا نووسراوه؟»

لاس دهستى بۆگۆقارهكه بردهوه. «گۆقارى نيشتمان». لهخوشيبيا ترس و دللهراوكهى ئهوه شهو و روژدهى لهبهر چۆوه. ئهوسا وهك گهنجيك بهبالاي دلدارهكهيدا ههلهزن، سهبرى كرد. لهسهه روويهري گۆقارهكه ئايهتتيكى قورئان ئهمرى بهعهدل و ئىحسان دهكرد. لاپهري ههلهدايهوه. چهند لاپهريه باسى موسولمان نهبوونى قورهيش بوو. وتاريك دهبارهى عهشايهري كورد سهرنجى راکيشا. پيى وابوو وهلامى ههموو پرسىيارهكانى لهويدايه. وشهبهوشهى خويندهوه و تپى فكرى، بهلام وا دهرنهچوو. شيعرتيكى قانع خوشيبهكهى بۆگهراندهوه. شيعرتيكى ترى بهناوى «دلى دايك» بهدنگى بهرز خويندهوه. ناوى شاعيرهكه زياتر ههستى بزواند؛ «ههزار» پياويكى رووتهلهى ياخى لهبهرچاويدا قهوارهى گرت. فهرخه ئامازهى بۆرهسميكي گوره كرد و گوتى: «ئهم كابرايه ديناوه؟»

لاس نهيدناسى. پياويكى سهه رووت بوو كه ريشى وهك بز هيشتبۆوه. ههركهس بوو پياو چاك بوو. لهبهرخۆبهوه گوتى: «خوا راگيرى كا». بهيتى ژيتر رهسمهكهى خويندهوه، زانى كار لهراگير كردن دهروچوه. «كهواته خواليى خووش بى».

دوانوتى شهبان وسوئاغا گهرايهوه. ئهوهنده تووره بوو كهس نهيويرا باسى بارام و گۆقاره كورديبهكه بكا. لاس ههوالى حاجى بابه و حاجى همهه عهزى لى پرسی. خان گوتى بهقسهكانيان نهدايوو. گوتبوو: «له دارووخان، مولكى باب و باپيرم شارتيكى ليتره گهورهترتان بۆساز دهكهمهوه».

دايه گولتى بهترسهوه گوتى: «كهواته شار دهسووتيني؟»

خانزاد بهدهم خورپهى نازاريكهوه له ژوورهكه چوه دهر و دايه گولتى شوپنى كهوت...

سى روژ دوا مندال بوونى خانزاد تفهنگچيبهكانى خان بۆ بهرنگارى سپاي حوكمهت

بهروه «كهلى خان» بهرى بوون. خهلك دهيزانى هيزتيكى وا بچووك دهرهقهتى هيرشى حوكمهت نايهت؛ بۆيه ترسيان لى نيشت و قاو بلاو بۆوه: «حوكمهت ئيمشه و شار دهگريتهوه».

وسوو ئاغا گوتى: «ئهم جارهى من دهرهقهت نايهه».

دايه گولتى بهدهم گريانهوه يادگارى مهلوتهكه دهكرد.

لاس له برى ئهوه بهر لهخانزاد بكاتهوه كه دهبوو بهزهيستانى خوى بۆ كوچ بپيچيتهوه، بيري له بارام دهكردوه. بارام گوتبوو: «بهدلنيايبهوه رايهكى ديكه سپاي حوكمهت چاوى بهم ولاته ناكهويتتهوه».

وسوئاغا بهقسهكهى پيكهنيبوو. گوتبوو: «ئوهوى ئيوه دهيلين وهك گيترانهوى خهونيكي خوشه».

بارام بى ئهوه له قسهكه برهنجى بهگوتى لاسدا چرپاندهبوو: «روژى خووشمان لهبهره. روژى زور خووش، لاس».

لاس له سهه بانيژهكه بيري دهكردوه «بلتى بارام ئىستا بهتفهنگهوه له پشت سهرى جارچيبهكه بهشهقامى شارىكدا نهگهري؟» ئهوسا وهك ئهوه بارام ئاگاي له بهر كردنهوى بووبى بهخويدا شكايهوه. بارام ههميشه بهدلنيايبهوه قسهى دهكرد. «پيت وانهبى ئهم وهزعه ئاواتى ئيمهيه. عهشايه ناتوانن تا سهه حوكمى شاربان بهدهست بى. سبههينى كه گهل راپهري و ئالاي شورش ههلكرا، ئهوكاته عهشايه تهسليمى بهرهى گهل دهبن. يان بهرهى گهل يان حوكمهتى بى دهسهلاتى شا. تازه ئهگهه ئهوانيش نيازي تهسليم بوونيان نهبن، پياوهكانيان پيمليان دهكهن. ئهم ههموو تفهنگچيبه له خوشهويستى خان دهستيان لهزهوى و زار و مال و خيزانيان ههلهگرتوه. ئهمانه كه ئىستا ئيمه بيز له هينديك كردهويان دهكهن، لهداهاتوودا گيانفيداي گهل و نيشتمان».

سبههينى... داهاتوو... گيانفيدا... نيشتمان... ئهم وشانه له ميتشكى لاسدا خانهى تايبهتى خويان نهدهدۆزيبهوه. كۆمهلى وشهى جوان بوون كه وهك پۆلى مهل له قهفهسى ميتشكيدا پهلهكوتهيان بوو. داهاتوو... گيانفيدا... نيشتمان... بارام له بن دارتووهكهى چهوشه، لهو جينگه و روژتيك له روژان خاله نايه بهيتى گوتبوو، دوابوو:

هۆى لاسه شوپى بالهكيانه

ئهزت بم بهقوربانى قمبهلى دهپهرايه

هەرچی ئەتۆ که یفت دینێ وەکیلی بۆ من خۆشگوزەرانه
پیاویکی زۆر نادری

مائی ئەو عیلهی بەزامن هەلدهگرێ.
دەبێ لەسەر گیسکیکی ئەو عیله بمری.

«ئەگەر هەرەشەکەیی خان راست بێ، ئیمشەو دارتووەکەیی خالە نایەریش دەسووتی». لاس کە ئەوێ لەبەر خۆیەو گوت، ئاواتی خواست تەنیا شەویک دەرفەتی بیوایە لە بن دارتووەکەدا بخەوێ و خالە نایەر بیته خەوی.

سوارەیی خان بەتیشکاوی گەرابوو نەو. حوکمەت لەسەر کەل بوو. جارچییهکان پەیتاپەیتا داوای چۆلکردنی شاربان دەکرد.

خانزاد زەرد هەلگەرابوو. لەو دەچوو دڵۆپ خۆین لە دەمارەکانیدا نەمابێ. ئەگەرچی باش خۆی پینچابوو و نەدەبوو سەرماي بێ، بەلام هەلدهلەرزێ. لەسەر بانیرێ پالی بە بەستەکە نوێنیکەو دەبوو و چاوی بەحەوشەکەدا دەگێرا. نیگای بەهیچەو بەند نەدەبوو. لەو دەچوو توانای بێرکردنەو هشی نەبێ. کاس و مەنگ بوو. با پەلکە خورمايیهکانی لە بن لەچکەکەبەو دەشەکاندەو و شوخالی لە بناگویی دەگرت. فەرەخە بێشکەیی یادگاری بەپلیکانەکاندا دەهینایە خوار. کۆلان پڕ بوو لە دنگە دنگ و ژاوه ژاوه. کەس لە تەقەیی دەروازەکە دانەچلەکی. فەرەخە کردیەو. بەتەمابوون دراوسێکان بۆ گەردن ئازادی هاتن. بەلام دوو بارگبیر بەکورتانەو خۆیان بەحەوشەدا کرد. فەقێ رەحیمی کۆنە دۆستی و سوو ئاغا بەکورتیکی گەنجیدا ناردبوونی. دایە گولێ بەخۆشییەو خۆی بەژووڕەکاندا کرد و بەک دوو باووش شتومەکی تری هینایەدەر. لاس و سووئاغا و لاخەکانیان بار کرد، خانزاد و یادگار لەنیو بەینی سووکە باریکەو سوار بوون. هیشتا کەلوپەلیکی زۆر مابوو. دایە گولێ دلی نەدەهات بەجیتیان بیلێ. بەگریانەو دەیگوت: «من بەقەدەر خۆم ژیاوم. لیم گەرین با لە مالهەکی خۆمدا بسووتیم».

کەس تاقەتی دڵخۆشی دانەو هشی نەبوو. و سوو ئاغا چوو ژووور و تەفەنگەکی هەلگرت. قەفەسی کەوکان بەدارتووەکەو بوو. جووتی کەوی راو و جوتی باری ئیمسال، دایگرتن. قەفەسیکی خالی بەلقی دارەکەو مایەو. هەموویان نامادەیی روشتن بوون، بەلام کەس دلی نەدەهات پیش کەوێ. لاس تیکەیشت؛ ناچار گوتی: «تۆم لەگەل نەبی، هەنگاویک نارۆم».

لاس پیشتر بریاری دابوو شار چۆل نەکا؛ یان لانی کەم ناخر کەس بێ کە چۆلی دەکا. لە وەلامی قەسەکەیی دایکیدا گوتی: «تا لەشار دەردەکەون مانگا و گوێرەکەکانتان بۆ لێ دەخوړم».

کاتی چوونەدەر هەر و سووئاغا و گەنجە میراوییه کە نەدەگریان. لە کۆلانەکە رەت بوون و بەلای گەرەکی جوولەکەکاندا وەرچەرخان. لەویش تاک و تەرا مال مابوون کە بەرودوا چۆلیان دەکرد. لە ناخری گەرەکە پیرە پیاویک بەتەنیا خەریکی بارکردنی و لاخیک بوو. دیار بوو نەیدەتوانی. لاس بەرەو پیری چوو. دەیناسی. و لاخەکەیی لەگەل بارکرد و گوتی: «مام شەلمۆ بەخیر بەرەو کوێ؟»

پیرە لە بەرخۆیەو دەگریا. لاس گوریس و قەیاسەیی و لاخەکەیی بۆ توند کرد و گوتی: «ئیسنا کاتی گریان نییە، مام شەلمۆ».

کاتی گریان بوو؛ داودی کورپی لە مال نەبوو؛ لەگەل لەیلای کچی بەتەنیا مابوو نەو. نەیان دەزانی روو لە کوێ بکەن. روژی و جوولەکەش سەر یەکتەر نەپەرژابوون. کچەکەیی لە مال هاتەدەر. کۆلیکی سووکی بەپشتەو بوو. باوکی بەسیلەیی چا و سەیری کرد و سەرنجی بۆ لای راکیشا. ئەوسا بەپارانهو گوتی: «کورپی و سوو ئاغا لەگەل خۆت بمانبە».

لاس گوتی لە پارانهو کە و دلی لە لای کچەکە بوو. کچیککی خۆین شیرین و باریکەلە. بەزویی پیدای هات و لاخەکەیی ئەوانیشی پیش خۆی دا پەلە هەوریک لە روژاواو بەرپتو بوو؛ زۆری نەخایاند هەموو ئاسمانی داپۆشی. لاس گوتی لێ بوو دایە گولێ دەیگوت: «لێزمە بارانیککی سەیر دەبارێ. وەک جاری پیشوو».

لەسەر پردی گەورە ری بەر ریتسوار نەدەکەوت. خەلک لەتۆزی بەرپیتی خۆیان و لاخەکانیاندا گوم بوو بوون. ناو بەناو دەستەیهک تەفەنگچی دریان بەخەلکە دەدا. لەو بەر پردەکە لاس راوەستا. کەسوکار لەگەلیدا راوەستان. خۆی لە بەر نیگایان بۆ نەدەگیرا. سەری داخست و گوتی: «ئیسنا من دەگەریمەو. لە میراوا دەتانگەمی».

گریان و پارانهو هشی خانزاد و دایکی پەشیمانی نەکردەو. و سوو ئاغا ویستی بۆ جاریککی تر ریشی لەمسست بگرێ و لەبەری بپاریتەو. خەلک سەیری دەکردن. ژبوون بۆو. تەفەنگەکەیی لەشان کردەو و پیتی دا. ئەوسا مانگا و گوێرەکەکانی پیش خۆی دا و گوتی: «ئاگات لەخۆت بێ».

لاس خودا حافیزیشی بۆ نەکرا. بەپینچەوانەیی شەپۆلی جەماوەر. بێ ئەو هشی ئاورپان لێ بداتەو، لیبیان دوور کەوتەو.

له گهل خور ئاوابووندا، باران- كه له دوا گه رانه و په يوه بارېبوو- خوښي كړېږوه. ناسمان وهك نه وهى هه رگيز په له هه وړيكي به خوښه وه نه ديبى ببوه مهيدانى خو نواندى مانگ.

شار خاموښتر و بېدهنگتر له هه مېشه خوښي به گړي چله دارېك سپارد. لاس نه يده زانې گړ له كوټوه بهرز بوته وه. پېش نه وهى پرواته سهربان و چاو بگيږي، قرچه كهى بېست. قروسكهى داموانهى سه گيټك ټيكله به قرچه كه بوو. لاس خوښي گه بانده سهر بان گړه كه له گه رېه كى ژووره وه بوو. گړي دار و تهيمان و پووش و هه لاش پهرهى دهسه ند و گه زارهى ده كيشا. لاس وړ و كاس، وهك داوه لېكي بې گيان سهرې ده كړد؛ بې تواناى جمن و هېزي جووله بهك. لقه دارېكي چه قيو بوو سېبه رى له گوتېسانه كه وه كه وتبووه خوار. گړ وهك لافاو به چوارده وريدا شالاوى ده برد و دنياى پروناك ده كړده وه. ناربه با ئاشكراتر ديار بوو. له وه ده چوو به سهر شاردا نه و بېتته وه. بو كړووز پاشه كشهى به بوښى خاك كړدبوو. قرچهى سووقماكه كه بلېندتر ده بوو. جارو بار قووله بهك، هاوارېك ته قه بهك. نزيكتر سه گوه رېك. نزيكتر قريشكهى پشيله بهك. ديسان نزيكتر خشپهى پييهك. زرم و كوتى هه لانتېك. نه مهى ناخريان لاسى وه خو هيتنايهو. گړ به داوټينى كيوه كاندا هه لده گه را. له وه ده چوو بيه وئ نه وانېش بسووتېنې و بيانكا ته رېڅى.

لاس زور له وه دوا، له و روژان و شهوانه دا كه به قه فاوه راده كشا و چاوى له ناسمانى پشت مېله كان ده بري؛ له و روژان و شهوانه دا كه به هوئ ته نيايى و بې دهسه لانتى به بېره و هه رېبه كانيه وه دنووسا. بېرى ده كه و ته وه گرينگترين برپارى ژيانى له پزدانى نه وه شه وه دوزه خييه دا گورابوو. بو به يانيدا دايكى پرسېبووى: «نم ناگره به چى ده كوژيته وه؟»

وسوو ئاغا وهلامى دابووه: «به جه ربهك ئاو».

لاس دوا سالتېك له باوكى راسپاردبوو: «پيى بلېن بو هيتنانى جه ره ئاوه كه ده روم».

نه و قسهى كاتېك گوتبوو كه برپارى دابوو ژن و مندال و كه سوكارى به جى بېلې و شوپن نه و خه ونه بكه وئ كه بارام سابلاخى له ده ميكه وه كه ره سهى له ميكشيدا خستبوو.

دوا شار سووتان لاس گوتى: «نه گه رده خته كانى ناو شارېش هه لېده نه وه و چوله كه له سهر لق و پويان بجرېوتنه وه، من ناگه رېتمه وه.

وسوو ئاغا بې نه وهى له گه لى بلې و سهرزه نشتى بكا ژوورېكي له مالى فهقى رېه حيم بو خواست و پارچه زه و بيه كى بو وهرگرت. خانزاد به هيوو بوو نم كار به زه و بيه وه بيه ستېته وه

و ژيانيان- وه ها كه بېرى لى كړدبووه - ټيكنه چى. به لام ئيوارهى پاييزه روژيټيک - دوايى ليكيان دايه وه- له سالتروژى سووتانى شاردا لاس له بهر خوښه وه گوتى: «من ده بې بروم».

خانزاد له ماوهى نه و ساله دا نه وهنده سهرى پرسپارى له بهردى بې دهنگى و بې وهلامى كوتابوو، نه بېرسى، بو؟

نه و شه وه وهك دوو مروڅى به يهك نامو خزانه نيو جيتگه وه. ژن و ميترد كه سيان نه يانزانى نه وى تر كهى خه وى لى كه ووت. هه ر كامه له جيهانى به روا ته كپ و خاموش، به لام له راستيدا پر هه را و هورپاى خو ياندا بوون. يادگار ناموتر به هه ر دوو كيان بې نه وه كه س هه ستېته وه سهرى و بيشكهى راژهنې، گربابوو. بو به يانيدا لاس گوتېيه وه: «من ده بې بروم». نه وسا كه سيكى له شوپن باوكى نارد. وسوونغا نه خوش بوو. فهرخه و دايه گولې پيش له نيوه روه گيشتن.

لاس به هاتنى دايكى به خو يدا شكايه وه؛ تازه ده يزانى دوو گيانه و سكى له سهر ده ميه تى. داواى لى كړد خانزاد ويادگار له گه ل خو يدا بباته وه. تكا و پارانه وه يان سوودى نه به خشى. ته نانه ت گريانه به رده و امه كهى يادگارېش په شيمانى نه كړده وه.

لاس له چواره مين روژى گه رانه ويدا چوه سهر بانيزه و به دهنگى بهرز، بو نه وهى دايه گولې گوتى لى بې، گوتى: «ده بې يادگار ئيستا گه نجيتكى ته واو بې، وانبيه؟»

به دريژاى شه وى رابردو و خه ونى به يادگار وه ديووو. دوانيوه روى روژى پيشوو له گه ل دايكى زور باسى يادگريان كړدبوو. قسه كان له وپوه دامه زرابوون كه بو چه نده مين جار له و روژده دا ده ركهى ماله كه يان كوتابوو. هيوو له سهر تاقي په نجه ره كه وشكه جووى ده كړد. به بېستنى ته قه كه هه ستايه سهرې و ئاورى له لاس دايه وه. نه وېش وهك پرسپارىك وه رى گرت و ئارام سهرى بو له قاندا. هيوو بو كړدنه وهى ده روازه كه چوه وده ر. دايه گولې له بانيزه بوو. به رى پى گرت و خوښي به پليكانه كاندا داگه را.

لاس له و ماوه يه دا بو بهر په نجه ره كه چوو بوو. بو جارېكي تر هه ستى به دلله كوته كړد. به دېتنى دايكى له حه وشه زياتر ته نكه تاو بوو.

دايه گولې به ترس و گومانه وه هه نكاوى دنا. رهنكه به هيوو بوو بى تاده گا، كه سى پشت ده روازه كه واژيټينى و پروا. به پيټچه وانى نه وه وه لاس حه زى ده كړد هه رچى زووتره

دروازه بکریته ووه کهسه که خوئی بهژووردا بکا. چاوهروانی بههموو قورساییه کیه ووه ههلیکوتابووه سهر دلئی. پرسپاریتیک و دهیان وهلام له میتشکیدا قوت بووونه ووه. بلئی کئی بی؟ رهنکه دراوسپیهک و بو ههوال پرسپینتیک هاتیبی. رهنکه خزم یان ناسیاوتیک ههوالئی گهراوهوی ئهوی بیستیبی. رهنکه کۆنه دۆستیک، یان هاورییهکی تافی لاری بو بهخیرها تنه ووهی هاتیبی. یان؛ رهنکه فهرخه کوندهیهک ئارهقی خواردیته ووه تاوهک ئه و دهمانه که دایه گولئی گیرابویه ووه، مهست و کهله لا خوئی بهژووردا بکا، بو سهردانی دایکی. یان به گهراوهوی ئهوی زانییبی و هاتیبی خوئی بهسهر پیتلاوهکانیدا بخا. بلئی ئه و؟ ئه ی کئی؟ رهنکه خانزاد. ئه ری رهنکه ئه و بو بهخیرها تنه ووهی کۆنه میترده کهی... کۆنه میترد؟ ئه ری کۆنه میترده کهی... یان یادگار؟

یادگار بی و په تی پچیبی. له په نجه ره ی مالی فهرخه ووه خوئی بهردابیتته ووه، به دیواری حهساره که یاندا هه لگه پرابی و خوئی هه لدا بیتته خوار. کۆلانه و کۆلان بهراکردن هاتیبی.. تهقه ی دهرکه له سه رخۆ نه بوو؛ که واته دهرکه کوته کهش نه ده بوو له سه رخۆ بی...

لاس له به یانییه ووه به بی هۆ دلنیا بوو ههوالئی گهراوهوی بهشاردا بلا و بوته ووه. چاری له ههنگاوهکانی دایکی و دلئی له لای دهروزه که و کهسی پشت دهروزه که بوو. دایه گولئی گهیشته. به نارامی تایه کی دهروزه که ی کرده ووه و له پشتیه ووه راوهستا.

لاس ئه و نه دهی تریش هه ناسه ی سوار بوو. رهنکی گۆرابوو. ئه ژنۆی ده له رزی. زمانی به نا و ده میدا گپرا، ته رایی تیدا نه مابوو. بیری له ووه ده کرده ووه ئیستا نا ئیستا هه رکهس بی فهرموو دهرکی و دیتته ژوور.

دایه گولئی پاشه و پاش گهراوه ووه. روومه تی له لاسه ووه دیار نه بوو. به شوینیدا مه ندیل به سه ری و هژوور کهوت. لاس گورجی ناسیه ووه، شیخ ساله بوو. به شوین ئه ویشدا چهند ریش سپی هاتنه ژوور. روخساری هیچ کامه یانی نه ده دی. پیتده که نین یان مۆن و گرژ بوون؟ نه یه زانی. دوا به دوای ئه وانیش فهرخه، فهرخه ی پانزه ساله مه و بهر، به لام له ر و لاوا تر سه ری داخستبوو، خوئی به ژووردا کرد. له ووه ده چوو سه رخۆش بی تیده کۆشا ره تل نه دا. خانزاد له پشتیه ووه چارشپوه چپته گول ورده که ی له خوئی ئالان دیوو. شان به شانی تازه لاوتیک ده هات. به دوای ئه واندا حه شامات، ژن و پیاو، پیرو جوان، هه موویان سه رنه وی و شه رمه زار به سله ووه سه ر ریشه یان کرد. لاس به گو مان و سه رسورمانه ووه لییان ورد بوو بووه. مه سلته و ئه و عالمه؟ ناویژی و هه موو خه لکی شار؟ خه لکی شار و حه وشه یه کی بچووک؟ پیتده نگیه کی وا قورس؟ لاس به ئومیدی بیستنی چپه یه ک

په نجه ره که ی کرده ووه. هیچی نه بیست. له ووه زیاتر خوئی پی نه گیرا. دهستی له تای په نجه ره که به ردا و به هه له داوان و ده رکه وت. له سه ر بانیه شه چاری هه لپریه ووه. دهروزه که پیتوه درابوو. دایه گولئی به هه مان نارامی پیتشووه ووه به لام دلنیا تر ده گه راپیه ووه. لاس گوتی: «کئی بوو؟»

- نه مناسی.

- بو نه هاته ژوور؟

- له مالئیکی تر ده گه راپا.

- یان رهنکه نه تهیشته بیته ژوور؟

توانجه که ی لاس کاریگه ر نه بوو. دایه گولئی سه ر خوئی نه هینا. ئه ووه لاسی تووره تر کرد و گوتی: «ئهمه سی چوار که ره ته دهرکه ده کوتن، به لام هه موو که ره تیک به ربان پی ده گری و ناهیلئی بیته ژوور».

لاس به توواری چوو ژوور. دایه گولئی شوینی کهوت! میهره بانتر دیار بوو. بزهی به زه بی به روخسارییه ووه ده بیندرا. گوتی: «چاوهروانی که سیکئی؟»

لاس وهلامی نه دایه ووه. ئه ویش له سه ری نه رۆیشته. پیتده نگیه که ی ئه و نه ده ی خایاند تا لاس به زی و پرسی: «بو ناهیلئی هیوا دهروزه بکاته ووه؟»

دایه گولئی به زه رده خه نه ووه گوتی: «پرسیم چاوهروانی که سیکئی؟»

لاس به داماییه ووه وهلامی دایه ووه: «حه قم نییه چاوهروان بم؟»

دایه گولئی سه ری بو له قاند: «حه قته».

یه کهم جار بوو قسه ی ده سه لماند. لاس گوتی: «به لام تو ئه و حه قته لی سه ندوو مه ووه. له خه لکم ده شاریتته ووه».

زه رده خه نه ی سه ر لیوی دایه گولئی تارا. به بیزاریه ووه گوتی: «به رم پی نه گرتوی. حه ز ده که ی بچۆره نیویان، به لام دلنیا به که سی وانه بوو».

ئه وسا دهستی به دیواره که گرت و دانیشته لاس ده یزانی باشتترین کاته بو قسه کردن. ده یوست ریگه بو داخوازییه ک خویش کا: «برۆ به شوین یادگارا».

له بهر چاری دایه گولئی له دپلئیکی تۆله ون بوو ده چوو که داماوانه ده یقرو سکاند.

شه و درهنگانیک لاس چوو بووه ناو جیگه و خوئی له سه ر سنووری نیوان خه ون و

به ناگاییدا دیبۆوه. له مهیدانی ئهوساته سرک و رهوهکانه دا که دهرفه تی ئهوه نادهن مرۆف له باوهشیان بگری. له سههر رایه لیک که چاره نووسی مرۆف له کهوتندایه. بهم لادا بۆ بیداری و گینگلانی نیو جیگه و به لادا بۆ خه و فه رامۆشی.. فه رامۆشی ؟ رهنگه خهون و کابووس.

له لایه کهوه قهرینی مه لیتیکی دوور بوو له تاریکاییه کهی دهروهه، له درز و که له بهری په نجه ره کهوه خۆی به ژووردا ده کرد. له لایه کی تره وه دنیای ئالۆز و بی سهره و بهری خه و بینین. لاس نهیده زانی واز له کامه یان بیتن و خۆی له باوهشی کامه یان بهاوی. جوولهی ئه ندامیتیکی له شی بۆ ژووره که و جیهانی دهروهی هینایه وه و خۆمت کردن ته سلیم به خه ونی ده کرد. خۆش و ناخۆش خه ونی به لاره شیرینتر بوو، ها که دنیایه کی ئاواته خوازی. بۆیه مه له که له قهرین کهوت...

نهیده زانی چۆن پتی له دارستانیکی چرو پر کهوتوه. دارستانیکی نامۆ که نه چاو و نه ههنگاو ئاشنای بستتیک له پیتش خۆیان نه بوون. له بری ئه وهی بترسی و بیر له خۆده ربار زکردن بکاته وه، هۆش و ئه ندیتشه ی ته سلیمی گه وره بی دارستانه که کردبوو. ته سلیمی ئه وه دره خته بالا هه لکشوانه که لق و پۆپی چریان به سههر به کتردا هاتبوونه وه و ریتنه ی تاریکیان داده باراند. هیچ دهنگیتیکی نه ده بیست، نه دهنگی مه ل و نه ده عبا، ته نانه ت گوتی له خشه ی گه لایه ک نه بوو. بیده هنگی بۆش و هه راوی دارستانه که، بیده هنگی چاوه روا نی نه کرا و ترس هینه ری ئه وه فه زایه که جاروبار له هیندیک شویتیه وه رهنگه ی به تیرپه تره یه که ددا تا ده یان دیه نی له رزۆک و سه یرو سه مه ره ی تاپوئاسا بخولقیتنی که ههنگاوه کانی به نه شه زایه ی له نیوان دره خته کانه وه ره تیوان ده کرد و دهسته کانی چیلکه و چه ویلتی سههر رهنگه یان لاده دا. نه یزانی ئه م ری برینه شه و کویرانه ی چه نده ی خایاند که له نه کاو ههستی کرد پینچ په نجه مه چه کی پی ده گرن. وشک بوو. له گه ل راهه ستانا قروسکه ی دووری سه گیتیک بیده هنگی دارستانه که ی شکان. هه ناسه له سنگیدا په نگه ی خوارده وه. توانای زریکاندن - ئه گه ره له وکاته دا پیویست بووی - له خۆیدا شک نه ده برد. سنگی له بهر هه ناسه په نگ خوارده وه که ئاوسا. بیری کرده وه ده بی ئازا بی و بارودۆخه که هه لسه نگیتنی. پتی و ابوو نیگای بۆ به ری پتی شوژ کردۆته وه. تاریکاییه که بواری دیتنی نه ده دا. هیتشتا ههستی به ساردی په نجه کان ده کرد. نیگای هه لبریه وه. تاپۆکان ئه مجاره سپی و روون له زه مینه تاریکه که دا سه مایان ده کرد. له شایه جندۆکه ده چوو. ههستی کرد

تاریکاییه که و هه موو دیه نه کانی په یان به ترسه که ی بردووه. به خۆیدا شکایه وه. بۆ به ره ره چدانه وه ی حاله که له شه کۆم بووه که ی قیت بۆوه. رهنگه پتی و ابووی دارستانه که په ی به نازایی درۆزانه ی بردووه. خۆشییه کی کال له ناخی گه را. هیتشتا سه گه که له دووره وه یان له میتشکیدا ده یقرووسکاند. له وه ده چوو ئه و داماوانه تر ترسابی و بۆ شاردنه وه ی ترسه که شی هه ول نه دا. وه ک ئه وه ی خۆ به به شداری دامای و ترسه که ی ئه و بزانی. ههستی به شه رمه زاری کرده وه. حاله ته که له شه رمه زاری تپه ری. میتشکی خه ریک بوو لیک بلا و بیسته وه و وه ک ته قینه وه ی بۆمبیتیک له ژووریتیکی ئاسنی بچووکدا بته قیتته وه. بیداریه کی ئیجگار کورت ده ربازی کرد و پشووی دا.

هیتشتا له دارستانه که دا بوو. هیتشتا پروای به و په نجه نه بوو. هیتشتا تاپۆکان سه ریان به یه که وه نابوو ز دیسان ری که و ته وه. پتی و ابوو سه گه که به دوایه وه یه تی. له بیر کردنه وه ی خه ونه که دا ده یدی، سه گیتیکی ریوه له، رهنگه برینداریش بووی، جاروبار ئاوری لی ده دایه وه و چه ی لی ده کرد. له بیر کردنه وه ی خه ونه که یدا سه گه که گوتی نه ده دایه. هه روا داماوانه ده یقرووسکاند و شوپنی که و تبوو. بۆ جاریتیکی تر ههستی به په نجه سارده کان کرد. ئه مجاره وه ک مار، وه ک ره گ و ریشه ی دره خته کان سه ریان له زه وی ده رهیتنا بی، له مه چه کی پتی ئالان. ده تگوت به ئه نقه ست نیچیری پتی بۆ ئه و ته له هه لبریه وه. نه له بهر نازایی و به جهرگی به لکو بۆ شاردنه وه ی ترسه که ی. ئه مه لیکدانه وه یه کی ئان و ساتی خۆی بوو که زوو لیتی په شیمان بۆوه. له راستیدا پتی به نابه له دی ئه و داوه ی ته قاند بۆوه. ئه مه یان ترسناکتر بوو؛ له بهری هه لات؛ له په نجه کان و سه گه که ش.

دارستانه که ته نک بوو بوو. لق و پۆپی دره خته کان ده رفه تی خۆنیشان دانی مانگیان ده ره خساند. مانگ تریفه ی زیوینی هه لده پژاند. بهر پیتی تاریک و روون بوو. دارستانه که له ته واو بوون بوو. دره ختیک و دووان و سیان. خۆی له سههر ته باریک دییه وه. له بهر ماندووی ئه ژۆوی به داویدا نه ده هات. راهه ستاو له سههر گازه رای پشت پراکشا. سه گه که ش له ژوور سه ره وه هه لته و تا و له قرسوکه که وت. چاوی له ئاسمان بری. برینیتیکی گهش و سپی له سههر دلێ ره شاییه کی کاکه به کاکه ی خوناوه ی زیوینی ده پژاند. ئه و بیره شو به اندنیتیکی ئااسایی بوو. دوا ئه وه تیر حه سایه وه هه ستا. مهیدانی تره سکه ی چرای کز له به رامبه ری بوو. کۆمه له چرایه ک که تاکوته را لییان ده کوژایه وه؛ پتی و ابوو پیتشر ئه و دیه نه ی دیوه. خۆزگی گه بشتن به شار پالی پیوه نا. که ههنگاوی هه لاینایه وه سه گه که له پیتشیه وه هه لده هات. ئیستا برینه که ی ده دی و به زه بی پیتدا ده هات. به ته باره که دا داگه را.

قۆرغەچنارو كانى و ئاوتىك لەسەر رېتى بوو. بەولايەتر يەك دوو درەختى گەورە لق و پۆپيان وەك چەتر بلاو كەردبوو. پىتى وابو پىشتەر ئەو كانى و ئاوەى ديوە. ئاوتىك بەروومەتيدا بكا زياتر دەحەسىتەو. گورجتر پىتى ھەلئينا. ئەستىرئىكى بچووك لە خوار كانىيەكەو بوو. گوئىرئىك لەولايەو ھاكشابوو. بەولايەتر چەند كۆتەرەدارى سووتاو ديار بوو. سەگەكە بەرەو گوئىرئەكە چوو. بەدەوریدا ھەلسوورا و لمبۆزى لى ھەلسوو. ئەو سەرنجى لاسى راکىشا. گوئىرئەكە لە تۆپىو دەچوو. لىتى چوو پىش، ھىشتا نەتۆپىوو، بەلام بەگيان دانەو بوو. پىتى وابو چاوى لى بپو. فرمىسىكى بەچاوەو دەدى. كەر و گريان؟ بەھەلە نەچووبوو. گوئىرئەكە دەگريا. لە نىكىيەو دانىشت. نەيدەزانى دەبى چى بكا. بەلام دەيزانى ئىستانيان ساتىكى تر گوئىرئەكە دەتۆپى. خەمبار بوو. ئەوئەندە خەمبار كە خۆشى نىكبوونەو لە شارى لەبىرچۆو. ھەستايەو بەرەو كانىيەكە چوو. پىتى لەسەر دوو تاشە بەردى ئەملاو لای دانا و مشتى پىر لە ئاو كەرد. دەنگە دەنگىك لە پشت سەرىيەو داىچلەكاند. دەفرى مشتى شەقى برد و ئاوەكە رژا. گورجى ئاورى داىو، كەس لە پشتىيەو نەبوو. بەلام لە دوورەو ژن و پىاوتىك بەرەو كانىيەكە دەھاتن. رەنگە لە ترسى دەنگەدەنگە خەيالەكە بووبىن كەوازى لە روومەت شتن ھىتا. ژن و پىاوەكە نىك بوونەو. ژنىك و تازە لاوتىك بوون، لەشارەو دەھاتن. لەبەرخۆيەو گوئى: «بەم شەو؟» بەلام بەيانى بوو. دنيا روون بووبۆو. ژن و كوپەكە گەيشتن. ژنەكە خانزاد بوو، كوپەكەش يادگار. دانەچلەكى. زۆر ئاسايى بەخىرھاتنى كردن. ديار بوو چاوەروانىان بوو. ئەوانىش ئاسايى لەگەلیدا دوان. لەو دەچوو بەيەكەو بووبىن. ھەر سىيانيان لەشارەو ھاتن و بۆ شوئىك پرون. لەو دەچوو ئەم بەشە خەونىكى تر بى و پىوئەندى بەخەونەكەى پىشوو نەبى.

لاس بەئاگا بوو. لە گۆزەلە ئاوەكەى ژوور سەرى قومىكى خواردەو. دوا ئەو بەسەرتاپاي خەونەكانيدا ھاتەو، بىرى لە روخسارى يادگارى خەونەكەى كەردەو. تازە لاوتىكى بالا بەرز، روومەتتىكى گەنم رەنگ. جوتتى چاوى گەورە و گەش.

لاس پرسىيارەكەى لە داىە گوئى دووپات كەردەو: «دەلئىم دەبى يادگار ئىستا گەنجىكى تەواو بى».

داىە گوئى لە بەيانى زووو پەستايەك قورى گرتبۆو. تاوئەتاوتىك دەمەبىلئىكى لەسەر شانىكى شكاو دەكرد و ورد و بەكاوئەخۆ بە ھەر چوار قورنەى دىوارەكان و ئەمبەراو بەرى پلىكانەكاندا دەگەرا و لە ھەر شوئىك درزى يان كون و كەلەبەرىكى

دەدى، كاسەكەى دادەناو مستىك قورى تى ھەلدەسوو. ئەو كارى گشت رۆژتىكى بوو. لاس دەيزانى لە پىبىستىيەك تىپەرىبوو و وەك خوى لى ھاتووە. پىشتەر لىتى پرسىبوو: «لە كەيەو خوت پى گرتووە؟»

داىە گوئى سەرى ھەلئىبوو گوئىبوو: «خوو؟»

ئەو وشە بەچەشنىك بەسەر زمانيدا ھاتبوو كە لاس پىتى وابو بەرھەمى تەقەلای دەيان سالى رۇوخاندووە و ئەو دەلئى «ئاخ!». ئەوسا لىتى بىستىبوو و سوئاغا دوا ئەو لە سازكردنەو خانووەكەى بۆتەو، پالى بەدارتووە سووتاوەكەو داو و گوئوى تى: «ئەمجارەش خانووەكەمان ساز كەردەو بەلام من ھىچ دلم پىتى خۆش نىيە. ھەست دەكەم بەم زوانە بەسەرمدا دەروختەو».

لاس نەيدەزانى باوكى بەپىتى ئەزمونى ژيانى پىشبنى داھاتوى شارەكەى كەردووە يان پىش وادە مەرگى خۆى راگەياندووە. ھەرچى بوو داىە گوئى ترساندبوو. ئەو ئەگەرچى چاوى بەمالەكەدا گىراپو بەروالەتتىكى دلئىيەو گوئىبوو: «سەد سال بەرگەى با و باران دەگرى». بەلام لە دەروونيدا ترس چەكەرى كەردبوو. دوامردنى و سوئاغا ترسەكەى لى بىو نەخۆشى. ھەموو رۆژتىك بەچاوەردەورى مالەكەدا گەراپو، بست بەبىستى دۆزىبوو. چووبووە سەر بانەكەى و تەپاندبوو. جىرەى ھەر دارىك داىچلەكاندبوو. بەدەم زرىكەو توند دەستى بەگوئىسبانەى مالى دراوسىكان گرتبوو. لاس لىتى بىستبوو كە رۆژانى بەو ترسەو بردۆتە سەر و شەوانىش خەونى پىو ديوە. ھەر شەو و بەچەشنىك. جاروبار رەشەبايەك ھەلئى كەردووە، دەرگە و پەنجەرەى لە گرئە دەرھىناو؛ گورگەى مىچەكانى ھەلگرتووە و لادىوارىكى بەسەردا رووخاندووە. جاروبارەش بى ئەو بەفر و باران بارىبى يان با و توفان ھەلئى كەردى، مالەكە لە حاست خۆيەو رۆچوو، يان لەناو قەدەو شەقى بردووە و ھەر لادىوارىكى بەلايەكدا رماو. لاس لىتى بىستبوو كە تا تەمەنى ھاتۆتى نىوانى خەوبىنەكانى زۆرتر بوو. تا ئەو سالى كە رەتتىك خەونى پىو ديوە، بەلام ھەر ئەو كە رەتەش بەس بوو ترسە مېئىنەكەى لى بژىنەتەو. لىتى بىستبوو دوانەو دەورى چۆل بوو ترسەكەى گوشتى گرتووە. كەس نەبوو دلخۆشى بداتەو. كەس نەبوو لەگەلئى بلئى و دلئىباى كا. تەنبا ھىواى لە لا بوو. ئەوئەندە كەلئى پشت پى بەستن ھاتووەو نە چاوەروانى دلئانەو لى كراو.

لاس بىرى لى كەردبوو، بلئى ئەو چ ترسىك بى؟ ترس لەمردن؟ پىتى خۆش بى يان ناخۆش، مردن لە پەنا گوئى داىە.

دایه گولیش بهوهی دهزانی. تهنانهت زۆر جار دهسته و دامینی مردن بووبوو داوای لی کردبوو بیت و لهو تهنگانه یه رزگاری کا. لاس لیتی بیستبوو رۆژی جارێک ئیرهیی بهوانه بردوو که له ههرا و هوربای ناو خیزاندا سهربان ناوتهوه.

لاس گوتی: «میرمنداالی منت له بیره، هیچ لهو کاتهی من دهچی؟ باسی یادگار دهکهم».

دایه گولێ تا ئیستاش هیچ وهلامیکی نهدابوو. بهلام بهیستنی ئهو پرسیاره وازی له کارهکهی هینا. بهقهراغ سهرشانه قورهکه یهکه یهکه پهنجهکانی سری. سهرشانهی لا پهستاقورهکه داناو پالی بهداره سووتاوه که وه دایهوه. لاس گوتیییهوه: «که منداڵ بووم دهتگوت چاوی له چاو و برۆی من دهچی. له بیرته؟»

دایه گولێ له بیر بوو. زۆر شتی له بیر بوو. ههموو ئهو رۆژانه که لاس لیبیان دهداو ههموو ئهو دهمانه که له ئهو بزر بوون. بهپچهوانهی لاس که ههه ئهو بهشه له رابردوی له بیر بوو که بهشیهیهک خۆی دهگرتهوه و له ژبان و چارهنووسی خۆیدا دهوری بوو، بۆ دایه گولێ ههموو رابردوی بنهمالهکه بیرهوهری بوو. لهسه کاسه دانیشتن بۆ چوار کور و کچی. مردنی دوانیبیان، بچ سهروشوتین چوونی لاس، سهه چلبی فهرخه، مهچهک کرۆشتنی هیواو ههموو ئهو کهسانه که پتوهندییان بهوانهوه بوو؛ وهک یادگار. کورهای گهوهری، یادگاری لاسه شۆری وسوئاغا. شتیهبزهیهک چرچ و لۆچی روومهتی دایه گولینی لهراندهوه. ههناسهی داخیک بهناخیدا پزاییهوه و گوتی: «ئهری چاک له بیرمه... دهتگوت چاو و برۆی لاسه چکۆلهیان بهو بهخشیوه».

لاس بهیستنی ئهو قسهیه بهپلیکانهکاندا داگهراو لهحاست دایکی چوارمیلکهی دایهوه. دایه گولێ ههردوو بهردهستهی بهخۆلهکهی ههوشهدا هینا و پاشماوهی قورهکهی پین سربین. ئهوسا درێژهی دایه: «تهنیا چاو و برۆ نا. ئهو دهمانه ههموو شتیکی له مندالی لاس دهچوو».

چاوهکانی دایه گولێ بچووک بوونهوه. رهنکه بۆ وردبوونهوه له شتیه لێلهکهی مندالی لاس. لاس و یادگار. لاس له باوهشی خۆیدا و یادگار له باوهشی خانزادی بووکیدا. لهوه دهچوو ئهو دوو دیمه نه هیچ نیوانیکی زهمانیان نهبی. وهک دوو بیرهوهری له رۆژیکدا. لاس تامه زرووی بیستان بوو. پیش ههموو شتیکی هزی دهکرد دایکی رهسمی یادگار لهسهه پهردهی ئهندیشهی بکیشیتتهوه. یادگار پانزه سال لهمهوههر، نا، یادگاری ئیستا. یادگاری تازهلاو. گوتی: «ئیستا چی، هیچ له من دهچی؟ یان بابلیم له تافی لاوتهی من دهچی؟»

لاس هاته سهه چۆک. بهردهستهی خسته سهه رانی و داموانه درێژهی پین دا: «حهز ئهکهم بزانی بالایی چهندهیه؟ حهقهن کهلهگهته. گهنجیکی کهلهگهت و چاو و برۆ رهش. پیم بلتی وت و وربا و زیرهکه یان نا؟ حهقهن وت و وربایه. بهلام نهکا...»

لاس بیر بوو له ماله باوهپیاره دا گهوره بووه. مام یان باوهپیاره؟ گوتی: «نهکا نهیانهیشتیبی پین بگا! نهکا چهوساندیبیتیانوه!» زهردهخه نهی سهه روومهتی ون بوو: «دلنیام ئهو مالهی پین خوش نییه. لهو ماله دا بهخته وهه نییه. بۆهوانت سپارد؟ بۆ لای خۆت راتنهگرت؟»

ئهو پرسیارانه هیچ شتیکی له روخساری دایه گولیدا نهگۆری. له وهلامدا گوتی: «لای دایکی خۆیهتی. له باوهشی دایکیدا باشت دههوایهوه. تو ئیستاش لهو راستییه نهگهشتووی؟»

لاس تفی رۆکردهوه: «بهلام دایکی دهستهنده خواری یهکیکه که باوکی یادگار نییه. من بهم راستییه دهزانم».

بیرکردنهوه و بۆچوونیان یهکی نهدهگرتهوه. لاس پیتی خوش بوو بزانی یادگار بهدریژی ئهو سالانه چۆن ژیاوه. پیتی خوش بوو بزانی چۆن لهگهلهیدا بزوانهتهوه. چهندهیان خوش ویستوهوه چهنده نازاریان داوه. چیبیان بۆگوتوهوه و چۆنیان له راستی ژبان گهیا ندوهوه؛ بۆیه پهیتا پهیتا و یهک له دوایهک پرسیاره دهکرد. ئایا خانزادی خوش دهوی؟ رقی له فهرخیه؟ باسی باوکی دهکا؟ دهبارهی باوکی چی بیستوهوه چی دهلی؟

دایه گولێ خۆی له زۆریه پرسیارهکان دهزیهوه. کهم و کورت وهلامی دهدایهوه. بهنابهدل له شتیهی گوزهران و بیرکردنهوهی دهوا. رهسمی کورپکی گیلکهی لهمیشکی لاسدا دهکیشا. لاس نهیده ناسبیهوه به کورپی خۆی نهدهزانی. لای ئهو یادگار کورپکی تازه پیگهشتوو بوو، بهکۆمهلی خووخدهی تاییهتهوه. بهو رهفتار و بیرکردنهوهوه که لاس له ماوهی پانزه سال دووریدا خولقاندبووی. ههموو باس و گپیرانهوهیهکی دایکی، مادام لهو چوار چیهوه دا نهگهنجایه راست نهبوو. درۆیهک بوو پیریزن ههلهیده بهست. یان لانی کهم بهشیک له راستییهکانی لی دهشاردهوه. یان ئهویش بهتهواوی ئاگاداری ژبانی نهبوو. بهلام بۆ؟

بوو. دایه گولتی نهو چیرۆکهی پتی خوش نهبوو، نهگه چي خۆی شهوانیکی زۆر یادگاری مندالنی پتی خهواندبوو. نهو شهوانه که گرووی باوکی دهگرت و له باوهشی دایه گهورهی خهونی به باوکیهوه ددهی.

لاس نهوهی نهدهزانی. به لای نهوهوه هیچ چیرۆکیک راستتر له گه رانهوهی و هیچ خهونیک شیرینتر له دیتنی یادگاری کوری نهبوو. ههروهها که هیچ دیمه نیک قیزه و نتر له دیمه نی مه چهک کرۆشتنی هیوا نهبوو.

نهو رۆژه هیوا لیبی دوور نه ده که وتتهوه. له هه ر کوی دانه نیشته له به رامبه ریدا هه لده توتتا. ددانی له کونه سرکه ییبه کی کۆن که مه چه کی پتی به سترابوو گیر ده کرد. گه زیک زمانی ده رده کیشاو سرکه ییبه که ی ده لسته وه و به تف و لیک ده یخووساند. نهوه هه موو شتیکی پیسی وه بیری لاس ده هینایه وه؛ بۆیه مۆره ی لیبی ده کرد. هیوا تیک نه ده چوو. سه ری هه لده پری و له کاتیکدا زمانی به لچه وه به رده بۆوه، ده تریقایه وه. لاس تا نهو رۆژه هیچ هه سستیکی له روخساریدا نه دیبوو؛ نه دۆشدامان و به خه میتکدا شۆرپوونه وه، نه تریقانه وه و پتکه نین. دیمه نه که به لایه وه غه ریب بوو.

هیوا رهنکه خوشحال له سه یر کردن و تیرامانی لاس، به دهم گه شکه ی شادییه وه وه ک سه گ زمانی ده رده کیشا. لاس له هۆی شادییه که ی نه ده گه بشت. که سیک له ده روونیدا پیی و ابوو سووکایه تی پتی ده کری. تووره بوو. له هه مان کاتیشدا هه سستی به هیلنجدان کرد. خۆی به که سه که ی ده روونی سپارد و روو له هیوا گوتی: «بهس بتریقیه وه سه که ی پیس».

هیوا له تووره بوونه که ی دانه چله کی. دایه گولتی لیبیان دوور بوو. سووکه ئاورپکی لیبی دانه وه. لاس گوتی نه دایه. به نوکه پتی له هیوا کوتا: «گوم به له بهر چاوم».

دایه گولتی ئاگای لیبی بوو. هه رای لیبی کرد: «وازی لیبی بینه».

نهو هه رایه که سه که ی ده روونی لاسی دنه دا. هه ستایه سه ر پتی و به شه ق له هیوا به ربوو: «ده گوم به بۆگه ن» نه یده زانی نهو گشته رق و تووره ییبه چون له ناخیدا کۆ بوته وه و سه رریژ ده کا. هیوا رووی له دایکی کرد. وه ک تۆله یه کی مالی تاراو زمانی به ئارامی بۆ ناو ده می هه لخرزی. دایه گولتی له وه زیاتر خۆی پتی نه گیرا و هه سستا: «ئه مه یه دیاری سه فه ره که ت، لاسه شۆر؟»

چاوه کانی دایکی هیشتا پرشتی پیشوویان مابوو: «دوا جارت بئی ده سستی بۆ هه لیبینیته وه».

پێنج

سه یر نه بوو لاس بیری له وه بکاته وه؛ مادام یادگار له م چه ند رۆژه دا سه ری له دایه گه وره ی نه داوه، که واته نپوانیان خوش نیسه و دایه گولتی خوشی ناوی: «بۆیه هیچی وای لیبی ناگی پتیه وه؛ بۆیه هیچی وای لیبی نازانی. ته نانه ت بۆیه بۆم بانگ ناکا تا چاوم پیتی بکه وی...» نه م بیری کرد نه وه به پرسبارتیکی لا دروست ده کرد. نهوه چ نه فره تیکی نااسایی و شبتانه به له دلی نهو ژنه میته ره بان و ماقوله ی سالانیکی له وه پتیش هیلانه ی کرد وه؛ نه فره ت له لاس و یادگار. نه فره ت له خۆی و رابردوو. له داها تووی. نه فره ت له هه موو شت و هه موو که س جگه له هیوا.

لاس ده یزانی دایه گولتی هیوا ی خوش ده وی. له ماوه ی نه م چه ند رۆژه دا هه سستی پتی کرد بوو. خوشه ویستییه کی گیلانه که رهنکه هه موو که سی نه م دنیا یه ی له بهر چاوم خستین. له خه لکی کردبیتته دوژمن. پتی پری به که س و کارو دهر و دراوسی کرد بیتی. شار و ژبانی پشت نهو چوار دیواره ی له بیری بردبیتته وه.

نهو کاته لاس بیری له مانه ده کرده وه، دایه گولتی له وه پری تاسه و ته نگه تا وییه وه له خۆی ده پرسی: «بۆ یادگار دیار نیسه؟» نهو پرسباره بۆ نهوه وه لاسی داخوازییه که ی لاس بداته وه؛ یان چه ز بکا لاس به داخوازییه که ی شاد بیتی. پتی خوش نه بوو یادگار چاوی به باوکی بکه وی. ته نانه ت ده یویست بهر بهو دیده نیسه ش بگری. نه یده زانی بۆ. ههروهها که نه یده زانی تا چ راده به ک توانای نهو به ریپگرتنه ی هه به. تائیسنا، هه رکاتیی له ده رکه درابوو دلی داخواریبوو. «بلی یادگار بیتی؟» به ره و پیری چوو بوو. بۆ نهوه وه هیلتی بیتی ژووو؟ خۆی ساغ نه کرد بۆوه. نهو بریاره ی دانا بوو بۆ کاتی دیتنی یادگار. یان ده به یینایه ژووو و لاسی پتی ده ناساند. یان ده بیتاران و نهو مۆته که - لاس و گه رانه وه ی - لیبی ده شارده وه. نهو مۆته که که هاتبوو باوکی خه ونه کانی بکوژی و بۆ جارتیکی تر و بۆ هه میشه هه تیبوی بکا.

لاسی خه ونه کانی یادگار پالنه وانیک بوو. ساله ها له وه پتیش به ده سستی رانکو چۆغه ی مه ره ز و کلاو جامانه یه کی قیسته وه، بۆ هینانی گولتی شۆران سوار نه سپی هه وره کان بوو

لاس به زى. رووى له ههردووکیان وهرگهرا و دانیشتهوه.

دایه گولتی به لایه وه سهیر نه بوو لاس بیتز له هیوا بکاته وه. له یه کهم شه وه وه ههستی پی کردبوو. له دلئی خۆیدا گوتبووی: «هه موویان بیتز له یه کتر ده کهن».

لاس ئیستا به ناشکرا دهیدرکاند: «بیزی لی ده کهم. رقم لیته تی».

دایه گولتی له بهر خۆبه وه گوتی: «کلۆلینه هه مووتان رقتان له یه کتره».

لاس له کاتی کدا دیسان بییری گوو که وتبووه، درێژهی به قسه کهی دا: «ئه میان له ویتتر خراپتره. ههردووکیان وهک یه کن. پیس و بۆگه نن».

دایه گولتی پیشتر ئه و چهند وشه ی له یه کیکی تر بیستبوو. «کاس بووم. میتشکی سهرم هه لگهرا». بییری کرده وه. فهرخه گوتبووی. که ی و له کوئی له بییری نه مابوو. به لām له بییری بوو، ئه و دهمه یادگار که رهنگه زۆر مندال بووی، به قسه کهی مامه ی گریابوو. دایه گولتی ده یزانی جگه له خۆی که ههستی بۆن کردنی له ده میتکه وه نه مابوو، هه یادگار بیتزی له هیوا نه ده کرده وه؛ یان رهنگه بیتزی لی کردبیتته وه و سهر خۆی نه هینابی. هه رکاتی ده هات، له کۆلانه وه - ئه گه ره هیوا له کۆلان بووایه - دهستی ده خسته سهرشانی و له حه وشه تۆز و خۆلی لی ده ته کاند و له بهر بییره که دا ده ست و چاوی بۆ ده شت و ده یه یتنایه ژوور. ئه وسا به بیانوی یارمه تیدانی دایه گه وره ی، خه ریکی شتته وه ی حه وشه و بانیه ژه و ته نانه ت ژووره کانیس ده بوو. ئه گه رچی به شیک له بۆنه که وهک سواغی دیواره کان به ماله که وه دهما به لām یادگار سهر خۆی نه ده هیناو به خۆشبییه وه روو له دایه گولتی و هیوا ده یگوت: «ئیستا ئه م ماله بۆنی به هاری لی دی».

دایه گولتی نه یده زانی ئه و قسه چه نده ی راسته و چه نده ی له بهر دلئی ئه وانه.

لاس ناگای له و روژانه نه بوو. ئه و نه یده زانی یادگار هیوا ی خۆش ده وئ. رهنگه ئه گه ره بیزانبیایه به لایه وه سهیر بووایه. خۆشویستنی کورپکی شیت و پیس و په لۆخ؛ به دایکی گوت: «لانی کهم پیتی بلتی کهم مه چه کی بکرۆژی و ده سه ره که ی بلیستته وه».

دایه گولتی سه ری راوه شانده و گوتی: «ئه ی چی بکا؟»

-چی ده کا بیکا به لām مه چه کی نه کرۆژی.

دایه گولتی ده یزانی هیوا جگه له مه چه ک کرۆشتن هیچی تری له ده ست نایه ت. هیوا میراتگری هه موو بی ده سه لاتی بنه ماله بوو؛ بۆیه چاوه پروانی هیچ کاریکی لی نه ده کرا. هه رگیز چاوه پروانی هیچ کاریکی لی نه کرابوو. هه رگیز ئومیدی پی نه به سترابوو. له روژی

له دایکبوونییه وه، ته نانه ت له پیش له دایکبوونی شیه وه، دایک و باوکی شه ویک له و شه وانه که ده بوو چاوه پروانی هاتنه دنیای بن، دانه نیشته بوون و بیریان لی نه کردبووه. به خه یال مه لۆته که یان نه کردبوو. به دهم گالته و گه پیه وه نه تر یقا بوونه وه. نه یان نارده بووه قوتابخانه و پیشه یان بۆ نه دۆزیبووه. نه یان کردبووه عاسای ده ستیان و پشتیان پی نه به ستبوو. نا، بیریان له هیچ شتیکی نه کردبووه. ته نانه ت بیریان له وه ش نه کردبووه که کچ ده بی یان کور؟ چ ناویکی ده بی؟

که له دایک بوو و سووناغا هیشتا له سازکردنه وه ی ماله که ی نه بوو بووه. هیشتا دیواره کانی سواغ نه دابوو. و سووناغا ئه و ساله دهستی له هه میشه به تالتر و دلئی ته نگتر بوو. لاس، کوره گه وره ی ئه گه رچی قولاغی بوو، به لām داهاتووی نادیار بوو؛ تفهنگی پی بوو. مادام ده یکوشت، پتی تیده چوو بکوژی. ئه و ساله خانزاد دلئی ناسک بوو چاوی وشک نه ده کرده وه. یادگار فیری گوتنی بابه بوو بوو، برینه که ی ده کولانده وه. فهرخه هه ره تی هه رزه کاری بوو، دلئی نه ده چوه هیچ کاریک. لاس هه والی له دایکبوونی برابه کی چکۆله ی پی گه یشتبوو. دوور او دور ناوی هیوا ی بۆ دۆزیبووه گوتبووی: «هیوام زۆر پی ده بی».

دایه گولتی نه یده زانی لاس له بییری ماوه، یان نا؟ پیتی خۆش بوو لیتی بپرسی. پیتی خۆش بوو بلتی: «ئه مه هیوا که ی خۆته، لاسه شوپرا! حه ق نییه لیتی بده ی و له خۆتی بتارینی».

ده یزانی لاس چ وه لامیکی ده داته وه: «هه رگیز پیتم وانه بووه هیوا ی من روژی له روژان ئه مه ده رچی».

دایه گولتی پیتی وانه بوو پاشه به ره که ی کورپکی شیت بی. ئه و دهمانه ئه وه ی به بییدا نه ده هات ئه مه بوو. ئه و دهمانه ته نیا له بییری ئه و دا بوو دوا مندالبوونه که ی شوین لاس بکه وئ. به و سووناغای گوتبوو: «کویتستان به فریکی وای پتیه نه ماوه، ریگه م بده با شوینی که وم».

وسووناغا گوتبووی: «ناگه ریتته وه ئافره ت! ناگه ریتته وه».

دایه گولتی به دلنیای بییه وه گوتبووی: «ده یه یتنه وه. ئه گه ره پتیبست بی به سه ر پتلا وه کانییا ده که وم و ده یه یتنه وه».

وسووناغا پیتل نه بوو بوو، گوتبووی: «کاغه زی لی ده نووسم. ئه گه ره له گه رانه وه بی به بیینی کاغه زه شم دیتته وه».

وسوو ئاغا پياويكى خزمى خويانى له شوين نارد. كابر زياتر له پينج رۆژى پى نهچوو. كه گهرايهوه، وسوو ئاغا سى رۆژ بوو له جيدا كهوتبوو. ههوالى لاسى لى پرسى. كابر بوى گيرايهوه. لاس له پشتين بهر ژور تا بن باخهالى فيشهك بوو. دهمانچهى بهقهدهوه بوو. له رۆژى زاويه تيشى پۆشته و پهرداختر بوو. كابر له مالى بارامه رەش ديبوى. نامهكهى باوكى پيش خويندنهوه ماچ كردبوو، سهراچاوى نابوو. دوا ئهوه ههوالى هه موويانى پرسىبوو، نامهكهى خويندبووه. كابر نهيزانبوو لهو كاغهزه دا چى نووسراوه، بهلام ديبوى لاسى خستوته گريان. گوتبوو: «پيم وابوو نهگه بگه پيمهوه، باوكم بهنه حله تم دهكا. بهلام له نامهدا داواى گهرايهوه لى كردووم».

كابر بى ئهوه هيجى گوتى سهرى داخستبوو. لاس گوتبوويهوه: «باوكم له هه موو كهس چاكر دوزانى شويتن چى كهوتووم و تفهنگم بۆ كى هه لگرتووه».

وسوو ئاغا بهبيستنى ئهوه قسه ئهوهندهى هيتى بوو بهرز بووه. ئهوسا روو له كابر، وهك ئهوه رووى له لاس بى بهتوور پهيبهوه گوتى: «بهلى باش دهزانم. تفهنگچى ژير دهستى كهسيكه شارى سووتاند، دهبوو ئهوه ت پى بگوتايه».

دايه گوتى كه تا ئهوه كاته بيددنگ چاوى له ده مى كابر پريوو له بهرخويهوه گوتى: «من ئهوهى پى ده ليم». ئهوسا بهرزتر بو ئهوه وسوئاغا گوتى لى بى گوتى: «كه خوا كردى چاك بوويتهوه و ههستايتهوه، خۆم دهچم. خۆم پيى ده ليم بۆ چوو و بو دهبى بگه پيمهوه». ئهوسا ئهوهنده بهگورجى چوو دههه، كابر پيى وابوو ههه ئيستا رى دهكهوى.

مههرگى وسوو ئاغا سهفه رهكهى دايه گوتى پهك خستهوه. ئهوه رووداوه له ناوه راست مانگى هاوينا رووى دا. نزبكهى حهوتوويهك پيش ئهوهى ههوالى هههرسى راپهرينهكهى مههاباد بهشاردا بلاوبيتتهوه. پيش ئهوه شاخواكان - كه تازه دهردهكهوت كين - بهدزى و بهئاشكرا بهرهو پادگان بچن و پيرۆزبايى و پى خوشبوونى خويان بهفههماندهى ههنگ رايهه نن، پيش ئهوه زۆربهى خهلكى شار له دووكان و ناو ماله كانيان ناخ ههلكيشن و دروشمه هه ميشه بيبه كانيان له بهر خويانهوه بلينهوه، وسوئاغا نزبكهى حهوتوويهك پيش ئهوه كارساته، دوا چل شهو كهوتنى نيو جيگه، له پيش بانگى بهيانيدا بهدهسته كوتى دايه گوتى بهئاگا كردهوه. دايه گوتى نهگه چى زۆر شهوى تر لهو كاتانه دا بهئاگا كرابووه، بهلام خه جلا. به په شوكاوييهوه رووى لى كرد. چهند دلۆپ ئاوى روونى بهههنيهوه بىنى. پيى وابوو ديسان تاي لى هاتوتهوه. وسوو ئاغا تيده كوئا شتيك بلتى.

بهلام ئهوه. له برى ئهوهى گوتى بۆ شل كا لاچكى چارۆكه كهى بهدهسته وه گرت و له ههنيهى نزبكهى خستهوه. كه زانى ئهوه دلۆبه ئارهقه رووانه ناسردرين و بهشيكن له پيسته سوور و سپيه كهى بىرى كردهوه، رهنكه جوانا و بى. بهههردوو چه پۆك بهسهرى خويدا كيشا و له پرمهى گريانى دا.

وسوو ئاغا هيشتا هوشى بوو. بهههر تهقه لابهك بوو تيبى گه ياند لى نزبكه بيبتهوه. دايه گوتى بههه مان په شوكاوييهوه بهسهريدا نوشتايهوه له نيوان غه لته غه لته كهيدا له وشهى خانزاد و وهك دوايى بىرى لى كردهوه، يادگار گه يشت؛ دهيزانى پيويسته بهئاگيان بكاتوه، بهلام دللى نه دههات له ژووره كه بچيته دهه. فهرخه له سههر بانيزه خهوتبوو. گورجى بهرهو په نجه رهكه چوو تهقهى له شيشه كه هينا. فهرخه له سههه قورس بوو. ناچار بههه له داوان چوو دهه. دوا ئهوه بهمست دهركهى ژوورى خانزادى كوتا، بهرهو بانيزه كه چوو؛ فهرخه بهئاگا كردهوه. كه گهرايهوه وهك جارى پيشوو بهسهر وسوئاغادا نوشتايهوه. وسوئاغا پيش ئهوه فربا كهوى شتيك بلتى مردبوو.

دايه گوتى رۆژانى دوايى به دلنيا بيبهوه ده يگوت: «گوتم له شايه توئيمانى بووه». بيددنگى و كپى ئهوه بهره به يانه بهزربكهى دايه گوتى شكا و خهلكى گه رهك به شيوه نى مالى وسوو ئاغا بهئاگا بوونهوه.

دايه گوتى رۆژانى دوا پرسه و سه ره خوشييه كه ده يگوت: «خوا خوشى دهويست؛ بۆبه نه بيهشت خه مى هه ره سه كهش له سهه دللى بار بى».

هه موو كهس دهيزانى لاس بهم زوانه دهگه پيمهوه. بۆبه ههه كاتى دايه گوتى برىارى سهفه رى دهه، كهس و كار و دهه و جيران په شيمانيان ده كردهوه و ده يانگوت: «بۆ كوى دهچى؟ دلنيا به لاس ههوالى ليبور دنه كهى حوكمهت ببيستى، لهههه كوى يهك بى دهگه پيمهوه».

دهبوو وابى. دوا دههرونى ليبور دنه كه چهند كهس له گه نجه بانه بيبه كان گهرايهوه، بهلام لاس نهگه رايهوه. جگه له وهش كهس ههوالى نه ده زانى.

له سهه رتاي پاييزدا و دوا قايم كردنى دهغل و دان دايه گوتى په تى پچرى و له گه ل به له ديك بهرهو مههاباد رى كهوت. به له دهكه، ههه ئهوه كهسه بوو كه پيشتر كاغه زى وسوئاغاي بۆ لاس بردبوو؛ پياويكى گهراوهى خزمى خويان. خۆى و ئيستره كهى به كرى گيرابوون. دهبوو كوئستانه و كوئستان رى بىرن.

پاییز زووتر له سالانی پیتشو هه لیکوتابوه سهر کویتستانه کان. دار و دهوون زهره هه لگه رابوون. گه لای وشک رژابوون و بهدم شنه باوه خشه خشیان دههات. شیوه له کان گیای قهراغه کانیاں چه ما بۆوه و وشکه گه لا دایه شیبوون. جریوه جریوی چۆله که و پاساری له سهر لقه وشکه کان نه ده برا و پۆل پۆل په ره سیلکه و مهلی کۆچه ری سیبه ریان به زه ویدا ده خشا و دوور ده بۆوه. تهنکه سیبه ری بن داری قهراغ کانی و نه سته ره کان جگه له کۆته ره داری کۆنه سووتا و سئ قۆلکه ی ناگر که تاقه یادگاری گۆهندی کویتستانچی و سهیرانچی به هار بوون، هیچی تریان لی نه بوو.

کاروانه دوو که سیبه که ی دایه گولتی به بهری به رۆژی کویتستاندا ری ده پری. له داوینی ئالتوونی رهنگی ده شته کان ورد ده بوونه وه. سوورایی پاییزی قۆرغه دره خته کانی شیو و دۆله کان نیگای ده قۆستنه وه. یان به لوتکه بلیند و روته کانداه لده زنان.

له ژیر ئاسمانی به ریندا که مهیدانی هاتوچووی هیوری په له هه وره خۆله میتشییه کان و له هه میسه نزیکت به مرۆف بوو، لهو به رزاییه خۆش روانگه دا که تا چاو هه تهری ده کرد، تیکه لاوی رهنگه کان بوو که له زهردیبه کی خه منا کدا ده تانه وه له خۆله میتشی ناسۆیه کی له هه میسه دوورتردا ون ده بوون. له باوه شی سروشتی ده ست بۆنه برا و خۆرسکدا، له ناوهندی بزوتن و جمینیکی نارام و سو فیانه دا، ته نیا خه م و ناواته کان به زه مان و سهرده مه وه دهیبه ستنه وه. بی نه و خه م و ناواتانه، له باوه شی سروشتیکدا که له رابردوی دووری خولقانی ده چوو، له زه مان و سهرده م دوان چهنده گیلانه و گه و جانه بوو. رهنگه له و کاته دا نه و بیبه وهک برووسکه یه ک به میتشی دایه گولدا تپه ری بی. رهنگه له نان و ساتدا چنگی بیری له دۆزینه وه و په پتیرد نیک گیر کرد بی؛ چۆن و بۆ؟ رهنگه نه وهک ژنه کوردیکی ده رده دار، به لکوو وهک مرۆفیک که هیچ نازانی - نه هیچی بیستوه و نه هیچی خوتیندۆته وه - ته نانه ت وهک مرۆفیک که نازانی له پشت و داوینی کتی بووه و له چ نه ته ویه که. وهک مرۆفیک که هیچ پتیه ندیبه ک، جگه له سه رسوورمان و چیژ وه رگرتن به و خاکه وه نایبه ستیتنه وه. له و په ری فه رامۆشکردنی زه مان و سهرده م که وتیتنه و هه ها حاله تیکه وه که خۆی به سولتان و خاوه نی هه موو رابردوو، ئیستا و داها توه بزانی. دایه گولتی هه رگیز له و ساته بیده نگ و خامۆشه ی که به سه ره نه سپه که وه له سروشتی ده پروانی، هیچی بز که س نه گپه رایه وه.

له ده مه و ئیوارهی یه که م رۆژی سه فه ره که یدا په له هه ور تیکی رهش له ناکاو، نه وهنده

له ناکاو که نه دایه گولتی و نه به له ده که ی نه یان زانی له کامه سووچی ئاسمانه وه هات، سه رتاپای ئاسمانی ژوور سه ریانی داپۆشی و لیزمه باران تیکی بی وینه داباری. دایه گولتی به نه مری به له ده که ی دابه زی و خۆی گه یانده به رنوای شاخ تیکی نزیک. پتیاں وابوو تاوه باران تیکه و زوو خۆش ده کاته وه. به لام جگه له وه خۆشی نه کرده وه ورده دنیاش به ده میه وه تاریک بوو. بارانه که به سه ره شاخه که دا به خوړ ده هاته خوار و بستیک دوور له وان وهک داخزینی شیشه یه ک له ناو ده رژایه زهوی. هه ستیاں به مه ترسی کرد؛ «نه کا لیمان بقه ومی!» به له ده که غیره تی وه بهر خۆی دا، له بن نواکه هاته ده ره و به هه له داوان له نه سپه که نزیک بۆوه. جله کانی لی دامالی و به سه ره خۆی دادا بۆ ماوه یه کی کورت به ملاو لادا گه را. نه وسا به بانگه بانگ گه رایه وه و گوتی: «ری ده رناکه م».

مه ترسیبه که زیاتر بوو. به ناچاری ماوه یه کی تریش له بهر نواکه مانه وه. تاقه تیاں نه گرت و پریری رۆشتیاں دا. «به ره و کو؟» له ترسا نه وه یان له یه ک نه پرسی. ده ستیاں به کلکی نه سپه که گرت و له شونیتیکه وه که باران که متر خۆی به روومه تیاںدا ده په لۆسی ری که وتن. شهو بوو، یان هه وره کان ختیه تی رهشیاں هه لدا بوو، نه یانده زانی. دنیا نوقمی تاریکیه کی تۆخ بوو. جگه له خوړه ی بارانه که و دهنگی خۆیاں، ته نانه ت سمکوتی نه سپه که شیاں نه ده بیست. سه ره و ژوور بیبه کیان هاته بهر. لپی خزان و که وتن. به گران هه ستانه وه و پاشه و پاش گه رانه وه. چهنده هه نگا و تکیان هه لینا بۆوه، که یه کی پتیه کیان بۆ شیوه لیک خزی. به گران هه لگه رانه وه. به قهراغ شیوه له که دا هه نگا ویاں نا. له دووره وه سه گوه رتیک رایه ستاندن. پتیش نه وه هاوار بکه ن «ئاوه دانی!» خۆشیبه کی سهیر له گیانیاں گه را. که نزیکت بوونه وه له رینه وه ی بلتسه ی ناگریکیان له و دیو شیشه ی بارانه که وه دی. هه بیپیاں کرد. سه گه که له وه رین که وت. ناگره که له که پری بهر مالی کدا بوو. له پشت په نجهره ی ماله که شه وه، روونا کاییبه کی کز ده رکه وت. که نزیکت بوونه وه تا پۆیه کیان له بهر ناگره که دا دی. تا نه گه یشتنی دهنگی نه هات. که زاری هه لپچری، پیره پیایتیک بوو له بهر امبه ریان راوه ستابوو. پیرتکی ریش سپی. له و پیرانه که نمونه یان له هه موو گوند و شار تیک زۆره. نه نیو چاوان نوورانی و دم به زه رده خه نه، نه قلخن و سه رو ریش ئالۆزاو، له یه که م نیگادا بۆیاں ده رکه وت پیرتکی له ش ساغی گورج و گۆله. دوا بی تر زانییاں که م دوین و مۆنه. به خیره اتنی لی کردن و بۆ ژووره وه که تاقه هۆده یه ک بوو، پتیش خۆی دان. نه وسا مه نگه لی پر له خۆله میتشه که ی برده ده ره و پر له پشکۆی سوور و گه شاوه هیتایه وه. دایه گولتی و به له ده که ی له سووچنکی ژووره که له سه ره نه دیک هه لته و توابوون. پیره سهیری جل

و بهرگی کردن و گوتی: «سهرجله که نهییهشتووه زۆر تهر بن. له بهر مەنگە لیبه که دا خۆتان وشک بکە نه وه».

ئەوان بێ ئەوهی هیچ بڵین له پشکۆکان نزیک بوونه وه. پیره دیسان چووه دهر. ئەوهندهی پین چوو ئەسپه که له که پری بهر ژووره که تاقهت بکا. سه گوه ره که یان بیسته وه. باران به هه مان توندی ساتی له وه پیتش دهباری و خۆی به دلقی په نجه ره کدا ده کوتا. پیره به کتربیه کی ره شه وه گه راپه وه، له سه ر پشکۆکان داینا و دوو په رداخی له سه ر تاقی ژووره که بۆ هیتان؛ «خۆتان چا تیکه ن و بیخۆنه وه».

دایه گولتی نهییهشت نانیان بۆ بیتی. بوخچه که ی خۆی بلاو کرده وه دوو خۆ وشک کرده وه نان و چایان خوارد. له و ماوه دا پیره چوو بووه دهر. دایه گولتی که تازه سه رنجی بۆ وه زعه که ده چوو به ترس و گومانه وه پرسى: «کابرا چوو بۆ کوێ؟»

به له ده که گورجی هه ستا و به په له ده رکه ی کرده وه. پیره له سه ر ته خته به ر دیک له بهر ناگره که دا دانیشتبوو داری پیتوه دنا. بلیسه کان له سه ر لاروومه تی سه مایان ده کرد.

- «مامه، سه رمات ده بی وه ره ژوور». به له ده که که دیار بوو بۆ ئەو گورج هه ستانه ی به خۆیدا شکاوه ته وه، ئەوه ی گوت. گورگه لووریک له دووره وه ده هات. هه ر سیانیان ده یانبیست و دایه گولتی له وان زیاتر ده ترسا. پیره هیچی نه گوت. ده رکه ماوه یه ک ئاوه لا بوو. به له ده که به سه ر سوورمانه وه چوو ژوور و پیتوهیدا.

- «پیاویکی سه بیره». به له ده که گوتی.

دایه گولتی به ترسه وه گوتی: «هیچ شتیکی ئاسایی نییه».

به له ده که هیچی تری نه گوت. بیبری له وه ده کرده وه. هه رگیز له م شوینه - شوینیکی که پیتی وابوو ئیستا ده بی له وی بن - نه ئەم ماله و نه ئەم پیره پیاوه ی نه دیوه. ئەمه ی نه درکاند به لام له ترسی بیده نگییه که گوتی: «له وه ده چی چاوه پیتی که سیک بی».

بیریان له وه کرده وه، پیتوسته له پاداشی چاکه و پیاوه تبیه که یدا هاوخه می له گه ل بکه ن. ره نگه کوری به کویتستانه وه مابیتته وه. دایه گولتی گوتی: «بریا بهاتایه ژوور. پیره و بهرگه ی سه رما ناگرئ».

بۆ جارێکی تریش ده رکه یان کرده وه و داویان له کرد بینه ژوور. ئاوری له دانه وه به لام نه چوو.

باران به باوه دهباری. ئەسپه که له ولا ناگره که چوارمیلکه ی دابوو. دایه گولتی و

به له ده که ناچار چوونه دهر ده ستیان به گره که دا راگرت. روانگه یان تاریکاییه کی تۆخ بوو. له ترسی ئەوه ی قووتیان بدا نیگیان له دزییه وه. جگه له خوهره خوری باران هیچی تر نه ده بیسترا. له هه میشه زیاتر هه ست به پیتوستی دهنگی ئاده میزاد ده کرا. به له ده که هاته دهنگ: «زۆر به م کویتستانه دا هاتووم. به لام هه رگیز ریم نه که وتۆته ئیره و جه نابتم نه دیوه. زۆر له شار دوورین؟»

به مه زنه ی خۆی ده بوو له نیوان بۆکان و مه هابادا بن. به کامه یان نزیکتر بوون نه بده زانی. پیره هه سستی به وه کرد چاویان له زاری پرپوه. گوتی: «ساله هایه نه چووم بۆ شار. باش له بیرم نه ماوه».

وه لامه که ی ریتی تی ده چوو، به لام به دللی ئەوان نه بوو. به له ده که دیسان گوتی: «پیشتر بۆ کامه شار ده چووی؟»

ده یویست به و پرسیاره دا تی بگا له چ شاریک نزیکترن. پیره سه ری هه لپری. دوا ئەوه که میتک لیبیان راما، گوتی: «بۆ شاری ویران».

دایه گولتی گوتی: «ئیمه ش بۆ ئەوی ده چوون».

پیره هیتستا رامابوو. بلیسه که له چاوه کانیدا سه مای ده کرد. گوتی: «له شوین کورت ده چی؟»

دایه گولتی داچله کی. به لام زوو تیگه یشت پیتوست به سه رسوورمان ناکا. له م رۆژانه دا ره نگه سه دان دایک له شوین کوریان به م کویتستانه دا هاتبن. گوتی: «به لئ، له هه ره سه که وه قولاغی نییه». ئەوسا ئاخیکی هه لکیشا و گوتیبه وه: «ده لئین خه لک زۆر نه کوژراون. دلیم به و قسه خۆشه».

پیره گوتی: «هه میشه واده لئین».

دایه گولتی دللی داکه وت. که واته ده بی زۆر که س کوژرابیتن. بیبری کرده وه، ره نگه پیره گه لئ هه واللی به لاوه بی. گوتی: «تۆ چیت بیستووه؟» به له ده که نیگای له یه کیانه وه بۆ ئەوی تریان ده گوێزایه وه. پیره گوتی: «له کی؟»

دایه گولتی تیدا مابوو. گوتی: «نازانم له هه رکه سین. ریبوار، لیتفه وماو، په ککه وته یان ئەو که سانه وه ک من له شوین کوریان ده گه رین».

پیره دهیدی دایه گولتی له ترسا و به له ده که ی له سه رما هه لده له رزین. گوتی: «ئه گه ر سه رماتانه برۆنه ژوور».

به‌لده‌که گوتی: «تۆ بۆ نایه‌ینه ژوور؟ جیتی هەر سیامان ده‌بیتته‌وه».

دایه گوتی: «نه‌کا چاوه‌روانی که‌سیک بی؟ کور یان کوره‌زا یان که‌سیکی تر».

پیره دوا ماوه‌یه‌ک بیده‌نگی گوتی: «ساله‌هایه چاوه‌روانم. چاوه‌روانی هه‌زاران که‌سم».

ئه‌وسا درێژهی به‌ قسه‌ دا.

که‌سیان تیتی نه‌ده‌گه‌یشتن. ئه‌وه‌ی ده‌یگوت له‌و‌پینه‌ ده‌چوو. و‌پینه‌ی نه‌خۆش یان و‌رینه‌و‌ریتی شیتیک. له‌وه‌ ده‌چوو قسه‌کانی ته‌واو‌که‌ری مه‌ترسی ئه‌و شه‌وه‌ تاریکه‌ بن. ئه‌وان له‌ بری ئه‌وه‌ سلێ لێ بکه‌نه‌وه‌ سه‌رنجیان زیاتر دایه. گوتیان: «له‌که‌یه‌وه‌ رویشتون؟ بۆ کوێ چوون؟»

پیره له‌ پرسیاره‌که‌یان هه‌لسه‌مییه‌وه‌. لیبیان ورد بووه. وه‌ک ئه‌وه‌ به‌نیگا لیبیان بپرسی «گوايه ئیوه‌ نازان؟» دوا ماوه‌یه‌ک گوتی: «نازانم له‌ که‌نگیوه‌. تاقه‌تی بژاردنی شه‌و و‌ روژه‌ یه‌ک له‌ دوا یه‌که‌کانم نه‌بوه؛ له‌دیر زه‌مانه‌وه‌. به‌رودوا به‌و شیوه‌دا رویشتون. هه‌ر ئه‌و شیوه‌ که‌ ئیوه‌ لیبوه‌ ده‌ریشتن که‌ رووناک بوو چاوم لیتان بوو».

ئه‌وان پرسییان: «تا ئیستا که‌سیان نه‌گه‌راونه‌ته‌وه‌؟»

وه‌ک ئه‌وه‌ بوو له‌ و‌هرزی شیتیک بدوین. پیره هه‌ستی پێ نه‌ده‌کرد. گوتی: «ئاگام لێ نه‌بووه».

دیشان پرسییان: «هه‌رگیز بیری له‌وه‌ نه‌کردۆته‌وه‌ روژتیک له‌ شوتیان بچی؟»

پیره زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی کرد. وه‌ک ئه‌وه‌ بلێ «به‌گیلم ده‌زانن؟» سه‌ری به‌سه‌ر گه‌رکه‌دا له‌قاند و‌ گوتی: «بۆ کوێ؟»

«بۆ شار. بۆ ئه‌و شوپنه‌ که‌ ئه‌وان چوون».

پیره به‌هه‌مان زه‌رده‌خه‌نه‌وه‌ گوتی: «یه‌ک دوو‌جار له‌ شوتیان چووم. به‌لام که‌سیان نه‌ما‌بوون».

«هه‌وا‌لبانت له‌ خه‌لکی شار نه‌پرسی؟»

پیره گوتی: «که‌س له‌شاردا نه‌ما‌بوو».

ئه‌وسا چۆنیه‌تی روشتنه‌که‌ی خۆی بۆ شار گه‌یراهه‌وه‌. له‌ گه‌یراهه‌که‌یدا ئه‌وه‌نده‌ ورد بوو، کۆلان به‌کۆلان و‌ ماڵ به‌مائی شاری له‌ مێشکی ئه‌واندا به‌رجه‌سته‌ ده‌کرد. وه‌ک ئه‌وه‌ بوو له‌ به‌رزاییه‌که‌وه‌ له‌شار هه‌روان. شاریکی چۆل و‌ وێران. زۆر شوپنی روخوا و‌ لا روخوا.

ناوی خاوه‌نی یه‌که‌یه‌که‌ ماله‌کانی ده‌زانی. ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر لیبیان بپرسیایه‌ ناوی ورد و‌ بچوکی خیزانی ماله‌کانی ده‌زانی. لیبیان بپرسیایه‌، ده‌یزانی هه‌ر ماله‌ چهند سه‌ر و‌لاخ و‌ چهند مریشک و‌ که‌له‌شیر و‌ چهند پشیله‌ و‌ مشکیان بووه. هه‌موو شتیکی ده‌زانی. ده‌یزانی خووخده‌ی خه‌لکه‌که‌ چۆن بووه؛ له‌ چ مزگه‌وتیک نوێژیان کردووه‌ و‌ چهندیان له‌ماله‌وه‌ سوخده‌یان بردووه‌. ده‌یزانی هه‌ر ماله‌، روژی خۆی چهند غه‌ریبه‌ و‌ کتیبان شاردۆته‌وه‌. غه‌ریبه‌کان چیبان خواردووه‌ و‌ له‌کوێ رباون و‌ دایانناوه‌ته‌وه‌. لیبیان بپرسیایه‌ زۆر شتی تریشی ده‌زانی. به‌لام ترس و‌ ماندوویی و‌ له‌ ژوور هه‌مووانه‌وه‌ خه‌و نه‌یده‌هیشتن زۆری لێ بپرسن. هه‌ردووکیان به‌رودوا به‌ده‌م باویشکدانه‌وه‌ خۆیان به‌ژووردا کرد و‌ به‌دانیشتنانه‌وه‌ خه‌ویان لێ که‌وت.

پیش روون بوونه‌وه‌ی به‌یانی له‌ترسی خه‌ونیک که‌ دیسوویان به‌ئاگا بوونه‌وه‌. خۆش بوونه‌وه‌ی بارانه‌که‌یان به‌ده‌رفه‌ت زانی و‌ بێ ئه‌وه‌ی پیره - که‌ له‌ به‌ر ئاگره‌ دامرکاوه‌که‌دا خه‌وتبوو - به‌ئاگا بکه‌نه‌وه‌، هه‌وساری ئه‌سپه‌که‌یان کرده‌وه‌ و‌ به‌په‌له‌ ده‌رچوون.

ئه‌و روژه‌ و‌ روژانی دوا‌ی ئه‌وه‌ی له‌ خه‌ونه‌که‌ی ئه‌و به‌ره‌به‌یانه‌ له‌ بیریان ما‌بوو، ئه‌وه‌ بوو له‌ کاتیکدا پیره چیرۆکی به‌سه‌ره‌اتی شاره‌که‌ی ده‌گه‌یراهه‌وه‌، په‌نگه‌ له‌تاوانی درکاندی نه‌په‌یییه‌که‌دا - بایه‌کی زه‌مه‌ن هه‌لی کرد و‌ وه‌ک ئه‌وه‌ گوشاری باکه‌ هه‌ر بۆ ئه‌و بێ، هه‌موو ئه‌ندامه‌کانی له‌شی له‌یه‌ک جودا کرده‌وه‌ و‌ هه‌رکونیک‌ی به‌لایه‌که‌دا برد. ئه‌وه‌ی له‌ هه‌مووی زیاتر دایه‌ گوتی ترساندبوو، چاوه‌کانی پیره بوو که‌ باکه‌ وه‌ک که‌للا شووشه‌ ئاخنیبوویه‌ بن باخه‌لی ئه‌وه‌وه‌.

ده‌مه‌و‌ عه‌سری روژی دوا‌ی گه‌یشتنه‌ مه‌ها‌باد. ئه‌گه‌ر چی له‌ده‌له‌وه‌ به‌ته‌ما بوون سیمای شار به‌و شیوه‌ بێ پیره گه‌یراهه‌یه‌وه‌، به‌لام وانه‌بوو. راسته‌ شار له‌وه‌ ده‌چوو تۆز و‌ خۆلی مردووی به‌سه‌ردا پێابێ. ماله‌کان کورت و‌ گوێسه‌بانه‌یان داته‌پییوون. گه‌لای زه‌رد و‌ سووری دره‌خته‌کان به‌شه‌قام و‌ کۆلانه‌کاندا ده‌خزان و‌ ناو بازار و‌ه‌ک ناشی لیکه‌وتوو چۆل و‌ بیده‌نگ بوو. به‌لام هیشتا خه‌لکیکی زۆر له‌ نیو شاردا ما‌بوون.

خه‌لکیکی پیر و‌ په‌که‌وته‌ که‌ میزه‌ره‌کانیان به‌سه‌ر سه‌ریانه‌وه‌ پان بووبۆوه‌ و‌ له‌ شان به‌ره‌و خوارو تا پشتین چه‌ما‌بوونه‌وه‌. به‌په‌له‌ و‌ بێ ئه‌وه‌ی چاوه‌هیچ لایه‌که‌دا بگه‌یرن شان کرز و‌ رهنگ زه‌رد راده‌بردن. شاریک پر له‌ ئازان و‌ ئه‌منیه‌ که‌ به‌حیلکه‌ و‌ پتکه‌نینه‌وه‌ سه‌ریان به‌هه‌موو شوپنیکدا ده‌کرد.

به‌لده‌که به‌گران مائی بارامی دۆزبیه‌وه. که دهرکه‌ی کۆتا سێ که‌س به‌یه‌که‌وه گوتیان: «کتیبه؟»

ئه‌مان له‌پشت دهرکه‌وه هه‌ستیان ده‌کرد که‌سه‌کان ده‌ستیان به‌شانی به‌کتره‌وه گرتبێ و به‌ترسه‌وه له‌ به‌کتر ورد بوو‌بیتنه‌وه. تا ده‌نگی ئافره‌تیان نه‌بیست، دهرکه‌یان نه‌کرده‌وه.

له‌و دیو دهرکه‌وه ژن و پیاویکی گه‌راوه و ژنیکی گه‌نج له‌ دایه‌ گولتیان روانی. به‌لده‌که پیتی ناساندن. «دایکی لاسه». به‌خیرهاتنیان لێ کردن و بوژووره‌وه پیتش خۆیان خستن. به‌لده‌که جاری پیشوو له‌و ژووره و له‌ ژیر ره‌سمی ژه‌نه‌رالیکی سمیل زل که‌ دوایی زانی ستالینه و هه‌رگیز نه‌یزانی بو‌باوکی کوردانه، دانیشتبوو که‌ لاس و ژاندارمه‌یه‌ک خۆیان به‌ژووریدا کردبوو. سه‌ری سوورما‌بوو به‌گوتی لاسدا چریاندبووی «ئه‌و ژاندارمه‌تان بو‌له‌ گه‌له؟» لاس پیتی پیتکه‌نیبوو، هه‌موویان ته‌نانه‌ت ژاندارمه‌ک‌ش پیتی پیتکه‌نیبوون. کابرا بو‌ئه‌وه نه‌یزانیبوو ژاندارمه و فیدایی ته‌وفیریان هه‌یه، به‌خۆیدا شکابۆوه.

ژنه‌ گه‌نجه‌که‌ چای بۆه‌یتان. هه‌والی بارامیان لێ پرسی، له‌ مال نه‌بوو. دایه‌ گولتی خوشحال بوو. بیری کرده‌وه په‌نگه‌ بارام و لاس پیتکه‌وه بن. ئه‌وه‌ی به‌گوتی به‌لده‌که‌شدا چریاند. باوکی بارام زۆر زوو دایه‌ گولتی له‌ هه‌له‌که‌ی گه‌یاند.

بارام له‌ نیو شاردا بوو. له‌ترسی ژاندارمه‌ی حوکمه‌ت تا تاریکانی ئیواره‌ نه‌ده‌هاته‌وه. لاس له‌گه‌ل ئه‌ودا نه‌بوو. ئه‌وان له‌ روژی شار گیرانه‌وه لاسیان نه‌دیوو. ته‌نانه‌ت هه‌والیشیان نه‌ده‌زانی.

ئه‌وه‌ دایه‌ گولتی هه‌راسان کرد. خانه‌ خویکان تپی گه‌یشتن؛ بۆیه‌ دلخۆشییان دایه‌وه: «ره‌نگه‌ بارام به‌شوینی بزانت» به‌شه‌رمه‌وه پیتیان راگه‌یاند له‌و چهند روژده‌دا که‌ بارام گه‌رابۆوه له‌ بیریان نه‌بووه هه‌والی لاسی لێ به‌رسن.

دلخۆشی دانه‌وه‌که‌یان کاریگه‌ر نه‌بوو. دایه‌ گولتی دلنیا‌بوو بارامیش هه‌والی نازانی، یان هه‌واله‌که‌ ئه‌وه‌نده‌ ناخۆشه‌ خۆی له‌ گوتنی ده‌دزیته‌وه. له‌راستیشدا وابوو. بارام له‌ به‌یانی هه‌ره‌سه‌که‌وه له‌ لاس دابرابوو. پیتش‌ریش به‌ئه‌مری حوکمه‌ت - به‌گریانه‌وه مه‌به‌ستی خۆی له‌ حوکمه‌ت روون ده‌کرده‌وه - له‌ به‌کتر جودا کرابونه‌وه.

دایه‌ گولتی و به‌لده‌که‌ جگه‌ له‌و شه‌وه‌ سێ شه‌وی تریش له‌مه‌ه‌بابا مانه‌وه و ماله‌و مالیان کرد. ئه‌وه‌ی له‌ کۆنه‌ هاو‌ریکانی لاسیان ده‌بیست، کۆمه‌لێ هه‌والی دژ به‌یه‌ک بوو. هه‌ر هه‌والیک بۆ شوپنیک و به‌ره‌و لای که‌سیکی ده‌ناردن. ئه‌و که‌سانه‌ پیتش هه‌موو

قسه‌یه‌ک لاسیان نه‌ده‌ناسی. به‌لام نه‌یانه‌شارده‌وه که‌س یان که‌سانیکی به‌و ناوو نیشانه‌یان به‌کوژراوی دیوه. مه‌رگی لاس دلۆپ دلۆپ و ورده‌ ورده‌ وه‌ک راستیه‌ک خۆی به‌سه‌ر می‌شک و ئه‌ندیشه‌ی دایه‌ گولتیدا ده‌سه‌پاند. راستیه‌ک که‌ هه‌زاران به‌لگه‌ی گومانی به‌ده‌سته‌وه بوو. دایه‌ گولتی به‌بوخچه‌یه‌ک پر له‌و به‌لگانه‌وه گه‌راپه‌وه. بوخچه‌ی له‌به‌ر ده‌ستی خانزادی چاوه‌روان بلاو کرده‌وه. خانزاد ئه‌وه‌ی نه‌ده‌ویست. هه‌روه‌ها که‌ دایه‌ گولتیش بو‌ئه‌وه نه‌چوو بوو.

- «ئه‌ی کوا لاس؟»

بێ وه‌لام به‌سه‌ر به‌کتردا گریان بێ ئه‌وه‌ بزانت شین ده‌گیرن. سه‌ره‌پیتزی خه‌لک لێی کردن به‌شین گیرێ.

شەش

فەرەخە پېنج رۆژ بوو لە مائەنە چووبووە دەر. ھاوکارەکانی - کە هیچیان لێ شاردرارووە نەبوو - لە یەکەم رۆژووە ئیجازەیان بۆ خواستبوو. ئەو شیان نەکردایە بەدەست نەدەهات. دەرەستی کاروباری رۆژانە نەبوو؛ چ دەبوو با بێت. تەنانت بیری لەوەش نەدەکردووە. دەرەستی دەرووبەریشی نەبوو. نەھا توچوونی بێدەنگی یادگار و نە چاوەروانی شیتانەیی خانزاد کە لە سەعاتیکدا دە جار لە پەنجەرەو دەپروانییە دەر و بەترس و گومانەووە شتیکێ لێ دەپرسی. پرسیارەکانی خانزاد وەک رۆژانی پیتشوو تازاریان نەدەدا و نیگا و تێپامانە قیرسیچمەکەشی توورە نەدەکرد. زۆر جار لەو ژوورە نەدەما؛ دەکەوتە ژووریکێ تر. ژووریکێ ئەشکەوت ئاسا کە سیخناخی ھەموو رابردووی خۆی و کەس و کاری بوو. ھزار توتیی ئەلبۆمیکێ بنەمالەیی. ھزاران کۆنە رەسمی لێ دەژیا یەووە و قەوارەیان دەگرت. بوونیکێ تیکراییی و ئالۆز؛ بوونی خۆی و دایک و باوک و ژن و مندال و برا و برازا لە سەدان شەکل و قەوارەیی جۆراو جۆردا. کۆبوونەووەی بەرجەستە و زیندووی تەمەنی گشت ئەو کەسانە کە لە سەرەتاوە تا ئێستا ھاوبەشی ژیان و چارەنووسی بوون. تەنیا ترین و بێ کەسترینی کۆمەلەی مەرۆف بوو. شالای نەفرەتیان بۆ دەبرد. حەپەساو و سەر سوورماو بوو؛ نەیدەزانی روو لە کامیان بکاو - لەبەر کامیان ھەلێ. ناچار گۆمۆلە دەبوو، سەری - کە رەنگە زیادترین ئەندامی لەشی بووبێ - لە باوەشی دەستەکانی دەگرت و گوتیی خۆی دەتاختنی و چاوی دەقووچاند. ئەو خۆدزینەووە کە سەکانی توورە تر دەکرد و بازەنی گەمارۆو ھێرشیان یەک دەھاتەووە. ناچار ھەلەدەستایەووە. دەستەکانی دەکردە سپەری سەر و سنگی و بەدەوری خۆیدا ھەلەدەسوورا. رەنگە بەئومێدی دەلاقە یەک بۆ دەربازبوون. رینگە دەربازبوونیان لێ دەگرت. لە پشت سەریەووە، لە تەنیشتەووە و لە بەرامبەرەووە وەک چەمۆلە نەفرەت بەرەوروی دەبوونەووە. ئەوسا دەکەوتە گریان و پارانەووە. نەیدەزانی لە کامیان بپارێتەووە. کەس دالەدی نەدەدا و باوەشی بۆ نەدەگرتەووە، جگە لە کچیکێ چا و برۆرەش کە کراسی چیتی بنەوشی لەبەردابوو. دەستی وەک بالی فریشتە لە یەک ھەلپربوو. فەرەخ بەرەو پیری دەچوو. «دالەدەم بەدە لەیلا» وەک مندالیکێ رەدوونراو خۆی لە باوەشی دەھاویشت. «فریام کەو لەیلا».

لەیلا ئەشقی یەکەمی فەرەخ لە هیچ تەنگانەو رۆژ رەشییە کدا رووی لێ وەر نەگێرا بوو؛ تەنانت لەو رۆژە رەشانەشدا کە ھەوالتی بێ سەر و شۆینی و مەرگی لاس بلاو بووبووە. خەلک بۆ پرسە و سەرەخۆشی، بەلام بەرۆالەت بۆ مېوانی و دلخۆشی دانەووە بەرەو مائە تازەکەیی وسوو ئاغا سەرە رێژەیان کرد. ژنان و پیاوان لە دوو ژووری جیاوازدا دادەنیشان. دایە گۆلێ و خانزاد لە ئابلۆقەیی سەرپۆش بەسەراندای خۆیان بێ نەدەگیراوشینیان دەگێرا. فەرەخ وەک تاقە پیاوی مائە لە ژوورەکەیی تر لە بەر دەرکە دەست لەسەر سنگ ئاخی ھەلەدەکێشا و چاوی لەزاری مېوانەکان دەپری. خاوەن پرسە بوو، یان پیتلاو جووتکەری مېوان؟ نەیدەزانی.

یەکەم رۆژ لەیلا لەگەڵ ژنە جوولەکەکاندا ھات. لەو کاتەدا فەرەخ لە سەر بانیزە بوو. ھەر کە چاوی پێ کەوت، ناسییەووە رەنگە بەکراسە چیتە بنەوشەکەیدا. کراسەکەیی بۆنی کۆچ و بارانی بلاو کردەووە. ئەو بۆنە فەرەخی بۆ بانیزەیی مائەیی فەقی رەحیم لە «میراوا» بردەووە.

ئێوارەیی شەوی شار سووتانەکە بوو. کاروانی مائەیی وسوو ئاغا ریتی دووری لە شارەووە بۆ «میراوا» پربوو. فەرەخ لە پیتش ھەموویاندا گەشتبوو. تەر و تلیس لە سەر بانیزەکە روووە خەلکی سەرگەردانی کۆچ کردوو، روووە شار راوہستابوو. شەست و رەھیل لەوێووە دیارتر و سامناکتر بوو.

«ئارەبا» لە ناوقەد بەرەو ژووری دیار بوو. لە پشت پەرژینی روونی بارانەکەووە سەری بۆ ئاسمان ھەلپربوو، داوای خۆش کردنەووە یان نەکردنەووە لێ دەکرد. تەپۆلکەکانی ئەو بەر ئاوی لە بەر بارانەکەدا بنەوش دەبوونەووە. فەقی رەحیمی خانەخوێ کە بەرەو پیری مېوانەکانی چووبوو، لەگەڵیاندا گەرایەووە و تیکرا خۆیان بەژوورەکاندا کرد.

لە خوار بانیزەکەووە کچۆلە یەک بەکۆلێکەووە تازە دەگەیشت؛ فەرەخ دەیناسییەووە. کچەکەیی مام شەلەمۆ بوو. لاس لەگەڵ ئەوان بەریتی کردبوو. کچە پیتلاوہ قوراویبەکانی بەشوتن خۆیدا رادەکێشا. لە شیبوی بەر مائەکەووە دەپەرایەووە. لە پری لە ئاوەکە کەوت. فەرەخ گورجی داگەرا و بەرەو پیری چوو. دەبوو دەستی بگری و بەرزی بکاتەووە، بەلام دەترسا یان شەرمی لێ دەکرد. کچە ھەستاو دیسان کەوتەووە. کراسە چیتە بنەوشەکەیی بەدەم ئاوەکەووە دەشەکایەووە. سەر شەرم و حەیانە پەرژا و دەستی بۆ فەرەخ درێژ کرد. فەرەخ دەستی گرت و رایکێشا. کچە بەدەم راکێشانەووە درێژ بوو. فەرەخ باوەشی پیتا کرد و

هه‌لیخزاندا. سه‌ر و سنگی هات. به‌رز و نزمی سنگی له ژیر کراسه تهره‌که‌وه دیار بوو. نیگای فه‌رخه سه‌ر گۆی مه‌مکی نه‌نگوت. ده‌رفه‌تی له‌زه‌تیردن که‌م بوو به‌لام خۆشییه‌کی ئان و ساتی وه‌ک بره‌وسکه به‌گیانیدا تیپه‌ری. ماوه‌یه‌کی پێ چوو تا به‌رزێ کرده‌وه. ته‌واو به‌خۆیه‌وه نووساندیوو. له‌و ساته‌ هه‌ره کورته‌دا ده‌بوو له‌ خۆی جودای بکاته‌وه، هه‌ستی به‌نه‌رمی و ناسکی له‌شی کرد. نه‌مجاره‌یان موچه‌که سه‌رتاپای له‌شی راته‌کاندا. هه‌ناسه‌ی گه‌رمی له‌ لاملی درا. کچه به‌سه‌روقه‌ژی ته‌ره‌وه سه‌یری کرد. نیگیان له‌یه‌ک گری درا و گورج له‌یه‌کتر دا‌بران.

سلاوی ژنه جووله‌که‌کان فه‌رخه‌ی گه‌رانده‌وه. وه‌ک تاوانباریک پینان زانیی، داچله‌کی و به‌خۆیدا شکایه‌وه. سه‌ری داخست و ده‌ستی بۆ ژووری دا‌یک‌کی درێژ کرد. ژنه‌کان چوونه ژوور.

له‌یلا شه‌وی شار سووتان، په‌توویه‌کی بۆری سه‌ربازی له‌خۆی ئالاندبوو له‌سه‌ر بانیه‌زی مالمی فه‌قی ره‌حیم له‌پال باوکییه‌وه کز دانیشتبوو. باران خۆشی کردبوو و شو‌ره شو‌ر و لرفه‌لرف که‌م بووبوو. له‌یلا چاویکی له‌ باوکی بوو که له‌ ترسا هه‌لده‌له‌رز و چاویکیشی له‌دوور، له‌ جه‌رگی تاریکییه‌ تۆخه‌که‌ی نه‌وبه‌ر ئاوی بریبوو. له‌وکاته‌دا نه‌گه‌ر هه‌ستی به‌بوونی خه‌لک له‌ سه‌ر بانیه‌که‌ نه‌کرده‌وه، نه‌و تا‌پۆبانه‌ که له‌ دلێ تاریکییه‌که‌دا به‌هزار شپۆه‌ خۆیان ده‌نواند و سه‌مایان ده‌کرد، زراویان ده‌تۆقاند. به‌لام بوونی نه‌وان ده‌یه‌که‌ی دل‌پیتن کردبوو. له‌و ناوه‌دا نه‌وه‌ی سه‌رنجی له‌یلای رانه‌ده‌کیشا و هه‌ستی به‌بوونی نه‌ده‌کرد، فه‌رخه‌ بوو. ره‌نگه‌ جل گۆرین و وشکبوونه‌وه خورپه‌ ئان و ساتییه‌که‌ی ئیواره‌ی له‌ بیه‌ر برده‌بوو.

به‌لام به‌پیتچه‌وانه‌وه، فه‌رخه له‌ نه‌و زیاتر که‌سی نه‌ده‌دی و له‌ چیه‌ نامۆکه‌ی ئیواره‌ زیاتر هه‌ستی به‌هیچ نه‌ده‌کرد. له‌ ده‌رفه‌تیک ده‌گه‌را تیر سه‌یری بکا. که‌ بۆ ره‌خسا حاله‌ته‌که‌ی ئیواره، نه‌و ترس و شه‌رم و له‌زه‌ته‌ وه‌ک خه‌ونیک برده‌وه.

تا نه‌وه‌ ده‌نگیک دا‌یچله‌کاندا و به‌شه‌رمه‌وه رووی لێ وه‌رگه‌ی. تا نه‌و کاته‌ ناگای له‌و ورینه‌ وریتی خه‌لکی سه‌ر بانیه‌که‌ برابوو. به‌ئیشاره‌تی ده‌ستی نه‌وان بۆ دوور روانی. رووناکایییه‌کی نه‌رم و سوورباو قوولایی تاریکایییه‌که‌ی ئاشکرا کرد. «گری شاره» دوا نه‌وه‌وه‌، ئاوی بۆ ماوه‌یه‌کی کورت نوقمی بیده‌نگی بوو. نه‌وسا هاوار هاوار بلیند بوو شین و شه‌پۆر ته‌نییه‌وه. گریان وه‌ک بالایی گه‌ره‌ دووره‌که‌ هه‌لده‌چوو. نه‌وانه‌ی له‌

بانیه‌که‌ چووبونه‌ پیتش پاشه‌وپاش کشانه‌وه. له‌وه‌ ده‌چوو تینی گه‌ره‌ دووره‌که‌ پاشه‌کشه‌یان پێ بکا. پشتیان له‌ دیواره‌که‌ توند کرد.

له‌یلا ئارامتر له‌ هه‌مووان ده‌گه‌ریا. فه‌رخه‌ بۆی روانی. ترس په‌نجه‌ی ره‌شی له‌ چاوه‌کانیییه‌وه ده‌رکیشابوو. ترسه‌که‌ی نه‌و له‌ناخی فه‌رخه‌دا قه‌واره‌ی گرت. بیری که‌وته‌وه لاس له‌ شاره. پشتی له‌ له‌یلا کرد و روو له‌ ناگه‌که‌ که‌ لا‌پالێکی تاریکییه‌که‌ی تاران‌دبوو له‌ پرمه‌ی گریانی دا.

- «ئارام بگه‌ره‌... فه‌رخه‌... ئارام بگه‌ره‌...»

له‌یلا بوو؛ بۆ هه‌وایی مردنی لاس دل‌خۆشی ده‌دايه‌وه.

له‌یه‌که‌م رۆژه‌وه‌ که‌ هات ئیتر نه‌رۆشته‌وه. هه‌میشه له‌ به‌رامبه‌ری بوو، به‌هه‌مان بۆنی ئاشنای کۆچ و بارانه‌وه. چاوی له‌ چاوه‌ ماتهم لێ نیشته‌وه‌کانی ده‌بیری و ده‌ستی به‌سه‌رو قه‌زیدا ده‌هینا و به‌گوتیدا ده‌یچرپاند: «ئارام بگه‌ره‌... فه‌رخه‌... ئارام بگه‌ره‌...»

فه‌رخه‌ نه‌گه‌ر چی له‌باوه‌شی خه‌یالی نه‌ودا خه‌م و مه‌ینه‌تی کۆستی لێ ده‌تارا و هه‌ستی به‌ئاسووده‌یی و حه‌سانه‌وه‌ ده‌کرد، به‌لام ده‌ترسا: «نه‌کا ئه‌م ساتانه‌ش له‌ پرا‌نه‌وه‌ بن؟» پیتش‌تریش له‌ شه‌وی سووتانه‌که‌ و نه‌و چهند رۆژه‌ی مېراوا چیتزی له‌و حاله‌ته‌ وه‌رگرتبوو. به‌لام له‌ رۆژی گه‌رانه‌وه‌یه‌وه بۆ شار لیتی بزر بووبوو. لیتی ده‌پرسی: «بۆ و بوی؟»

له‌یلا وه‌لامی ده‌دايه‌وه: «ون بووم؟»

لیتی ده‌پرسی: «بۆ له‌ پرسه‌ی باوکمدا دیار نه‌بووی؟»

له‌یلا ده‌یگوت: «دیار نه‌بووم؟»

نه‌وسا شکی له‌خۆی و بیه‌وه‌رییه‌کانی ده‌کرد. نه‌کا له‌ ماوه‌ی نه‌و سێ ساڵه‌ی دوا شار سووتانه‌وه له‌یلا له‌گه‌لیدا بووبی و هه‌ستی پێ نه‌کردی؟ به‌سه‌ر مالمی کاول و سووتایاندا هاتبوو. ماندووی به‌شداریکردن له‌ سازکردنه‌وه‌ی ماله‌که‌ و دوا‌به‌دواش نه‌خۆشی و مه‌رگی باوک و نه‌رکی تاقه‌ کوری مالم. بۆ سه‌ر خه‌یالی له‌یلا نه‌په‌رژابوو؟ سه‌رکۆنه‌ی خۆی ده‌کرد. هه‌ستی به‌وه‌ ده‌کرد له‌گه‌ل نه‌وه‌دا باری قورسی خه‌مه‌کانی سووک ده‌بوو و پێ نه‌و ده‌ره‌قه‌تی هه‌لگرتنیان نه‌ده‌هات.

- «نا ئیتر ده‌سته‌بردارت نام و وا‌زت لێ ناهینم» رۆژانی دوا پرسه‌ نه‌وه‌ی ده‌گوت.

مانگانیک له وه دواش فخرخه هیتستا رازی دلئی بۆ له یلا نه درکاندبوو. له درکاندنی خوښه ویستییه که یدا - به پیتچه وانه ی هموو رهفتاریکی - ترسنوک بوو. ترسنوک یان فیزن و خو به تایبته زان؟ ده ترسا پیتی پیتکه نن؛ سه رکونه ی بکه ن و پلاری توانج و ته شه ری تی بگرن؛ یان لانی کهم وهک ده رپرینی ههستیکی ئاسایی بیبیستن. زۆر جار بیستبووی «خوښه ویستی بۆ هه رزه کار ئاساییه» به لای خو به وه نه وه ههسته ی به رامبه ر له یلا ئاسایی نه بوو. به لای خو به وه نه وه ههسته جیاوا تر له ههستی هاوړیکانی بوو. نه وان له خوښه ویستی نه ده که یشتن. خوښه ویستی؟ نه وه وشه ی به زماندا نه ده هات، دلدار ی حه ز لی کردوویی، نه شق، نه وشانه له میشکی خه لکدا سوابوون و ماناکه یان کال بوو بۆ وه. ده یگوت: «گیرۆده بووم». و چیتژی له وشه یه وه رده گرت.

سولتانی بی تاج و تهختی نه شق - له ته نیاییه کانیدا نه وه ی به خو ی ده گوت - به کولانی گه ره کی جووله که کانداهات و ده چوو. فخرخه ی جهریه زه ی سالان ئیستا نه هوه ندرتین کوره موسولمان بوو. ریزی له منداله جووله که یه کیش ده گرت. مام شه له مۆ باوکی خه ونه کانی بوو، داودی کوری، برای. پر به دل ئاواتی ده خواست له یلا خوشکی بووایه و هه میشه له مالیاندا بووایه. هه موو ساتیک چاوه روانی بینینی بوو؛ به لام نه یده و پرا توخونی مالیان بکه وئ. رۆژ له دوا رۆژ زیاتر له هاوړیکانی داده برا. به لایه وه ساتیک بیر کردنه وه له یلا، ساتیک ژبانی نیو کوری هاوړیکانی ده هینا. ته نیاشتی که تازاری ددها قهواره ی رازه که بوو که له قه فسه ی دل به چوو که یدا جیگه ی نه ده بۆ وه. له هه میشه زیاتر پیوستی به هاوړیبه کی نزیک بۆ دهردی دل و رازگورینه وه بوو. دۆزینه وه ی وها هاوړیبه ک گران نه بوو. جه مال هاوړی پی مندالی و قوتابخانه ی، دۆستیکی جگه رسۆز که پروای به تایبته تی و شازی فخرخه بوو.

- نازانی جه مال، گیرۆدهم -

جه مال له ده میکه وه زانیبووی، به لام له بهر دلئی نه و نه یدرکاندبوو.

- ده زانم فخرخه. له یلا - به خوشکم بی - جوانترین کچی شاره».

له خو وه نه بوو جه مالی هه لباردبوو. به و قسه یه ژیری و پروا پیتکراوی خو ی ده سه لماند. نه و بوو که پیتی ده گوت کاتی نه وه هاتووه رازی دلئی بۆ له یلاش بدرکتینی. نه و بوو دل نیای ده کرد له یلاش نه وی خوښ ده وئ و ده یان به لگه ی بۆ راستی بۆ چوونه که ی ده هینایه وه.

فخرخه نه گه ر چی له ناستی هیچ که سدا خو ی به که م نه ده زانی و هه میشه نه وه ی گوتبوو،

به لام له به رامبه ر له یلادا بوونه وه ریکی هه ره بچووک و بی ده ستلآت بوو. هه رگیز بیری له وه نه کرد بۆ وه له یلادا خوښی بوئ؛ بۆ به قسه کانی جه مال ببوو به پیتخوری خه ون و خه یالی شه و رۆژی. له وه دوا به پیتچه وانه ی پیتشوو که ههستی خو ی و خه ونی له یلای پی به س بوو، دواندنی له یلا و ناگادار بوون له رازی دهر وونی به سه ره کی ترین نه رکی ژبانی ده زانی. بۆ نه م به بهسته شه وانه تا خه و ده یبرده وه بیری ده کرده وه؛ «نامه ی بۆ ده نیترم». نه یده زانی له یلا توانای خو یندنه وه ی هه به یان نا: «دیاری بۆ ده نیترم». ده ترسا مه به سه ته که ی به خراب لیک بدرتته وه. «ده لالی لی راده سپیترم» به سوو کایه تی ده زانی: «سه ر پیتگه ی لی ده گرم و قسه ی له گه ل ده که م». نه مه یان نه گه ر چی به لایه وه شیاو ترین پیتگه بوو، گرانتربیش بوو. له کوئ؟ جگه له وه ش ئایا ده یوانی له به رامبه ر له یلادا بدوی؟ له یلا کچیک بوو، دهستی وهک نه ویکی نه ده که یشتی.

- «له یلا جاروبار له ده مه و عه سردا له گه ل ده سه ته خوشکتیکی ده چی بۆ کانی. له بهر نه وه نیوانی مالی خو یان و ده سه ته خوشکه که ی زۆره، ماوه یه کی باش به ته نیایه». جه مال نه وه هه واله ی پی گه یاند و فخرخه تیی گه یشت و په سه ندی کرد. باشترین شوین بۆ دواندنی له یلا نیوانی مالی خو یان و نه و کچه بوو. کولانیکی ته نگه بهر و چۆل. یه ک دوو رۆژ دوا ئاماده کردنی نه و قسانه که ده بوو پیتی بلتی، بۆ سه ی بۆ دانا. به لام هه موو که ره تیک هه ر که له دووره وه دهرده کهوت، دلئی داده کهوت، نه ژنۆی ده له رزی و ناو ده می نه وه نده وشک ده بوو زمانی تیدا نه ده گه را؛ بۆ به بنا چاری نه و شوینه ی به چی ده هیشت. له پارسه نگی نه و رهفتاره ترسنوک و شه رمنۆکه یدا شه ویتک بیری له وه کرده وه نیوانی نه و کولانه که مه و ناتوانی هه موو نه و قسانه که ئاماده ی کردبوو بیلتی. بۆ سبحه ی نیتدا به دزیه وه نه مسه راوسه ری کولانه ی پتوا. په نجاو چوار هه نگاو بوو. گورچی به ره و ده شته که ی نه و بهر چۆمی گه وره چوو. له نه مسه راو سه ری په نجاو چوار هه نگاوه دا دوو به ردی دانا. نه وسا قه لّم و کاغه زی به ده سه ته وه گرت و گورته یه ک له قسه ی دلئی، نه وه نده که له و په نجاو چوار هه نگاوه دا بشی بگوتری، نووسی. ده قی قسه کان زۆر جار زیاتر و جاروباریش که متر ده هاتنه وه. که ریکی کرد هه ر له وی نه وه نده ی گوته وه تا له به ری کرد. بۆر اهینان له نیوان دوو به رده که دا هه نگاوی ده نا و ده یگوته وه: «رۆژ باش له یلا! خو ت ده زانی که ماوه ی سی ساله له رۆژی کۆچه که وه، له و رۆژه وه بۆ به که م جار چاوم... نا... له و رۆژه وه بۆ به که م جار هه ستم به...» لپی تیک ده چوو. وشه کان له گوتن و بیستنه وه دا بی گیان و بی ناوه رۆک بوون ههستی ئاشقانه و له هه مان کاتیشدا به ریزانه یان رانه ده که یاند. دیسان ده یگورین و

سەرله نوێ له بهری ده کردنهوه. ئەمجارهش له راهیئاندا زمانی تیکهڵ ده بوو؛ ده کهوته منگ منگ کردن. بێ وه زبویون ئەوه ندهی گوتهوه که بۆ سبحة یینیدا، ئاماده به رهو کۆلانه که رویشته و له سووچتیکی نزیک به مائی له یلا راوهستا. چاوهروانی و ترس له نیگای پر پرسیاری ریبوارهکان، نه یبه زاند. که ته قه ی ده رکه ته نه که که ی مائی مام شه له مو ی بیست، هه ناسه له سنگیدا مانی گرت. ئایه تولکورسیه کی خویند و به ههر چوار دهوری خویدا فووی کرد. له یلا ده رکه وتبوو، لئی نزیک ده بووه. حاله تیکی سه یر بوو. شان به شانی ههنگاوی دهنه. بیویرایه به سیله ی چا و لئی بروانی لا روومه تی له یلا ی ددی که له شه رمدا خوینی تیزابوو. به لام ئەو ته نانهت رهنگی کراسه که ی به ریشی بۆ لیک نه ده کرایه وه. ههستی ده کرد سیبه ریکی قورس و گران شان به شانی تی ده په ری. ته نگه تاو بوو، به لام نه ده بوو له پر باره که پاشکه ز بیته وه. به شیتیکی رینگه یان پیوابوو که چی زاری هه لته پچر ببوو.

ده تگوت لیتی به یه که وه دووراون. زیاتر له هه میشه رقی له خو ی ده بووه. نه ده بوو ده رفه ته که ی له کیس بچن. بۆیه چاوی قوو چاند و هه موو توانای ره وانه ی دهمی کرد. چی بلتی؟ ته نانهت وشه یه کی له بیر نه مابوو. نه فره تی له بیر و هۆشی خو ی کرد. ته وا و نزیک بوو بوونه وه زیاتر له چهنده هنگاویان بۆ مائی ده سته خوشکه که ی نه مابوو. میتشکی بۆ تاقه وشه یه ک سنگ و سوژن دهنه. گه یشتبوونه بهر ده رکه ی ماله که ده بوو له یلا لیتی دابری و به ته نیای بیلتی، پیتی خو ش بوو. هه یپیتی ده کرد و هه لده هات ملی خو ی ده شکانه. بێ ئەوه له یلا لا بدا له ده رکه ی ماله که ش تی په رین. له پر زمانی هاته گو:

- «ئوه مائی ده سته خوشکه که ت نه بوو؟»

له گه ل قسه که دا لای بۆ کرده وه له یلاش لای بۆ کردبووه. ترس و شه رمه که ی تارا بوو بێ ئەوه له پرسیاره که ی داچله کتی گوتی: «له مال نیه. به ته نیا ده رۆم».

وهک ئەوه بوو دونیا به سه ر فه رخنه دا روو خابن. توانای بیر کردنه وه ی و هه لسه نگاندنی قسه که ی نه بوو. له پیچی کۆلانیکی تر نزیک بوو بوونه وه. که گه یشتن، پیتی به رهو ئەو کۆلانه برد و له له یلا دابرا. ئەوه نده غییره تی وه بهر خو ی دا ئاوری لێ بداته وه له یلاش ئاوریکی کوشنده ی لێ دایه وه و رته بوو.

ئەو رۆژه فه رخنه ئەگه ر چی ده رفه تیکی چاکی له کیس خو ی دا، به لام چهنده رۆژ له وه دوا له کاتیکیدا نه به هیوای بینینی بوو نه قسه ی بۆ کردن ئاماده کردبوو، بیننی و ئەوه ی له دلیدا بوو پیتی گوت.

خانزاد له سووچی لای خوارووی ئاوتینه دیوارییه که وه به ی به سه ر لیتی فه رخنه وه بیننی. وهک ئەوه دیمه نیکی پر مه ترسی دیبێ به سه ر سوورمانه وه و له نان و ساتدا رووی له ئاوتینه که وه رگیترا و ئاوری لێ دایه وه.

فه رخنه وهک ئەو چهنده رۆژه پالی به دیواره که وه دابوو ده سته له سه ر ئەژنۆ رایه ل کردبوو. پیتش ئەوه روومه تی سه رنج رابکیشی، سووتووی دریتی جگه ره که ی - که ملی بۆ زه وی شوپ کردبووه - نیگای خانزادی راپیچ کرد. شوینه واری یزه به روومه تیه وه نه بوو، به لام ئارامییه کی سه یر هه موو روومه تی له با وه ش گرتبوو. له وه ده چوو بێ چا ولیکنان خه وتی. لێ رامانی خانزادیش نه ی توانی بیسه مزینی. بیری کرده وه، له و حال و رۆژه دا و بۆ که سیکی وهک فه رخنه هیچ له وه سه رسوور هینه تر نه بوو. گومان جیتیگی به عه جایه تیه که ی ته نگ کرد. ئەمیان به رۆحی ئاشنا تر بوو: «چی ئەو گشته ئارامییه ی به و گیانه تاوانبار به خشیه؟» بۆ ئەوه ده بوو هه زار بیرۆکه و خه یال به میتشکیدا تپه ری. به لام ته نیا بیری بۆ شتیکی چوو: «هه ر ژن ده توانی ئەو دۆخه بۆ پیسا و بخولقی نیت». هه سته ژنانه ی له وه ی ده گه یاند، بۆیه له سه ری سوور بوو. «که واته فه رخنه ده سته له نیو ده سته ژنیکی دایه». سه یری ده سته کرد. سووتووی جگه ره که ی به ره بووه. «ئەو ژنه کییه؟» له دلیدا ئەمه ی گوت و به هه مان کوتوپری پیتشو سه یری ئاوتینه که ی کرده وه. خه م و مه راقی ئەم رۆژانه ش نه ی توانی بوو له ئاوتینه جودای بکاته وه. «ئەو ژنه تۆی؟» به بیته نگی له ئاوتینه که ی پرسی. ئەوسا به تووره یییه وه دووپاتی کرده وه. به رقی و نه فره ته وه - وهک زۆر جاری تر که له حاست ئاوتینه راده وه ستا - له چکه ی له سه ر خو ی دامالی. سه ری راوه شان و خه رمانیکی قژی کالی به شان و ملیدا په خش کرده وه: «ده لیم تۆی؟» به پرسیاره که یدا دیار بوو دلنیا یه ئەو ژنه خو ی نییه. بێ ئارام نیگای له ئاوتینه که دزیه وه و بۆ په نجه ره که رایگوترا.

ده رخته که ی حه وشه به دهم شنه ی پاییزه وه گه لای ده وه ری. پیتی وابوو دلێ ده گوشتن. ئەمه را سه ری ژووره که ی کرد. جگه له بیته نگی، کاسییه کی سه یر زال بوو. وهک نه خو شتیکی هه ناسه سوار به رقه وه هه وای ژووره که ی هه لمری. به ترسه وه چاوی به چوار دهوری خویدا گیترا؛ هیچ شتیکی نه گوترا بوو. نیگای له سه ر یه که یه که شتومه کی ژووره که خزی. به سته کی نوینه کان، کۆمیدی ده فره چینییه کان، گولدانی سه ر تاقی په نجه ره که، رادویتییک له سه ر تاقه که ی تر، ره سمی فه رخنه به سنگی دیواره که وه، به ولاته تر سه عاتیکی، ره سمی یادگار، تابلوی ره وه ئەسپیک له شینا وه ردد، ئەوسا نیگای شوپبووه. هیترو له بن

په توو به کدا خه وتبوو. بهم لاوهر تر فهرخه. نهیده زانی ئەم پشکنینه ی بۆچی بوو.

هه مېشه له کاتیکدا دلای پېس ده کرد و گومان له دهروونیدا قوت ده بۆوه ناو ژووهره کانی ده پشکنی. رهنگه بۆ ئەوه دلنیا بای کهسی تری لای نییه؛ یان له ترسا. ترس له وه که هیچ له نیو مالّه که کهم نه بوو بیته وه. بۆ جارێکی تر له ناوینه که نزیك بۆوه. زیاتر بهو مه بهسته له سووچی لای خوارویدا فهرخه ببینی. هیتشتا بزه که روومه تی به جی نه هیتشتبوو. ئەمجاره ئارام ناویری لای دایه وه. ههستی به شوین پیتی بزه تاراوه که کرد. ئایا فهرخه یاری له گه لدا ده کرد؟ ئەو ناگای له هه موو شتیك برابوو جگه له و ژنه که له گه لیدا بوو. خانزاد بۆ جاری سېهه م سهیری ناوینه که ی کرده وه. دیسان له روومه تی خۆی ورد بۆوه. بی سوود بوو. ئەو ژنه هه رکهس بووایه، خانزاد نه بوو. دانی له یه ک هه لسهو لچی هه لقرچاند «ئهی کیتی» بهو پرسیاره خۆی له کۆنه بیره وه ربیه ک ده دزیه وه.

خانزاد ناگاداری نیتوانی له یلا و فهرخه بوو. له سه ره تاوه بۆ کۆتایی. کۆتایی؟ سالانیک له وه پیتش له فهرخه ی پرسیبوو: «ئهو چیرۆکه به لای تۆوه کۆتایی هاتوه؟»
فهرخه به پیکه نینه وه سه ری بۆ له قاندبوو. «ده مێکه یه کۆتایی هاتوه».

ئهو وه لامه وه ک خه نچه ره له سنگی خانزاد چه قیبوو. وه ک ئەوه قامکی هه ره شه له مندالیکێ چه توون هه لته کینی، گوتبووی: «تۆ هیچ شتیك له پیاو ناچی. هیچ شتیك».

ئهو ده مانه خانزاد ناحقه ی نه بوو فهرخه به پیاو نه زانی. گه نچیک بیست، بیست و دوو ساله له روانگه ی ژنیکی له ژوو سی سالانه وه، له بری ئەوه پیاو بی میر منداله یه کی هه رزه و سه ره پۆیه. به لای ئەوه وه پیاو رانکو چۆغه له به ریکه به باوه شی میزه ره وه که به یانیان دوانوێژ پاروویه ک نان و په ردا خیک چا بخواته وه و لېفه له سه ر منداله که ی هه لدا ته وه؛ به دهم بزه یه کی شیرینه وه دانه وێ و دهم به کولمیه وه بنی و ماچی کات. له وه دوا هه ستیته وه، ده ست بۆ گیرفانی بیا، ته سبیه کی شین یان مۆری لای ده ربینی. له ژنه که ی که بۆ به ریکردنی به پتیه وه، بچیتته پیتش و دوا سووکه لیرامانیک بلای: «چیمان پتیه ستته ئافره ت؟»

ژنه که ی له کاتیکدا به شه رمه وه چرچی پانتۆله که ی بۆ راست ده کاته وه، له بهر خۆیه وه بلای: «ساغی و سه لامه تیت».

کابرا بی ئەوه ی گه شکه ی خۆشی و ره زامه ندی به روخسارییه وه دیار بی، بلای: «ناگات له خۆت و منداله که مان بی».

ئهوسا به هیزی نیگا، ژنه که له سه ر پتی لابدا و پتیه ک له ده رکه ئەودوو بخا. وه ک ئەوه شتیکی له بیر چوو بی، ناویری لای بداته وه و بلای: «بۆ نیوه رۆ خوار دنیکی خۆش ساز که».

ژنه به شه رمه وه سه ر داخا و بلای: «که ی خوار دنی خۆشت نه بووه؟»

کابرا به ته سبیه که ی ئارام به شانیدا بکیشی و بلای: «هه مېشه شتی خۆشم بووه».

ژنه تی بگا مه به سستی هه ر خۆشی خوار دنی نییه و سووکه ئیشاره تیکێ به پتیه ندیه کانی تری ژنیان کردوه. بۆیه بی ئەوه ی رینگا به خۆی بدا له خۆشیا باوه شی پیتا بکا، ته نیا نه رمه خه نده یه کی پرمانا و به عینوانی پیتشکه ش بکا و به ئارامی به ره وه ده ره وه پالی پتیه بنی. ئەوسا ژنه تانیوه رۆ، له کاتیکدا به باشی فرمانه کانی به رتیه ده بات، چاوه پروانی بی.

به لای خانزاده وه پیاو ده بوو ویقاری بی و خۆی قورس رابگری. ده بوو له شیرینترین کاته کانی ژیاندا ژن سلێکی ترسنۆکانه ی لای بکاته وه. ده بوو تووره یی نه به سه ر زاریه وه به لکو به چاوانیه وه بی. له سه ر هیچ شتیك زۆر نه لای و پروای به جارێک گوتنی خۆی بی. ده بوو به سه ر حه زیدا زال بی و کرنۆش بۆ ئیشتیای نه یا و له کاتی دلداریشدا له «خۆشم ده ویتی» زیاتر هبچی تر نه لای و شایه ت و به لگه نه هیتته وه. به لای خانزاده وه هه موو ئەمانه تایبه ته ندی لاس بوون و فهرخه لیمان بی به ش بوو. به لام لاس، پیاوی خانزاد ده مپیک سال بوو نه ما بوو.

ئه گه ر خات حه لاوی دایکی خانزاد بیا، رهنگه پتیه ست نه بوایه دوا چله ی هه والی بی سه رو شوینی و مه رگی لاس دایه گولای به نه خۆشی و کۆکه کۆک له خانزاد نزیك ببیتته وه و دوا دلخۆشی دانه وه و پیتا هه لگوتنی، ئەوه ی که ده رباره ی چۆنیه تی پاراستنی شه ره فی بنه مالّه و ناو و ناویانگی و سووئاغا و لاس ده یزانی و پتیه ندی به ره فستاری ئاینده ی خانزاده وه بوو، به گویتدا بچریتی.

دایه گولای شه و و رۆژیک به دهم گریان و لاواندنه وه بوی دوا؛ به لام خانزاد هه ر کورته یه کی بیست و له مپشکیدا جتی بۆ کرده وه. شه ره فی بنه مالّه به ئاپرووی ئەوه وه به سترابوو. ئاپرووی ئەویش بۆ یه که م جار مه ترسی لای ده کرا. بۆ؟ چونکا ئافره ت و به تایبه ت ئافره تی بی پیاو داوینی خۆی لای دوژمن بوو. ئەقلی ناته واو بوو، شه یستان باشته ر پیتی ده ویترا. ئەوه ی خانزاد ده بوو بیکاته ناویزی گویتچکه ی ئەوه بوو، له وه دوا تا گه رانه ی لاس - دایه گولای هه رگیز دانی به مردنیدا نه ده ییتا - هه ست به ژنیه تی نه کا و پیاو بی.

ئەو قسانە لە بری ئەو بۆ وریاکردنەوهی بێ، بۆ ترساندنی بوو. نیگای دایە گولێ ئەو هی پێ نەدەشاردرایەوه؛ بۆیه خانزاد دەترسا. ترسیکی کوتوپری کوشەندە. کوشەندەتر لە ترس لە تاریک و جری و جانەوهر و جەردە و پیاوکوژکە تا ئەو دەمە بەگیانی نامۆ نەبوو. ترسیکی نوێ. ترس لە ئەرکی گرانی پاراستنی شەرەفی بنەمالە و ئابرووی خۆی. بەسەر سوورمانەوه، کە لە ژنیکی وەک ئەو نەدەوشایەوه، سەیری داوینی کراسەکە کرد. بۆ پیشتر بیری لێ نەکردبۆوه. بەتەنیا ما و گورجی بەرەو ئاوینەکە چوو. لە سەیرکردنی روخساری جوانی خۆی خەنی بوو. بەلام ترسەکە ی پەرهی سەند ئەو ئەرکە زۆر گران بوو؟ لە بیری ئەو دا نەبوو رۆژیک لە رۆژان هەنگاوێکی چەوت هەلبێنیتەوه. بەو حالەش ئەرکەکە ی بەگران دەزانی. ئەگەر دایە گولێ بۆی نەدوایە، هەموو ئەو هی گوتبووی دەیزانی بەلام نەدەترسا. خۆشی پە ی بەبناخە ی ترسەکە ی نەدەبرد. نیگای لە ئاوینەکە دزیبەوه و هەمدیسان بۆ داوینی هەلبێشت. لە پشتین بەرەو خواری خۆی لێ بوو بەدوژمن. بەسل و ترس و نەفرەتەوه سەیری دەکرد. دوژمنیکی ئەو نەدە نزیك. بریا بیتوانیایە لە بەری هەلێ. بریا بیتوانیایە لە ژوواریک بەندی بکا و دەرکە ی لەسەر گالە بدا؛ بریا بیتوانیایە پێگە ی تەنبا ییەکانی نەدا، لەگەڵیدا نەچیتە ناو جێگەوه و لەگەڵیدا نەخەوئ! بریا بیزانیا یە چۆن دوژمنیکەو چۆن و کە ی لیتی دەراسئ! خانزاد جارێکە هیچی نەدەزانی ئەو نەدە ی دەزانی لاس دەترسئ و هەست بەتەنبا یی و بێ کەسی دەکا و لە هەمیشە زیاتر پیتویستی بەسێبەری مائی و سوو ئاغا یە.

ئەو دەمانە هاوکات بوون لەگەڵ گەشکە و شادی شاردرایەوهی دەروونی فەرەخە، شادییەک کە لە هەمیشە زیاتر بۆ ئەو مائە پیتویست بوو. فەرەخە کە دەهاتەوه، لە دەرکە ی حەوشەوه، پێکەنین بەروومەتی سوورەلگە پراویەوه دیار بوو. بەکەورێ بەرەو پیری یادگار دەچوو. باوەشی پێدا دەکرد و لە زەوی هەلێ دەبری. ئەوسا توند بەخۆبەوه دەنووساند و ئەملا و لای ماچ دەکرد. پاشان قسە ی خۆش و پێکەنینی بەژووورەکە دا بلاو دەکردهوه. ئەو خۆشییە ئەگەر چی سەهۆلێ دەروونی دایە گولێ نەدەتواندەوه، بەلام خەمی لە خانزاد دەتاراند و دەبێنایە پێکەنین. خانزاد بەهۆی شادییەکە ی فەرەخە ی نەدەزانی و هیچی لێ نەدەپرسی. بەلام فەرەخە کە پیشتر پیتی لەسەر نەدرکاندنی دادەگرت، ورده ورده لە مائیشەوه بۆی نەدەشاردرایەوه.

لە دوا نیوهرۆیهکی بەهاریدا، لە کاتی کدا لە هەمیشە زیاتر شەیدا و سەر مەست بوو، گەپرایەوه بۆ مائەوه. تازە لە ئیدارە دامەزرا بوو. هاتنەوهی لەوه ها کاتی کدا جیتی پرسیار بوو. بۆیه خانزاد کە بەتەنیا لە مائەوه بوو، لەسەر بیرەکە جلی دەشت، گوتی: «چۆنە بەم زوو هاتووبیتەوه. مەگەر دەستتان لە کار هەلگرتووه؟»

فەرەخە بۆ ئەو ئا و بەدەست و روومەتیدا بکا لیتی نزیك بۆوه و گوتی: نا، بۆ ئەم دوو سەعاتە ی دوایی ئیجازەم خواستووه».

ئەوسا شلپێکی بەروومەتیدا دا و بەپلیکانەکاندا هەلگەرا. خانزاد گوتی: «تکات لێ دەکەم یادگار بەئاگا نەکەیتەوه تازە خەوتووه».

ئەو داوایە فەرەخە ی لەسەر بانێژەکە راوهستاند و بەنارەزایییەوه بەپلیکانەکاندا داگەپرایەوه. خانزاد دەببینی ئوقرە ناگرئ. ئیستا دەیزانی رۆژانی تر بەبۆنە ی یادگارەوه خۆشییەکە ی دەرەپرئ. فەرەخە سەتلی ئاوپاشەکە ی هەلگرت و بەرەو گولەکانی حەوشە چوو. گولەکان لە هەمیشە گەشاو تر بوون. بەدەم ئا و پڕژێنەوه دەلەرانهوه و لەبەر تیشکی هەتاودا دەبریسکانەوه. رەنگە هەر ئەوان بەقەدەر فەرەخە گەش بووبێتن. چ هاوبەشییەک ئەوانی لەبەک نزیك دەخستەوه؟ خانزاد پیتی خۆش بوو تیبگا. گوتی: «خۆتیا ن پیتووه ماندوو مەکە، ئا و دراوون».

فەرەخە سەتلهکە ی داناو بۆنی کردن. ئاخیتی پر لە حەز و تاسە ی هەلکیتشا و بەرەدەستی لەیەک سوو. پاشان وەک ئەو خانزادی لە چاودەروانی و لامدانەوهدا هیشتبیتەوه، لە بەرخۆبەوه گوتی: «ماشە لا کە جوان و گەشن».

خانزاد گوتی: «وەک کورێ گەنج گەش و شادن».

فەرەخە لە بەر خۆبەوه گوتی: «خودا بکا عومری شادییەکە ی من بەقەدەر عومری شادی ئەوان نەبێ».

خانزاد کە ئیشتیای هینانە قسە ی بوو، گوتی: «تۆ هەوێ عومرتە. هیچ شتی نە ناتوانی ئەو شادی و دلخۆشییەت لێ بستیتیتەوه».

فەرەخە تا ئەو کاتەش پشتی لە خانزاد بوو، تاووتوویی گولەکانی دەکرد: گوتی: «راستە، هیچ شتی نە ناتوانی ئەم شادییەم لێ بستیتیتەوه».

خانزاد هەستی بەوه دەکرد، فەرەخە وەک دەرویتشی جەزمبوو ئاگای لە خۆی برابێ. گوتی: «ناکرئ بزەم هۆی ئەو هەموو خۆشی و شادییەت چییە؟»

فهرخه ماوهیه کی زۆر بیدهنگ بوو ئەوسا بهرهو خانزاد جوولای و له حاستیدا چۆکی داداو گوتی: «نازانم چهنده رهوایه و چهنده نارها، براژن. بهلام من گیرۆده بووم».

خانزاد واتای گیرۆدهی باش لێک دایهوه. نیگای فهرخه له ههمیشه زیاتر بێ شهرم و بێ پهروا و لهههمان کاتیشدا بێ تاوان و مندالانه بوو، چێژی لێ وهگرگرت؛ بهلام وهک نهیبیستی خۆی به جل شتنه کهیهوه خهریک کرد. فهرخه رازی دلێ خۆی درکاندبوو. کهمتهر خهمی خانزادیش له بری ئەو پهشیمانی بکاتهوه، جهسورتری کرد. گوتی: «کهوتومه ته داوهوه. نیچیرتیکی بهختهوهرم براژن».

ئهوهنده برایانه ددهوا، خانزاد ناچار بوو وهک خوشکیکی لێی بپرسی: «کامه شاکچ ئهوه داوهی بۆ دانای فهرخه؟» گوتنه شاعیرانه کهی خۆی پێ خوش بوو. درێژهی پێ دا: «کچی شای پهریان یان...». کهسی تری بهبیردا نههات، بهلام فهرخهش زۆر ماتل نهبوو. گوتی: «لهیلا کچی مام شهلهمو».

خانزاد وهک له بانیککی زۆر بهرزوه پالی پتوهنن، راجلهکی: «لهیلا؟» له ئان و ساتدا بهسهر عهجایبه تیبه کهی خۆیدا زال بوو. بهدهم بزهیه کهوه گوتی: «چاوی ههزت بهکچه کافران پشکووتوه فهرخه».

فهرخه بهههمان بێ پهرواییهوه وهلامی دایهوه، گوتی: «کچی کافر یان جووله که. من بهخۆشی لهیلا مام شهلهمووه زیندووم».

ئهو پێ لێنانه ئهگهرچی بهزمانی کهسیکی ههلهشه دا دههات، بهلام بۆ خانزاد خۆش بوو: «ئایا ئافرهت دهتوانی ئاوا دلێ پیاو داگیر بکا؟» لهناخهوه پیتی لێ دهنه ههرگیز نهیزانیبوو ئافرهت تا چ رادهیهک کار لهسهر دهروونی پیاو دهکا. لهو کاته دا ئهوهی له بیری نهبوو، سیحری ئەشق بوو. بهلای ئهوهوه لهیلا ئافرهت و فهرخه پیاو بوو. دوو مرۆقی گهنج. ئیستا پیاوه که پیتی لێ دهنه بێ ئافرهته که ناژی. رتی تیدهچوو؟ ئایا رهگه بهکی راستگویی لهو گوتنه دا بوو؟ فهرخه له مندالییهوه دهناسی. له بهر چاوی خۆیدا گهوره بوو. ههرگیز له دۆخیک ئهوهنده راستگویانه نا نهیدیوو. بهلام بلتی ئهوه ههستیکی کاتی نه بێ؟ دهکری ئهوه ههسته ههمیشه بی بێ؟ وهلامی ئهوه پرسیارانهی نهدهزانی. پرسیاریکی تر له دهروونیدا سهری ههلدا. ئایا هیچ پیاویک ئهوهنده ئهوهی خۆش ویستوه؟ جگه له لاس هیچ پیاویک له گهنجینهی بیرهوه ری ئاشقانهیدا نهبوو. ئهوه پێ لێنانهی ههرگیز له لاس نهیبستیوو. تهنا نهت له سهرهتای دلداریشیاندا. ئهوه رۆژانه

کهله دیتنی یهکتر تیر نهدهبوون. ئهوه دیداره سهرتاپا خاموشانهی سهرهتای دلداریان. ئهوه دیداره پر قسانهی رۆژانی دوایی تر. له شهر و کیشه و ناشت بوونهوه کانیاندا، له شهوی بهیهک گهیشتیان. تهنا نهت له خهونی شهوانی ئهوه دوو سالهی دواییشدا. ههرگیز لاس وا بهراشکاو ئهوهی نهگوتوو. بریا بیگوتایه! ههرگیز دلنیای نهکردبوو. کهواته چ جیاوازییهک له نیوان ئەشقی لاس و فهرخه دا بوو؟ له نیوان ههستیاندا؟ له نیوان دلداره کانیاندا که خۆی و لهیلا جووه بوون؟ بۆ ئهوه دهبوو خانزاد زیاتر بێر لهم پرسیارانه بکاتهوه دهیویست جاریکی تریش ئهوه قسهی لێ بیستیتهوه. گوتی: «هیچ ئافرهتیک ناتوانی ئاوا له دلێ پیاو دا جیتی خۆی بکاتهوه. من ئافرهتم و باشتر دهزانم».

فهرخه ئهوهی له دل گران بوو. بهلام پیتی خوش بوو لهیلا له ههموو ئافرهتانی تر ههلهواردا. گوتی: «بهلام براژن، لهیلا دهتوانی و توانیوه تی».

خانزاد لهیلا دهناسی. زۆر جار دیسووی و دواندبووی. هیشستا ئهوه چهند رۆژهی میروای له بێر بوو. راسته لهیلا جوان بوو. له نیو کچه جووله که کاند له زۆریان دیارتر بوو. بهلام جوانترین ئافرهتی شار نهبوو. خانزاد نهچوو ئهوه مهیدانهوه. گوتی: «دهزانم خۆشت دهوێ و ئیستا له گهشکهی ئهوه خۆشه ویستیته دی. بهلام هیچ پیاویک نابێ، یان بابلیم ناتوانی، ته نیا بهخۆشی ئافرهتیکه وه بژی».

فهرخه بێ سی و دوو بهریه چی دایهوه و گوتی: «بمبوره براژن، بهلام دلنیابه لهو پهیری راستگویییهوه ئهوه م گوت».

فهرخه ههستایه سه ر پێ و سه ری بۆ ئاسمان ههلبێری. دهوریک بهحه وشه که دا گهرا و بهرهو گوله کان چۆوه. بهدریژی باخچه که دا ههنگاوی نا و لهسهر یه کهم پلیکانه ی بانیژه که دانیشته. لهوه دهچوو بیهوێ درێژه به قسه کانی بدا. خانزاد دهستی که فای له کارکهی هه لگرتبوو. پیشی کهوت و گوتی: «تو موسولمانی و لهیلا جووله که. پتیبسته زیاتر بیری لێ بکه یته وه. ئه مه موشکیله ی بهدوا وه یه...»

فهرخه نهیهیشت قسه که ی تهواو بکا. به دلنیاییه وه گوتی: «دهره قهت دیم براژن» دهره قه تی چی؟ بۆ دهره قه ت هاتن و بهر به ره کانی کردن پتیبستی به ناسین بوو. ناسینی خزی و لهیلا. ناسینی ئه و کۆمه لگایه تیبدا ده ژیان. ئه و خۆی نه دهناسی و هه میشه چهن د ههنگاو له دوا خزی بوو. گوی له مستی ههسته کاتییه کانی بوو. پتی و ابو هه تا هه تایی و نه گۆرن. ده یگوت: «من له یلام خۆش دهوێ»، ئه مه راست بوو. ده یگوت: «له بلاش منی

خۆش دەوئ» ئەمەش راست بوو. گەلئ جار لەخۆی بیستبوو دەبگوت: «کە واتە دیتتە سەر دینی ئیسلام و ئەوسا ماردی دئ». ئەم قسەش بەروالەت لە راست دەچوو. جگە لەووە کارێکی شەریعی بئ، خێر و پەسەندیش بوو. بەلام ئەووە قسەى فەرەخە بوو. یەكەم كەرەت، كاتیك لەیلا لیبی بیست، بئ تیفکرین و بیر لیکردنەووە گوتی: «هەرگیز».

فەرەخە داچلەکی. بەسەر سوورمانەووە گوتی: «هەرگیز! چۆن هەرگیز؟»

بیری تەنیا بۆ ئەووە دەچوو کە ئەووە قسەى خۆى نەبئ. لە پشت ئەو جەسارەتەووە روخساری مام شەلەمۆ و داودی کوری دەدی کە بە توورەیبیەووە دەیانگوت: «هەرگیز»، بۆیە بەهیوا بوو ترس و گومانی لئ بتارینئ. هەموو ئەو کچە جوولەکانەى وە بیری دەهینایەووە کە بە پێچەوانەى خواستی باوک و برایان موسلمان بووبون و شوویان بەکۆرە موسولمان کردبوو. لەیلا ئەوانەى باشتەر دەناسی. بەو پێیەش دووپاتی کردەووە:

- «نا، هەرگیز».

لەیلا کچی هۆزێکی بئ دەسەلات بوو. گۆشکراوی نێو بنەمالەیهکی سووک و چرووک. بەدرتێزایی هەموو شەوانی تەمەنى گوتی لە حەقاییەتى سووکایەتیکردن بەهۆزەکەى گرتبوو. بەچاوی خۆى هەموو چەشنە چەوساندنەووەیهکی ئەخلاقى دیبوو. ئەگەر چی بە شتێکی ئاسایی و بەشێک لە چارەنووسی خۆى و هاوھۆزەکانى زانیبوو، بەلام خەمى پئ خواردبوو و پئى گریابوو. ئیستاش نەیدەتوانى خۆى لەو چارەنوسە داېرئ. ئەمە بەلایەووە سووکایەتییەکی قورستر بەهۆز و بنەمالەو لە ژوور هەموویانەووە بە خۆى بوو.

فەرەخە تئ نەدەگەیشت. دلخۆشى دایەووە و دەبگوت: «من و تو بەکترمان خۆش دەوئ، ئەمە هیچ سووکایەتییەکی تێدانیبیە. تەنانەت شکۆمەندیشە».

لەیلا بەسەر بەرزیهووە ئەووە بۆ دەسەلمان. فەرەخە دەبگوت: «ئەى بۆ...؟»

بەلای لەیلاووە وەلامى ئەو «بۆ» یە ئەووەندە ئاسان بوو لە گوتن نەدەهات. فەرەخە لیبی دەپەنج و دەبگوت: «کە واتە ئەم ماووە درۆت لەگەل کردووم و خۆشت نەویستووم». لەیلا بەرپەرچی قسەکەى دەدایەووە. نامادە بوو خۆى بۆ فیدا بکا. بەسەر بەرزیهووە دەیدرکاند. بەلام فەرەخە بەتوورەیبیەووە دەبگوت: «پێویست ناکا خۆت فیدا بکەى. راست دەکەى دەست لە جوولەکەبى هەلگرە».

لەیلا لە ناخەووە پئى پێدەکەنى. چۆن شتى وا دەکرا؟ فەرەخە لیبی دەپاراپەووە و دەبگوت: «دلنیا بە ئەگەر بکرایە من نامادە بووم لە بەر تو واز لە دبنەکەم بینم».

لە یەکتر نەدەگەیشتن. لەیلا نەیدەتوانى واز لە چارەنووسی بئینئ. بەلای ئەووە جوولەکەبەتى بەمانای هاوبەشى لە چارەنووسی هۆزەکەیدا بوو. دەبگوت: «ناتوانم لە پێناوی دلئ خۆما هاوبەشى ئەو سووکایەتییە بکەم لە چارەنووسی هۆزەکەم».

فەرەخە بە داماووییەووە دەبگوت: «ئەى چارەنووسی خۆمان چی؟»

لەیلا ئەووە نەدەزانى. ئەو ئاشقى فەرەخە بوو؛ نامادە بوو هەر کاتئ بیهوئ بچیتتە ژوانى. تەنانەت ئەگەر لەسەر ئەووە لیبى بەدەن و دەست و قاچیشى بشکینن. نامادە بوو لە ژوانگە شیرینترین رازو نیازی دلدارى بەگویتیدا بچرینئ. تەنانەت نامادە بوو تا ئەو جینگە شیواى ئەشقیکی پاکی لاوئەتى بئ خۆى بەباوئەشى بزۆزى بسپیرئ.

فەرەخە نکوولئ لەووە نەدەکرد. لەو ماووە کورتەدا زۆر جار لە باوئەشى گرتبوو. ماچی کردبوو، بەخۆیەووە گۆشبوو، هەموو جارێکیش سەرەست و تەمەرزۆ لیبی جودا بووبۆو.

لەم ئاخیرانەدا نێوانى فەرەخە و خانزادى براژنى ئەووەندە خۆش بوو کە ئەمانەشى لئ نەدەشاردەووە. خانزادیش بەشەرم و شوورەیبیەووە گوتی لئ دەگرت. بەلام هەموو جارێک ئەو پرسیارە تالەى لئ دەکردەووە: «ئەم چیرۆکە ئەنجامى بە کوئ دەگا؟»

لەگەل تێپەرپوونى بەگورجى زەماندا ترس و تەنگەتاوى فەرەخە لە وەلامى ئەو پرسیارە وردەوردە خاوەدبۆو. هەستى بەو دەکرد، خۆى بەچێژى پێوئەندیبەکە، چێژى ئەشقیکە سپاردووە. چی دەبوو با بئ. گرینگ ئەووە بوو لە زەربای خۆشى و چێژ وەرگرتندا مەلەى دەکرد.

لەیلا بەدلئ ئەو دەبزواپەووە و ئەویش بئ تیر بوون، رۆژ لە دوا رۆژ داواى زیاتر دەبوو. فرەویستییەکەى گەیشتبوو رادەیهک کە زۆر جار، بەتایبەت ئەو کاتانە کە دەیزانى مام شەلەمۆ و داودی کوری لەمال نین بۆ سەعاتیک لە ئیدارە ئیجازەى دەخواست و بەبیانویەکەووە خۆى بەمالیاندا دەکرد. هاوڕێکانى ئیدارە بەهەموو کەینو بەنیتکیان دەزانى و داوى گەرانەووەى لە ژوان لە گەمارۆى پرسیاران دەدا. فەرەخە رۆژانى سەرەتا لیبی دەشاردەووە؛ بەلام خۆشى ژوان ئەووەندە زۆر بوو کە وەک هەمیشە لە دلە بچووکەکەیدا جیبى نەدەبۆو. لە پێشدا روخسار، داوی ئیشارەت و داوی تر زمان دەکەوتە درکاندنئ. فەرەخە نەیدەزانى هەموو درکاندنیک دەست پێکردنى گرانه، تا لای کردەووە لە کۆرى خواردنەووە ئیسواراندا دلئ وەک سفرە بلاو کرابۆو و نەینیبەکانى بوونە مەزەى خواردنەووەى هاوڕێکانئ.

خانزاد له وهی فخره کم و زور باسی رابواردنه که ی بۆ ده گپرايه وه، تووره بوو. کاتیک بیری ده کرده وه خۆی ئەو دەر وازە ی خستبووه سەر پشت و به کمه پرسپاری لێ کردبوو، بیزی له خۆی ده بۆوه. له بیری نه مابوو، یان نه یده زانی کامه ههست دهنی دابوو سەر بۆ ژوانگه ی کور و کچیک لای هه لبرێ. له فخره ی پرسپوو: «که پیکه وه ده بن چی ده که ن؟»

فخره خۆی له وه لایمی ئەو پرسپاره دزیبۆوه. درۆی کردبوو. به لایم خانزاد به پیکه نین و شهرمه وه درێژه ی دابوو یه و گوتبووی: «چۆن هه ر قسه؟»

فخره پیشتر سیوای له گپرا نه وه و درکاندنێ نه یینییه کانی بوو بۆوه، چاوی له زهوی بریبوو گوتبووی: «هه ر قسه ش، نا».

- «ئه ی چی؟»

- «چووزانم. ئەوه ی هه موو کور و کچیک له ژوانگه ده یکه ن»

- «چی ده که ن؟»

خانزاد له و کاته دا فخره ی نه ده دی. گه رابۆوه بۆ روژانی ده سگپرا نی خۆی؛ بۆ ژوانگه ی لاس. پرسپار یه که له دوایه که له زاری هاتبوونه دهر. فخره ش ئەوه نده ی ده لاقه ی دیواره که ی نیتوانیان بواری ده دا، وه لایمی دابۆوه.

له وه دوای پیتوبست به پرسپینی خانزاد نه بوو. پیتی خۆش بووایه یان نا، فخره له دهره تیک ده گه ر دایکی به ته نیایان بیتلی و وه که چۆن بۆ هاو رپیه کی ده دی، ئەوه ی له و روژده له نیتوان خۆی و له یلادا رووی دابوو بۆ خانزادی بگپرتیه وه.

تووره بییه که ی خانزاد ته نیا بۆ کالبو نه وه ی شهرمی نیتوان خۆی و هیتوهری گه نچی نه بوو، ئەو ئەگه رچی له هه موو باریکه وه خۆی له له یلا هه لدا وارد، به لایم ئافره ت بوون ئەو تاله ده زوو بوو که ئەو و له یلای له سه ره تای له دایک بوونیا نه وه به یه که وه به سته بۆوه.

کاتیک فخره باسی رابواردنه که ی ده کرد، خانزاد پیتی وابوو گویتی له چیرۆکی سه رکه وتنی دوژمنیکه به سه ر هاوخه میکیدا. فخره، فخره ی بی حیا و سه رمه ست چیرۆکی شکانی ره گه زی ئافره تی به دۆخیکه ی فیزنه وه بۆ ده گپرا یه وه.

خانزاد ده ی توانی قسه ی پی بیری و گویتی لێ نه گرت. به لایم ئەوه ی نه ده کرد. له و کاتانه دا ده سته و یه خه ی دوو هه سته ی جیاوازی بوو. له لایه که وه شهرمی له خۆی ده کرد و به خۆیدا ده شکایه وه، له لایه کی تره وه پیتی خۆش بوو؛ چیتری له گپرا نه وه که وه ده گرت. چیتری؟ پیتی له وه ش ده نا. زیاتر له سی سال بوو شه وانه به ته نیا سه ری خستبووه سه ر سه رین. سی سال

بۆ ئەو ماوه یه کی ئەوه نده زۆر بوو که له بیر کردنه وه و خه ونه کانیشیدا روخساری لاس، لیل و گوم بوو بوو. وه که تاپۆبه کی هه وری لێ هاتبوو هه سته نه ده بزواند. به لایم له شی خۆی گوشت و پیتست بوو. خۆینی گه رم به ده ماره کانیدا ده گه را.

خانزاد ئەگه ر چی له شار دنه وه ی ژنیه تی خۆی کارامه بوو، به لایم هه یچ چاوی تیکیش بۆ په ی بردن به داخوازیه که له روخساری ورد نه ده بۆوه. دایه گویتی وه که هه موو ده مه و پاییزیک بۆ سه ره ره شتی و یارمه تی نیوه کاره که ی، به یانیان زوو دوا ئەوه خانزاد مانگا کانی ده دۆشی و ده یکردنه دهر، پیتش خۆی ده دان و ده چوو بۆ ده شت. زۆر روژیش هه سو و یادگاری له گه ل خۆی ده بردو خانزاد به ته نیا ده مایه وه.

پیتش نیوه پروان خۆی به کاری ماله وه خه ربیک ده کرد. به لایم له وه دوای جگه له کلاو دروون و گۆزه ی چین هه یچ کاریکی تری نه بوو. نیوه پروان کاتیک فخره له ئیداره ده گه راپیه وه تا روژشته وه ی، یه کبێن باسی له یلای بۆ ده کرد. ئەو باسه که لکه له ی هه زاران بیرو خه یالی ناره وای ده خسته میشکیه وه و دوانیوه پروان به و بیرو خه یالانه وه ده تلیا یه وه. شه وانیش که دایه گویتی سه ری ماندووی ده خسته سه ر سه رین و ده خه وت، دیسان فخره و ئەمه جاره فخره ی مه ست و سه ر خۆش ده هاته وه و پیتخۆری خه ون و خه یالی ئەو شه وه ی به گویتا ده چرپاند. خانزاد دلنیا بوو فخره کاتی گپرا نه وه و دوا گپرا نه وه ش ئاگای له ده روونی ئەو نییه. ئەمه جیتی دلخۆشی بوو، به لایم له دالغه کانی کم نه ده کرده وه.

روژ له دوا روژ و شه و له دوا شه و خه ون و بیر کردنه وه ی خانزاد ناحه زتر ده بوون و خۆشی بیزی لێ ده کردنه وه. ده یزانی بیز له خۆی ده کاته وه. له توانا و خۆراگری درۆزانه و ده روونی چه په لی. زۆر جار له ئاوینه دا روخساری راسته قینه ی خۆی ده دی. ژنیکی سه ر پروتی په رپیشان. روومه تی سوور هه لگه راو. له کوانووی چاوه کانیدا بلتیه سی ئیشتیا یه کی نه فره تی ده دی که خه ربیک بوو قژ و کاسه سه ری ده سووتاند. له و روخساره ده ترسا و له به ری هه لده هات. قسه کانی دایه گویتی بیر ده که وه ته وه: «ژنی بی پیاو داوینی خۆی لێ دوژمنه». ئیستا ئەندام و ناخی خۆی لێ دوژمن بوو. ترسه کۆنه که له ده روونیدا به رجه سته ده بۆوه. به لایم ئیستا به لایه وه شیرین بوو. ترسیکی شیرین. ته نانه ت بوونی ترسه که ش شیرین بوو. به ره و ئاوینه که ده چوو. ره نگه بۆ سه ر کردنی سه رتا پای ترسه شیرینه که. له و کاته دا پیتی خۆش بوو له پر دهرکه بکرتیه وه، پیاویک خۆی به ژووردا بکا. له ئاوینه که وه چاوی له دهرکه ده بری و چاوه پروان ده ما. چاوه پروان و به ته ما. ئەوسا به ره و

په نجهره که ده چوو. نه مسه راوسه ری کولانی به چاو ده دوزی. سیتبه ری هه موو پیاویکی ده قوسته وه. که په نجهره که ی ده کرده وه و شنه ی با بونی پیاوی پی ده گه یاند، نه ونده ی تر ده خرؤشا. بۆ نه و بۆن و به رامه که له باوه شی بگری، ده چوو سه بانیه ناگای له خوئی ده برا نه یده زانی سه ری روته و رتی تی ده چی دراوسیکان سه یری بکه ن. ته نانه ت پی پی خوئ بو سه یری بکه ن. پی پی خوئ بو دار و به رد بینه چاو و گه ماروی بده ن. به لام نه و پی پی خوئ بو نه ی زوری نه ده خایاند و هؤش خوئی ده هاته وه. ترسیکی تر هه لیده کوتایه سه ر گیانه ماندووه که ی. گورچی دهستی بۆ سه ری روته ده برد و له بهر هه موو چاوه نه ی نیسه کان هه لده هات. له ژووره وه ده رکه و په نجه ره ی له سه ر خوئی پیته ده دا و له شه رما به پیر کولی گربانیسه وه ده چوو. دوا ژیر بو نه وه هه مدیسان ناوینه که راپیچی ده کرده وه. نه مجاره خانزادی شه رمه زاری ده دی. نه ونده گربابوو چاوی سوور بو بو. لچی له ژیر گه ستنی دانه کانیدا بوو. باوه شی به سنگی خویدا کردبوو ته نگه تاوی هاتنه وه ی دایه گولی بوو. تاسه ی یادگاری ده کرد. تاسه ی له باوه ش گرتن و به خووه گوشینی. له باوه ش گرتنیکی دایکانه. بریاری ده دا هه رگیز مه یدان به خه ون و خه یالی ناروا نه دا. له یادگار زیاتر بیر له هیچ نیرینه یه ک نه کاته وه. جگه له له شی بچووکی نه و باوه شی بۆ که س نه کاته وه و جگه له ورینه وریتی نه و گوی بۆ هیچ سرته و چپه یه ک شل نه کا.

ماوه یه کی زور وای کرد. یادگاری له خوئی جودا نه ده کرده وه. بۆ سه ردانی ماله خزم و درواسی ده چوو. نبوه رۆ و شه وانیش خوئی به کاری ماله وه خه ریک ده کرد و گویی به فه رخه نه ده دا. فه رخش به دلی نه و ده بزوایه وه. جگه له ژه ماوژهم و سه ر سفر تخوونی نه ده که وت. خانزاد له وه ش ده ترسا. نه کا تیی گه یشتی؟ نه کا هه ستنی به گورانی کردی؟ نه کا شتیکی دی پی یان شتیکی بیستی؟ بی ری بۆ سه ر رووت کردنه کانی سه ر بانیه ده چوو، به لا پرومه تی خویدا ده کیشا: «ناپروو چوو خوم؛ که اته دیویانم». شه وان بی ری لی ده کرده وه و له شه رم و شووره بی تا دره نگانیک خه وی ده زرا. ده بوو فه رخه بدوینی. ده بوو بزانی چی دیوه و چی بیستوه. ده بوو بزانی کی چی لی گپراوه ته وه.

شه ویک زیره کانه لیتی پرسی: «چیسه، ده لیتی مه جنون له یلای لی توراوه؟» له کاتی گوتنی نه و قسه دا له ناخه وه وه ک برتیکه ی سه ر ساج هه لده چوقی. له وه ده ترسا نه و پرسیاره بوغزی بته قینن و وه ک هیته رتیک که له براژنی به گومانه، به سه ریدا بنه رپینن. ترسه که ی له خووه بوو. فه رخه به خه م و داماویه وه هه سستا. به ره و په نجه ره که چوو. له تاریکی ده ره وه ورد بووه و له بهر خویه وه گوتی: «نه ویش له گه لیان ده روا».

نه و ده لامه له ئان و ساتدا هه والی روشتنی جووله که کانی وه بیر خانزاد هی تیا به وه. جیتگی سه ر سوورمان بوو. ده دوازه رۆژ بوو باسی روشتنی جووله که کان بۆ فه له سستین ده کرا به لام نه وه ی به بی ری خانزادا نه هاتبوو، روشتنی له یلا و مالی مام شه له مو بوو. به گیللیه تی خوئی پیکه نی. فه رخه له دلی گران بوو، لیتی ره نجا. چۆن ده بوو له و ماوه یه دا ناگای له دلی نه و نه بووی.

خانزاد پی پی نه گوت له و ماوه دا ته نیا له بی ری دلی خوئی و هه ستنی خویدا بووه. جووله که کان - که ساماندارترین خه لکی شار بوون - له کاتی که مال و دوو کانه کانیا ن فرؤشتبوو، به شتیک له شتومه کی ناو مالیان به هاوما له کانیا ن به شیبووه، بارو بنه ی کوچیان پیچایه وه. خه لکی شار نه گه رچی بیستبوویان ده چن بۆ شوینیکی جی به موسلمانان لیژ بکه ن، به خه مه وه مالا واییان لی کردن؛ به رپیان کردن.

نه و رۆژه فه رخه دره نگانیک به مه ستنی هاته وه. خوئی به ژووریدا کرد و ده رکه ی له سه ر خوئی پیته دا. ده مه و عه سری رۆژی دواپی که هاته ده ر، ماندوویی و بی خه وی و گریان هی تبا بوویانه بنیسی.

خانزاد نه یده توانی پی خوئبوونی له روشتنه ئیجگاریه که ی له یلا بشاریته وه. فه رخه رۆژتیک نه وه ی بیر که وه ته وه که بۆ یه که م جار هه ستنی به وه کرد ناتوانی به چاوی براژن سه یری خانزاد بکا. نه و رۆژه که نیگای ترسنوک و سلوکی له درزی ده رکه ی ژیر خانه وه له شی روته خانزادی ده دوزی. خانزاد خوئی ده شت. فه رخه له وه پیش هه رگیز ئافره تی روته نه دیبوو. نه ژنوی ده له رزی و له شی سه ر ئاره ق نیشتبوو. ده نگی دلّه کته ی خوئی وه ک مؤسیقایه کی ترسناک ده بیست. توانای چاوتروو کاندن له و په یکه ره - که به لایه وه جوانترین دیه نی سه ر زه وی بوو - نه بوو. دیه نیکی ئاگرین که له یلا و نه شق و برا و هه موو چه شنه نه خلاقیتیکی له گیاندا ده تونده وه و ماله که ی پی تاوان پزین ده کرد. چیژی سه یرکردنه که نه وه نده زور بوو که رۆژانی دواپی، هی رشی بی ره وه ربیه کان، هه ناسه خه ماوییه کانی دایه گولی و چاوه نه رمه کانی یادگاریش نه ی توانی هه ست به شه رمه زاری له گیانیدا بخولقیینن. له وه به دوا خانزاد وه ک نه وه هه رگیز براژن و که سی نزبکی نه بووی، ئافره تیکی بوو که هه ز و ئیشتیای ده بزواند و له کوژی خواردنه وه دا به یاد و خوئی نه وه وه پیکی هه لده دا.

نه و رۆژه ش وه ک هه موو رۆژانی هه ینی له مالی هاو رپیه کی کوژیکی بچووکیا ن گرتبوو،

له ژن و ناروق و رابواردنه کانیان ددهوان. باسیک که هرگیز لیتی تییر نه ددهبون و رووداوگه لیک که له هممو دانیشتنی کیاندا کاو پژیان ددهکردهوه.

فهرخه به پیچیه وانهی هممو بیان بیده ننگ بوو. به لام سهرخو شتر له ئه وان بییری له رووداو لیک ددهکردهوه که چند مانگ بوو هممو شهو و روژیک له خهون و خه یالیدا ده ژیا به وه. دوا ئه وه بتیره کان خالی کرانه وه و خاوهن مال له ترسی گه رانه وهی ژن و مندالی که وته سهره تاتکه، فهرخه زووتر له هممو بیان ههستا. له ددهوه به فر کلوو کلوو دهباری. سهریان و کولانه کانی سپی کردبوو. دهستی له گیرفانی پانتوله کهی روکرد و ههنگای گورجی هه لینا. کولان چول بوو. سهر و خواریه کهی تا راسته شه قامه که بری. دیمه نی شار له ویتوه جوانتر بوو. به فر به سهر لقی داره کانی گوئ شه قامه که وه نیشتبوو. به دهم روشتن و سهر کردنه وه بییری قسه ی خوئی دانیشتنه کهی ده که وته وه له بهر خو به وه پیده که نی. بچ ئه وه بو شویتیک لایدا به کراست به ره و ماله وه ده چوو. که گه یشت لاشانی به دهر که که وه نا؛ داخرا بوو. به مست و پاشان به نوکه بچ دهر کهی کوتا. دهنگیک له وسهر حه وشه که وه هات: «کیسه؟» دهنگی خانزاد بوو. له گه ل ولامدانه وه دا چند ههنگاو کشایه وه و دوا ئه وه ره ته لیک برد به ره و دهر که که هاته وه. پشیله یه که له پشت دهر که وه میاواندی. ههستی به هه لاتنی کرد. دهر که کرایه وه. خانزاد لیتی سله مییه وه. پیشتر به سهر خوئی دیبوی، به لام ئه م که ره ته به ترس و گومانه وه له سهر تاپای ورد بووه. پرومه تی سوور هه لگه رابوو. له وه ده چوو زیاتر له جارانی خوار دیتته وه. چاوه کانی له پشت شیشه ی چاویلکه که یه وه در و بچ حیا بوون. له کاتیکدا به جوانی قسه ی بو نه دهر که و شه کان به لچیه وه به رده بوونه وه گوئی: «بو هیوا شیتت نه نارد دهر که بکاته وه؟» ئه وسه خوئی به حه وشه دا کرد. خانزاد دهر که کهی پیوه دایه وه و گوئی: «هه ر دوو کیان خه وتوون». خانزاد پیشی که وت و به پللیکانه کاند هه لگه را. فهرخه پیش له خوئی نیگای شوین خست. خانزاد دهیزانی شوینی ده که وی. بو ئه وه منداله کان به ناگا نه کاته وه بو ژووری خوئی چوو. فهرخه پالتو کهی داکن و و له زوپاکه نریک بووه. گوئی: «دایه گوئی له کوئیته؟»

گوئی بو ولامه کهی خانزاد شل نه کرد. زوپاکه نیله نیل ده نایسا. دهر که کهی کرده وه و وه که هه میسه به حه زه وه چاوی له پشکو سووره کانی بری. دیمه نه که وه که دوزه خ هاته پیش چاوی. شه که وت و غاریکی ناگرین که ده بیان کون و که له بهری لی ده بووه. داوای له خانزاد کرد سهری بکا. ئه ویش به قسه ی کرد و هه ر دوو کیان سهریان لی برده پیش و ماوه یه که له و دوزه خه بچوکه ورد بوونه وه. پیش ئه وه هالاوی تینی زوپاکه گاز له

روومه تیان بگری له گهرمای هه ناسه ی یه کتر داچله کین و له زوپاکه دوور که وته وه. خانزاد تاوی ده ستچنه که ی دایه وه. فهرخه هه ستایه سهر پی و به ره و په نجره که چوو. دیمه نی به فر بارینه که زور راینه گرت و وه رچه رخوا. ژووره که تاریکتر بوو. دیسان له زوپاکه نریک بووه. له ویتوه بو سهر کردنی ده ستچنه که ی خانزاد. ئه وسه تیکه ل بوون.

له ئان و ساتی کوئی له ززه ته که دا بیریان کرده وه تووشی چ تاوان و خه یانه تیک بوون. موچر که ی مه ترسییه کی کوشه نده له ته وقی سهر یانه وه بو بهری پیان تپه ری. وه که دوو ده عبا ی دوژمن که له تاریکیدا به تووشی یه که وه بووبن گورجی کشانه وه و له یه که راسان. ئه وسه ورده ورده سهریان به ملیانه وه شوپ بووه وه که دوو کوت په روی گووشراو گرموله بوون. رهنگه به دهم گریان وه بییری خو پوشته کردن که وته وه. هاوکات بییری یادگاری خه وتووش. بییری دایه گوئی که ده بوو بگه ریتته وه. هیچ شتیک شه رمناکتر له وه نه بوو له بهر چاوی یه کتر دا جله کانیان له بهر بکه نه وه. فهرخه که هیشتا سهر خوئی له لکول بوو به دزیه وه و دوور له چاوی خانزاد خوئی پوشته کرده وه و بیده ننگ چوره دهر. خانزاد که جیره ی دهر که ی بیست ئارام سهری هه لپری. ترسنوکی فهرخه و چوونه دهری له مال تووره تری کرد. جله کانی له بهر کرده وه و ههستا. به له چکه که ی چاوی سپری و به ره و ژووره که ی تر چوو. یادگار هیشتا خه وتبوو. نهیده ویترا لیتی نریک بیته وه. له دووره وه لیتی روانی. هیلنجیک وه که ماری بریندار له شی پی کو کرده وه. به په له بو دهر وه هه لات. له دالان خوئی پی نه گیرا و رشایه وه. رشانه وه که له بهر چاویدا خوینا و کیتما و بوو. خوئی گه یانده سهر بانیره که و به سهر به فره سپیه که دا رشایه وه. تا دلی خالی نه بووه بییری گه رانه وه ی دایه گوئی نه که وته وه. دهر که ی حه وشه سهرنجی راکیشا. فهرخه پیوه ی نه دابوو. وه که شیت به پللیکانه کاند داگه را و دایخست. ئه وسه به هه مان گورجیه وه هه لگه رایه وه و دالان و بانیره که ی خاوین کرده وه پیش ئه وه دیسان برواته ژوور ته قه ی دهر که بلیند بوو.

بیکاته وه یان نا؟ نهیده زانی بو ئه و پرسبیره به میشکیدا هات. ئایا ده توانی پرو به پروی خه سووی بیته وه؟ دهیتوانی له بهر نیگای خو راگری؟ دهر که توندتر لی دهدرا. ناچار داگه را و کردیه وه.

دایه گوئی بچ ئه وه له سهرما سهر بهرز بکاته وه له بهر خو به وه قسه ی دهر کرد؛ خانزاد هه ر «کاول بچ...» ی لی بیست. دهر که ی داخسته وه و به بیانوی کاره وه خوئی به ته ویتله که دا

کرد. مانگاگان لیبی سلّم مینه‌وه و له‌کاوێژ که‌وتن. له ده‌لاقی ته‌ویڵه‌که‌وه به‌چاو خه‌سووی بۆ ژووره‌وه به‌پێ کرد. ده‌بوو دیسانه‌وه بگری. ده‌بوو گریانی پێ نه‌میتنی. دوا ماوه‌یه‌ک تۆزیک کاو‌کۆلی به‌خۆیدا پێژاند و هاته‌ دهر. داره سووتاه‌که له‌ژێر بارشتی به‌فره‌که‌دا سه‌رنجی راکیشا. خۆزگی بۆ خواست و بیبری خۆسووتاندن به‌میشکی‌دا تێپه‌ری. ترسی رووبه‌روو بوونه‌وه له‌گه‌ڵ دایه گۆلی ئه‌و بیهره‌شی لێ تاراندا. به‌ناچاری و وه‌ک ئه‌وه به‌سه‌ر مه‌لۆ درکێکدا رایکێشن به‌پلیکانه‌کاندا هه‌لگه‌را:

- «دهرنگ هاتییه‌وه ئامۆژن» ئه‌وه‌نده ئاسایی ئه‌وه‌ی گوت خۆشی پیتی سه‌یر بوو.

دایه گۆلی سه‌رپۆش و چارۆکه‌که‌ی داکه‌ندبوو، باوه‌شی به‌زۆیاکه‌دا کردبوو:

- «پیریژن که‌ که‌وتنه‌ قسه‌ دهرنگ و زوویان له‌ بێر نامیتنی»

خانزاد بزیه‌کی تالی هاتی. له‌وه ده‌چوو هیچ، هه‌ر هیچ رووی نه‌دای.

حه‌وت

ئه‌وه‌ی دایه گۆلی له‌ یه‌که‌م شه‌وی گه‌رانه‌وه‌ی لاسدا بۆی گێرا بۆوه، به‌شیکێ زۆر که‌م له‌پاستی کاره‌ساتیکێ تال بوو. گوتیوی: «چوار پینج ساڵ دوا هه‌والی مه‌رگی لاس، فره‌خه‌ خانزادی ماره‌کرد و بۆ هه‌میشه له‌م ماله‌ رویشتن».

دایه گۆلی ده‌یزانی لاس داوای لێ ده‌کا چۆنیه‌تی کاره‌ساته‌که‌ی به‌وردی بۆ بگێریته‌وه. په‌نگه له‌ ترسی ئه‌و داوایه‌ بووبی به‌و په‌ری دل‌ره‌قییه‌وه له‌گه‌ڵیدا بزوییه‌وه و به‌پێچه‌وانه‌ی چاوه‌روانی لاس باوه‌شی بۆ نه‌گرته‌وه، به‌خێره‌هاتنه‌وه‌ی لێ نه‌کرد و ته‌نانه‌ت دانی به‌زیندوو بوون و گه‌رانه‌وه‌شیدا نه‌هیتا.

ئه‌وه‌ی لاس ئه‌و شه‌وه دیبووی پیریژنیکێ خه‌لفاوی بێ به‌زه‌بی بوو که‌ به‌که‌متر خه‌می و گۆی بێ نه‌دانی، به‌قه‌ده‌ر هه‌موو سالانی دووری و دیلی، نازار و نه‌شکه‌نجی دابوو. به‌لام ئه‌وه ته‌نیا رواله‌تی دایکی بوو.

دایه گۆلی به‌بیستنی ته‌قه‌ی ده‌روازه‌که‌ دلی داخوړیا و گه‌شکه‌ی شادی له‌ گیانی گه‌را. ئه‌وسا وه‌ک ژنیکی گه‌نج و چابوک که‌ هه‌رگیز لاق و پشستی نه‌ئیشابی، هه‌ستا و به‌ره‌و په‌نجه‌ره‌که‌ چوو. به‌ره‌ده‌ستی به‌شیشه ته‌م گرتوه‌که‌دا هیتا و چاوی له‌ ده‌روازه‌ی ئه‌وسه‌ری هه‌وشه‌که‌ بری. له‌وکاته‌دا ئه‌گه‌ر چی جگه له‌ تاریکی لیل و خاوی هه‌وشه و ره‌شایی تۆخی دیوار و ده‌روازه‌که‌ هیچی تری نه‌دی، به‌لام له‌ناخه‌وه هه‌ستی به‌بوونی لاس له‌ پشت ئه‌و ره‌شایییه‌وه کرد. گورجی وه‌رچه‌رخا و ئاوری له‌ناو ژووره‌که‌ دایه‌وه.

نیگای له‌ نیگای بێ ده‌ربه‌ستی هیوا که‌ به‌هۆی ته‌قه‌که‌وه به‌رز بوو بۆوه هه‌له‌نگوت. زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی بۆ کرد و به‌خۆشیییه‌وه گوتی: «کورم راکه‌ کاکه‌ لاست گه‌راوه‌ته‌وه».

هیوابێ ئه‌وه له‌ زه‌رده‌خه‌نه‌ و قسه‌ی دایکی گه‌بشستی، ئارام و به‌کاوه‌خۆ له‌ ده‌رکه‌ی ژووره‌که‌ چوو ده‌ر. له‌و ماوه‌یه‌دا که‌ هیوا به‌پلیکانه‌کاندا داده‌گه‌را، دایه گۆلی بێ حه‌جمین و ته‌نگه‌تاو به‌چوار ده‌وری خۆیدا هه‌لده‌سوورا و چاوی به‌ژووره‌که‌دا ده‌گێرا. ئه‌گه‌ر چی نزیکه‌ی هه‌وتووێه‌ک بوو ته‌داره‌کی گه‌رانه‌وه‌ی لاسی گرتبوو، به‌لام له‌و کاته‌دا هه‌ستی به‌هیچ چه‌شنه‌ ده‌ست پێداهیتانیک نه‌ده‌کرد. ژووره‌که له‌ هه‌میشه چۆلتر بوو. به‌ده‌م ئاخ

هه‌لکیشانه‌وه دیمه‌نیکه ئاواته خوازی بۆ ساتنیک به‌هرچاویدا تپه‌پری. ژوورنیکه خاوپن و پۆشته و قه‌ره‌بالغ، پر له‌ده‌نگه‌ده‌نگ و زه‌نازه‌نا. دیمه‌نه‌که‌ی تاران و بی‌ری له‌شوینی دانیشتن و پالدا‌نه‌وه‌ی لاس‌کرده‌وه. ته‌قه‌ی دووباره‌ی ده‌روازه‌که زیاتر هه‌راسانی کرد. پیتی وابوو پشیل‌یه‌که چرنوکی له‌میشکی گرت. چاوه‌پروانی و دل‌ه‌خورپه‌هیزی هه‌نگاو هه‌لینانه‌وه‌ی لی‌بری. گوئی له‌هه‌میشه‌سوو‌کتر به‌چپه و سهرته‌ی ده‌روه‌ه سپارد. له‌گه‌ل بیستنی جیره‌ی کرانه‌وه‌ی تا ده‌روازه‌که، وه‌ک ئه‌وه به‌ندی دل‌ی پچراپ‌ی که‌وته زه‌وی. گوئی له‌ده‌نگی لاس‌نه‌بوو به‌لام بۆ ساتنیکیش گومانی له‌گه‌رانه‌وه‌ی نه‌کرد. بینه‌ه‌نگیه‌که زۆری خایاند. ده‌می بۆ گوئنی «لاس» کرده‌وه، به‌لام زمانی نه‌گه‌را. به‌هه‌ناسه‌سواریه‌وه هه‌موو توانای به‌کار هینا و له‌کاتیکدا ده‌یویست بل‌ی: «هیاو، لاسه؟» گوئی: «هیاو، کتیه؟» به‌دوا ئه‌و پرسیاره‌دا میشکی بوو به‌هۆلی ده‌نگدانه‌وه‌ی هه‌والیک: «گه‌رامه‌وه دایه، گه‌رامه‌وه».

هه‌موو ته‌نگه‌تاوی و سه‌رسامیه‌که‌ی به‌ده‌م تۆفانی ئه‌و هه‌واله‌وه رامال‌درا. ده‌رفه‌تی بیه‌کردنه‌وه له‌و حاله‌ته‌ی نه‌بوو؛ بیه‌ریکی کوتوپری هه‌موو بیه‌ریکی ئه‌و پانزه‌ساله‌ی پووچه‌ل کرده‌وه. بیه‌ریکی ته‌زوو ئاسا که‌نه‌یزانی له‌کامه‌سووچی ده‌روونیه‌وه سه‌ری هه‌لدا و قه‌له‌می به‌سه‌ر هه‌موو ئه‌و بیه‌رو خه‌یالانه‌دا هینا که له‌و ماوه‌دوور و درێژ‌ده‌دا بۆ پيشوازی له‌لاس له‌میشکی که‌له‌که بووبون.

ئه‌و بیه‌ریه‌ تازه له‌چاوترووکانیکدا هه‌موو شتیکی گوئی. گه‌شکه‌ی شادی له‌گیانی تارا. به‌دۆخیکه‌ی زۆر ئاساییه‌وه له‌لاسی ناو ده‌رکه‌ی ژووره‌که‌ی ورد بووه. له‌گه‌ل لاسی پالنه‌وانی خه‌ونه‌کانی هیه‌ج جیاوازییه‌کی نه‌بوو. په‌نگه‌هه‌ر ئه‌و بووبی و له‌قه‌فه‌سی سه‌له‌ها خه‌ون و بیه‌کردنه‌وه‌ی دایه‌گوئی ده‌ریاز بووبی و له‌ناو ده‌رکه‌ی ژووره‌که‌دا قه‌واره‌ی گرتی. ئه‌وه‌ی نه‌درک‌اند. له‌چی هه‌لقه‌چاند و به‌سه‌ر سوورمانیکه‌ی درۆزانه‌وه گوئی: «لاس ده‌میک سه‌له‌مردووه».

ئه‌و شه‌وه هیه‌ج شتیکی به‌قه‌ده‌ر ئه‌و قسه‌ی لاس که‌گوئی «به‌رچه‌ی خوینی خۆمدا گه‌رامه‌ته‌وه». بیه‌رداری نه‌کرد و نازاری نه‌دا؛ به‌لام دانی به‌جهرگیدا گرت و سه‌ر خۆی نه‌هینا. ته‌نیا ئه‌و کاته که‌گوئی «گه‌رامه‌ته‌وه تا سه‌گی ولاتی خۆم لیم بوهرن و قولاپه‌م بگرن». خۆی پین نه‌گیرا و کولی‌گرانی هه‌ستا. بێ ئه‌وه ئاشکرای بکا لاس به‌و په‌ری داماو و ته‌سه‌لیم بوونه‌وه گه‌رابۆوه. خه‌می دایه‌گوئی هه‌ر بۆ ئه‌وه نه‌بوو. له‌گوته‌که‌ی

زیاتر ده‌ترسا. «سه‌گی ولاتی خۆم لیم بوهرن...» ئه‌و قسه‌یه سه‌رده‌مانیکه‌ی بیه‌ده‌هینا‌یه‌وه که‌ریز و شکۆی بنه‌ماله‌که‌ی درزی بردبوو. ئه‌و ده‌مانه که هه‌موو رووداو و کاره‌ساته‌کان بۆ زرا‌نی ناو و ناوبانگی بنه‌ماله‌که‌ی ده‌قه‌ومان.

دایه‌گوئی، ژنیکی بێ که‌س و ته‌نیا چاوه‌پروانی یارمه‌تی و هاوخه‌می ده‌ر و دراوسێ و که‌س و کارو خه‌لکی شار بوو؛ چاوه‌پروانی ئه‌مه‌گ و پین زانین. لانی که‌م بێ ده‌نگی و خۆ لی نه‌بان کردن. ئه‌وه داوا‌یه‌کی بچووک بوو که‌دریغیان لی کردبوو. له‌بری ئه‌وه شالاوی سهرته‌سرت و چپه‌چپ و پین پیکه‌ن‌ین و سووکایه‌تی پیکردنیان بۆ بردبوو. ته‌نانه‌ت سه‌گی مال‌ه‌کانیشیان لی وه‌ریبوون. وه‌ک غه‌ریبه‌یه‌کی لیقه‌وماو قولاپه‌یان گرتبوو. دایه‌گوئی لیقه‌وماو بوو. به‌لام نیستا لاس گه‌رابۆوه و دل‌ی به‌وه‌پینی سه‌گه‌کانیان خۆش بوو؛ بۆ؟ چونکا سه‌گی ولاتی خۆی بوون. دایه‌گوئی پيشینی سه‌مای سه‌گه‌لی به‌سه‌ر ته‌رمه‌که‌یه‌وه ده‌کرد و موچرکه‌ی به‌له‌شدا ده‌هات. ده‌بوو به‌ر به‌هاتنی ئه‌و رۆژه‌بگری. که‌واته نه‌ده‌بوو لاس گه‌رابیتته‌وه. ده‌بوو چۆن گه‌رابۆوه هه‌رواش پرواته‌وه بۆ هه‌ر شوینیک جگه‌لیه‌ر. ده‌بوو چاوه‌پروانییه‌که‌ی خۆی هه‌تا هه‌تایی بێ. ئه‌وه‌نده ژیا‌بوو بزانی چۆن پیاویک، هه‌رچی په‌که‌وته و داماویش، زۆری بۆ دێ و ده‌پرواته‌وه. ده‌بوو ئه‌وه‌ی لی ده‌گه‌را بشاردریته‌وه. ئه‌وه‌ی دل‌ی پین خۆش کردبوو، گوم بێ. لاس له‌ژن و منداله‌که‌ی ده‌گه‌را. ژن نه‌ما‌بوو، نه‌ده‌بوو منداله‌که‌شی بیه‌نی. لاس پیه‌لی تیگه‌یشتن له‌سه‌ریاکی کاره‌ساته‌کانی ئه‌و پانزه‌ساله‌ی گرتبوو. دایه‌گوئی به‌دریژایی پینج شه‌و و رۆژ کورته‌یه‌کی بۆ گیترا‌بووه و کاکلی رووداوه‌کانی لی شاردبووه. به‌لام ئه‌و پینج رۆژه‌توانای له‌دایه‌گوئی بیه‌سوو. نیستر ده‌ره‌قه‌ت نه‌ده‌هات. بۆیه له‌شه‌شه‌مین رۆژدا ملی به‌ته‌سه‌لیمبوون دا.

لاس ئه‌و به‌یانیه‌ زووتر له‌رۆژانی پینشو هه‌ستابوو چووبوو هه‌وشه. دایه‌گوئی له‌ژووره‌وه له‌پشت په‌نجه‌ره‌که‌وه سه‌بیری ده‌کرد. بۆیه که‌م جار له‌ماوه‌ی ئه‌و شه‌ش رۆژه‌دا هه‌ستی به‌وه ده‌کرد، توانای به‌ریه‌ره‌کانیه‌ی له‌گه‌ل خۆیدا نه‌ماوه. په‌نگه‌له‌به‌ر خۆیه‌وه گوته‌بیتی: «بۆ باوه‌ش گرتنیکه‌ی دل‌م ده‌ره‌ات». له‌گه‌ل ئه‌و بیه‌کردنه‌وه‌دا هالاویک له‌شی گه‌رم دا‌هینا. لاس ده‌ست و روومه‌تی شت‌بوو، له‌بنه‌داره‌سووتاو‌ه‌که‌نزیک بووبۆوه و به‌ده‌وریدا هه‌ل‌ده‌سوورا. له‌گه‌ل هه‌ل‌سوورانه‌که‌دا به‌سه‌له‌وه ده‌ستی بۆ درێژ ده‌کرد. دایه‌گوئی به‌ترسه‌وه گوئی: «به‌سه‌ به‌ده‌وریدا هه‌ل‌سوورپ».

لاس په‌نگه‌قه‌سه‌که‌ی دایکی بیه‌ست. له‌بری ئه‌وه به‌قه‌سه‌ی بکا. به‌سه‌ر ترسه‌که‌یدا زال

بوو. بهر دهه‌دستی به‌داره سووتاوه‌که‌وه نووساند و وهک ئه‌وه هیز و گوری زبتری لی وهرگرتی، توند تر وتوندتر هه‌لسوورا.

- «گیژ ده‌بی و ده‌که‌وی کورم».

له‌بهر چاوی دایه گولیدا داره سووتاوه‌که دیسان ژبایه‌وه و بالایی کشا و پهل و پۆی دهرکرد. لاس وهک چه‌رخوفه‌له‌ک هه‌لده‌سوورا. پیتی دیار نه‌بوو. له‌شی وهک سیبه‌ری لق و پۆی داره‌که به‌چوار دهوردا بلاو بووبۆوه.

- «ئاگات له‌خۆت بی لاس».

لاس نه‌یده‌بیست. دایه گولتی له‌ترسا چاوی دهرپه‌ریبوو: «به‌سیه‌تی لاس». له‌وه زیاتر خۆی پی نه‌گیرا. له‌په‌نجه‌روه‌ه بازی دا و خۆی گه‌یانه‌داره‌که. لاس وهک گلمه‌تیکی قورس به‌سنگیدا درا. ته‌په‌یه‌ک به‌رز بۆوه و دایک و کور دوور له‌یه‌کتر که‌وتنه‌زه‌وی. لاس له‌ترسا یان له‌نازاری پی‌کدا‌رانه‌که‌گیا. دایه گولتی هه‌ستایه‌وه و به‌ره‌و لای چوو. تاوی دایه و به‌رزی کرده‌وه: «بۆ وات کرد کورم؟» له‌بالای بچوکی ورد بۆوه. بریندار نه‌بووبوو به‌لام خۆی به‌پتیه‌ نه‌ده‌گرت. دایه گولتی له‌باوه‌شی گرت. «ئه‌وه کایه‌یه‌کی ترسناکه» هه‌ر دوو ده‌ستی له‌مل ئالاند و به‌خۆیه‌وه نووساند. ئه‌وسا به‌رزی کرده‌وه و بریدیه ژوور.

لاس سیوای له‌رامووسانی داره‌که بووبۆوه. وهک دل‌داری بلاوینیتته‌وه، ده‌ستی به‌شان و ملیدا ده‌هینا. ئه‌و دیمه‌نه و بیره‌وه‌ری مندالی لاس ئارامی له‌دایه گولتی بری: «ئیتیر به‌سه... ئیتیر به‌سه». چه‌ند جار ئه‌و دوو وشه‌ی له‌بهر خۆیه‌وه گوته‌وه. لاس وهک ئه‌وه بیستیتیتی وازی له‌داره‌که هینا و وهک جودابوونه‌وه له‌کیلی پیریک چه‌ند هه‌نگاو پاشه‌و پاش لیتی کشایه‌وه. ئه‌وسا به‌ره‌و پلیکانه‌کان له‌چاوی دایه گولتی ون بوو.

- «بیری خاله‌ناهر که‌وتبووتته‌وه؟» دایه گولتی به‌میتهره‌بانیه‌وه ئه‌وه‌ی لی پرسی.

لاس له‌ژوور سه‌ری هیوا، که‌هیشتا هه‌لنه‌ستابوو، دانیشته‌ت. ناخیکی قوولی هه‌لکیتشا و گوتی: «خاله‌ناهرت وه بیر دیتته‌وه؟»

دایه گولتی له‌توانجه‌که‌ی نه‌رنجا. له‌کاتیکدا به‌لاچکی چارۆکه‌که‌ی فرمیتسه‌که‌کانی ده‌سپی، گوتی: «له‌وه‌تی تو‌گه‌راووته‌وه هه‌موو شه‌ویک خه‌ونی پتیه‌ ده‌بینم»

لاس ئه‌گه‌ر تا دوینیتیکه‌ش ئه‌و قسه‌ی لی بیستایه، داوای لی ده‌کرد خه‌ونه‌کانی بۆ بگیتیتته‌وه، به‌لام هیچی نه‌گوت. دایه گولتی درپژه‌ی پی دا: «لیم توورپه‌یه. شه‌و نییه به‌دل‌تیشاوی لیم جودا نه‌بیتته‌وه».

لاس سه‌ری هه‌لپری و له‌چاوی ورد بۆوه. دایه گولتی ئارام فرمیتسه‌کی دهرشت. «ئیمشه‌و پیم گوت هه‌رچی ئه‌و بیه‌وی به‌قسه‌ی ده‌که‌م. به‌مه‌رجی له‌راستیه‌که‌م بگه‌یه‌نی».

لاس به‌ده‌م زهرده‌خه‌نه‌یه‌کی تاله‌وه ئارام گوتی: «تازه‌من و تو له‌هیچ راستیه‌که‌ ناگه‌ین».

دایه گولتی به‌ری کولتی گریانه‌که‌ی پی نه‌گیرا. به‌ده‌م هه‌نیسه‌که‌وه گوتی: «من ره‌نگه‌ به‌لام تو. نا. تو چاره‌نووست له‌وه‌دایه‌ له‌هه‌موو راستیه‌که‌ بگه‌یت».

ئه‌وسا هه‌ر ئه‌و رۆژه‌ ئه‌گه‌ر چی لاس که‌متر له‌رۆژانی پیتشو ئاره‌زووی بیستنی بوو، که‌ولی بیره‌وه‌ریبه‌ تاله‌کانی بۆ بلاو کرده‌وه.

دایه گولتی دهرنگتر له‌زۆریه‌ی خه‌لکی گه‌ره‌ک به‌که‌ین و به‌ینی نیوان فه‌رخه و خانزادی زانیبوو. ئه‌و ساله له‌هه‌موو سالیکی زیاتر ئومیدی به‌به‌روبوومی موچه‌که‌یان بوو. ئه‌گه‌ر چی پیتشر گوتبووی، دوا مێردی وه‌ک وسو ئاغا و کوری وه‌ک لاس ئیتیر هیچ شتیک به‌ژیان و خۆزگه‌و بریایه‌وه نایه‌ستیتته‌وه، به‌لام ژیان و راستیه‌کانی ئازاتر بوون. سه‌رتا به‌و په‌ری قیرسیچمه‌بی ژنانه و دایکانه‌وه پیتی له‌بۆچونه‌که‌ی داده‌گرت و ده‌یگوت: «تازه دوا ئه‌وان و دوا ئه‌و عومره‌ی له‌گه‌ل ئه‌وان به‌سه‌رم برد، بوون و نه‌بوونی من چی و چی دینتی؟» ده‌یگوت: «چی ده‌توانی برینی ئه‌و کۆستانه‌م سارپتیز بکات و کۆتایی به‌م ئازاره‌م بیتی؟»

رۆژان ده‌هاتن و ده‌چوون و ئه‌م سرته و چپانه‌ی دایه گولتی له‌گه‌ل خۆیدا زیاتر ده‌بوون. به‌توورپه‌یی و ده‌مارگرژییه‌وه ده‌یگوتن و به‌رق و بیتزاریه‌وه پیتی له‌سه‌ره‌ داده‌گرتن. ئه‌م کیشه‌یه‌ی له‌گه‌ل خۆیدا دیارده‌ی ته‌سلیم بوون و ملدان بوو. زه‌مان دل‌تۆپ دل‌تۆپ فه‌رامۆشی به‌سه‌ر برین و نازاره‌کانیدا دهرژاند. دایه گولتی هه‌ستی به‌وه‌ ده‌کرد و له‌پارسه‌نگیدا بیره‌وه‌ریبه‌کانی ده‌بوونه‌ نارنجۆکیک و هه‌موو ساتیک له‌میشکیدا ده‌ته‌قینه‌وه. روخساری مه‌رگیان - مه‌رگی ئاواته‌خوازی - پی ده‌نواند. به‌لام له‌وه‌دوا هه‌ر ئه‌و بیره‌وه‌ریبانه‌ ده‌بوونه‌ هۆی زیندوو مان و دنه‌ی جووله‌ و بزووتنیان ده‌دا. بیرو بۆچوونی نوێ له‌کۆنه‌ بۆچوونه‌کانی ده‌راسان. به‌خۆی ده‌گوت: «ئه‌وه‌ گریمان منیش مردم، ئه‌ی له‌دوا من فه‌رخه‌ چی به‌سه‌ر دی؟ خانزاد روو له‌کوی ده‌کا؟ یادگار... هیوای به‌سته‌زمان...؟» بیری

دهکه و تهوه که خاوه نه. خاوه نی چند که سیتی زیندوو. خاوه نی زهوی و مال و دار و بهرد و گل. بیکردنهوه له بی خاوه نییان، له بی دایکی فرهخه. له بی دایکی هیوا که کوتی گۆشتی بزۆک بو، له بی که سی خانزاد و یادگار و هه موو شکۆ راست و خه یالیه که ی بنه ماله هه راسانی ده کرد. ترس هیرشی بو ده هینا. ترسی داپران له گشت ئه و که سانه و ئه و شتانه که خاوه نییان بو. ترسی داپران له ژیان، له شپوهی ترسی رووخانی ماله که ی، هه لیده کوتایه سه ر گیانی په رۆشی؛ ئه وسا وه ک ئه وه مان و نه مانی به ده دست خۆی بووی، بریاری ده دا: «نا... نایب بزم... نایب خۆ له و ئه رکه قورسه بشارمه وه. نایب به جیبیان بیتلم و پشتیان لی بکه م...» ئه م بریاره هیز و توانای بی ده به خشی. توانای ته قه لا بو ژیان و زیندوو مانی بی ده به خشی. ته نیا شتیک که ئه ژنۆی به بریاره که ی شل ده کرد، بییری مه رگی لاس بو. هیشتا خه می مه رگی لاس ئه وه نده گران بوو چۆکی به هه موو بریاریکی ده دا. هه سته ئالۆزه کانی ده رخۆنه بیان له سه ر ده بیان بریاری بی هه لده دابه وه. سه ره کبیرنیان ئه وه بو «کی ده لئ لاس مردوه؟» پیشتریش بروای به مه رگی لاس نه بو؛ به لام خه لک بریاریه که بیان لی دزیبۆه. شیوه ن و گریان، دپدۆنگی کردبوو. دووری و بی سه روشوینی لاس، ئالای ته سلیمبوونی بی هه لکردبوو.

دایه گولئ ورده ورده ئالاکه ی دانه وانده وه وه ک کوتی په رۆی چلکن فرتی دا. ئه وسا له حاست ته سلیم بوونه که ی خۆی یاخی بوو. په نگه زیاتر له بهر ئه وه بو مانه وه ی پیوستی به و یاخیگه ربیه بووی: «دلنیام رۆژی له رۆژان لاس ده گه رپته وه». زه مانیتیک ئه وه ی به گوپی خانزادا چرپاند که ئه و له هه میشه زیاتر بروای به نه هاتنه وه ی بوو. بیان ئاواتی نه هاتنه وه ی ده خواست. زه مانیتیک که خانزاد مولک و میراتی لاسی پیشکه ش به فره خه کردبوو. خانزاد له و قسه داچله کی و سه رسام بوو. به گریانه وه له ژووره که ی دایه گولئ به سه رسورمانه وه شوینی که وت. خانزاد ده رکه ی ژووره که ی خۆی له پشته وه گاله دابوو. دایه گولئ له پشت ده رکه داخراوه که دانیش و گریا. هه ر له ویش به خۆی گوت: «حه ق نییه له وه زیاتر ئه م ئافره ته تازار بده م».

بو شه ویدا دوور له چاوی خانزاد به فره خه ی گوت: «له دللم گه راوه رۆژی له رۆژان لاس ده گه رپته وه»

فره خه به هه مان ترس و سه رسامی خانزاد به لام بی په روا تر گوتی: «تو ئه وه نده ی له گه ل مردوه کاندایه ده ژی، نیو ئه وه نده له گه ل زیندوو کاندایه ناژی».

دایه گولئ له و قسه راچه نی. به تووریه ی و بیزاریه وه گوتی: «لاس نه مردوه»
 ئه و شه وه هیه چی تری نه گوت به لام شه وانی دوایی بییری کرده وه، ئایا له گه ل زیندوو کاندایه نه ژیاوه و به خه میانه وه نه بووه؟ تازه ده بزانی فره خه کاتی ژن هینانیه تی. پیشتر ته نانه ت ئه و ده مه که چیرۆکی فره خه و له یلا جووه به سه ر زاری خه لکه وه بو، بییری له وه نه کردبووه. شه ویک لای خانزاد پیتی گوت: «کورم کاتی ئه وه هاتوو به بییر له ژن هینانی تۆش بکه ینه وه».

نیگا پر پرسیاره کانی خانزاد و فره خه بو یه کتر، سه رنجی راکیشا. به لام بییری بو هیچ شتیکی نااسایی نه چوو. یان ئه گه ر بییری بو شتیکیش چوو بی به دلی نه بوو، خۆی لی ده رباز کرد.

دایه گولئ چه ند جاری تریش فره خه ی بییری ژن هینان خسته وه. به لام ئه و هه موو جاریک به تووریه ییه وه قسه که ی بی ده بری. دایه گولئ هۆی ئه و حاله ته ی به نه بوونی و ده ست ته نگه ی فره خه ده زانی. بو یه به دل ئاوری له مووچه و مه زراکه یان دایه وه و به نیوه کاره که ی گوت: «ئومید به خوا داها تی ئیمسال به شی ژنی فره خه ده کا».

که س نه بزانی رازی ئه و تاوانه که له ژیر سیبه ری مالی و سوو ئاغادا ده کرا چون به ناو کۆلان و گه رکه و به شتیک له شاردایا بووه. خه لک ده یانگوت بو گه نی ئه وه نده زۆره، ته نانه ت له درزی ده رکه و ده لاقه کانیشه وه هاتوو ته ده ر. زۆریه ی خه لک زۆر شتیان ده زانی و بی داخ و مه خابنیک، ته نانه ت زۆر که س به خو شحالی شه وه بو یه کترین ده گتیرایه وه. په نگه ته نیا که سیک که هیشتا هیچی نه ده زانی و خه لک پیتیان وابوو ده بزانی و خۆی لی نه بان ده کا، دایه گولئ بوو. ئه ویش رۆژتیک وه ک هه والیک نی ئاسایی بیستی.

ئه وه ی پیتی گوت، سه ری له وه سوورما بوو که بو به بیستنی چراغیا بوو به ره و ماله وه رای کرد.

دایه گولئ به درێژایی ری خۆی ده رنی و ده گریا. ئه وه ی به ده م گریانه وه ده یگوت کۆمه لئ وشه ی پچر پچری بی و اتا بوون که خو شی تییان نه ده گه یشت. ده روازه ی هه وشه له ناوه وه داخرا بوو. وه ک ئه وه پیشتر کاری وانه کرابن، له ئان و ساتدا بروای به تاوانه که هینا. ده بوو ده روازه که بهر شه ق بدا و بیشکینن؛ به لام ئه وه ی نه کرد. له کۆنه ماله که ی خات هه لای دایکی خانزاده وه بو بانی مالی خۆیان چوو. له ویتوه به هه وره بانه که دا داگه را.

پیتلاوه‌کانی فخره له پشت دهرکه‌ی ژووری خانزاد بوون. بهه‌موو هیژی دهرکه‌ی کردوهه. به‌پیچه‌وانه‌ی بیرکردنه‌وی، خانزاد و فخره پروت نه‌بوون. ته‌نانه‌ت دوور له‌یه‌کتر، ههر که‌سه و له‌سووچینکی ژووره‌که دانیشتبوون. دایه گولتی وه‌ک نه‌وه له باوه‌شی یه‌کتردا گرتینی نه‌وه‌نده‌ی تریش ده‌هری بوو. چاوی لی دهرپه‌راندن و شالاری بۆ خانزاد برد. له‌وه‌دوا خانزاد باخه‌یه‌ک قژی خاو بوو به‌په‌نجی نه‌وه‌هه‌لده‌سوورا. ژووره‌که پر بوو له قیژه قیژ و هاوار هاوار. فخره که ماوه‌یه‌کی زۆر وه‌ک نه‌وه تهنه‌گی به‌ره‌و روو گیرایی پشت به‌دیواره‌که‌وه‌هه‌سه‌سابوو، ناچار هۆمه‌نی بۆ دایکی برد و باوه‌شی پیتدا کرد. دایه گولتی بی نه‌وه ببینی خۆی له باوه‌شی راپسکاند و خانزادی راکیش راکیش به‌ره‌و دهرکه برد. هیوا و یادگار که تازه له‌خه‌و هه‌ستابوون، هاتبوونه دالان و ده‌گریان. دایه گولتی گوتی به‌ئه‌وانیش نه‌دا و به‌ره‌و بانیه‌که چوو. ده‌نگه‌ه‌نگ و هه‌راو هوربا له مه‌یدانیتکی به‌رینتردا بلاو بۆوه. به‌لام که‌سه به‌ناشکرا نه‌هاته سه‌یر کردنیان. گوپ و هیژی دایه گولتی له ته‌واو بوون بوو. نه‌یده‌زانی ده‌بی چي بکا. نه‌و داماوویه نه‌وه‌نده‌ی تریش دایچۆراند. په‌نجی له قژه ئالۆزه‌که‌ی خانزاد دهره‌ینا و وه‌ک نه‌وه بۆ گلاوکردنی بچچ خۆی به‌دالاندا کردوهه. فخره هیشتا له‌وی بوو. دایه گولتی بۆ یه‌که‌م جار ده‌یدی پر به‌هه‌موو ده‌می هۆقی تفی له نیو چاوانی کرد و به‌ره‌و بانیه‌ پالنی پتوه نا. یادگار و هیواش له‌وی بوون و ده‌گریان. نه‌وانیشی به‌رقه‌وه دهرکرد و دهرکه‌ی له‌سه‌ر هه‌موویان داخست. نه‌وه‌ی نه‌وان له بانیه‌وه بیستیان ته‌نیا چهند وشه‌ی ره‌ق و قورس بوو: «پرۆن گوم بن... پرۆن بمرن...».

لاس له‌گه‌ل دواهم گوتنه‌کانی دایه گولتیدا هه‌ستایه سه‌ر پی و به‌ده‌م هه‌ستانه‌وه، هه‌ستی به‌سه‌ره‌گیژه کرد. له‌وانه بوو بکه‌ویته زه‌وی. بۆ ساتیک چاوی قووچاند و خۆی به‌پتوه راگرت. که چاوی هه‌لینایه‌وه ماله‌که دوو که‌ره‌ت نارام به‌ژوور سه‌ریه‌وه سوورایه‌وه و راهه‌ستا. نه‌وسا به‌ره‌و دهرکه‌ی ژووره‌که چوو. پیتش نه‌وه ده‌ست بۆ کردنه‌وه‌ی درتیز بکا. هیوا له‌وه دیوه‌هه کردیه‌وه که لاسی دی، کشایه‌وه و ریگه‌ی چوونه‌ده‌ری دا. لاس لینی راما. بۆیه‌که‌م جار و به‌بی هه‌یج هۆیه‌ک به‌زه‌یی پیتدا هات؛ به‌لام تاچه‌تی درکاندن نه‌بوو. ره‌ت بوو له سه‌ر بانیه‌که راهه‌ستا تا نه‌و کاته بی‌ری له قسه‌کانی دایه گولتی نه‌کردبۆوه و له می‌شکیدا دووباره نه‌بووبونه‌وه. وه‌ک مه‌حکوم به‌مه‌رگی‌ک ده‌ستی له ژباندا شتی، هه‌ستی به‌ئاسوده‌یییه‌کی سه‌یر ده‌کرد. ته‌نیا پتی وه‌ی راگرتنی له‌شی نه‌مابوو. له‌سه‌ر سندووچیک دانیشت و چاوی له دوورترین سووچی ناسمان بری.

ده‌مه‌و ئیواره بوو. خۆر نه‌گه‌رچی له‌وه‌وه دیار نه‌بوو، به‌لام به‌دلنیا‌یییه‌وه ئاوا نه‌بووبوو.

داوینی ناسمان، نه‌وه‌نده‌ی له ژوور بانی خانوه‌کانی نه‌و سه‌ری کۆلانه‌وه دیار بوو، زه‌ردیکی خه‌زانی بوو که له خۆله‌می‌شییه‌کی شینباودا ده‌توایه‌وه. ته‌نیا خۆزگه‌یه‌ک له کاته‌دا له دل گه‌را نه‌وه بوو بتوانی له شوینتیک به‌ربلاوتره‌وه له ئاوابوونی خۆر پرواتی. نه‌و خۆزگه دواهم دیه‌نی خۆرئاوابوونی له پشت سالانی دیلییه‌وه لی ژبانده‌وه.

خۆریکی کز بۆ پشت زنجیره چیا سپی پۆشه‌کان ده‌خزی. له‌سه‌ر تاشه به‌ردیک - که سه‌ری له به‌فر دهره‌ینابوو - دانیشتبوو و تهنه‌نگه‌که‌ی وه‌ک چله‌ داریک بی که‌لک به‌به‌رده‌که‌وه هه‌لپه‌ساردبوو. دهره‌ت وه‌ک هه‌میشه‌که‌م و هاو‌پیکانی پشت له ئاوو‌وچکه‌که چاویان له زاری پرپوو. هالاری ده‌میان ته‌نکه هه‌و‌ریکی بچوک بوو، به‌ری خه‌م و بی دهره‌تانی روخساریانی گرتبوو. لاس ئاگای له‌وان پرپوو له ونبوونی دواهم گزنگه‌کانی ده‌روانی. شه‌ویکی سارد و سه‌خت به‌رپتوه بوو. هه‌ستی به‌قورسایي ساته‌کانی ده‌کرد. نه‌وه‌ی له‌هه‌موو شتیک زیاتر نازاری ده‌دا هه‌ترشی پرسیاری هاو‌پیکانی بوو.

- «پرپار بده لاس. خۆت ساغ بکه‌وه چی ده‌که‌ی؟»

- «ده‌بی چی بکه‌م؟» له رووی به‌هاتایه پر به‌گه‌رووی هاواری ده‌کرد و پرسیاره‌که‌ی به‌ره‌و‌رووی شاخه‌کان ده‌کرده‌وه. «ده‌بی چی بکه‌م؟»

هه‌یج وه‌لامیک به‌هانای پرسیاره‌که‌یه‌وه نه‌ده‌هات. چاره‌نووسی سیبه‌ریک بوو له ره‌شایی سه‌ره‌تایی شه‌وه‌که‌دا ده‌توایه‌وه.

«خۆت ساغ بکه‌وه لاس. له‌گه‌ل ئیمه‌ی یان له‌گه‌ل نه‌وان؟»

له‌دوا هه‌ره‌سه‌که‌وه نزیکه‌ی دوو مانگ بوو له‌گه‌ل جه‌ماعه‌تیک تهنه‌نگچی به‌شاخه‌وه بوون. له ئیمشه‌وه‌هه‌بوون به‌دوو ده‌سته. ده‌سته‌یه‌ک کوردی ئیراقی که به‌ره‌و شو‌ره‌وی ده‌چوون و ده‌سته‌یه‌ک که به‌ره‌و کوردستانی ئیراق ده‌رۆشستن. لاس وه‌ک کوری حه‌قایه‌ت له‌سه‌ر دوو رتیانیک بوو. ده‌بوو یه‌کیکیان هه‌لبێتری؛ یان پاشه‌و پاش بگه‌رپتیه‌وه. له‌ماوه‌ی نه‌و دوو مانگه‌دا بریاری نه‌گه‌رانه‌وه‌ی دا‌بوو. هاو‌پیکانی، به‌تایبه‌ت نه‌و به‌شه‌که به‌ره‌و ئیراق ده‌چوون و ناسیاوتری بوون، زۆریان بۆ هینا. ناچار نیگای له خۆراوا و ریزه‌ چیاکان هه‌لکه‌ند و نارام هه‌ستایه سه‌ر پی: «له یه‌ک داناپرپین. له‌گه‌ل ئیوه ده‌م».

نه‌وه زیاتر له‌وه‌ی برپار بی پیتل بوون بوو. ههر نه‌و شه‌وه مالا‌وا‌ییان له ده‌سته‌که‌ی تر کرد و لینیان جودا بوونه‌وه. بۆ به‌یانیدا له‌کاروانه‌ سه‌دان که‌سییه‌که‌یان ههر ده‌پانزه‌ تهنه‌نگچی کورد و هه‌شت نۆ ته‌فسه‌ری فارس ما‌بوون. یه‌کیان پیتش له ریکه‌وتن کۆی

کردنه ووه و بۆ وره پښ به خشین یان وره لږ وهرگرتنیان گوتی: «به دلنیا بییه ووه حوکمه تی مه لیک کاری پیمان نابښ».

لاس دلې به قسه کانی نه دا. به للام بیستی که داویان لږ دهکا له ژیانی تازه بیان و له غه ربایه تی وهک دهسته برابرهک ناگایان له یه کتر بښ. نهو پرپار و به لښنه به لایه ووه نه ودهنده مندالانه و گه وچانه بوو که پښکه نینې پښ دهات.

قورسایې دهستی که له سهر شانی وه خوږی هیتایه ووه و سهری پښ هه لبرې. دایه گولښ به ژورور سهریه ووه بوو. دهستی له سهر شانی لابرده و به لاروومهت و لاملیدا هینا. موچرکه یه که له گیانی لاس گه را و پښ و خولیکې نارامی به له شی دا. دایه گولښ ههستی پښ کرد. سهری به سنگی خوږه ووه نووساند و روومه تی له کلاو و میزه ره که ی هه لسوو:

- «کورې بښ تاوانه کهم».

هه ردوکیان له پرېمه ی گریانیان دا.

«کورې بښ تاوانه کهم» نه ودهنده نرم به گوښیدا ده پچرپاند که هیواش نه یده بیست. هیوا به و لاه تر له ناو دالانه که راوه ستابوو سهری ده کرد. لاس له باوه شی دایه گوښیدا له شی به دهم هه نیسکه ووه ده له رایه ووه.

«کورې بښ تاوانه کهم» لاه ودهنده په یتا په یتا که ی دایه گولښ، هه جاره و به رزتر له که ره تی پیشوو، خاموښی و بیده نگې سهره تاي حه و ته مین شوی گه رانه ووه ی لاسی ده شکاند.

- «کورې بښ تاوانه کهم.. کورې بښ تاوانه کهم.. کورې بښ تاوانه کهم...»

هیوا رهنگه له ترسی نه ووه له بېر دایکی چوو بیتته ووه، لیبان چوه پیش و له یه که جودای کردنه ووه. نه و شوه دهبوو یه کهم شوی گه رانه ووه ی لاس بښ به للام دواهم شوه بوو.

- «له نیمه شو زیاتر لږه نامینه ووه». لاس به شپوه یه که نه ووه یه دایه گولښی گوت، له ووه ده چوو له پیش گه رانه ووه یه ووه پرپاری دابښ زیاتر له حه و توویه که نه مینیتته ووه.

دایه گولښ هیتستا کولې گریانی خا و نه بوو بووه. بښ نه ووه له قسه که ی داچله کښ گوتی:

- «بۆ کوږی ده رږی؟»

لاس خه ریک بوو بلښ: «هه ر شوښیک جگه لږه» به للام گوتی: «نازانم».

دایه گولښ نه ووه لاهمه ی به لاهه سهر نه بوو؛ به و حاله ش گوتی: «چون نازانی؟»

لاس به سهر سوورمانه ووه گوتی: «بۆ ده بښ حه تمه ن بزانه؟»

به درې ژایې نه و شوه بېری له وه لاهمه پرسیاره که ی خوږی کرده ووه. هه رگیز بېری له بۆ کوږی چوون نه کردې بووه. گرېنگ پرپاره که بوو که دابووی. دهبوو پرپاره. لږه هیچ کارېکی نه مابوو. رهنگه له هیچ شوښیک کاری نه مابښ و چاره نووسی له ئیستاهه کوږتایی هاتېښ؛ که واته دهبوو ژیانیشی کوږتایی پښ بښ. مهرگ! ههستی به نزیکه یه تیبه کی سهر له گه ل مردندا ده کرد. مهرگ هه همیشه ترسناک بوو، به للام نه مجاره ترسیکی شیرین. وهک ترسی ژوانگه. ترسی بینینی دلدار.

مهرگ پښی نامۆ نه بوو. هاورپښی پانزه ساله ی بوو. له شوی شارسو تانه ووه ناسیبووی. له هه موو شه ره کاند، له رږی هه ره سه که دا و هه موو نه و رږانه ی پیش گه یشتن به سلیمانی له گه لیدابوو. ته نیا له ووی بۆ ماوه یه کی کهم لږی جودا بوو بووه. پښی ابوو له پشت وار شه ی شاروه به جښی هیتستوه و خوږی لږ شاروږته ووه. به للام له رږی گیرانه که یه ووه دیبو یه ووه. له و رږه ووه که نه فسه ره ئیراقیبه که که له پچه ی کردبوو، گوتبووی: «کورې باش حه ق نه بوو لږه ش تی هه لچیتته ووه. ئیستا پښت خوږه کامان بتکوژین، نیمه یان پولیسی ئیران؟»

له و رږه ووه شان به شانی ژیا بوو. له ژوو ریکدا له پالښیه ووه دانیشتبوو چاوی له کونی ناسمان له پشت شه ش میلله ی ژهنگ گرتوه ووه، پرېبوو. له پالیدا خه و تبوو، خه وونی دیبوو، به ناگا بوو بووه و بېری کردې بووه. به للام له هه موو نه و ماوه دوور و درېږه دا به قه دهر ئیستا ههستی به نزیکه یه تی له گه لیدانه کردبوو. مهرگ...

به یانی پیش نه ووه ریکه وږی به دایه گولښی گوت: «ده رږم بږم».

دایه گولښ پیش نه ووه قسه ش ده گریا. لاس بېری کرده ووه. لږه پانزه سال له مه و پیش مردبوو. گوتی: «بۆ نه ووه پښت ده لښم که ئیتر چاوه پروان نه بی».

به روخسارییه وه نه دی. پیتم وابوو خه ریکه خوو به خه مه که ی ده گری. بی نه وه پرسیاره که ییم بیستی به خو شیبیه وه گوتم: «باو کم گه راوه ته وه...» .

له پیش گه رانه وه یه وه چاوه پروانی بووم. چهند روژتیک بوو زیاتر له هه میسه بیرم لی ده کرده وه. رهنکه به هژی قسه که ی دایه گولتیه بووی که گوتبووی: «کورم یادگار! خه ونم به باو کته وه دیوه» .

به خو شحالییه که وه گوتی که پیتم وابوو ده لی: «کورم یادگار! باو کت گه راوه ته وه» .

نه گه راستگو بووما یه ده بوو شان هه لته کتیم و بلیم: «به من چی دایه گولتی» .

به لام له بهر دلی نه و گوتم: «چ خه ونی دایه گولتی؟»

خه ونه که ی بونه گتیرامه وه. له بیرری نه ما بوو. به لام گوتی: «چاوه پروانم بهم زووانه بگه ریته وه» .

پیشتر قسه ی وام لی نه بیستیوو؛ بویه به عه جایا تیبیه وه گوتم: «بگه ریته وه؟»

دایه گولتی له سهر قسه که ی نه رویشت. منیش هیچی ترم نه پرسی. ته نانه تاشه و کاتی چونه نیو جی بیرم لی نه کرده وه. به لام له گه ل کوژاندنه وه ی چراکه و سپاردنی له ش و میشکم به تاریکییه که، بیرری باو کم که و قه وه. بیرده و ریبیه کی وام له خوی نه بوو. ته نیا بیرم له ناوه که ی ده کرده وه؛ «لاس» . نه ونده سووک به سهر زمانما ده هات که په ییتا په ییتا ده مگوتنه وه: «لاس... لاس... لاس...» .

رهنکه به رز گوتبووم بویه داچله کیم. نه کا دایکم و مامه فهرخه له ژووری خو بانه وه گوتیان لی بووی؟ «لاس...» .

«س» که نه ونده تیژ بوو دیواره کانی ده بری. وه ک «س» بیسمیلا که به مندالی کاتی ره تیبون له شوینی تاریک ده یانگوت و ههر نه وتا قه پیته ده بیسترا. هزم کرد جارتیکی تریش بیلیمه وه. «لاس» دیسانه وه «لاس... لاس... لاس»

بو ناو جی کایه یه کی ناخوش نه بوو. که واته «لاس... لاس... لاس...» .

نه ونده به رز ده مگوت که دلنیا بووم ده بیستن. چاوه پروانی نه وه نه بووم به کیان ده رکه ی ژووره که م بکاته وه و بلتی «نه وه لاس، لاسی چیته» . دلنیا بووم نه گه ر تا به یانیش پر به قورگم هاوار بکه م لاس، دایکم و مامه فهرخه ده نگم نادهن؛ به لکو له سووچیکی ژووره که یان هه لده ترووشکتین و به ههر دوو ده ست گوتی خو بان ده گرن و چاو له بهر پییی خو بان ده برن. نازنم بو پیتم وابوو نیستاش وایان کرده وه؟ ده تگوت چاوم لیبانه. به زه ییم

ههشت

حهوت شهو و روژ بوو باو کم گه را بووه و من هیشتا نه مدیوو. نه وه ی راستی بی له و ماوه دا به بی هۆ خۆم له بینین و ناسینه وه ی دزیوو. نه م به یانییه که له خه وه ستام و وه ک هه موو به یانییه کی تر په رده ی ژووره که م لا دا، خه یالیک که ده تگوت له گه ل گزنگی کز و لاوازی خو ره که هه لیکوتا وه ته ژووره که م، په نجه ی له میشکم گیر کرد: «ده بی ههر ئیستا برۆم و بیبیم» . به پیچه وانه ی روژانی پیشوو هیچ بیریک بو پاشگه ز بوونه وه له بریاره که م، به میشکما تینه په ری. له کاتیکا دیه نی دره خته شان کزه که ی حه وشه روانیمی قوستبووه، خه یاله که سهرت پای میشک و نه ندیشه می داگیر کرد. به گران و ته نیا به ئومیدی دیتی باو کم له بهر په نجه ره که هه لکه ندرام. گورجی جل و بهرگم له بهر کرد و وه ک هه میسه له حاست ئاوینه که راوه ستام. ده مم بو زه رده خه نه یه ک کرده وه. نه وسا له بهر خو مه وه گوتم: «به خیر بیبته وه باب» . هیچ که س له و دیو ئاوینه که وه وه لامی نه دامه وه و باوه شی بو نه گرتنه وه. به هه مان زه رده خه نه وه دریژم دایه: «بمور زووتر نه هاتم» . ته قه ی ده رکه روی له ئاوینه که پی وهرگتیرام. هیرۆ له ناو ده رکه که دا بوو. به پیچه وانه ی روژانی پیش نه و بیده نگیه قورسه ی ناو مال، کز و لاره مل به ترس و شه رمه وه گوتی: «دایکم ده لی دره نگه بو قوتا بخانه» .

رهنکه ههر له بهر نه وه ی ترسه که ییم لی تاران دیب چوممه پیش دانه ویمه وه و ماچم کرد. نه وسا نیگام له چاوه چکۆله کانی بری و گوتم: «واهاتم» .

له پیش هیرۆ له ژووره که م چوممه دهر. مامه فهرخه وه ک شه ش به یانی له مه و پیش له سهر جیگه که ی - که هیشتا هه لته گیرابوو - دانیشتیوو له خورینی جگه ره ی ده کیشا. به یانی باشم لی کرد و بی نه وه سهر هه لپری وه لامی دامه وه. نه متوانی بو جارتیکی تریش بیر له حال و روژی نه که مه وه و به زه ییم پییدا نه یه ت. ده رکه ی هۆله که م کرده وه و به ره و حه وشه چوم. پیش نه وه له حه وشه بچمه دهر دنگی دایکم رایوه ستاندم: «بو کوی یادگار؟»

ئاورم لی دایه وه. له ئان و ساتی لی روانییدا ته نگه تاوی و سهرسامی روژانی پیشوووم

پییاندا هات و وازم له گوتن هیتنا. به لّام له دلّی خۆما ههر ده مگوته وه. له گه لّ گوتنه وه ویدا بیرم بۆ قسه کانی دایه گولیش ده چوو. ئەو قسانه که له ساله ها له وه پیشه وه تا ئیمسالیش بۆی گێرا بوومه وه. بیرم له خاله نایه ریک ده کرده وه که باوکم به مندالی خۆشی و بستبوو. بیرم له به یته کانی ده کرده وه که دایه گولّی پچر پچر له بیری مابوون و بۆی گێرا بوومه وه. بیرم له وسو تاغا ده کرده وه که من نه مدیبوو؛ یان نه گهر دیبوشم له بیرم نه مابوو. نه گهر له بیریشم مابوو بۆم گرینگ نه بوو. بۆیه بیره که شی زوو له میشکمدان ون ده بوو. بیرم له دایکم ده کرده وه. له مامه فه رخه و ژیا نی پر له چه رمه سه ریان. که هه موو که سه پیتی وابوو من به بیر لیکردنه وه ی خه م بار ده بم. به لّام من نه خه مم به ژیا نی و رابردوویانه وه ده خوارد و نه پیتی شه رمه زار ده بووم. پیم وابوو هیچ پیتوه ندیبه کی به من وه نییه. ره نگه پیتوه ندیشی بوو یی، به لّام من پیم وابوو نییه تی. ته نانه ت پیم وابوو رابردوویان پیتوه ندی به خۆشیانه وه نییه. پیم وابوو هه رکه سه خاوه نی ئیستایه تی. هه ر نه وه ندی و هیچی تر. له هه موویان زیاتر بیرم له هیوا ده کرده وه. له ئیستا و رابردو و ئایه ندی، که هه ر سیا نیان هه ر ئیستا بوو. له هه موویان زیاتر به زه بییم به وا ده هات. نه له بهر نه وه له هه موویان زیاتر خۆش بوو، له بهر نه وه له هه موویان زیاتر پیتو یستی به به زه بی بوو. چونکا تینه ده گه یشت که پیتو یستی به به زه بییه. نه وه شه وه به یادی هیوا وه خه وم لی که وت.

به لّام بۆ به یانیدا دیسان بیری باوکم که وتمه وه. که له قوتابخانه ش گه رامه وه، دایکم یه که وری گوتی: «چییه ئیمرۆ زۆر له بیر و خه یالاتدای. هیچ ناگات له ده ره وه ی خۆت نیه.»

خه ریک بوو بلّیم له بیری باوکمدام، به لّام نه مگوت. ده مزانی نه گهر باسی باوکم بکه م، دایکم وه ک هه والّیکی ترسناکی بیستی، دادچه له کتی. نه وسو دوا که میک لیرامان سه ری داده خا و ده چیته ژوور پکی تر. که مندال بووم و باسم ده کرد، وای ده کرد. له ژووره که ی تریش ده گریا. منیش ده چووم و له به رامبه ری داده نیشتیم و به خه مه وه لیم ده پرسی: «بۆ باوکم ده گری؟»

نه ویش دوا نه وه ی تیر گریان ده بوو، ده یگوت: «بۆ خۆم ده گریم.»

من نه مده زانی بۆ کاتی باسی باوکم ده که م، نه و بۆ خۆی ده گری. که مامه فه رخه ده گه رایه وه لیم ده پرسی: «بۆ هه ر کاتی باسی باوکم ده که م، دایکم بۆ خۆی ده گری؟»

مامه فه رخه تووره ده بوو ده یگوت: «که واته باسی مه که.» به لّام زوو خا و ده بووه و ده ستی به سه ر و قژمدا ده هیتنا و ده یگوت:

- «کوپی باش دایکی ناگره نی.»

منیش سه رم بۆ ده له قاندا. به لّام دایکم به تووره یییه وه، وه ها که تازه بیری تووره بوونه که ی مامه فه رخه که وتبیته وه، رووی لی ده کرد و ده یگوت: «بۆ لیتی تووره بووی؟»

مامه فه رخه ش وازی له لاواندنه وه م ده هیتنا و ده یگوت: «نه و پیریزنه فیری نه کا.»

نه وسو به هه ره شه وه به منی ده گوت: «حه ق نییه سه ر به مالیدا بکه ی.»

دایکم ده یگوت: «نابنی ری مالی دایکتی لی بکه ی.»

مامه فه رخه ده یگوت: «نه و ده یه وی وای بار بیتی نه هیتلی ئیمه ئاسوده بژین.»

دایکم ده یگوت: «ئیمه هه رگیز ناتوانین ئاسوده بژین.»

نه وسو لیتان ده بوو به شه رو مامه فه رخه ده چوو ئاره قی ده خواره وه. دایکیشم که به رواله ت له سه ر من هه لقرابوو لیم تووره ده بوو ده یگوت: «ئیمرۆ چی تری بۆ باس کردووی؟»

من هه رگیز نه مده گوت دایه گولّی به خراپه باسی نه وان ناکا، گه ر چی به خراپه باسی نه کردبوون. نه سلنه که م جار باسی ده کردن. که من ده چووم، له گه لّ هیوادا کایه م ده کرد. دوا نه وه ش باسی ده رس و قوتابخانه مان ده کرد. باسی ها ورپکانم، ماموستاکان، باسی نه و نمرانه که وه رم ده گرت. باسی نه وه کتی له من زیره کتر بوو؟ بۆ زیره کتر بوو؟ هیچ هه والّیک به قه ده ر نه وه که ده مگوت من زیره کترین قوتابیم، دایه گولّی خۆش حال نه ده کرد.

سه رم داخستبوو به کۆلانه کاندا ده رۆیشتیم. ناگام له ده ره وه ی خۆم نه بوو. ته نانه ت هه ستم به که زه ی سه رماکه ش نه ده کرد. هیچ شتیک سه رنجی رانه ده کیشام. ته نیا له بیری نه وه دا بووم دایه گولّی چۆن پیاو یکم نیشان دده ا و ده لّی: «کورم یادگار! نه مه باو کته گه راره ته وه.»

یه که م رۆژ له قوتابخانه بیستم باوکم گه راره ته وه. ها ورپیه که م له کاتی کدا ده یویست تی بکه م نایه وی قوتابییه کانی تر بییستان، به شتیه ی پرسیا ریک به گوتمدا چرپاندى: «راسته ده لّین باوکت زیندوو و گه راره ته وه؟»

له پيشندا تينه گه ياشتم. كه دو پاتى كرده وه ماوه يه ك رامام. نه مده زانى ده بى چى بلېم. راسته يان نا؟ به وه دا كه هه وتوويه ك بوو بېرم لى ده كرده وه، ده مزانى راسته. به لام كه و چوڼ هاتوته وه؟ رهنه كه نه گهر مندال بوومايه پېم و ابوايه به سواري هه وره كان گه راوه ته وه و ده سكيك گولئ شوړانى - كه نه مده زانى چوڼ گولئيكه - هينا وه ته وه.

ئو ده مانه پېم و ابوو روژتېك به يانى يان ده مه و ئيواره، له ناكاو له سوو چيكي ناسمانه وه په له هه وړيكي سپي له شپوهى نه سپ درده كه وئ و بهره و شار ده ناژوئ. نه وسا له سهر ناسمانى شار راده وه ستنى. خه لك ده بيبين له مال و دوو كانه كانيان دپنه دهر و ده ستنى بو هله ده ته كيئن. نه وپش ملي نه سپه كهى شوړ ده كاته وه و بهره و زوى دپته خوار. كه ده گاته مه يدانى ناوه راست شار له نه سپه كهى داده به زئ و خه لك له باوه شى ده گرن. به لام ئيستتا به پرسى يارى هاوړتېكه مدا ده مزانى به دزبوه هاتوه ته وه و وا چاكه كه س به هاتنه وهى نه زانئ. نه گهر مندال بوومايه رهنه گه پېم و ابوايه له ترسى نه وهى پاسه بان بېگرن خوئ ناشكرا ناك. دايه گولئ گوتبووى: «خه لك وهك چاوى خوځيان باوكتيان خوځ ده ويست؛ به لام نه منيه و ژاندارم رقيان لتي بوو».

هاوړتېكه هيتستا چاوه پروانى وه لام بوو. نه مده زانى نه بى چى بلېم. بو نه وه زياتر له سهرى نه روات گوتم: «نه رى راسته».

هاوړتېكه گوتى: «كه واته خوځت دپوته. چاو و دلته روون».

گوتم: «نه رى، نهى چوڼ نه مديوه».

تى ده كوڅام له و خوځ حالتر بم. به لام نه مده توانى. له و بېره دا بووم چوڼ كوټايى به و باسه بېنم، هاوړتېكه پرسى: «چوڼ پياوړتېكه؟ قه دو بالاي، روخسارى؟»

هيچم دهر باره نه ده زانى. به لاي منه وه باوكم ره سميك بوو له سنگ بهره و ژوور، روژتېك له سهر تاقي مالى دايه گولئ و روژتېك به قه دى ديوارى مالى خو مانه وه. روژتېك له ناو مجريبه كهى ژير خان و روژتېك له چه مه دانه كهى دايك مدا. له ههر شوټنيك بوو ده چوومه لاي و به سه عات لتي ورد ده بوومه وه. ده مدواند، بؤى ده خنامه وه و ته نانه ت جارو باريش به سه ريدا ده گريام. به لام نه وه هميشه سهر و سنگي ك بوو كه ره پ له پشت شيشه قايه كه يه وه چاوى تى ده بېرم و به پي كه نين و گريانم هيچ شتيك له روخساريدا نه ده گورا.

نه و روژدهش له قوتابخانه هه رچى بېرم لى كرده وه هيچ شتيك له روخساريدا - كه

به ديوارى ميتشكمه وه هه لوسرا بوو - نه گورا. هه رچى هه ولم دا له سنگ بهره و خواريم نه دى و قه واره نه گرت. نه و روژده نه گهر چى له هه هميشه زياتر بېرم له قه واره نه كرده وه، به لام هه ستم به وه كرد زور به خه مى گه رانه وه و نه گه رانه وه يه وه نيم.

دوا عه سر وهك هه موو روژتېكى تر چوومه وه بو مال. كه دهر كهى هوله كه م كرده وه مامه فخره مه بتيك بوو له پال ديواره كه دا. نه و سهرى بو هه لنه بېرم، به لام دايكم وهك نه وه خوئ له ده ستنى نيگابانه كانى دوزه خ را پسكاند بى، به وه ها ترسيك وه سهرى كردم كه ناچار، بى سه لام و ئيواره باش بهره و ژووره كهى خوځ هه لاتم.

هيچ شتيك به قه دهر نه وه ناخوځ نه بوو هه زار بابته بو بېر ليكردنه ودم بوو. به لام من بېرم له هيچ شتيك نه ده كرده وه. نه مده زانى بېر له چى بكه مه وه. رووداويكي تازه و تاييه ت له ژيانى خوځ و بنه ماله كه ماندا رووى دابوو. دايكم، مامه فخره، باوكم، دايه گولئ، هيرؤ و ته نانه ت رهنه گه هيواش، ههر كامه به جيا و هه موويان و پراى يهك ده سته و يه خهى نه و رووداوه بوون. له و ناوه دا ته نيا من نه مده توانى بېرى لى بكه مه وه. بېره كانم بو رتيكويك نه ده كرا. باوكم دوا پانزه سال مردن، زيندو بوو بوو و گه رابووه. دهى؟ چى ده قه وما؟ ده يان وه لام بو نه و پرسى ياره بوو، به لام من ههر له خوځه پېم و ابوو هيچ ناقه ومى. بو پېم و ابوو!؟ رهنه گه له بهر نه وه له ناخه وه حه زم كرد بى هيچ نه قه ومى؛ يان له بهر نه وه نزيكه و ئيمتحن بوو، ده بوو خو بو كونكور تاماده بكه م و حه زم نه ده كرد بكه ومه بارودوخي كه وه له دهر سه كانم دوا بكه وم. ئيستتا ده زانم بېر كردنه وه يه كي مندالانه بووه. خودى گه رانه وه كه بو من رووداويك بوو. باوكم گه رابووه. باوك... باوك... باوك... نه و شوه كايه م به و وشه يه كرد. باوك... باوك... باوك... نه و وشه هيچ هه ستيكى له ناخدا نه ده وروژانند. رهنه گه له بهر نه وه زور كه م هه ستم به بى باوكى كرد بى.

مامه فخره ته نانه ت پيش له وه دايكيشم ماره بكا، به قه دهر باوكي ك خوځى ويستبووم. به لام نا؛ نه و شوه نه گهر چى به زه بيم پييدا ده هات، نه مده توانى رقيشم لتي نه بى. زور بېره وهرى ناخوځ كه به هوئ ده ست درتريبه كهى نه و بو دايكم و ماره كردنى بووم، ليم ده ژيا يه وه. نه گه رچى نه و بېره وهرى بيانه ش به شتيك له ژيانم بوون. خه لكى ترپش بېره وهرى ناخوشيان، ته نانه ت له باوكيشيان هه يه. هه رچى بېرم له مامه فخره ده كرده وه، روا له تى ئيواره يم ده هاته بهر چاو. مه يتيكي داماو كه ههر دوو نه ژنوئى له باوه شى گرتبوو سهرى به كوڅيدا شوړ كرد بووه. نه و ديمه نه رقى دهر وونى خاو ده كرده وه. ده مزانى له دوزه خى چ تاوانيكدا ده سووتى.

بیده‌نگییه‌کی سه‌یر زال بوو. به‌لام من پیتم خو‌ش بوو گوتم له‌ده‌نگی دایکم و مامه‌ فخره‌ بی. پیتم خو‌ش بوو بزاتم چی ده‌لین. چهند جار گوتم له‌ده‌رکه‌که‌ نریک خسته‌وه، که‌چی هیچم نه‌بیست. ده‌تگوت من ته‌نیا مرؤقی زیندووی نه‌و مالهم. ته‌نانه‌ت پیتم و ابوو ته‌نیا مرؤقی زیندووی بنه‌ماله‌که‌شم. نه‌گهر چی منیش بیده‌نگ بووم و نه‌گهر که‌سیک گوئی بوژووره‌که‌ی منیش هه‌ل‌خستایه، هیچی نه‌ده‌بیست.

نه‌و شه‌وه بی شیو سه‌رم نایه‌وه. به‌یانی هه‌ستم به‌خه‌میکی قورس کرد. له‌وه ده‌چوو خه‌ونی ناخو‌شم دیبی و له‌بیرم نه‌مابی. به‌وه‌رزیبه‌وه جله‌کانم له‌به‌ر کرد و چوومه‌ دهر.

دایکم له‌هۆله‌که‌ له‌به‌ر ناوینه‌دا بوو. ناوریکی کوتوپری لی دامه‌وه پیتم نه‌وه روخساری زهرده‌ل‌گه‌راوی سه‌رنجم راکیشی، سرکه‌ییبه‌کی ره‌ش که‌ سه‌ری پی جهر دابوو نیگای قوستمه‌وه. وه‌ک هه‌موو به‌یانیه‌کی تر به‌یانی باشم لی کرد. له‌بری وه‌لام به‌دوور و دریتی سه‌یری کرد. له‌وه ده‌چوو باوکی دیبی.

نه‌وه‌نده‌ خه‌مبار بووم تا‌قه‌تی دواندیم نه‌بوو، بۆیه‌ نیگام لی دزیبه‌وه و به‌ئارامی له‌ په‌نایه‌وه ره‌ت بووم. مامه‌ فخره‌ له‌حه‌وشه‌ لای باخچه‌ بچوکه‌که‌ راوه‌ستا‌بوو. به‌هه‌مان ئارامیه‌وه به‌یانی باشم له‌ویش کرد. بی نه‌وه دا‌چله‌کی و وه‌ک دایکم بتاسی، وه‌لامی دامه‌وه. له‌و کاته‌دا پیتم و ابوو به‌م زوانه‌ ده‌مری. ده‌رکه‌ی هه‌وشه‌م کرده‌وه و چوومه‌ دهر. له‌کاتی‌که‌دا له‌کۆلانه‌که‌وه راده‌بووردم، به‌خه‌یال چوومه‌ سه‌ر گوپه‌که‌ی و گریام ره‌نگه‌ نه‌و خه‌یاله‌م به‌دل نه‌بووی بۆیه‌ و ازم لی هیناو که‌وتمه‌ بی‌ری داها‌تووه‌وه. داها‌توویه‌ک که‌ له‌دانش‌گاوه‌ بو سه‌ردانی مال‌ه‌وه‌ ها‌تیه‌تمه‌وه و ئیواره‌یه‌ک له‌حه‌وشه‌ به‌مامه‌ فخره‌م گوئی: - «مامه‌ بزانه‌ که‌ جاریک له‌سه‌ر گوپی تو‌ش گریام».

مامه‌ فخره‌ که‌ ره‌نگه‌ نه‌وکاته‌ ژور پی‌ر بووی، به‌ده‌م ناخه‌که‌وه‌ بلتی: «له‌سه‌ر گوپی هه‌موومان ده‌گری».

نه‌وسا من تیی گه‌یه‌نم که‌ مه‌به‌ستم بی‌ر و خه‌یالی نه‌م رۆژه‌ بووه. نه‌ویش له‌ شه‌رمی نه‌وه که‌ بو نه‌مردووه‌ سه‌ری شوپ‌کاته‌وه‌ بلتی: «هه‌رگیز پیتم وانه‌بوو دوا نه‌و رۆژانه‌ش ژیان به‌به‌ریه‌وه‌ ده‌می».

به‌لام من ده‌مزان‌ی ژیان زوری به‌به‌روه‌ ماوه. نه‌وه‌ی له‌ هه‌موو شتی‌ک زی‌تر نا‌زاری ده‌دام، بینین یان نه‌بینینی باو‌کم بوو. پیتم و ابوو نه‌و هه‌نگاوه‌ ئارام و به‌کاوه‌ خو‌یانم به‌ره‌و مال‌ی دایه‌گوئی‌م ده‌بن. کاتی‌ک بی‌ری نه‌وه که‌وتمه‌وه که‌زانی به‌نیازی چوون بو قوتا‌بخانه

نه‌ها‌توومه‌ته‌ دهر. کتیبه‌کانم نه‌هینابوون. ره‌نگه‌ له‌ بی‌رم چووی‌تن. دایکم و مامه‌ فخره‌ش بی‌ریان نه‌هینابوومه‌وه. که‌ واته‌ نه‌وانیش پی‌یان و ابووه بو دیده‌نی باو‌کم ده‌چم. به‌لام من پی‌شتر بی‌رم له‌ چوون نه‌کردبووه و بی‌ی‌ارم نه‌دا‌بوو. چی بوو یان کی بوو به‌ره‌و نه‌وی پالی پی‌وه‌ ده‌نام؟ هه‌ستی‌کی نامۆ یان ره‌وتی ئاسایی چاره‌نووس؟ له‌و کاته‌دا له‌ هه‌میشه‌ که‌متر حه‌زم له‌ دی‌تنی باو‌کم ده‌کرد. هین‌شتا ده‌رفه‌تی نه‌وه‌م بوو خو‌م بو نه‌و هه‌سته‌ سه‌ره‌نش‌ت بکه‌م: «داوه‌شی‌ی! باو‌کت دوا پانزه‌ سال‌ مر‌دن و دووری ژیاوه‌ته‌وه و گه‌راوه‌ته‌وه، چۆن ناب‌ی به‌ره‌و پی‌ری بچی؟» سوور ده‌مزان‌ی نه‌وه‌قه‌سه‌ی دل‌م نیبه، بۆیه‌ می‌شکی دا‌گیر نه‌کردم. ده‌روازه‌ی مال‌ی دایه‌ گوئی رای‌ه‌ستا‌ندم. هه‌ستی‌ک وه‌ک ترس هه‌لی‌کوتا‌یه‌ سه‌ر دل‌م پی‌شتر نه‌و هه‌سته‌ کاتی‌ به‌ری‌نگی ده‌گرت‌م که‌ ده‌بوو سه‌ر به‌مال‌ یان شو‌تی‌کی نامۆ‌دا بکه‌م. بی‌رم که‌وته‌وه، نه‌و ده‌مانه‌ زی‌تر له‌ شه‌رما ده‌ترسام. له‌را‌ده‌ به‌ده‌ر شه‌رم‌تۆک بووم و له‌ شو‌تی‌کی نامۆ یان لای که‌سانی نه‌ناسیا و جی‌گه‌م نه‌ده‌بووه. به‌لام ئی‌ستا له‌به‌ر ده‌رکه‌ی مال‌ی دایه‌ گوئی‌دا بووم و که‌سانی نه‌و دیو ده‌رکه‌که‌ش ناسیا‌وترین و نری‌کترین که‌سه‌کانم بوون. ئایا نه‌و ترسه‌ به‌هۆی باو‌کمه‌وه‌ بوو؟ له‌و حاله‌ته‌ تا‌یبه‌ته‌ که‌ ده‌بوو به‌کتر بناسینه‌وه و باوه‌ش به‌یه‌ک‌دا بکه‌ین و به‌سه‌ر یه‌ک‌دا بگرین، ده‌ترسام.

یه‌که‌م به‌یانیش تا به‌ر ده‌روازه‌که‌ چووبووم و هه‌ر به‌و شی‌وه‌ ده‌ستم بو کوتانی به‌رز کردبووه، به‌لام هه‌مان ترس ده‌ستی پی‌ کیشابوومه‌وه. خو‌زگه‌م خوا‌ستبوو که‌ نه‌به‌و کوتوپری‌به، به‌ل‌کو ئارام و ورده‌ ورده‌ به‌کترمان بگرتایه‌وه. ره‌نگه‌ به‌و ئومیده‌ سه‌یره‌وه پشت‌م له‌ ده‌روازه‌که‌ کردی‌ و ده‌م له‌ سه‌ر پشت‌ هه‌لا‌تی‌تم.

نه‌و رۆژه‌ نه‌چووم بو قوتا‌بخانه. نیازی چوونه‌وه‌ مال‌یشم نه‌بوو. ده‌مویست به‌ته‌نیا بم. له‌کو‌ی؟ بۆم گرینگ نه‌بوو. به‌کۆلانه‌کان‌دا بسوور‌تیه‌وه، به‌شه‌قامه‌کان‌دا بی‌م و بچم یان له‌ شار و ده‌رکه‌وم؟ پی‌تم و ابوو پی‌ویسته‌ به‌دری‌ژایی نه‌و رۆژه‌ بی‌ر بکه‌مه‌وه له‌ باو‌کم و رۆیش‌تن و گه‌رانه‌وه‌ی، له‌ مامه‌ فخره‌ و دایکم. له‌ دایه‌ گوئی و هیوا؛ بی‌ر له‌ خو‌م بکه‌مه‌وه. له‌وه‌ی که‌ ده‌بوو بچم بو‌لای باو‌کم یان نا؟ تا سه‌ر شه‌قامه‌که‌ هه‌لا‌ت‌بووم له‌وی راوه‌ستا‌م و پشوویه‌کم دا. هه‌ر دوو ده‌ستم له‌ گیرفانی پانتۆله‌که‌م ناخنی. ناو بازار نه‌وه‌نده‌ قه‌ره‌بال‌غ نه‌بوو قووت‌م بدا. ئارام به‌گوئی جو‌گه‌له‌ی پی‌اده‌رۆکان‌دا هه‌نگاوم نا. نه‌مه‌دزانی بو یه‌که‌یه‌که‌ ریی‌واره‌کان و ته‌نانه‌ت دوو‌کان‌داره‌کانیش سه‌رنجم ده‌قۆزنه‌وه. هیچ روومه‌تی‌کم نه‌ده‌بوارد. ده‌تگوت له‌ شو‌تن که‌سی‌کی تا‌یبه‌ت ده‌گه‌ریم. به‌لام له‌را‌ستیدا له‌ که‌س نه‌ده‌گه‌رام. خو‌م له‌

بیر و خه یالات ددهزیه وه. بۆ دهر بازبویون لهو حاله ته، خۆم به کۆلانیکیدا کرد. ئەوی باشتربین شوتین بۆ ببیر کردنه وه بوو. له کوپوه دهست پێ بکه م؟ ببیره کانم له بهر هه لدههاتن. دهبوو شوتیبیان کهوم. ئەوه تاقه هۆی خۆدزبنه وه له مال و قوتابخانه بوو. شوتیبیان کهوتم. له کۆلانیکیه وه بۆ کۆلانیکی تر. باوکم پانزه سال له مه وه بهر مردبوو. ئەو ده مانه من سی یان چوار سالانه بووم. هه ره ته مندالی و بی عه قلی. ئەوهی لهو ده مانه له بیرم مابوو تهقه ته قی دوو کیسه ل بوو که خۆیان به یه کتردا ده په لۆسی. نازانم ئەوه ببیره وه ری کهی و کوئ بوو. تا ساله ها پێم وابوو سه یری شه ری دوو کیسه لم کردوه؛ له وه دوا بیستم «کیسه ل ئەشقبازی و رابواردنی خۆی پێ ناشاردریته وه». بیرم کردوه ئەو قسه م کهی و له کوئ بیستوه؟ ره نگه ئەو ساله که مامه فه رخه دایکم ماره کرد.

یه که م سالی قوتابخانه م بوو. عه سریک له بهر دره کی قوتابخانه تووشی مامه فه رخه بووم و به خۆشیییه وه گوتم: «نره ی بیستم گرتوه».

مافه فه رخه دهستی به سه رمدا هیناو گوتی: «هاتووم به یه که وه بچینه ماله وه».

رۆبشتین بۆ مالبیک که مالی دایه گوئی نه بوو. ده مزانی دایه گوئی ده ری کردووین، پێشتر گوتبوی ده بی له م ماله برۆن. گریام و گوتم: «ده چم بۆ مالی دایه گوئی، ده چم بۆ لای هیوا».

مامه فه رخه گوتی: «ئمشه و لیره ده بین و به یانی ده چینه وه بۆ لای هیوا».

دایکم که من پێم وابوو ئەویش بۆ مالی دایه گوئی ده گری، به تووره بییه وه به مامه فه رخه ی گوتم: «پێویست ناکا ببخه له تینین». ئەوسا به منی گوتم: «ئیتر هه رگیز نای سهر به مالی دایه گوئیدا بکه ی».

به للام دوا چهند رۆژ له کاتیکیدا ئیتر نه ده گریا، به چریه پیتی گوتم: «له و رۆژه وه نه چووی بۆ ئەوی؟»

هه موو رۆژیک دوا گه رانه وه له قوتابخانه به سه ر پێوه سه ری ئەویم دابوو، به للام گوتم: «ئهی تۆ نه تگوت نابێ سه ر به مالیاندا بکه م؟»

دایکم گوتی: «ئه گه ر پیت خۆش بوو جارو بار بچۆ». ئەوسا دیسان گریایه وه و گوتی: «ئه گه ر له ئیمه ی پرسی بلتی تاسه ت ده که ن و بۆت ده گرین».

دایه گوئی گوتی: «با بۆ خۆیان بگرین».

دلنیا بووم ئیستا دایکم و مامه فه رخه ده گرین. به للام نه مده زانی دایه گوئی و باوکیشم

ده گرین یان نا. ره نگه ئەوان له خۆشییا بگرین. له خۆشی ئەوه دوا پانزه سال چاویان به یه کتر که وتۆته وه.

کۆلانه و کۆلان گه بشتبوومه دهره وه ی شار. هه تاو بهرز بوو پۆوه. کزه ی سه رماکه نه مابوو. ره نگه تا ئەو کاته له سه رما بیرم له هه یج نه کردیته وه، بۆیه ئەوه م پێ خۆش بوو گوتم له شوتیک دانیشم و به شپوه یه کی ریک و پیک ببیره که مه وه. خۆم گه یانده ریزه دره ختیک به داوینی ئاره باوه.

پێشتر له گه ل دایکم و مامه فه رخه هاتبووم. له بیرم بوو مامه فه رخه ده یگوت: «به هاران بۆ دهرس خویندن ده هاته ئیره و به ژیر سیبه ری ئەو ریزه داره دا ده هاتم و ده چووم و دهرسم ده خویند».

دایکم ده یگوت: «دهرست ده خویند یان ده تخوارد وه؟»

مامه فه رخه ده یگوت: «خواردیته شه وه به خۆشی تۆه خواردوو مه ته وه».

ئەو سالانه پێم وابوو دایکم و مامه فه رخه یه کترین زۆر خۆش ده وی. له وه دوا زانییم که خویان به یه ک گرتوه. له و کاته وه به زه ییم پێیاندا ده هات.

سه یری سه عاته که ی دهستم کرد. له بهر دره که ی مالی دایه گوئیوه تانیستا سه عاتیک تینه په ریوو. به للام من تاقه تی ته نیاییم نه مابوو. ئەو دان پێدانانه زیاتر وه رزی کردم. هه ستام و چهند جار به قه راغ دره خته کانداهات و چووم کرد. ئەگه ر به م شپوه دهرس خویندرابی، که واته ده بوو بیروش بکردریته وه. له خۆم پرسی، ببیر له چی بکه مه وه؟ خۆم وه للام دایه وه، بچم بۆ لای باوکم یان نا؟

تهق... تهق... تهق...

تهقه ی دهر وازه که دایچه کاندم، ئەوه من بووم دهر که م کوتابوو، گویم له ته پ و کوتی دلێ خۆم بوو. بۆ نه یانده کرده وه؟ ببیرم کرده وه، به دلنیا ییه وه باوکم نه ده هات بیکاته وه. دایه گوئیش نه ده هات. هیوا به خنه خن ده هات. ده بوو ئیستا له سه ر بانیره بی. هاته سه ر پلیکانه کان. ئەوه یه ک... دوو... سی... چوار... دیسان کوتامه وه. ئاوا گورجتر ده بزوا. گویم له خشه ی پێیه ک بوو. خشه ی پێی دایه گوئی. گوتی: «کییه؟» گوتم: «منم، یادگار».

گوتی: «تۆی کویم؟ وهره ژوور».

ئەوسا پێشم خست و شوتینی کهوتم. هه نگاوه به کاوه خۆکانی نارامیان لی بریبووم. له و کاته دا ببیرم له وه ده کرده وه بۆ له روخساریدا هه یج خۆشی و شادییه کم نه دی؟ ته نانه ت له وه

دهچو گرایی. چاوی سوور بوو. پیتشر پیم و ابوو به درئیایی ئه و هفته یه شاد بووه و له خوشی باوکم پیکه نیوه. ئه ی بۆ هیچ نالی؟ نه کا لیم ره نجایی؟ پیم و ابوو چاکی بۆ چووم. لیم ره نجاهه. ناحه قی نه بوو. دوا هفته یه ک به پیر باوکه وه هاتبووم. که واته باوکیشم لیم ره نجاهه. ترسه کهم زیاتر بوو؛ وهک زۆر جاری تر شهرم دایگرتم. به پلکانه کانه کانا ده لگه راین. له ویتوه بۆ دالانه که و ئه وسا ده رکه ی ژووره که ی کرده وه. وهک ئه وه پیتوه ند کرابم له بهر ده رکه ی ژووره که دا چه قیم. ساتیکی سهیر بوو. ههر پیم بخستایه ته ئه و دیو ده رکه که باوکم دده ی. باوکیک که پانزه سال بوو نه مدی بوو. شیوه شیم له بیر نه ما بوو. دایه گولئی بانگی کردم: «وهره ژوور کویم».

به هه مان ترس و شهرمه وه سه رم کیشا. هیوا له سووچیکی ژووره که راکشایوو. بۆ هه لئه ستابوو؟ چاوم به هه موو ژووره که دا گیرا و که سی ترم نه دی. ئه وسا چوومه ژوور. نه مده زانی له کوئی دانیشم. له ژوور سه ری هیوا وه چۆکم دادا. بیده نگیبه که تا ده هات قورستر ده بوو. ره نگه دایه گولئی به هه ستمی زانیی بۆیه گوتی: «هیوا تازه خه وتۆته وه».

- «تازه خه وتۆته وه؟» به سهیر و سه رسوورمانه وه پرسیم. دایه گولئی به نارامی وه للامی دامه وه: «ئهری تازه خه وتۆته وه». بی ئه وه هیچی تر پیرسم، درئیهی پیتدا: «پیش خۆرکه وتن هه ستا. بۆ بهر پیکردنی باوکت. که ئه و رۆیی ئه مپیش خه وی لی که وته وه».

بهر پیکردنی باوکم؟ یانی باوکم رۆشتیوو؟ بۆ کوئی؟ بۆ زیاتر له وه ی که به خه مه وه بم، سه رم سوور ما بوو. دایه گولئی گوتی: «که ی هه والی گه رانه وه بیت بیست؟»
ما وه یه ک بیده نگ بووم و وه للام نه دایه وه. ره نگه بۆ تارانندی ترس و ته نگه تا وییه که م. ئه وسا گوتم: «هفته یه ک له مه پیش».

هه ستم کرد به هه مان نارامی پیش گه رانه وه ی باوکم له گه ل دایه گولیدا ده دویم.

گوتی: «به درئیایی ئه م هفته یه چاوه روانت بوو».

وهک سه رزه نشتی کردیتم به خۆمدا شکامه وه و سه رم داخست. ئه و هفته یه هه موو رۆژیک تا بهر ده رکه که یان هاتبووم و گه رابوومه وه. ئه وه م به دایه گولئی نه گوت. له خۆمه وه پیم و ابوو ده یزانی. گوتی: «ههر که ته قه ی ده رکه ی ده بیست راست ده بۆوه و ده چووه بهر په نجه ره که».

نه مده توانی به خه یالیش له بهر په نجه ره که دا ببینم. سه رم داخستبوو هیچم نه ده گوت. چایه کی بۆ تیکردم. هه ستا، له بهر په نجه ره که دا راوه ستا. دلنیا بووم سهیری به داره

سووتا وه که ی هه وشه ده کا. گوتی: «دایکت و مامه ت چۆن؟ ئه وانیش بیستبوویان؟»
ده بوو وه للامی بده مه وه، بۆیه گوتم: «به لئی ئه وانیش بیستوویانه».

گوتی: «که واته ده بی رۆژانیکی ناخۆشیان به سه ر بردی».

بیری هه موو ئه و کاتانه که وتمه وه که ده چوومه وه مال و دایکم و مامه فه رخه م به ماته مباریبه وه دده ی. گوتم: «رۆژانیکی زۆر ناخۆش».

نه مده زانی له وه زیاتر چی بلیم. چاوه روان بووم بلئی «حه قی خۆیانه» ته نانه ت چاوه روان بووم، له وه ش تووره تر بی، سنگیان لی بکوئی و دوعای شه ریان لی بکا. به للام هیچی نه گوت. نارام ئاوری دایه وه له و کاتانه نیگام له نیگای هه له نگوت. ویستم نیگای لی بدزمه وه، به للام نه کرا. تیر سه یرم کرد. تازه ده مزانی ئه ویش چ رۆژانیکی ناخۆش بووه. دوو جار له پیشوو پیرتر بوو بوو. لیم نزیک بۆوه و نارام دانیشتم. گوتی: «بۆ هه موومان رۆژانیکی ناخۆش بوو. به للام نه ده بوو و ابی». ئه وسا دوا که میتیک له منی پرسی:

- «وانیبه؟»

ئه وه نده داموا نه ئه وه ی پرسی که ده بوو پر به ژووره که هاوار بکه م: «راسته نه ده بوو و ابی». به للام هیچم نه گوت. دایه گولئی گوتی: «کاری چاکت کرد نه هاتی».

ئه مه ته شه ر و توانج نه بوو، بۆیه له بری ئه وه به خۆمدا بشکیتمه وه، گوتم: «ئه وه نییبه هاتووم؟»

تا ئه و کاته ش پیم و ابوو نیستا باوکم خۆی به ژووردا ده کا. دایه گولئی گوتی: «که واته بۆ بینینی باوکت هاتووی؟»

به دلنیا بیبه وه گوتم: «به لئی»

گوتی: «ئهم به یانیبه، سه عات و نیوی، دو سه عات پیش تو رۆیی».

گوتم: «بۆ کوئی؟»

گوتی: «نازانم. خۆشی نه یده زانی».

گوتم: «بۆ؟»

که له مالی دایه گولئی هاتمه دهر ته نیا شتیک که بیرم لی ده کرده وه ئه وه بوو چۆن باوکم ببینمه وه؟

ئه وه نده له سه ر ئه و بریاره سوور بووم که پیم و ابوو به شیکه له چاره نووسی ئه و، یان

گوتم: «نازانم. به لّام دهمه وی بزاتم. دهمه وی بیبینه مه وه».

یه کهم جار نه بوو له ماوهی نه وه حفته یه دا من و مامه فخره دهر باره ی باوکم دده واین. له دوو ههم شه وی گه رانه ویدا، مامه فخره ته قه ی له دهر که ی ژور که م دابوو هاتبووه ژور؛ نه گهر چی نه مده زانی بو هاتووه و چی لیم ده وی. به لّام دهر تر سام به یانی نه وه روزه بیرم له مردنی کردبووه. رهنگه تر سایتم هاتیب و وه سیه تم بو بکا.

ههست به سوو کایه تی کردنیم له هه موو جووله یه کیدا دده ی. سه ری داخستبوو چاوی له فخره که بریبوو و لیوی خو ی دهر کوشت. رهنگه منیش به قه دهر نه و نازارم کی شایب. نه مده زانی ده بی چی بکه م. بو نه وه خو م له و حاله ته بشارمه وه، ویستم بانگی هیرۆ بکه م. به لّام نه یه یشت. به ئیشاره تی دهرت داوای لی کردم و از له هیرۆ بیتم. وهک نه وه ژور که هه وای تیدا نه ماب، دلّم توند لیی دده و هه ناسه م سوار بوو، بیده نگییه که نه گهر چی زوری نه خایاندبوو به لّام لای من له سال و دوو سال تی په ریبوو. دهر تر سام نه و بیده نگییه که بشکینتی و نه وه ی بیرم لی دهر کرده له دهمی بیته دهر. دهبوو من شتیک بلیم. چی بلیم؟ له وه ده چوو می شکم هیچ وشه یه کی تیدا نه بی. له وه ده چوو هه رگیز هیچم نه بیستب و هیچ فیر نه بوو بیتم. له کاتیکدا نیگام ویل و سه رگه رانی ناو ژور که بوو له وشه یه ک ده گه رام. کتیه کانی قوتابخانه سه رنجیان راکیشام هه ر نه وانیش وشه یان بو می شکم هاویش و گوتم: «خه ربکی دهرس خویندن بووم». هه رگیز نه وه نده له خو م و له وه ی گوتبووم رازی نه بوو بووم. به هیو ابووم نه ویش له و باره وه بدوی. به لّام هیچی نه گوت. رهنگه می شکمی نه ویش بوش بووی و وشه یه کی تیدا نه بووی. گوتم: «سبحه یی چهند دهرسم لی دهرسنه وه».

بیرم کرده وه نه و قسانه م بو دهر کردنی بوون. بی نه وه به خو مدا بشکیمه وه گوتم: «ماوه یه ک دوا که وتووم و پیویسته هه ولی زیاتر بده م». رسته کان یه ک له دوا یه ک به دهمدا ده هاتن. دهر فته تی قسه م نه ده دایه. بو ماوه یه کی کورت بیده نگ بووم. دهستم بو کتیبیک دریتژ کرد و چاوم پیتدا داچیری. له هه مان کاتدا مامه فخره دهمی هه لپچری. نه گهر زوو سه رم هه لته بریا یه و لیی ورد نه بوو ما یه وه نه مده زانی نه و دهنگه له دهمی کیوه دپته دهر.

«گوی بگره یادگار...» نه و داوای گوی گرتنی لی دهر کردم و من له شپوه گوتنی داماوانه ی وړ ما بووم. که وه خو هاتمه وه ده یگوت: «ئیمرو باوکت دی؟»

ماوه ی نه وه م نه بوو بیر له وه بکه مه وه پیش نه و په رسیاره چی گوتووه. چاوی له دهمم

بریبوو. دهبوو وه لّامی بده مه وه له و ماوه یه دا ترسم شکا بوو. گوتم: «نا... نه مدی.».

گوتی: «نه ی ئیمرو له کوی بووی؟ دلّیام له قوتابخانه نه بووی».

دیار بوو نه ویش به سه ر قسه کانیدا زال بوو. نه مده زانی چ وه لّامی کی بده مه وه. بلیم له به یانییه وه تا ئیواره ویل و به ته نیا به شاردا سوورا مه ته وه؟ بلیم له وه رزی چوومه ته قه راغ شار و له داوینی ئاربه باوه بو بناری «بابوس» له ویوه به قه راغ چومی گه ورده به ره و «سلیمان به گ» چووم. بلیم له ویش زیاتر له سه عاتیک به قه بره کاندایه گه راوم؟ نه گهر راستم بگوتایه سه رزه نشتی دهر کردم یان له خو شتی نه وه سه رم له باوکم نه دابوو، ئافه رینی پی دهر گوتم؟ گوتم: «ویستم بچم، به لّام نه چووم».

وه لّامه که ی خو م به دل بوو. گوتبووم نه چووم و نه مشاردبووه که ویستومه بچم؛ واته هه ر کاتی پیم خو ش بی، ده چم؛ یان خو م پیم خو ش نه بووه بو یه نه چووم. له و کاته دا پیم و ابوو بو که سیکی دژ به خو م دده ویم. به لّام نه و ههسته زوری نه خایاند و به دهم و ته یه کی تریه وه ون بوو. گوتی: «بریا بچوو بیتایه».

بو دهبوو بچووما یه؟ بو پی خوش بوو؟ به شپوه گوتنه که ییدا له وه ده چوو بو لای که سیکی خو شه ویستی خو ی نارد بیتم و من نه چوو بیتم. گوتم: «بو دهبوو بچووما یه؟»

دیشان سه ری هه لبریه وه و وه ها که سه ری له په رسیاره که م سوورما بی گوتی: «له به ره وه ی باوکنه».

قسه ی بریم. هیچیم بو گوتن پی نه ما بوو. دریتزه ی پی دا: «دلّیام پانزه ساله چاوه روانی بینینته».

گوتم: «هه ر چاوه روانی بینینی من؟»

سه ری داخسته وه و به دهم ئاخیکدی داماوانه وه گوتی: «نا چاوه روانی بینینی زور که سی تریش. به لّام ئیستا هه ر ئاره زوی بینینی تو ی هه یه».

گوتم: «به چیدا بزاتم؟ رهنگه چه ز به بینینی منیش نه کا».

دهسته جی گوتی: «که واته تو پیت وایه تاوانه که ی ئیمه تو شی گرتوته وه». نه وسا خو ی پی نه گیرا وله قولپی گریانی دا.

که گریا نه وسا زانیم چاوه روانی گریانی بووم. یه که م جار بوو لای من باسی تاوانه که ی دهر کرد. ههستی بیزار بوون له ناخدا سه ری هه لدا. بی به زه بیبانه رقم لیی بووه. قسه یه ک که هه رگیز بیرم لی نه کردبووه، وهک نه وه له رژی له دایکبوونمه وه له سوچیکدی می شکمدا

بەند كرابى لە دەمەوه دەرباز بوو. گوتم: «تاوانەكەى ئىيوە ئەوەندە گەورەبە كە ھەموو شارى گرتۆتەو». ئەوسا منىش گريام.

ماوہەبەك كە ھەرگىز نەمزانى چەندە بوو گريابىن. دوا ئەو كۆل و كۆى دەروونمان دامركايەو ئەو ھاتە دەنگ و گوتمى: «راستە ئىمە تاوانبارىن، بەلام تۆ لە گۆل خاوتىنتى. ھەق نىبە بەتاوانى ئىمەو ھەسووتىتى. ھەق نىبە خۆت ئازار بەدى. نابى خۆ لە باوكت بشارىتەو. دەبى بچى و بىبىنى»...

گوتم: «تۆ پىت وايە چۆن دەتوانم بىبىنمەو؟»

گوتمى: «دلىنام لە ناو شاردانە ماوہ. بەلام لە دىھاتى دەورەبەر كۆنە دۆست و ناسىاوى زۆرە ھەول بەدى دەبىبىنمەو».

ئەو يەك دوو رۆژە بۆ بىبىنمەو ھەو بەو كۆم زۆر يارمەتى دام. ئەگەر چى نەدەھاتە دەر و ھەك من دووكانەو دووكان و ماشىنەو ماشىن سۆراخى دىھاتىبەكەى نەدەگرت و ھەوالى پىاوپىكى پەككەوتەو دامو كە زەمانىك كورى وسوونائەغى راوچى بوو، نەدەپرسى؛ بەلام ئەو ناوونىشانى دىھاتىبەكەى نەو شوپانەى كە دەبوو لەو ئىيان بگەرپىم، دەدامى. كە بەشوپىن ناوونىشانىكە لەمال دەچومە دەر، تا دەگەرپامەو چاوپىتى دەكردم. كە دەگەرپامەو بەرەو پىرم دەھات و دەيگوت: «چى بوو؟ سۆراخت كرد؟» كە من ھەلامى «نا» دەدایەو بەخەمىكى گرانتر لە خەمى رۆژانى رابردو ئاخى ھەلدەكىشا و ناوونىشانى كەس و شوپىنىكى ترى دەدامى.

بەلامەو ھەسەير بوو، ئەو لە من زىاتر پەرۆشى دىتەو ھەو بوو. بەدەم خەمى گەرپانەو ھەو پىر بوو، ئىستاش كە رۆشتبۆو لە برى ئەو خۆشحال بى و پشوو بەك بەدا ئاواتەخواز بوو بىبىنمەو، ئايە بەراستى بوو؟ نەمدەتوانى گومانى لى نەكەم. بەلام لەرەفتارىدا ھىچ فرت و فىللىك نەدەدى. بۆ ئەو ھەي بەھەقىقەتى خواستى بەرم خۆم لە جىتى ئەو دادەنا. ئايا دەمتوانى ئارەزووى گەرپانەو ھەو بەكەم؟ ئەو پرسىارە دەلاقەى پرسىارىكى ترى لى دەخستەم سەر پشت. خۆم بۆ وا بەپەرۆشەو لى دەگەرپام؟ دەمويست بىبىنمەو ھەو بىگەرپىنمەو؟ بۆ كۆى؟ تازە دەمزانى ئەو گشتە ھەول و تەقەلایەم بۆ گەرپانەو ھەو نىبە. كەواتە مامە فەرەخە پىش لە من ئەو زانىبوو. زانىبووى ئەو گشتە لە شوپىن گەرپانەم ھەر بۆ دىتنبەتى. رەنگە بۆ بەكەم جار و دواجار. بۆ بەخىرھاتنەو لىكردن و مالاوايى. بۆ ھەر شتىك جگە لە گەرپانەو ھەو. ئەى مامە فەرەخە بۆ وا بەدل يارمەتى دەدام؟ رەنگە

ويتسبىتى منەتبارم كا يان خۆى لە ئازارەكانى بشارىتەو. يان لە پىناوى ھەستىكى تردا كە من نەمدەناسى.

دايەك ئەگەرچى بىدەنگ بوو و ھىچى نەدەگوت و ھىچى نەدەپرسى، بەلام بەبىزارى و ترسەو ھەسەيرى تەقەلاكامانى دەكرد. من و دايەك لە ماوہى ئەو ھەوت رۆژەدا، دەربارەى باوكم و گەرپانەو ھىچ قسەبەكەم نەكردبوو. تەنيا ئامىرى پىتەندىمان بۆ ئەو رووداو نىگاكامان بوو، ئەوانىش بەو پەرى دامو بىبەو، جگە لە ھاوخەمىمان بۆ يەكتر، توانى دەرپىنى ھەستە ئالۆزەكامانىيان نەبوو. رەنگە ھەر وشەكان دەرەقەتى روخستەن و گىرپانەو ھەستەن ھاتىتەن. ئەوانىش دوو لە مەيدانى خەون و خەيالكامان رچىبوون. بۆيە تەنيا بەزەبى ئەو ھەو لى نىك دەخستەمەو. دەمويست لە ھەموو پىر بار و كردارىكەمدا ئاگادارى پى خۆش بوون و پى ناخۆشبوونى بم. دەمويست لە ساتە و ساتى ئەو رۆژانە كە ئازارى دەكىشا لەگەلیدا بم. دەست لە گەردنى ئالىتم و بۆن بەقەزىبەو بەكەم. بلىتم:

- «بەسبەتى؛ تەكايە پىك بەسبەو».

نەمدەزانى لە ھەلامدا چى دەلى، بەلام من دەبوو بلىتم: «نا ھەرگىز تۆ تاوانبار نىت». ئايا بەتاوانبارم نەدەزانى؟ ئەگەر چى شەوانە و لەتەنيا بىبەكامدا بەتاوانبارم دەزانى، بەلام كاتىك چاوم پى دەكەوت، كاتىك گەرماى باوہشى لە گىانم دەگەرپا بەخەيال يان بەزمان دەمگوت: «دایە» بەبى گەردترىن مەرۆقى زەوینم دەزانى. سىحرى وشەى «دایە» بوو يان ئەو دۆبە شىرانەى كە بە دەمارەكامدا دەگەرپان؟ رەنگە جگە لەو سىحەر، پاكى و بى گەردى خۆى پىملى كردىتەم بەبى تاوانى بزانم. پاكى و بىگەردى ئەو چاوانە كە روانىيان بۆ من ھەك روانىيان بۆ ھىچ شتىكى تر نەبوو. يان رەنگە سىحرى لە ئەو بوون؟ من كورى ئەو بووم و لە گۆشت و خوتىنى، لە دەروونى لە داوتىنى كەوتبوومە خوار. بۆيە دەمگوت: «سەرت بەرز بگرە دایە، سەرت بەرز بگرە و شەرم مەكە. تۆ دايكى منى، كەواتە پاكترىن مەرۆقى».

دەيگوت: «من تاوانبارم».

دەمگوت: «تۆ تاوانبار نى».

دەيگوت: «بىر لە رابردووم بەكەو. رووداوەكانى رابردوو ئەو ھەو بىستوتە و ئەو ھەو دىوتە».

دەمگوت: «ھەموو رابردوو ئىستايە و ئىستاش تۆ دايكى منى».

به شه رمه وه گوتم: «له كه سيك كه ده لئين له مزگه وتي ئەم ديبهيه». گۆچانه كه ي له زه وي
كو تا و هه موو هيتزي دا به سه ر كامه كه ي. ئەوسا گوتى: «ئەگەر زۆر به په له نه بى، خو ي
به ره و پيرت دى».

حه په سام. ما وه يه ك بيده نگ لي ي ورد بوومه وه. باسى كي ي ده كرد؟ كي به ره و پيرم
ده هات؟ به كي م تيگه يشتبوو؟

درتزه ي پى دا: «ده زانم ماندووي. له و كانيبه قوميتك ئاو ناخويته وه؟»

ماندوو بووم. ناو ده ميشم وشك بوو. له پلووسكيكى گلينه وه، باريكه يه ك ئاوي سارد
بو ئاو حه وزه ك ده رزا. هه ر دوو له په ده ستم به رخست. شلپيكم به روومه تما كرد و
له و چيكيشم خواردوه. ئەوسا هه ستامه وه و به ره و پيره و ئاوي وه رچه رخام. پيره پشتي
له من و روو له ئاوي وه ك ساتي له وه پيش را وه ستايوو. هه نگاوم هه لينا له نيو ديوه
كۆمه ليك خه لك به ره و ئيمه ده هاتن. زياتر ورد بوومه وه. خه لكه كه تابووتيكيان به سه ر
شانه وه بوو. له جي ي خو م وشك بووم. پيره له به رخويه وه گوتى: «نه مگوت په له نه كه ي
خو ي به ره و پيرت دى؟»

هيتزي بزوتنم نه ما بوو. له جي ي خو مه وه پرسيم «كي مردوو؟»

پيره كه تا ئەو كاته ش پشتي له من بوو ئارام وه رچه رخا. دوو هه نگا و به ره و پيرم هات.
ده ستي نايه سه رشانم و به گويمدا چرپاندى: «دنيايه كي سه يره. دويني به چوار ده ست
برديانه نيو دى. ئيمرو به تابووت ده به يئنه ده».

- «باوكم مردوو؟» ئەو هم له خو م پرسى. پيره تيگه يى به لام هيچى نه گوت. خه لكه كه
نزيك و نزيكتر ده بوونه وه كه گه يشتنه حاستي ئيمه هه ردوو كمان، من و پيره ده ستمان
به ردابوو و ئەو به حه سه ته وه و من به سه رسوورمانه وه له تابووته كه مان ده روانى.

«ئەوه باوكى منه مردوو» كهس له وه هه واله دانه چله كي. تابووته كه به بهر چاومه وه
تيپه ريبوو. منيش بي ئيختيار بو به ريكردنى شويني كه وتم.

ده ست پيكردن: ۱/۷/۱۳۷۱

ته واو بوون: ۱۵/۱۱/۱۳۷۳

بائندهگانی دهم با

بو کالی

کهسی چیرۆکی دواخهونی فهرهاد

ئەو لە کوێ بوو ئەو کاتە ی ژن گلۆلە گریپک بوو لە مال و حەساریکی بچوو کدا؟ بچوو کتر لە دنیای بچووکی خەون و خەیاڵە قاچاغ و حەرمانەکانی. بچوو کتر لە کوێ هەموو داخواییهکانی. لەو بەشە بچوو کە و لە ژبانی گەرەک بوو. تەنانەت بچوو کتر لەوەی لەشە گلۆلە گەرەکەیی وەشیری. لەشە سەرگەردانەکەیی یاخیی و بێ عۆقرە خوێ بەدار و دیواردا دەکووتا و لە ناخەوه، لە ناخی ئازارەکانیەوه هەموو قیژە حەپسکراوەکانی ژبانی دەقیژاندا. قیژەیی وشک و جەرگبیری، مووچرکەیی بەلەشی تەزیوی خانووه گلێنەکانی کۆلندا دەهینا و بان و گوئیسپانەیی تەپیوبان وەک شان و ملی سەگە بەرەلای تۆقیو، یەک دەهاتنەوه و دەلەرژین.

ئەو لە کوێ بوو، ئەو کاتە ی دەرکەیی تەنەکەیی حەساریکی بچوو ک یەک، دوو، سێ جار شەقی دەبرد و کاسی و بێ دەنگی کۆلانی دەشکاند؟ لەشی گریگرتووی ژن یەک، دوو، سێ جار دەپەرییە دەر و خەلۆتەیی رچیوی کۆلانی دەرووشاند. گریگەزارەیی لە ئاسمانی کۆلان دەکیشا و با یی وشک و سارد، با یی وەیلان بەرەو پیری دەچوو. دۆستی دیرینی با بوو، گز، لە باوەشی دەگرت. تاسەیی کردبوو، بەخۆیەوه دەگوشی. لە زەوی هەلەدەپری و بەدەوری خۆیدا هەلیدەسووراندا. ئەوسا ژن گلۆلە گریپک بوو لە باوەشی بادا و سەمای مەرگی دەکرد.

ئەو لە کوێ بوو؟ ئەمسەر او سەری کۆلان چۆل بوو. کەس بەدەرەوه نەبوو. پەنجەرەکانیش چاوی کویری مالهکان بوون. کەس ئەو سەمای گز و با یی نەدەدی. کەس ئەو قیژەیی ژن و مەرگەیی نەدەبیست. ئەویش هەر دوو چا و دوو گوئی بوو. دوو چا و وەک دوو کونە کۆتر بەدیواری مالتیکەوه. دوو گوئی وەک دوو گۆیکە بەگورگەیی گوئیسپانیکەوه. وەک دوو تەلەزم بەلەشی دارتیلێکەوه.

دوو چا و بوو ئەو. دوو چا و کە هیچی بێ نەدەکرا جگە لە بینین و دەیدی ژن چشکردوو لە شەرم و حەییای، مەست و سەرخۆشی مردن بوو. کراسە ئاودامینەکەیی کە دەشیا تەختەکەیی شین بووب، شینیکیی ئاسمانی و گولە وردەکانی سوور بووب، بەدەم باوه پارچە پارچە دەبوو. پارچەکان دەفین و لە کوێ دەنیشتنەوه؟ پیستی لەشی کە دەبوو سپی بووبی و چەند دلۆپ خوتین دەماریک دەلانیدی و ئالی کردیی، قرچە قرچ هەلەدەقرچا. دار و دیواری کۆلان دووده و دوو کەل بوو. ئاسمانی تەلخ و تاریک بوو. دوو چاوی ئەویش... نا، ئەوی دوو چاوی دەکزیابەوه. تا ئەو ی با، شەکەتی ئەو هەلەکە سەمایە پیی خۆ دزینەوهی هەلەدەگرت و گری لە خۆیدا دەتوایەوه. دوو گوئی بوو ئەو. دوو گوئی کە هیچی بێ نەدەکرا جگە لە بیستن و دەبیست. قیژەیی جەرگبیری ژن دەبوو نرکە و ئالە و هیور هیور... بێ دەنگی.

ئەو لە کوێ بوو، ئەو کاتە ی لەشی رەژی ژن، رووت و عوریان لەناو کۆلندا کەوتبوو؟ بالا بەرز بوو یان ئەو بەرزە بالای دەدی؟ دەستەکانی دوو چل داری سووتاو بوون. سپیایی ئەو دیمەنە رەشە، تەنھا سپیەنەیی دوو چاوی ژن بوو، کە پەردەیی پیتلویان توابووه. گلێنەکان هیشتا بزۆز بوون، دەبزوان. لە کێ دەگەران؟

ئەو لە کوێ بوو؟

ئەو گلۆلە گزەیی لە کوئی دیبوو؟

ئەو قیژە جەرگبیری لە کوئی بیستبوو؟

یهک

قیژه یه کی تیژ و ترسناک له خه و رایبه راند. هه راسان به چوار دهوری خویدا چاوی گپرا. ژووره که تاریک بوو. له چاوهی بچووی لای سهرووی په نجه ره کانه وه، له پشت په رده چینداره کانه وه، چه ند په له رۆشناوی زهردو سووری دی. له وه بی هیتتر بوون به ژووره که دا بلاو بوو بیتنه وه؛ یان رچه ی باریکیان بو دیواره که ی به رامبه ر بژیی. سه راسیمه به ره و یه کیچ له په نجه ره کان خشی. له ویتشه وه بو هه یوان...

دهره وه ش تاریک بوو. جگه له شنو له نجه ی ته لخی لقاو پژیی دره خته کانی حه سار، هیچ شتیک سه رنجی رانه کیشا. گوپی هه لخت ها کا قیژه که ی بیسته وه، یان لانی که م هه را و هاواریک. له خسه خشی گه لاکان و په له کان زیاتر هیچی نه بیست. گه رایه وه ژوور و په نجه ره که ی پیته دا. چرکه چرکی سه عاته که ته پوکوتی دلئی ژووره که بوو، بلیند و به په له ده کو ترا. ئه ویش ترسا بوو؟ گله یه که ی به په نجه خشکه هه لکرد. ژووره که بزه یه کی رووناک ی هاتن. دی یان نهیدی؟ ته پوکوته که نزم بووه وه و دابه زی. نیگای له سه عاتی سه ر سنگی دیواره که هه له نگووت؛ میله کانی که وتیون. بو سه عاته که ی دهستی گه را و نهید ژوبیه وه. خه و له چاوی په ری بوو. بو ناو جیگه که ی نه چوه وه. نیوه په ردا خیک ناوی کوئی شه ومانده له سه ر میتزه که ی بوو، به سه ری وه نا. پاکه ته که شی له وئ بوو، جگه ره یه کی لی دهره ی ناو دایگیرساند. هیتشتا دوا ده نگدانه وه ی قیژه که ی له گویدا بوو. ههستی به له رزینی له شی کرد، له ترسا یان له سه رما؟ دوو دل بوو. له سه ر کورسی پشت میتزه که ی دانیش و گوئی: «تۆش ئه و قیژه ترسناکه ت بیست فه رهاد؟»

که س وه لایمی نه دایه وه. فه رهاد له ژووره که دا نه بوو. له هیچ ژوور پکی ماله که دا نه بوو. ته نه ها ناوی له زیننی ئه ودا بوو. ناو و پارچه پارچه یه ک له ژبان و رابوردووی، که ماوه یه ک بوو به بی هیچ نزم و ریتسایه ک کو بو بووه وه. دیسان له زیننی ئه ودا. مرژیکی قوولی له جگه ره که ی دا. دوو که ل سه ری زمانی گه ست و هه لپرشته سه ر کاغه زه کانی بان میتزه که. زوری کاغه ز ره ش کرد بووه وه. دوینی و، پیتری و... حه فته یه ک بوو شه و رۆژ نووسی بووی. له و رۆژه وه که فه رهاد له دایک بو بوو. یه که م رۆژی پاییز.

فه رهاد یه که م رۆژی پاییزی چ سالیکی له دایک بو بوو؟ له منی پرسیبوو. گو تیبوو: «ئه گه ر به وئ چیرۆکه که ی بنووسم، ده بی بزائم ته مه نی چه نده یه. ده بی بیبیم. بو رۆژیک له گه ل خۆت...»

گوتم: «فه رهاد له مال نایه ته دهر. سالانیکه له مال نه هاتوه ته دهر».

– «سالانیکه له مال نه هاتوه ته دهر؟»

به سه رسوورمانه وه پرسی. به بیریدا هات، بلئی ئه وه نده پیر بی خانه نشین بووی؟ به بیریدا نه هات، له م ولاته بو ئه وه ی که سیک خانه نشین بی، پیوست نا کا حه تمه ن پیر بووی.

جگه ره که ی کوژانده وه و له پشت میتزه که ی هه ستا. ئه مسه راوسه ریکی ژووره که ی کردو له لای تا قی کتیه کان گیرسایه وه. ریزیک کتیبی تازه؛ له وه تی گه رابووه کربوونی. بیری کرده وه، ئه گه ر کتیه کۆنه کانیشی بمایه... بارامی برای گو تیبوو: «که تو رۆشتی باوکم هه موو کتیه کانی کو کرده وه و بو شه ویدا له حه سار، له سه ر یه ک هه لپرشتن و سووتاندنی». گو تیبوو: «ئاگریکی گه وره یان لی ساز بوو. جگه له حه سار، گه ره که که شی رووناک کرد بووه وه». به پیکه نینه وه گو تیبوو. به لام مونیره ی خوشکی ده یگوت: «من و رووناک تا به ره به یان به دیار ئاگره که وه دانیشتین و فرمیتسکمان هه لپشت». به خه مه وه ده یگوت. «رۆژی دوا بیست که دهر و دراوسی هه والی ئه و ئاگر و سووتمانه یان لی پرسین، گوتمان گه لای وشکی دره خته کان بووه و سووتاندو ومانه».

گه لای وشکی دره خته کان؟ بو پاییز بوو که ئه و لیره رۆشتبوو؟ سه بیری کتیه کانی کرد. هیتشتا هیچیانی نه خویند بووه وه. ته نه ها سه بیری کرد بوون و چه ند په ره ی لی هه لدا بوونه وه. بیری کرده وه: «که رۆشتمه وه، له گه ل خۆم ده یان به م. ته نه ایی شه وانی غوربه ت و...»

کتیبیکی له ریزه که دهره ی نا «رۆچنه یه ک له تاریکیدا». ئه وه شه ش یان حه و ته مین کتیبی بیره وه ری بوو که له م حه فته یه دا کربووی. بیره وه ری پیوانی نه وه یه ک که سه رده میتک ویستبوویان دنیا بگۆرن. به تیکۆشانیان، به داپرانیان له مال و بنه ماله و به زیندان و ئه شکه نجه و... نه یان تانویبوو. دنیا نه گۆرابوو. نه گۆرابوو؟ ته نه ها ئه وان پیر و په ککه و ته بو بوون و له ترسی ئه وه ی له بیر بچنه وه و فه رامۆش بکرتین، بیره وه ریبه کانیان نووسی بووه وه. «رۆچنه یه ک له تاریکیدا» بیره وه ری زیندان. نووسه ره که ی، نه وه ک له نزیکه وه، ده ناسی. زیاتر له بیست سال زیندانی کیشا بوو. کتیه که ی له ناوه راسته وه

کرده‌وه. رۆژی دیدنه‌ی زیندانییه‌کان بوو. چ رۆژ و چ سالتیک؟ تینه‌گه‌یی. گرینگیش نه‌بوو. ئه‌وه گرینگ بوو که زیندانییه‌کان پیتیان ده‌کرا ده‌ستیک به‌خۆباندای پیتیان و ریشیان بتاشن. جله‌ خاوتینه‌کانیان که له‌ بن په‌تووه‌کانه‌وه ده‌قیان گرتبوو، له‌ به‌ر بکه‌ن. له‌وه‌تره که ده‌سگیرانی په‌کیکیان به‌دیاری بۆی ناردبوو، له‌ خۆیان بده‌ن. پیتاوه‌کانیان بۆباخ بکه‌ن و... هه‌موو ئه‌و کارانه‌یان کردبوو. وه‌ها که میوانی شویتیک بن. میوان بوون. میوانی بنه‌ماله‌کانیان. بلتی باسی ئه‌و کوره‌گه‌نجه‌ش کرابی که ده‌سگیرانه‌که‌ی عه‌تری بۆ ناردووه؟ دیدنه‌ی دوو ده‌سگیران له‌م دیوادیوی میله‌ی تاسنییه‌وه، له‌ به‌ر چاوی پۆلیستیکی گه‌نجی سمیل بابژ و چاوو برۆ ره‌شدا...

کتیبه‌که‌ی لیک ناو، له‌ جیتی خۆی داینایه‌وه. سه‌رو خواریکی تری ژووهره‌که‌ی کردو، بۆ پشت میتزه‌که‌ی چوووه‌وه. زیندانی و بنه‌ماله‌کانیانی فه‌رامۆش کرد. گوتی: «دلنیام تۆش ئه‌و قیژه‌ ترسناکه‌ت بیستووه‌ فه‌ره‌اد».

دیسان فه‌ره‌اد له‌ژووهره‌که‌دا نه‌بوو. له‌ هه‌یچ ژووهریکی ماله‌که‌دا نه‌بوو. کاغه‌زه‌کانی سه‌ر میتزه‌که‌ی کۆ کرده‌وه. چاوی به‌یه‌که‌م لاپه‌رده‌دا خشاندا. کۆمه‌لیک رسته‌ی سارد و سڤ، ساو و دووپاته‌وه‌ بوو. گرمۆله‌ی کردو فریتی دا. لاپه‌ره‌ی دووه‌هم... رسته‌کان به‌لایه‌وه‌ غه‌ریب و بیگانه‌ بوون. وه‌ها که ئه‌و نه‌پنوو سیبیتن. په‌ره‌ی دووه‌میشی فری دا. په‌ره‌ی سته‌ه‌میش... په‌ره‌ی چواره‌م...

- «تۆ چی له‌ فه‌ره‌اد ده‌زانی؟»

من بووم پرسیم. له‌ ده‌نگم دانه‌چله‌کی. سه‌ری به‌رز کرده‌وه. له‌وه‌ی که بی‌خه‌به‌ر هاتبوومه‌ ژووهره‌که‌ی و له‌ لایه‌وه‌ راوه‌ستا بووم قه‌لس نه‌بوو. گوتی: «زۆر شت. به‌لام پرژ و بلاو و ناریکوپییک».

پیکه‌نیم. ریزیک دیانی ره‌ش و بیس و ناحه‌زی دی. به‌لایه‌وه‌ قیژه‌ون بوو. یه‌که‌م جار بوو وه‌های ده‌دیم؟ پیتیان پینه‌که‌نیبووم؟ حه‌تمه‌ن پیکه‌نیبووم. زۆر جار پینه‌که‌نیم.

گوتی: «تۆ زۆر پینه‌که‌نی».

به‌تووهری و بیتزار بوونه‌وه‌ گوتی. به‌لام زوو په‌شیمان بووه‌وه‌ و گوتی: «ئه‌لبه‌ت پیکه‌ن کاریکی خراپ نییه».

ئه‌وه‌ی گوت چونکا نه‌یده‌ویست بمره‌نجیتن. په‌نگه‌ ترسابی لیتی بتوژیم. به‌لام نه‌توژام. سه‌یری کاغه‌زه‌ گرمۆله‌بووه‌کانم کرد. چه‌نده‌ به‌نووسینیانه‌وه‌ ماندوو بووبوو. دویتن و پیتن و... له‌ ماوه‌ی ئه‌م حه‌فته‌یه‌دا ئه‌وه‌ی نووسیبووی، گرمۆله‌ی کردبوو، فریتی داوو. به‌

هه‌یوایه‌ که سه‌رله‌نووی ده‌ست پی بکاته‌وه‌. به‌نووسینی چیرۆکی فه‌ره‌اد و، هه‌یشتا له‌ یه‌که‌م رسته‌دا ماوو. یه‌که‌م رسته‌ ده‌لاقه‌یه‌ک بوو له‌ ژبانی فه‌ره‌اد ده‌کرایه‌وه. پیتیان گوتبووی: «هه‌لبژاردنی یه‌که‌م رسته، یه‌که‌مین و دواه‌مین هه‌لبژاردنی چیرۆکنووسه‌. هه‌لبژاردنیکی دژواره‌. یه‌که‌م رسته‌ ره‌وتی ژبان و چاره‌نووسی که‌سی چیرۆکه‌که‌ دیاری ده‌کا».

گوتی: «فه‌ره‌اد له‌ کوی ده‌ژی؟»

به‌ وه‌لامه‌که‌ی منی ده‌زانی.

گوتی: «پیتووسته‌ بیینم. ئه‌و ده‌بی...».

ویستی بلتی: ئه‌و ده‌بی پیت بلتی ئه‌و قیژه‌ تیزو ترسناکه‌ی بیستووه‌ یان نا؟ به‌لام نه‌یگوت. گوتی: «ئه‌و ده‌بی بۆ هه‌لبژاردنی یه‌که‌م رسته‌ی چیرۆکه‌که‌ی یارمه‌تیم دا. تۆ به‌لینت پیتاوم به‌یه‌کترمان بناسینی».

من پشتم تی کرد. رۆشتم له‌ به‌ر یه‌کیک له‌ په‌نجه‌ره‌کانی ژووهره‌که‌ی راوه‌ستام. به‌حاسته‌م په‌رده‌که‌م لادا. ده‌ره‌وه‌ هه‌یشتا تاریک بوو. گوتم: «به‌لینم داوه‌ و ده‌یکه‌م». نه‌مگوت که‌ی.

گه رابیتمه وه کاری چاکم کردووه. جه لالی وهک هه میسه هاو پتی چاک و به وه فایه. بریا ده تناسی...»

له ده می ده چو بوو. من پیکه نیم و گوتم: «ده بناسم. ده می که یه ده بناسم. به ریری ئیداره می میراتی فهره نگی. پاریزه ری شته کۆن و فهرامۆش کراوه کان... میراتی پیشوونیانی خوا لیخۆشبوو...»

به ته وسه وه گوتبووم؟ لچی هه لفرچاند و بچ ئه وهی هیچ بلتی ریکه وت. به پیاده رۆکه دا و به ناو ئه و خه لکه دا که نه یه ده ناسین. لییان ورد ده بووه وه. له و ژن و پیاوانه که ده هاتن و له لاشانیسه وه تیده په رین و جارو باریش سه رنجی بو ئه و فرۆشگه و بینایانه ده گوتزایه وه که پیشتر نه یه دیبوون. پیشتر نه بوون، یان بوون و ئه و فهرامۆشی کردبوون؟ فرۆشگه ی گه وره و بینای به رز و بلیند، ئه و هه موو ئیداره و نووسینگه و بانکه. ناگای له من نه بوو. نه ده ترسا ونی بکه م. به ر له وه بگاته مه یه دانه که له به ر دوو کانی رۆژنامه فرۆشیک راوه ستا. خه لکی تریش وه ستا بوون و له ریزی رۆژنامه و گۆفاره کانی پشت شیشه ی دوو کانه که ورد بوو بوونه وه. ئه و هه موو رۆژنامه و گۆفاره... به ر له گه رانه وهی ناوی زۆربه یانی نه بیستبوو. ئه و هه موو نووسه ره که له م رۆژنامه و گۆفاره دا ده نووسن و، ئه و هه موو خه لکه که ده یان خویننه وه...

دوو کانداره که کورپکی گه نج بوو. له ژووره وه ئه وی دیبوو، ناسی بوو یه وه. به ره و پیری هات:

– «رۆژ باش مامۆستا...»

له گه لّ خۆی بر دیه ژوور.

– «خه ریکی خویندنه وهی وتووێژه که ی ئیوه بووم. ئیمرۆ ده رچووه. پروانه له ریزه که دایه.»

تا کوره گه نجه که نه یگوتبوو، ئه و یه ک، دوو رۆژنامه و گۆفاره کوردییه ی نه دیبوو. دهستی بر دوو رۆژنامه یه کی هه لگرت. ره سمه که ی خۆی له سووچیکه ی رووبه رگه که یدا بینی. له خواره وه نووسرابوو «میهره بان له ناو که سایه تی چیرۆکه کانیدا». بزه ی هاتی. وتووێژی سی رۆژ له مه به ر بوو پیتی وانه بوو وا زوو بلاو بیته وه.

– «ده مت خۆش بی، قسه ی چاکت کردووه.»

گه نجه رۆژنامه فرۆشه که گوتی و سه رنجی مشتهرییه کانی بو لای ئه و راکتیشا.

دوو

به یانی ئه و شه وه نه بوو، به یانی شه ویکی تر بوو. له خه و هه ستابوو، خۆی پۆشته کردبووه وه و له مال رۆشتبووه ده ر. له شه قام، له نیوان هه را و هوریا و هات و چووی ئه و خه لکه که هیتستا خه و به ری نه دابوون و به په له بوون به کاره کانیا دا رابگه ن. ئه و ده بوو به چیدا رابگا؟ ... به یانی زوو، له جه رگ و دل فرۆشیه که ی ناو بازار ناشتای کردبوو. دوو شیش دل و دوو شیش گورچیه له نانی گه رم و تازه وه.

سالانیک له مه وه به ر جه رگ و دل فرۆشیه که پیاویکی قسه خۆشی له سه ر بوو. کاک یه ده؟ ئه و و هاو ریکانی پتیا ن ده گوت ژه نرال. نه خویندنه وار بوو، به لام ده یگوت له شو رشه که ی قازیدا نه فسه ر بووه. ژه نرال له قاپیکه ی چیتوی ره شدا دیبووه وه. وه ک ئه و ده مانه لیتوی به زه رده خه نه یه که وه وشک بوو بوو. ئه و به ریزه وه سه ری بو له قانده بوو. به ده م ناخیکه ی ساره وه گوتبووی: «ژه نرال تۆش؟ خو تۆ قه رار نه بوو وا زوو...» له به ر خۆیه وه گوتبووی. دلّه که ی خواردبوو، گورچیه که ی هه روا به جی هیتستبوو. پاشان چوو بوو بو ئیداره می میراتی فهره نگی. بو لای جه لالی. جه لالی براده ری نزیک و هاو ریتی کۆنی بوو. له وه تی گه رابووه وه چه ند جار دیبووی. هه روا خۆشه ویست و میهره بان؛ هیچ نه گۆرابوو. نه گۆرابوو؟ ژنی خواستبوو، سی مندالی بوو. زۆریش پیر بوو بوو. زۆرتر له وهی که ئه و چاوه روانی ده کرد. سه ر و ریشی سپی و چاوی کز و... دلی نه هاتبوو پیتی بلتی په کی که وتوو. نزیکه ی سه عاتی که له لای مابوو وه.

که هاته وه ده ر له به ر ده رکه ی ئیداره که بوو منی دی. له و به ر شه قام پالم به دره ختیکی پیاده رۆکه وه دابوو. سه یری هاتی. له وی چیم ده کرد؟ جه لالی له گه لی هاتبووه ده ر. بو به ری کردنی و... به په له خوا حافیزی لی کرد و له شه قامه که په رپییه وه. ئه و به ره و رووی من ده هات و منیش هه روا پالم دابوو وه و راوه ستابوووم. بو دوا جار ناو ری له جه لالی دایه وه و دهستی لی راته کاند. جه لالی دهستی راته کاند و رۆشته ژوور. ئه و له جوگه ی شه قامه که په رپییه وه.

– «تۆ لیره چی ده که ی؟» نه پیرسی. گوتی: «ئه گه ر هه ر بو بینینی جه لالی»

پژوهه کی سهوزی مودیل بالای له ژیر پیدا بوو. جارو باریش سی تاری ده ژه ند. سالانیک له مه بهر...»

گوتی سالانیک له مه بهر و، ناخکی ساردی هه لکیشا. گوتم: «پیاوی دلخوازی هه موو نافرته تیک، بنه ماله ی ده و له مه مند و نوتومبیلی مودیل بالا و حه قه ن زوری خو ش ویستوه.»

– «کی؟ نه فسانه؟»

دووباره لای لی کرده مه وه. هیشتا بزه تاله که ی له سه ر لیو بوو. بزه تاله تازه باره که و ره نگه ده یوست نازاری برینیکی کونی پی وه شیرئ. گوتی: «نه ده مانه وه ک نیستا نه بوو. نه ده مانه پیاو بژ نه وه ی دلی کچیکی وه ک نه فسانه به ده ست بیئنی، پیویستی به و شتانه نه بوو. پیویستی به...»

منیش بزم هاتی. گوتم: «کراسیکی جووت گیرفانی چینی، پالتویه کی سه ربازی نه مرکایی، سمبلیکی زلی نه ستالینی و عینه کیکی ساده ی قاپ ره ش...»

پنکه نیم. گوتم: «نه فسانه ر ژنامه ی کاری ده فروشت یان ریبازی کریکار؟»

– «نه فسانه کچی نه و مهیدانانه نه بوو. نه فسانه کچی هیچ مهیدانیک نه بوو. کچیکی ته نها و دنیا به کی بچوک. دنیا به کی بچوک، به لام ر ژشن و سه میمی.»

نیستا بزه که ی زه رده خه نه به کی شیرین بو، به هه موو روخساریدا بلا و بو بو وه وه. خوم پی نه گیرا و گوتم: «تو له کوئی نه و دنیا بچوک و سه میمی ده بو ی؟»

هیچی نه گوت. پرسباریکی سه خت بوو. به تاشکرا خو ی لی دزیبه وه و منیش له سه ری نه ر ژشتم.

مهیدانه که ی به جی هیشتیوو. ده بوو دیسان له شه قامه که بیه رپته وه و به ره و نووسینگه ی بارامی برای بچیت. له دویتیه نه مه دووه هم جار بوو ده چوو. ده بوو بییننی و داوای لیبکا وه ستایه ک بژ چاک کرده ی بانی ماله که یان بنیرئ. بانی ماله که یان وه ک هه موو شویتیکی تری کاول بوو. نه گهر نیمسال به ره له وه به فر و باران دابکا ده ستیکیان پیدا نه هینایه، ده روو خا. مالی بی خاوه ن... له وه هه موو ساله دا که نه و لیتره نه بووه... نه گهر لیتره بوایه... بارام گوتبوی: «نه گهر لیتره بوویتایه داوی مه رگی باوکمان ده مانفر وشت و دوو به دوو کارخانه به کی ره نگسازیمان ده کرده وه.» گه یشتیوو نووسینگه که. ر ژشته ژووو. بارام دیسان له وئ نه بوو. مونشیبه که ی به شه رمه وه گوتی: «ر ژشته وه سه ریک له کارخانه بداو بیته وه. دپته وه.»

– «هه رموو دانیشه. ده ر ژم دوو پیا له چا دینم و...»

نه بهیشت. دانه نیشت. ر ژنامه که ی هه لگرت و به زور پاره که ی داناو رژی. نیستا نیتر پیی و ابوو زور که س ره سه که یان دیوه و ده یناسنه وه. هه ستیکی ناخوش بوو. ویستی له شه قامه که بیه رپته وه. نوتومبیل قه تاره یان به ستبوو. هه هه هه... به ناو هه هه هه که دا په رپه وه. له و بهر شه قام، له قه ره بالغی هات و چووی خه لکه که دا که سیک به ری پینگرت. پیاویکی به روا له ت هاو ته مه نی خو ی، ره نگه پیرترو که میکیش لاوازتر. سه رو قزی تالوزاو و پیس بوو. داوای جگه ره ی لی کرد. نه و به تاشنای هاته به رچاو. زور تاشنا. به کاوه خو ده ستی بژ گیرفانی برد و، لپی ورد بووه وه.

– «ناسری... تو ناسری نیست؟! نه وه ی و ا سی تاری ده ژه ند و...»

کاپرا لپی سله میبه وه. شتیک له چاو و نیگایدا گورا. بی نه وه ی وه لامی بداته وه یان جگه ره که ی لی وه ربرگئ، هه نگاویک کشایه وه و پاشان پشتی تپه لکرد و گورج تپه ری. نه و حه په سا بوو. «ناسری...» نیگای پر له سه رسوورمان و پرسباری شوین خست. له به ر خو یه وه گوتی: «ناسری بوو. دلنیم نه و بوو...» ویستی شوینی که وئ و پیی هه لگرت. بژ ناو قه ره بالغی ده وری مهیدانه که و چاوی به هه موو لایه کدا گپرا، به لام نه بیینیبه وه. ونی کردبوو. ناسری خو ی لیشارد بووه وه. له ده ره وه ی قه ره بالغیبه که، شه که ت پالی به سندووقی پوستی قه راغ پیاده ر ژکه وه دا.

– «پیاده چوو نه ویش تو ی ناسیبتیه وه.»

من گوتم. گوتم: «ته نانه ت جگه ره که شی لی وه رنه گرتی.»

هیشتا پاکه ته که ی به ده سه ته وه بوو. جگه ره به کی لی ده ره یئاو دایگیرساند. مژیکی لیدا و له سه ر سندووقی پوستیبه که کوزاندیبه وه. سه ریکی نه ملاولای کرد و فرپی دایه جژکه که وه. «بیستیوو». چی بیستیوو؟ چیمان گوتبوو؟

«نه فسانه ی کلؤل...» به رز گوتی. هه وئی دا روخساری نیگه ران و چاوه ته ژه کانی نه فسانه بییننی و نهیدی.

گوتم: «نه فسانه ژنیه تی؟»

بزه به کی تال و تازه باری له سه ر لیو بوو. تیگه یشتم. گوتم: «نه فسانه ژنی بوو؟»

هیچی نه گوت. دیسان سه ر ری که و ته وه بژ ناو قه ره بالغیبه که و، من شان به شاننی ده ر ژشتم.

گوتی: «شوره لاوی بوو ناسری. جوان و ته رپوش. له بنه ماله به کی ده و له مه مند بوو.

ئەو لەسەر کورسییەک، روو لە دەروەه دانیششت. نووسینگەگە بەرامبەر بەسینەما بوو. سینەمایەک کە لە سالانتیک لەمەوبەرەوه بوو. لەو دەمەوه کە ئەو مندال بوو. میرمندال. چەندە حەزی لە سینەما دەکرد. رۆژی واپوو چەند سەعات لە بەر دەرکەیدا، لە پەردە گەورەکە ی ورد دەبوو. لە پەردەکان و ئیستا لەسەر پەردەگە پەسەمی کچ و کورپیک گەنج بوو. کچ و کور هەر کامە لە لایەکی پەردەگە، بەرامبەر بەیەکتەر. کورپە نیگای بەرەو ژوو، کچەگەش لە ئەو ورد بوو. لە کورپەگە. هەردووکیان پێدەگەنین. نەقاشەگە ئەگەرچی روخساری جوانی کچەگە کەمیک نیگەرەن و ترساو کیشابوو، بەو حالەش پێدەگەنی. نیگەرەن و ترساو پێدەگەنی. یان رەنگە ئەو وەهای دیبێ. وەک پیکەنینی ئەفسانە، ئەو دەمە کە بوو، پێدەگەنی و کچەگە بەئەفسانە دیبێ. کورپەگەشی... ئەگەر من لەو بوومایە دەمگوت: «ناسری». بەلام من لەو نەبووم. لە کوئی بووم؟ من پێم نەدەگرا ئەو بوو هەر کوئی دەچوو شوینی کەوم. بەپێوستیشم نەدەزانی. ئەویش پیتی خۆش نەبوو. کەسی هیچ چیرۆکیک پیتی خۆش نییە بوو هەر کوئی دەچێ، نووسەرەگە شوینی کەوی. تەنانهت رەنگە فەرهادیش کە کەسی چیرۆکەگە ئەو بوو. بەلام ئەو هیشتا فەرهادی نەدیوو. من هیشتا فەرهادم پێ نەناساندبوو.

رۆژنامەگە لە گبیرفان دەرھیتنا و کردییەوه. بۆ تووویژەگە خۆی گەراو، دۆزییەوه. چایچی نووسینگە چایەکی خستبوو سەر مێزەگە بەر دەستی. ئەو قومی لێدەدا و جاروباریش سەری لە گۆچارەگە بەرز دەرکەوه، لە دەروەهی دەروانی. لە شەقام و هات و چووی خەلک و ئوتومبیلەکان. لە سینەمای ئەو بەر شەقام و، لە پەردە گەورەگە. کورپەگە هەروا نیگای بەرەو ژوو بوو. لە چی دەروانی؟ کچەگە چاوی لێ نەدەترووکاند. پێدەگەنی و دەیویست سەرنجی پاکیشی.

پێدەچوو بارام و دەرەنگ کەوتی. مونسییەگە سەیری سەعاتەگە دەستی کردو، لە بەر خۆیەوه، وەها کە ئەویش گوتی لیبێ، گوتی: «پیموانییە و زوو بیتەوه. و زوو نایەتەوه».

ئەو سەری هەلبیری و لە مونسییەگە روانی. خانمیک هیشتا گەنج بوو. نزیکەو سی. ئارایشتیکی توخی کردبوو. لیبی سووری خوینی، کۆلمە سی تیف تیفەدراو و چاو و برۆی گەورە پەش. رەنگە بەهۆی ئەو ئارایشتە توخەوه بووبی کە هەلچوو و دەمارگرت دیار بوو. رەنگە هەلچوو دەمارگرتیش نەبووبی، وەرزی و بێ تاقت بوو. چونکا ئەو هیچی نەدەگوت و نەیدەواند؟ بێ ئەو پیتی گوترا بێ تەلەفوننی بۆ کارخانە کرد. دیار بوو

کەسیک پتی دەگوت بارام لەو نییە. داوای شەریکەگە کرد، ئەویش نەبوو. تەلەفونەگە داناو، گوتیەوه: «پیموانییە تازە بیتەوه. نایەتەوه».

ئەو گوتی: «بۆ ژمارە موبایلەگە ناگری؟»

«موبایلەگە بەخۆی نییە». نەگوت بەخیزانییەتی. گوتی: «ئەگەر بەپەلەیت، یان دەبی برۆی بۆ شویتیکێ تر، کە هاتەوه دەلێم تەلەفوننت بۆ بکا. تەلەفوننت بۆ دەکا».

تەلەفوننی بۆ نەدەکرد. ئەو دەیزانی. دلنیا بوو. ئەو باسی بانێ مالهەگە دەکرد، باسی دەست پێداهێنان و چاک کردنەوهی. بارام خۆی لەو قسەو باسە دەدزییەوه. دەگوت: «پارە لە چۆم خستە. پیاوی عاقل مردوو عەمەلیات ناکا. ئەو مالهە کاوڵە. دەبی مشتەرییەکی بۆ بدۆزینەوه، لە ملی خۆمانی بکەینەوه». لە یەکەم رۆژی گەرانییەوه بارام ئەو دی گوتبوو. گوتبووی: «دەبی هەرچی زووتره بیفرۆشین. هەموومان پێوستمان بە پارەیه. بەتایبەت ئەو دوو زەعیفەیی خوشکمان. مێردە سەگبەکانیان سالانتیکە گبیرفانیان بۆ پارە ئێم مالت و حەسارە هەلدروو و...» بەلام مونسیرە گوتبووی: «نایفرۆشین. تا وەسیەتی دایک و باوکمان بەرپۆه نەچێ، من و رووناک بەشی خۆمان نافرۆشین». ئەو رۆژە یان چەند رۆژ دواتر گوتبووی. گوتبووی: «وەسیەتی دایک و باوکمان ئەوه بوو هەموو مندالەکانیان لەم مالهەدا زەماوەند بکەن. کورپەکان لێرە بووکیان بۆ دابەزی و کچەکانیش لێرەوه برۆنە مالهە مێرد». ئەو پیکە نیبوو.

خانم مونسێ ئۆقرە لێ برابوو. پەستا پەستا سەیری سەعاتەگە دەستی دەکردو، نیگای بۆ ئەو، کە بەخۆپایی چاوەروانی هاتنەوهی براکە بوو - دەگوتیایەوه. نیگای ئەو چاوە گەورە و پەشمانە... ئەو هەستا. خانم مونسێ لە خۆشیا گەشایەوه، بەرز بوووه.

- «دەرۆن؟»

بەئەدەب و زەرەخەنەوه گوتی. ئەو گوتی: «یادداشتیکێ بۆ بەجێ دێلم. کە هاتەوه بیدەرە دەستی».

ئەوسا داوای پەرپەیک کاغەزی لێکرد. خانم مونسێ خستیه بەر دەستی. خۆشحال بوو. چاوە گەورە و پەشمانی دەبریسکانەوه. ئەو نووسی: «هاتم پیت بلیم پیتوست ناکا خۆت لە کار بکەیت و بەشوین وەستادا بگەریت. جەلالی هاوریم بەلینی پێداوم بەم زوانە وەستایەکی ئاشنای خۆیم بۆ بنیتریت و جگە لە چاککردنەوهی بانێ مالهەگە دەستییک بەژووورەکانیشدا بیت. رەنگە حەوز و حەسارەگەش...».

ئەوهی بۆ ترساندنێ بارام نووسی. یادداشتەگە بەجێهیشت و روپی. هیشتا لە

دهرکه‌ی نووسپینگه که نه‌چووبووه دهر که خانم مونشی پشوویه‌کی ره‌حه‌تی داو ته‌له‌فوننه‌که‌ی به‌رز کرده‌وه؛ که‌واته‌ ئه‌و موزاحیم بوو. موزاحیمی‌کی نامه‌حرهم که دوا سالانیتیک گه‌رپابووه‌وه و وه‌زعه‌که‌ی له‌ هه‌موو که‌س، ته‌نانه‌ت له‌و مونشبییه‌ش، شتیواندبوو. له‌ دهره‌وه بۆ دوا جار سه‌یری په‌رده‌ی سپنه‌ماکه و پروخساری کچ و کوره‌که‌ی کرده‌وه. له‌و ماوه کورته‌دا پتیکه‌نین به‌پروخساری هه‌ردووکیانه‌وه وشک بووبوو، وه‌ریبوو. کور خه‌مبار بوو، کچه‌که‌ش نیگه‌ران و ترساو. بییری فه‌هاد که‌وته‌وه. قه‌رار بوو ئیمرو ببینی؟

سی

دهمه‌و نیوه‌رۆ گه‌رپابووه‌وه بۆ مال و له‌ هه‌یوان، له‌سه‌ر کورسییه‌کی کۆن و ژه‌نگاوی دانیشتیبوو. روو له‌ هه‌ساروو...

خه‌ریکی ده‌ورکردنه‌وه‌ی دهرسه‌کانی بوو. CLNA کلۆزیدی سدیۆم... له‌به‌ر کردنی گران بوو. CLNA کلۆزیدی سدیۆم... هه‌ردووکیان خوی بوون. ئه‌و خوتیه‌ که‌ دایکی ده‌یکرده‌ ناو چیشته‌وه. یان به‌خه‌یارباندا ده‌کرد و... یان به‌ریتواس... له‌ خوار هه‌یوان، له‌ سیبه‌ری دره‌خته‌کانی هه‌سار، له‌سه‌ر ئه‌و چرپایه‌ که‌ باوکی عه‌سران له‌ سه‌ری داده‌نیشت و قلیانی ده‌کیتشا خه‌ریکی ریتواس خواردن بوون. بارامی برای، مونیره و پرووناکی خوشکی و... کیتی تریش؟ ئه‌و به‌په‌له‌ به‌پلیکانه‌کاندا داگه‌را. ده‌بوو ده‌وری هه‌وزه‌ گه‌وره‌که‌ی هه‌سار بداته‌وه، به‌لام ده‌وری نه‌دایه‌وه. باوکی له‌ گوی هه‌وزه‌که‌ خه‌ریک بوو ده‌ستنوێژی ده‌گرت. ئه‌و رۆژه یان رۆژیکی تر؟ ئه‌و ساله‌ یان سالانیتیک له‌وه‌ به‌ر؟ هه‌وزه‌که‌ پر له‌ ئاو بوو. به‌چوار ده‌وری هه‌وزه‌که‌دا گولدانێ پر له‌ گولێ په‌نگاوه‌نگ. شه‌مدانی، ژاله، عه‌ترچایی... وینه‌ی گولکه‌کان له‌ ئاوی هه‌وزه‌که‌دا و له‌ شینی کاشییه‌کاندا، له‌گه‌ڵ وینه‌ی لقووی پی دره‌خته‌کان تیکه‌ڵ بووبوون. خۆزی ده‌مه‌و ئیواره‌ تیشکی زه‌رد و نارنجی به‌سه‌ر له‌شی نه‌رم و خزیلکی ئاوه‌که‌داو به‌سه‌ر وینه‌ی لقووی پی دره‌خته‌کان و گولدان و گولکه‌کاندا بلاوکردبووه‌وه. وینه‌ی باوکیشی له‌ ئاوه‌که‌دا بوو. باوکی دۆعای ده‌کرد. به‌ده‌نگی به‌رز، وه‌ها که‌ کوره‌ چکۆله‌که‌ی گویی لیبی و فیری بیی. «سبحان الله... سبحان الله...» ده‌سته‌ گه‌وره‌کانی باوکی که‌ له‌ ئاوه‌که‌ی رۆ ده‌کردو، ئه‌و شلپانه‌ که‌ به‌روومه‌تیدا ده‌پژاند، وینه‌کانی ده‌شه‌مزاند. وینه‌کان شه‌مزابوون. ماسییه‌کانی ناو هه‌وزه‌که‌ش تۆقابوون. ماسییه‌ سووره‌که‌ی ئه‌ویش. وستی بلتی، بابه‌ ماسییه‌که‌... باوکی گوتی: «ئیسئا ئیتر نۆره‌ی تۆیه‌ کورم. وه‌ره‌ ده‌ستنوێژه‌که‌ت بگه‌ره». به‌دوودلییه‌وه‌ رۆشته‌ پتیش. ئه‌ژنۆی خسته‌ سه‌ر لیواری ته‌ری هه‌وزه‌که‌. وینه‌ی خۆی له‌ ئاوه‌که‌دا نه‌رم و خزیلک، که‌رت که‌رت ده‌بوو. به‌ترسه‌وه‌ ده‌سته‌ بچووکه‌کانی له‌ ئاوه‌که‌ رۆ کرد. سارد بوو. گورجیک ده‌ستی کیشایه‌وه. ئه‌وسا چاوی بۆ ماسییه‌کان گه‌را. بۆ ماسییه‌ سووره‌که‌ی خۆی. نه‌یدی. له‌ شه‌پۆلانی وینه‌کانداو له‌ شه‌پۆلانی تیشکه‌ زه‌ردو نارنجیه‌که‌دا ونی کردبوو. یان ره‌نگه‌ ماسییه‌که‌ چوو بووه‌ بنکی هه‌وزه‌که‌و، له‌ مابه‌ینی

کاشییه شینه کانی بنکی هموزه که دا خۆی شار دبووه ده.

- «ئافهره کورم. ئیستا الحمدلله... الحمدلله... الحمدلله...» دیسان دهستی بۆ ناو ئاوه که برده وه. ئەژنۆی خزاو، شلپه یه که دایچله کاند. گولدانیکه سهر لیواری حه وزه که که وتیوو. که وتبووه ناو ئاوه که وه، پرژه ی بهرز بوو بووه وه. توقا. سهری هه لبر ی و به ترسه وه له باوکی روانی. له چاوه کانی باوکی که له پشت لووت و سمیلتی زلیه وه دیار نه بوون. سهر و سنگی باوکی له ناو لقو پۆپی دره خته کاند بوو. دایکی له و بهر حه وزه که، له پشت ریزی گول ه باخه کان، مریه م و هپیرۆ و یاسه مینه کانه وه پشکۆی بۆ قلیانه که ی باوکی ده که شانده وه. بارام و مونیره و پروونا کیش... حه قه من ئه وانیش له و ئی بوون. حه قه من له سهر چرپای ناوه راستی حه ساره که دانیشتیوون و... چییان ده کرد؟

رۆژتیکه دوور بوو. سات به ساتیش دوورتر ده بووه وه. روخساره کان... دۆخی روخساره کان نه ده که یشتنه ئیمیرۆ و ئیستای. به لآم بۆنه کان و ده نگه کان هیشتا له خه لوت و فهزای بی دهنگی حه ساردا مابوون. رهنگه له پشت سهری باوکیه وه نوێژی کرد بی که ده یگوت: «شوکور بۆ خوا وه جاحم روونه. کورم هه یه و له پشت سهرمه وه نوێژ ده کا». به لآم ئه وه له بیر ماسییه سووره که یدا بوو. دنیایه له بیر ماسییه سووره که یدا بووه که له بنکی حه وزه که خۆی شار دووه ته وه.

حه وزه که ئیستا وشک بوو. له بری ئا و پر بوو له سواله تی شکاوی گولدانه کان و رهنگی شینی دیواره کانیشی ته پله کی کردبوو، وه ریبوو. کاشییه کانی بنکی حه وزه که ش زۆربه یان درزیان بردبوو، شکا بوون. له لایه کی حه وزه که کۆگایه ک سواله تی شکا و هه لدرابوو وه و، له سووچتیکه دوو پشیله ی له پرو لاوز له سهر زبل و خه وشه که گرمۆله بوو بوون. پشیله ی ده رکراوی ماله دراوسینکان بوون، حه قه من. هه موو حه سار جگه له گژو گیاو بنچکی وشکه ل، چلنیک گول تیدا نه بوو. دره خته کانیش گه لای زهرد و سووربان که وتبووه هه لوه رین و لقی ئه ستووری مپوه کان، به سهر شانی دره خته کان و هه رزاله پرماوه کاند، گه لایان وه ک چه رمی گای لی هاتبوو. حه سار پارکتیکه بچووکی شار تیکه مه یدانی شه ر بوو. کئ پر وای ده کرد ئه مه حه ساری مالی باوکی بی؟ حه ساری مالی میرزا سه عیدی مبه ره بان؟ یه که م رۆژی گه رانه وه ی پرسیبوو. پرسیبوو؟ له بهر خۆبه وه گوتیبوو. بارام گوتیبوو: «تۆ سالانیک لیتره نه بووی. نازانی له م ماوه دا ئیمه چیمان به سهر هاتوو». گوتیبوو: «بۆ سه بری خۆمان ناکه ی؟ خۆمان له م مال و حه ساره کاو لترین». ئه وه سه بری کردبوو. ته نها که سیک کاو لی پتوه دیار نه بوو، بارام بوو. به لآم

نا... پتده چوو ئه ویش ویران بی. ویران بوو. له و دیو چاوه رۆشن و گه شه کانییه وه، له و دیو روومه ته قه له و و ماسیوه که یه وه، له و دیو جووله ی بی ئیختیاری ده سته کانییه وه، شتیک هه ره سی هینا بوو. گوتیبوو: «له و رۆژه وه تۆ لیتره رۆشتوو، ئیمه ش سه عاتیکه خۆشمان نه بووه. چاره نووسی ونی تۆ، مردنی باوکم و هه شت سال شه ر و بۆمباران و ده ربه ده ری... له هه موو ئه م ماوه دا...»

هه موو ئه م ماوه ئه وه له کوئ بوو؟ بارام پرسیبوو؟ گرینگ نه بوو کئ پرسیبوه تی. گرینگ ئه وه بوو حه ساری ماله که، باخچه پر له گول و دارو دره خته که ی میرزا سه عید ویران بوو بوو. ماله که ش... بارام گوتیبوو: «با سه رتیک له ناو ماله که ش بده یین. ئه لبت ته گه ره به سه رماندا نه رووخی». گوتیبوو: «من له ترسی ئه وه ی به سه ر ژن و منداله که مدا نه رووخی، ده سالیکه چۆلم کردوه».

ئه وه به ترس و گومانه وه به پللیکانه کاند هه لگه را بوو. به رله وه ده رکه ی دوو تای بی راره وه که بکاته وه، چوو بووه هه یوان. په نجهره کانی هۆل و ناشپه زخانه، دیوه خانه قه دییه که ی میرزا سه عید، له ریزتیکدا پتوه درابوون. سئ کۆله که گه وره که هه روا قورس و قایم به سه ر پتوه بوون. ئه مسه راوسه رتیکه هه یوانی کردبوو. ئه وسا له ده رکه ی راره وه که وه رۆشتبووه ژوو. له پیتشدا بۆ ئه وه سهری ماله که. به شی پشته وه ی. بۆ ژوو ره که ی جارانی خۆی. ژوو ره که ی بارام و ژوو ری که چه کان. ژوو ره کان چۆل بوون. خۆل و تۆزی ده یان ساله له سه ر دیواری رووت و ناو تاق و په نجهره کانیان نیشتیوو. ژوو ره کان سارد و خه مبار بوون. حه ساره بچوو که که ی پشتیشه وه سارد و خه مبار بوو. بارام هه روا به شویتیه وه بوو. وه ک ده لال تیکه کارامه. وه ک که سیک به ته ما بی مالتیک له چنگی خاوه نه که ی ده ربینتی، بی ئیختیار ده ستی جوولاند بوو، شکا و شکستی ماله که ی نیشان دابوو. رهنگه هه ر شکا و شکستییه که شی دیبی. گوتیبوو: «وه ره سه برتیکه ئه وه به شه ش بکه. هۆله که وه...» گوتیبوو: «پتیم وای تۆ نه رۆشتبووی که دیوه خانه که مان تیک داو، هۆل و ناشپه زخانه و حه مامان لی سازکرد». بارام به هه ل ه چوو بوو. دوو رۆشتنی ئه وه دیوه خانه که یان تیکدا بوو. تیکیان نه دابوو، لایه کیان بۆ ناشپه زخانه و حه مام لی بژ دابوو. بهر له مردنی میرزا سه عید. مونیره گوتیبوو: «بارام به تیکدانی دیوه خانه که باوکی له گه وره یی خست. به هانه که شی ئه وه بوو که خانی ژنی ناتوانی بۆ لپنانی که وچکتیک چیتت، به وه هه موو پللیکانه دا پرواته خوار. ناویری وهخت و بی وهخت خۆی به و ژیرخانه دا بکا و...»

ئەو گەرابوۋە بۆ پاراۋەكەو، دەرگە قەدەمى دىۋەخانى كىرىۋەتەت. دىۋەخانى مىرزا سەئىد چۆل و بچوۋىكتر لە جاران، بەلام هېشتا سام و شىۋى ئەو دەمانەى مابوو. ئەو بەدەورى خۆيدا سوۋراپوۋەتەت و چاۋى بەھەمو لايەكدا گىراپوۋەتەت. لە تاقەكان، لە پەنجەرەكانى سەر ھەيوان و لە گەچىرى دىۋارەكان ورد بوۋپوۋەتەت. ئەوانىش تۆز و خۆلى دەيان سالەيان لەسەر نىشتىبوو. ئاشپەزخانە ھەمام و... بەولاترەو ژوروى باوك و دايكىشى. ھەمو شۇنىڭكى مالاكە تۆز و خۆلى دەيان سالەى لەسەر نىشتىبوو. ھەمو شۇنىڭكى مالاكە بۆنى باوكى لى ھاتىبوو. بۆنى نەبوۋنى باوكى. بۆنى تىپەپوۋنى زەمان. بۆكۆن و فەرامۆشى و مردن. ھىچى نەپرسىبوو. سوۋاخى ھىچى نەگرتىبوو. بارام گوتىۋى: «كە ئىرەمان چۆل كىرد ھەمو شتومەكە كانمان كۆ كىردەو و لە ژوروىكى ژىرخان لەسەر يەك ھەلمانچىن و دەرگەمان لەسەر داخستىن». گوتىۋى: «ھەمو يادگارەكان. جگە لە چەند رەسم كە تواناى دل لىھەلگەندىنمان نەبوو. رەسمى تۆ، رەسمى باوكم و... باقى شتە كانمان بۆ تۆ دانا. دەمانزانى رۆژىك لە رۆژان دەگەپىتتەو. ھەمو يادگارەكانى بىنەمالەمان بۆ تۆ دانا. دەمانزانى چەندەت خۆش دەۋىن...»

سىتەرى بانەكە لەسەر ھەيوان كىشاۋەتەت. تىشىكى خۆرى نىۋەرى پايىز ھەلىكتاۋە سەر شان و مىلى. ھەروا بەدانىشتانەو كورسىيە كۆن و ژەنگاۋىيەكەى بۆ دواۋە ھەلخاند.

رۆژى دواى زانىبوۋى ھەمو يادگارەكانى بىنەمالە خەرمانى كەلپەلى كۆن و شكاۋ بوون و لە ژىرخان ھەلپۇرەبوون. دوور لە چاۋى بارام، مۇنيرەى خوشكى و مېرەكەى دوو، سى كرىكارىان گرتىبوو. ژورەكان و بەتايىبەت ھۆلەكەيان خاۋىن كىردىۋەتەت. بەشىك لە كەلپەلەكانىان لە ژىرخان ھىناۋەتەت، شىۋىيان و بىرەۋىيان سەر. يەخچال، چراگاز، قاپ و قاچاغ، مېز و كورسى و مۆبل و... پەردە چىندارو كۆن و دراۋەكانىشىان شىۋى، ھەلىناۋاسىبوۋەتەت. ئەو بەتوانجەۋە گوتىۋى: «بەس نىيە ئەمانەش ماون». مۇنيرە گوتىۋى: «ئەمانەش پارەيان بىرەدە دەفرۆشان. ۋەك ئەو ھەمو فەرشە دەستچەن. ۋەك ئەو ھەمو شتە جوان و غەنىكانە. ۋەك تەلەفوزىن و دوۋخەت تەلەفوون و... كۆپىر بىم بۆ مال و دىۋەخانى...»

بەرە و گلىمە كۆنەكانىان راخستىبوو. بزمارى مۆبلەكانىان كوتابوۋەتەت، كورسى و مېزى نووسىنىشىان لە سوۋچىكى ژورەكە - ھۆلەكە - دانا بوو. قاپى رەسمەكان، ئاۋىنە

شكاۋەكان، سەعاتە دىۋارەكەشىان بەسنگى دىۋارەكانەو ھەلئاسىبوو. سەعاتە دىۋارەكە مىلەكانى كەتتەبوو. ھىشتا كارى دەكرد. چركە چرك. رادوى گەورەكەى مىرزا سەئىد كارى نەدەكرد. ئەو بەدلشكاۋىيەو گوتىۋى: «ئەمانە بوون يادگارەكانى بىنەمالە؟!» بەخۆيدا شكاۋەتەت. مۇنيرە گىرا بوو: «خوشكت كۆپىر بى...» مېرەكەى گوتىۋى: «دەبى خەتىك تەلەفوون بۆ ئىرە پاكىشىن».

زەرى تەلەفوونەكەى لە ژورەو بىست. ھەستا. بارامە؟ سەرى ھاتى. بەلام مۇنيرە بوو. ھەۋالى دەپرسى. كە تەلەفوونەكەى دانا ھەستى بەرسىيايەتى كىرد. رۆشتە ئاشپەزخانە. دەرگى يەخچالەكەى كىردەو و لە شتىك گەرا كە بىخاۋ. بەدەرتراى ئەم ھەمو سالە لە شتىك گەرابوۋ بىخاۋ. لە ھەر كۆى بوو، لە شاخ، لە عىراق، لە توركىا... تەنانت لە ئورپاش... مۇنيرە دەگوت: «خوشكت بىر»، كەۋاتە لەم ھەمو سالەدا كەس نەبوو پىيالەيەك چايت بۆ دەم كا و پاروۋىەك نانت بۆ ساز كا؟» لە بىرى چوۋبوۋەتەت، لىرە ھەمو پىاۋىك كەسىكى بوو چا و نانى بۆ تامادە بكا. ھەمو پىاۋىك جگە لە ئەو. رەنگە جگە لە ناسرىش. چى بەسەر ھاتىبو ناسرى؟ لاۋىكى تەپپۆش كە سوار پۆۋىەكى مودىل بالا دەبوو، جاروبارىش سى تارى دەۋەند، ئىستا سۋالى جگەرى دەكرد. كۆل ناسرى. دىسان بىرى ئەفسانە كەوتەتەو. كۆل ئەفسانە.

نىۋەرۆۋە تامادە كىردىبوو، دەبوۋ بىخاۋ. ئەوسا دەبوۋ چاۋەروانى من بى. بەھىوا بوو من بىبەم بۆلاى فەرھاد. بۆ مالى فەرھاد. كامە مال؟ بىبارى خۆى دابوو. تاكەى لە خۆف و رەجاي دەستپىكىردنى چىرۆكەكەيدا مېنىتتەو؟ كەم كار تا ئەو رادە ئازارى دابوو. ھەفتەيەك، دووان... بۆ ھەفتە و دووان؟ چەند مانگ بوو بىرى لە نووسىنى چىرۆكىكى تازە دەكردەو. تەنانت بەرلەۋە بگەپتتەو. بەرلەۋەش لە بىرى نووسىنى چىرۆكىكى تردا بوو. چىرۆكى فەرھاد؟ ھىشتا دلنبا نەبوو. نە لە من و نە لە فەرھادو نە لە كەسەكانى تىر چىرۆكەكەى. نووسىنى چىرۆكى ئەو كەسانە كە لە ناۋباندای و لە ناۋباندای دەۋى كارىكى دژۋارە. ھەمىشە دژۋار بوو. بەتايىبەت ئەو كەسانە كە دەترسن و، لە ترسا لە مالەۋە، لە ژورەكەيان دەخزىن و دەرگە لە كەس ناكەنەو.

من گوتىۋى: «تەنانت لە خۆشىان». كەى ئەو دەم گوتىۋى كە ئەو توۋرە بوۋىو، ھەلچوۋىو؟ گوتىۋى: «بەلى منىش دەترسم. منىش ترسۆكم. ھەموۋمان ترسۆكىن...» ئەوسا من پىكەنىبووم؟

دوا نیوهرۆ چوو بۆ حەمام. هەموو جارێک که دەبوو دەست بە کارێکی تازه بکا، یان کەسی چیرۆکیکی تازه ببینی، دەچوو بۆ حەمام. دەچوو لەش و زەینی دەشت. لەژێر ئاوپاشەکه دا بوو. لە ئاوی گەورەکهی حەمامدا. بارانێک ئاوی شیلەوتین بەسەر لەشی رووتیدا دەباری و لەشی پیر بوو. لە کەیهوه ئەوەندە پیر بوو؟ روومەتی تیک قوپاوه، چاوی بەقوولدا چوو؟ لەشی... مونیڕه گوتبووی: «خوشکت کوێر بی، خۆ تۆ مندالی دوینی. بۆچی ئاوا...».

رووی لە ئاوی گەورەکه وەرگێرا. دەبوو بێر لە شتیکی تر بکاتەوه. لە کەسیکی تر. لەوهتی لە حەمام هاتبوو دەر روشتبوو پشت میزی نووسینهکهی و سەری بەسەر کاغەزێکی سپیدا شوێر کردبوو و بیری لە فەرهاد دەکردهوه.

گوتم: «فەرهاد خەتوو. جاروبار ئەم کاتانە دەخەوی».

سەری بەرز کردەوه. لە مال و ژوورەکهی خۆی نەبوو. لە مال و ژوورێکی تر بوو. ژووری فەرهاد؟ ژوورەکه تاریک بوو. تاریک و پر لە دووکهڵ. بۆکۆن و بۆنی زلی سووتای لی دەهات. فەرهاد لە سووچێکی ژوورەکه لە بەر رووشنایی کزی پەنجەرە بچووکەکهیدا ڕاکشا بوو. جاجمیکی دژاوی پێوه بوو. بەمالاترەوه من دانیشتبوم. لە لای مەنگەلیهکه. قۆریهکی رەش لەسەر مەنگەلیهکه بوو. لەسەر پشکۆکان. ئەو سەیری دیوارەکان و سەیری بنمیچی ژوورەکهی کرد. رەش و تاریک بوون. قاپە رەسم و ئاوی شکاوی سەر تاقەکانیش رەش و تاریک بوون. سەعاتە دیوارەکهش توخێک دووکهڵ و دوو دەی لەسەر نیشتبوو. وەستا بوو، کاری نەدەکرد. دەتگوت سالانێکە وەستاوه و کاری نەکردوه. بەسەر سوورمانهوه گوتی: «ئێوه لێرە دەژین؟ لەم مال و ژوورە...»

مەبەستی من و فەرهاد بوو. من پێکەنیم. ریزیک دانی زەرد و پیس... ئەو نەیدی. بەرە فەرهاد چوو. بەرە پەنجەرە بچووکێ ژوورەکهی. چاوه شیشەکان دووکهڵ تەلخی کردبوون. رووشناییهکی کزو لاوازیان لێدەهاتە ژوور و، بەرەشایی و تاریکی ژوورەکه دا بلاو دەبوو. بەرە دەستی لە یهکیک لە چاوهکان هەلسوو. بەرە دەستی رەش بوو. گوتی پێنەداو لەو دیو پەنجەرەکهی روانی. ئەو دیو پەنجەرەکه حەساریکی گەورە پر لە دارو درەخت بوو. حەساریکی کاولی پاییزی. لەوبەر حەسارەکهوه مالیکی گەورە چۆل بوو. ژێرخان و سەرخان. هەیوانیکی گەورە و سێ کۆلەکه و ریزیک پەنجەرە... بەلایهوه غەریب نەبوو. گوتی: «ئەو حەسارو مالەم بەلاوه غەریب نییه. دەلێی پێشتر دیومه».

دیووی. دلنیا بوو که دیو به تی. به لām هەرچی ههولێ دا وهبیری بیتهوه، بێ سوود بوو. گوتی: «بیرو هۆشم نەماوه. لەوهتی گەراومه تهوه...»

قسه کهی تهواو نه کرد. بالنده به کی رەش و گهوره له قایی پەنجەرە ژوورەکه دا سەرنجی قۆستەوه. بالنده که بەسەر حەسار و ماله چۆلەکهی ئەو بەرەوه دەسوورایهوه و جاروباریش له قاپه کهو له ئاسۆی روانینی ئەو دەچوو دەر. ون دەبوو. گوتم: «وهره دانیشه، چام بۆ تیکردوی».

ئاوی لێدماهوه. له قۆری سەر مەنگەلیهکه دوو چام تیکردبوو. قەندانیک قەندیشم دانا. لە جارێ پیرتر و کەنەفتەر هاتە بەر چاوی. بەزەیی پێمدا هات. پرسیاره کهی دووباره کردەوه و، گوتی: «ئێوه هەردووکتان لێرە دەژین؟»

من هیچم نه گوت.

«ئێوه چی به کترن؟»

هیچم نه گوت و پیکه نيم.

«تۆ کییت؟ فەرهاد چیتە؟»

گوتم: «چیرۆکی ژبانی من دوورو درێژه. نه تبیستوه چونکا هیشتا نه منوسیه».

گوتم: «چاکەت سارد نەبیتەوه».

پیاڵه چاکه ی به سه ره وه نا. تال بوو. ئەوەندە تال، کۆلۆ قەندەکهی ناو دەمیشی پێی شیرین نەکرابوو. گوتی: «لەم ولاتە چیرۆکی زۆر کەس نەنوسراوه. وا چاکە بلێم، لەم ولاتە چیرۆکی کەس نەنوسراوه».

ئەوسا سەیری فەرهادی کرد. تەرمیکی بێ جوولە بوو لەژێر جاجمیکی کۆن و دراودا. گوتی: «بریا فەرهاد بە ئاگای دەبوو و هەل دەستا».

چاکه ی خواردبووه و، به شوێنیدا جگه ره به کی داگیرساند. منیش جگه ره به کم داگیرساند. گوتم: «فەرهاد بە ئاگا نابیتەوه».

داچلەکی. گوتی: «بە ئاگا نابیتەوه؟ چۆن بە ئاگا نابیتەوه؟ من بۆلای ئەو هاتووم. هاتووم قسه ی له گەل بکه م».

تەرمه که جوولا. پیره پیاویکی چکۆله و زەردەل لەژێر جاجمه که هاتە دەر. خیشکه خیشک هەلخزا و لەبەر رووشنایی کزی پەنجەرەکه، بەبێ هیچ قسه و باسیک، بەبێ هیچ نیگا و سەرنجیک پالی دا به وه.

گوتم: «ئەمەش فەرھاد».

فەرھاد دەستە باریک و ئیسکنەکانی لە دەوری ئەژنۆی ئالاندو سەری بەملیەو بە یۆ سەر شانی شۆر بوو. قژی خۆلەمیشی سەر و ریشی، روومەتی تیکقویا و چاوی بەقوولدا چووی... دەتگوت تەرمی مۆمیایی پیاویکە دوا ھەزار ساڵ لەژێر خاک دەرھاتی و لەبەر رۆشنایی کزی پەنجەرەیهکی بچوو کدا، لە ژوورێکی تاریک و پر لە دووکەل، لە ژوورێک کە بۆکۆن و بۆنی زلی سووتاوی لیدی، بەدیوارەکەو ھەلیانپەساردین.

گوتم: «ئەمەش کەسی چیرۆکە کەت».

ئەو دەستبەجی ناسیبوویەو. لە پشت ھەوری دووکەل و رەشایی و پیریەو ناسیبوویەو. ئەو تەرمە کە تا ساتیک لەمەبەر پراکشابوو، ئیستا دانیشتبوو پالی داووبوو و لە ھیچ تەنانت لە ئەویشی نەدەرانی، فەرھاد بوو. پیاویک کە لە زەینیدا بوو. ناو پارچە پارچە یەک لە رابوردووی. پیاویک کە قەرار بوو کەسی چیرۆکە کە یی. واق و پرماو و تاساو گوتی: «ئەم پیاو بۆ وای لیتھاتوو؟»

ھەستا. ھەنگاوێک لیتی چوو پیتش و دوو ھەنگاو لیتی کشایەو. گوتی: «پروا ناکەم... نا، پروا ناکەم...»

ئەوسا رووی لێ وەرگێرا. سووریک بە دەوری خۆیدا و بە ناو ژوورە کە دا گەرا. ترسا بوو. بەبیریدا ھات ھەلێ. بەبیریدا ھات لەو ژوورە دۆزەخییە پرواتە دەر. پرواتەو بۆ مالی خۆی و لە بەر ئاوتنە بە کدا راوہستێ و بۆ جارێکی تریش لە خۆی پرواتی. بەلام مایەو. بەھمان ترس و ھەراسەو، لە تەرمە کە، لە تەرمی دانیشتووی فەرھاد ورد بوو.

نووسی: «چی بەسەر ھاتوو ئەم پیاو؟ بۆ وای لیتھاتوو فەرھاد؟ شان و باھۆی پیاوانە یۆ و تیک شکاوە؟ لەژێر باری کام خەم و ئازاردا...»

نووسی: «لە پیناوی کام تاواندا سزا دراو ئەم پیاو؟ لە پیناوی کام تاواندا سزا دەدرتین ئیمە؟ لە ئاگری کام تۆلەدا دەسووتین؟ لە دۆزەخی کام قەدەردا دەبینە خۆلەمیش؟ لە زبڵدانی کام مێژوودا ون دەبین؟ لە ساتەکانی کام زەماندا لە بیڕ دەچینەو؟...»

نووسی و نووسی؛ پاشان قەلەمە کە فری دا و ھەستا. ھەستا بۆ ئەو بە ژوورە کە دا بیت و بچی و ئەم پرسیارە بی وەلامانە بەسەر فەرھادا برشیتەو. فەرھاد تەرمیکی دانیشتوو، پەیکەرێکی شکاو و شکستی لاواز، پیرمنداڵێکی زەردەل. ئەژنۆکانی لە

باوہش گرتبوو، سەری بەملیەو شۆر بوو بوو و، لە ھیچ، تەنانت لە ئەویشی نەدەرانی. من ھیشتا لە پال مەنگەلیە کە دا دانیشتبوم. فەزای رەش و تاریکی ژوورە کە پر بوو لە دووکەل.

ئەو تووشی سەرەگیژە بوو. دلی تیکەل دەھات و ھیلنجی دەدا. بەرەو دەرکە ی ژوورە کە چوو. ژوورە کە ی خۆی یان ژوورە کە ی فەرھاد؟ دەرکە ی کردەو و سەراسیمە رۆشتە دەر.

چوار

من پېم وانه بوو بینینی فەرهاد تا نه و راده دایچله کیننی و نازاری بډا. رهنګه چونکا خوځم سالانیتیک له گه لای ژبا بووم و خووم پیتگریسو، خووم به فەرهاد گرتیو؛ به لام نه و... نه و له هممو سالانی غوربته و ناواری پیدا ترسابو شتیک یان که سیک ون بکا؛ چی یان کی؟ نه یده زانی. نه و نه دهی ده زانی که ده بی هممو ژبان و هممو بیره وریبه کانی رابوردووی بۆ خوئی رابگری. هممو خه ون و ناوات و هممو نه و که سانه که که سی رابوردووی بوون. ترسا بو فەرهاد ژبا یان بکا. وهک فەرهاد که هممو شت و هممو که سی فەرهاد خویش کردبوو. تهنانهت خوئی فەرهاد خویش کردبوو. نه و چاوهروانی نه ده کرد فەرهاد وها پیایو یک بی. گوتیووی: «نه گهر بزانیایه فەرهاد وها پیایو یکه هرگیز بریاری نووسینی چیرۆکه که می نه ده دا»؛ بهرق و توو ریبه و گوتیووی. گوتیووی: «تو ده بوو به منت بگوتایه نه و بیره وریبه پچر پچر و پارچه پارچانه که له زهینی مندا که له که بوون، به شیک له رابوردووی پیایو یکن که خوئی فەرهاد خویش کردوون. ده بوو له به کهم رۆژه به منت بگوتایه». به کهم رۆژ؟ مه بهستی نه و رۆژه بوو که به کترمان دیوو. نه و رۆژه که له به کتر ناشکرا بوو بووین. سه رته تا وهک دوو که سی له به یک نامۆ و نه ناسیا و روو به رووی به کتر بووینه و؛ دوو که س له دوو دنیای جیاواز، دوو که س له دوو زهمانی جیاواز؛ دوو که س له دوو چیرۆکی... گوتیووم: «من ده مه وئ چیرۆکی تو بنووسم». داچله کیبوو. گوتیووی: «چیرۆکی من؟» گوتیووم: «چیرۆکی میهره بان؛ پیایو یک که دوا سالانیتیک غوربته و دووری گه راوه ته وه و...» نه بهیشتیو قسه کهم ته و او بکه م. گوتیووی: «من گه راومه ته وه چیرۆکی که سیکی تر بنووسم. چیرۆکی...» گوتیووم: «فەرهاد؟» بیری کردبووه وه. سالانیتیک بوو حه زی کردبوو چیرۆکی فەرهاد بنووسی. گوتیووی: «تو فەرهاد دناسی؟» نه وسا من پیکه نیبووم. نه وه به کهم جار بوو که من پیکه نیبووم و نه و ریزیک دانی زهرد و پیسی دیوو. نه و رۆژه بریارمان دابوو نه و چیرۆکی فەرهاد بنووسی و منیش...

سه رته تای شه و بوو که گه راپه وه بۆ مال. شه که ت و بی واز بوو. کوته که ی دا که ندو، خوئی فریادیه سه ر به کتیک له مۆبله کانی ژووره که ی. قرمه به که له مۆبله که هه ستاو، به ده میه وه

جیره ی مه خمه له که شه بیست. هر نه وه ندده که نه که و تبه وه زه ی گوتی پینه دا. له سه ر مۆبله که درت بوو. چاوی لیک نا. فەرهاد هیشته له به ر چاویدا بوو. پیایو یکی دامای کتۆل که ژبان و رابوردووی خوئی فەرهاد خویش کردبوو. بۆ ده کرا پیایو ژبان و رابوردووی خوئی فەرهاد بکا؛ باوک و دایک و خزم و که سوکاری... مندالی و میر مندالی و گه نجیه تی... بیره وریبه کانی... بۆ ده کرا پیایو بیره وریبه کانی رابوردووی له گه ل هاورپی و براده رانی تافی لای فەرهاد بکا؛ عه سر، دوا نه وه ی له ژووره که ی فەرهاد رۆشتیووه ده ر، ته له فوونی بۆ جه لالی هاورپی کردبوو: «ده مه وئ دۆست و براده رانی کۆمان بیبم. له وه تی گه راومه ته وه که سیانم نه دیوه». جه لالی سه یری هاتیوویه. گوتیووی: «چاکه. شه ویک لیمان ده گپینه وه و له ده وری به کتر کو دهبینه وه. شه وی جومعه باشه؟» نه و گوتیووی: «ده مه وئ ئیمیرۆ بیانبینم». جه لالی بیری کردبووه وه، بۆ ئیمیرۆ؟ نه وسا گوتیووی: «وه ره ده ر، له سه ر شه قام چاوهروانم به. به ئوتومبیل دیم به شوینتدا». نه و له ده ره وه ش دلای تیکه ل هاتیو. هیتلنجی دابوو. خه ریک بوو له ناو جوگه ی شه قامه که دا برشیتته وه که جه لالی گه یشتیو، سوار ئوتومبیله که ی کردبوو. جه لالی دیوو ی سه راسیمه یه و رهنګ به روخساریه وه نه ماوه، ترسا بوو. گوتیووی: «چی رووی داوه؟»

«هیچ».

«نه ی بۆ...؟»

نه و دوو باره ی کردبووه وه: «ده مه وئ هاورپی و براده رانی کۆمان بیبم». نه وسا دیوونی. هاورپی و براده رانی کۆنی، نه وانه ی لیره مابوون چهنه پیایو یکی سه ر و سمیل ماش و برینجی بوون. به خیره اته نه وه بیان لیک کردبوو. بۆ نه وه ی نه چو بوونه لای داوای لیبووردنیان لی کردبوو. گرفتاری... کیشه ی کار و ژبان و... نارام و له سه رخو دوا بوون و پیکه نیبوون. هیه چیان له و کوره گنج و جهره زانه نه چو بوو که نه و به جیتی هیشته بوون. نه و کوره گه نجانه باسی کار و کاسبی و قهرز و قۆله و چهک و سفته یان نه ده کرد. باسی ئیداره و پله و پایه یان نه ده کرد. باسی مال و دووکان و ماشینی خویان و خه لکی تر... باسی داهاتووی منداله کانیان... نه یانده گوت کلاوت سه ر چوه گه راویته وه. گه راویته وه بۆ ناو نه م خه لکه که له هیه چ ناگه ن؟ پیایو چۆن له ئوروپا وه، له ناوه ندی خوئی و گوزه رانی خویشه وه ده گه رپته وه بۆ ئیره؟ نه و کوره گه نجانه نه م قسانه یان نه ده کرد. نه و دلنیا بوو نه و پیایوانه کوره گه نجه کانیان فەرهاد خویش کردبوو. حه ز و خه ون و ناوات و تهنانهت شیوه ی قسه کردنی

کورِه گه نجه کانیشیان فه رامۆش کردبوو. ئەویشیان فه رامۆش کردبوو...

زړه‌ی ته له فوونه که چاوی پټه لټنا. بیری کردهوه ږهنگه مونیږه‌ی خوشکی بڼ. مونیږه زوو به زوو ته له فوونی بۆ ده‌کرد و هه‌والی ده‌پرسی. به‌لام بارام بوو. باسی بانی ماله‌که‌و یادداشت‌ه‌که‌ی ئی‌مړۆی کرد. تووږه‌ بوو؛ یان وای ده‌نواند که تووږه‌یه. گوتی: «بۆ من مردووم که جه‌لالی هاوړیت وه‌ستات بۆ بگړی؟ بۆ من بیگانم که یادداشت‌م بۆ به‌جیدیللی؟»

ئەوسا که‌وته گله‌یی کردن. بۆ‌ئەو له بری نووسینگه نه‌چوو به‌ ماله‌وه‌یان؟ بۆ‌سه‌ریان لی‌ نادا و پشستی تیکردوون؟ نه‌وه‌ک هه‌ر له زمانی خو‌یه‌وه، له زمانی ژن و منداله‌کانی‌شیه‌وه ده‌پرسی. له زمانی ئەوانی‌شه‌وه ده‌دوا. منداله‌ کلۆله‌کانی دل‌یان خو‌شه‌ مامه‌یان، برای باوکیان، پشت و په‌نای باوکیان، دوا سالانیتیک غوربه‌ت و دووری گه‌راوه‌ته‌وه؛ که‌چی... «نای که زمانلووس و چه‌نه‌دریژه‌ بارام». له به‌ر خو‌یه‌وه گوتی. بارام گوتی: «سبه‌ینی ده‌بی بیی بۆ مالی ئیمه. نیوه‌ږۆژه‌که‌مان پټکه‌وه ده‌که‌ین و دوانیوه‌ږۆش...»

ئەو گوتی: «سبه‌ینی ده‌ږۆم بۆ دئ. له‌گه‌ل جه‌لالی...»

قه‌رار بوو له‌گه‌ل جه‌لالی بږۆن بۆ دئ. دوو شه‌و له مالی خه‌زووری جه‌لالی بمیننه‌وه و به‌ږۆشدا بږۆن بۆ کټیو. جه‌لالی گوتبووی: «تۆ وه‌پس و بی‌ تاقه‌تی، منیش ماندووم. ده‌می‌که‌یه سه‌ردانی مالی خه‌زووریشم نه‌کردوه. دوو ږۆژ ده‌چین و له‌و شاخانه‌ بای بالی خو‌مان ده‌ده‌ین». ئەم ئی‌واره‌ گوتبووی. دوا ئەوه‌ی خواحافی‌زبان له براده‌رانی کۆنیان کردبوو. ئەو پټی خو‌ش بوو.

بارام گوتی: «تۆ هیشتا دوو هه‌فته نییه‌ گه‌راو‌یت‌ه‌وه».

گوتی: «تۆ نابڼ...» نه‌یگوت تۆ نابڼ وه‌ک سالانیتیک له‌مه‌به‌ر، وه‌ک تافی گه‌نجیت بجوول‌ییته‌وه و له‌گه‌ل هاوړ‌ییانتدا بۆ‌ئە‌ملاو لا بږۆی. گوتی: «تۆ نابڼ له‌ بیرت بچ‌یت‌ه‌وه که‌سو‌کارت هه‌یه‌و بۆ سه‌ردانی ئەوان گه‌راو‌یت‌ه‌وه. پیاوی عاقل...»

بارام هه‌میشه باسی پیاوی عاقلی ده‌کردو ئەو کارانه که نایکا؛ یان نابڼ بیکا. پیاوی عاقل دوا سالانیتیک ناگه‌ږ‌یت‌ه‌وه بچ‌یت بۆ دئ... پیاوی عاقل واز له‌ ژبانی ئوروپا نا‌ه‌یت‌ی که‌ لی‌ره‌ بژی... پیاوی عاقل له‌ مالتیکی کۆن و کاو‌لدا... پیاوی عاقل...

بارام عاقل‌ه. هه‌موو عاقل‌ن. له‌وه‌تی ئەو گه‌راوه‌ته‌وه، یان ږه‌نگه له‌وه‌تی ئەو لی‌ره

ږۆشتووه هه‌موو عاقل بوون و باسی پیاوی عاقل ده‌که‌ن. بارام و خ‌یزانی. مونیږه‌و ږووناکی خوشکی و می‌رده‌کانیان. هاوړ‌ی و براده‌رانی کۆنی، ته‌نانه‌ت جه‌لالیش. هه‌موویان جگه له‌ ناسری. ناسریش سالانیتیک له‌مه‌به‌ر، ئەو ده‌مه که سوار ږږ‌یه‌کی سه‌وزی مودیل بالا ده‌بوو، جاروباریش سی تار‌ی ده‌ژهند، عاقل بوو. ئەو ده‌مه که شو‌ین ئەفسانه‌ ده‌که‌وت و ئەفسانه‌ش...

ږپاری دابوو ئیم‌شه‌و که‌س بۆ ژووره‌که‌ی، بۆ خه‌لوته‌ی ژووره‌که‌ی ږ‌یگه نه‌دا. نه ناسری، نه ئەفسانه‌و نه هیچ که‌سی تر. ته‌له‌فوونه‌که‌ی دانا و له‌سه‌ر مۆبله‌که‌ در‌یژ بووه‌وه. سه‌ری خسته‌ سه‌ر ده‌سکی نه‌رمی مۆبله‌که‌ و چه‌ناگه‌ی له‌ سنگی ږه‌قی چه‌قی. ږ‌یا که‌سی‌ک ده‌بوو په‌توویه‌کی پ‌یدا بدا و هه‌روا خه‌وی لی‌ده‌که‌وت. به‌لام کټ؟ قه‌رار نه‌بوو که‌س بۆ ژووره‌که‌ی ږ‌یگه بدا. نه من و نه فه‌رهاد و نه ئەفسانه‌ی ژنی ناسری.

- «وهک ماری بریندار؟!»

به تهوس و لاقرتیوه گوتی و، پیکه نی. ودها که بیه وی لاسایی پیکه نینه که ی من بکاته وه. نهوسا جیدی بووه وه. گوتی: «ئبتر حهز ناکه م هیچ دهر باره ی فهرهاد بییستم».

گوتی: «ئمه بریاریکه و داومه...».

خۆشی نهیده زانی چ بریاریکه داوه. هیچ بریاریکه نه داوو. قسه به ک بوو له و کاته دا به ده میدا هاتوو. بیریک بوو له و ساته دا به میشکیدا تیپه ریوو. بییری نه وه ی زهینی له هه موو نه و شتانه وا په یوه ندیبان به نه وه وه هه به، نه و که سه ناوی فهرهاد وه سالانیکه تووشی فهراموشی بووه، پاک بکاته وه. گوتی: «گه وجیهه تیپه پیاو هه موو توانا و به هره ی خۆی، ساته کانی ته مه نی خۆی فیدای رابوردوو ی که سیک بکا که نیازی به رابوردوو نییه».

ده مزانی نابیی له به رامبه ر پیاویک دانیشم که له خۆی... له من... یان رهنگه له هه ردوو کمان توور په یوه، نابیی له و چاوانه ورد بیمه وه که به گران توور په ییسه که یان شار دووه ته وه. بۆیه هه ستام و رۆشتمه بهر په نجه ره که راوه ستام. بۆ نه وه ی سه ییری دهر وه بکه م و له هه مان حالیشدا بلیم: «ئه ی چیرۆکه که... چیرۆکه که چی به سه ر دی؟»

- «چیرۆکه که؟!»

نه یگوت وازی لی دینن. بیگوتایه بروام پت نه ده کرد. گوتی: «ئه م دوو رۆژه له دی بیرم له پرۆژه به کی تازه کردوه ته وه. به ته مام چیرۆکی که سیک تر بنوسم».

گوتم: «ناسری؟»

- «بۆ ناسری؟! چیرۆکی ناسری چیرۆکی کۆن و سواوه. تاقانه کوری پیاویکی ده و له مه ند عاشقی کچیکه هه ژار ده بی. کچه دلای که سیکه تره، به لام له هه لومه رچیکه تاییه تدا به ناچاری شوی پیده کا و، دوا ی چهند سال...».

نه یگوت دوا ی چهند سال کچه ده مرئ و کوره که ش...

گوتم: «که واته نه فسانه».

ناشتای کردبوو، سفره که ی کۆ ده کرده وه. جگه ره به کی به ده مه وه بوو، دوو که له که ی چاوی ده کزاندوه. ناوری لی دامه وه و لیم ورد بووه وه. نیگای، نیگای پیاویکی ماندوو و داماو بوو. گوتی: «ئه وانه ی ژبانیان ده دۆرین، له پیتشدا گه مه کانیان دۆراندوه. گه مه ی خۆشه ویستی و...».

پینج

چیشتانیکه درهنگ بوو له خه وه له مساند. ماندوویی دوو رۆژی رابوردوو له له شی ده رچوو بوو. به لام برسی بوو. له وه تی گه رابوو وه زوو زوو برسی ده بوو. رهنگه له بهر جیاوازی خواردنی ئبیره... ته نه نا خواردن نه بوو. هه موو شتیکی ئبیره له گه ل شوینی تر جیاوازی بوو. ته نه نه ت ساته کانیشی و نه و ده بوو ئه م ساتانه بژی. ساته کانی ئبیره. ده بوو له م ساتانه دا بنوو سی.

- «له وه تی گه رابوو ته وه چیت کردوه؟»

دوینن ئه م کاتانه جه لالی له کتو لیبی پرسیبوو. نه ویش گوتبووی... چی گوتبوو؟ رهنگه گوتبیتی: «ده مه وی چیرۆکیکی تازه بنوسم. له سه به یینیه ده ست پیده که م». ئیمرۆ سه به یینی دوینیه. چوو بۆ ناشپه زخانه ناشتا بکا و پاشان دانیشی و خه ریکی ریکو پیک کردنی هه موو نه و شتانه بچ که له زه یینیدا که له که بوو بوون.

من شوینی که وتم و له سه ر سفره بچوو که که له به رامبه ر دانیشتم. سفره ی ئه م به یانیه ی ره نگینتر بوو. هه نگوبن و رۆنه که ره و په نییری خۆمالی. دیاری مالی خه زووری جه لالی. نانه که شی نانی ته نووری نه وان بوو.

گوتم: «له وه ده چی ئبمشه و خۆش خه وتبیتی. پیموانیه قیژه تیژو ترسناکه که ی شه وان له خه و رایبه راندبیتی».

ده مزانی. دویشه و نه وه نده ماندوو بوو، سه ری خستبووه سه ر سه رین خه وی لیکه وتبوو. قیژه که ی شه وانیش به ناگای نه کردبووه وه. رهنگه قیژه که نه بوو بچ که به ناگای بکاته وه. یان نه وه نده دوور بوو بچ پی به ناگا نه کرایته وه.

- «به پیتچه وانه ی تۆوه فهرهاد... نه و تا به یانی...»

نه یهیشت قسه که م ته و او بکه م. به توور په ییبه وه گوتی: «نه و تا به یانی چی؟ نه خه وتوو؟ قسه ی کردوو؟ نه کا شه ری کردبچ؟!»

پارووی له ده مدا بوو ده دوا. هه ولئ ده دا توور په ییبه که ی وه شپری.

گوتم: «نه خۆش بوو. به ده م نازاره وه ده ینالاند و گینگلی ده دا».

گوتی: «من ئەو گەمەیه‌م دەمیکه‌یه دۆراندووه. سالانیک له‌مه‌به‌ر».

سالانیک له‌مه‌به‌ر چیرۆکی ئەو دۆرانه‌ی نووسیبوو. له‌ تورکیا، له‌ ژووری بچووکی رستوورانیک، چیرۆکی عاشقانه‌ له‌ زه‌مینه‌یه‌کی توند و تالی سیاسیدا و کۆمه‌لی دروشم و... دواتر له‌ ئورپا، له‌ گۆفاریکدا بلاوی کردبووه‌وه:

«ئەو دلداره‌ی نه‌بووه‌ هاوڕێم».

هه‌میشه‌ خۆی بۆ نووسین و به‌تایبه‌ت بلاو کردنه‌وه‌ی ئەو چیرۆکه‌ سه‌رکۆنه‌ کردبوو. ته‌نانه‌ت له‌ کۆریکی ئەده‌بیشدا، له‌ ده‌ره‌وه‌ی ولات گوتبووی: «ئەو چیرۆکه‌ خراپترین چیرۆکی منه‌». ئەو چیرۆکه‌ چیرۆکی کچیک بوو ئەگه‌رچی عاشقی ده‌سگیرانه‌که‌ی بوو، به‌لام حازر نه‌بوو له‌ خه‌بات بۆ رزگاریدا هاوڕێیی بکا. ده‌سگیرانی کچه‌که‌ چیرۆکه‌که‌ی ده‌گێڕایه‌وه‌. پیاویک که‌ ناچار بوو له‌ چیرۆکی عاشقانه‌ی کچه‌که‌ بێته‌ ده‌رو... ئەو گوتبووی: «بیژه‌ری ئەو چیرۆکه‌ راستگۆ نییه‌. نه‌ له‌ گه‌ل خۆی، نه‌ له‌ گه‌ل کچی چیرۆکه‌که‌دا». یه‌کیک له‌ کۆره‌که‌دا هه‌ستا بوو گوتبووی: «تیناگه‌م راستگۆیی یان درۆزنی بیژه‌ری ئەو چیرۆکه‌ چ پێوه‌ندییه‌کی به‌تۆوه‌ هه‌یه‌؟» گوتبووی: «مه‌گه‌ر نووسه‌ر به‌رپرسی چاکه‌ و خراپه‌ی که‌سی چیرۆکه‌کانیه‌تی؟» ئەو داچله‌کیوو. وه‌خۆی هاتبووه‌وه‌. گوتبووی: «تۆ راست ده‌که‌ی. نووسه‌ر به‌رپرسی چاکه‌ و خراپه‌ی که‌سی چیرۆکه‌که‌ی نییه‌». نه‌یگوتبوو به‌لام نووسه‌ریش وه‌ک هه‌موو که‌سیکی تر به‌رپرسی چاکه‌ و خراپه‌ و، راست و درۆی خۆیه‌تی. نه‌ده‌بوو بیلێ. بیگوتایه‌ ده‌یانزانی بیژه‌ری ئەو چیرۆکه‌ خۆیه‌تی. نه‌ده‌بوو بزانی. ئەوه‌ رازیک بوو نه‌ده‌بوو که‌س بیزانی. ته‌نانه‌ت منیش که‌ وه‌ک خۆی چیرۆکنووس بووم و له‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌ی راوه‌ستا بووم. من که‌... به‌لام من ده‌مزانی. ده‌مزانی هه‌ندیک چیرۆکنووس له‌ پشت که‌سی چیرۆکه‌کانیانه‌وه‌ خۆیان ده‌شارنه‌وه‌. ده‌مزانی ئەو له‌ پشت بیژه‌ری چیرۆکه‌که‌وه‌ خۆی شاردوووه‌ته‌وه‌. ده‌میکه‌ بوو ده‌مزانی. بۆیه‌ پێکه‌نیم. له‌و پێکه‌نینه‌ که‌... ئەو زیاتر له‌ هه‌میشه‌ رقی لیم بووه‌وه‌. له‌ من و له‌ هه‌موو ئەو چیرۆکنووسانه‌ که‌ له‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌ راوه‌ست، پێده‌که‌نن و به‌که‌سی چیرۆکه‌کانیان ده‌لێن: «من ده‌زانم. تۆ ناتوانی هیچ شتی که‌ له‌ من بشاربته‌وه‌».

من شتی وام نه‌گوتبوو. له‌ ژووره‌که‌ی نه‌بووم که‌ بیلیم. له‌ هیچ ژووریکی ماله‌که‌ی نه‌بووم. ئیستا ئەو ته‌نها بوو. ته‌نها له‌ به‌ر ئاوینه‌ی شکاوی سه‌ر تاقه‌که‌ راوه‌ستا بوو. زۆریه‌ی قژی سه‌ر و سمیلی سپی بووبوو. روومه‌تی تیکفویا بوو، چاوی به‌ قوولدا چووبوو.

نیگه‌ران و ترساو رووی له‌ ئاوینه‌که‌ وه‌رگێرا. کرته‌ کرته‌کی بیست. کرته‌ کرته‌ی مشکیکی بچووکی ماله‌کی که‌ شتیکی ده‌کرماند. په‌نگه‌ ساته‌کانی ته‌مه‌نی. له‌ کوی بوو ئەو مشکه‌ که‌ ساته‌کانی ته‌مه‌نی ده‌کرماند؟ لیبی گه‌را. دۆزیه‌وه‌. له‌م قوژینه‌وه‌ بۆ ئەو قوژین و له‌م سووچه‌وه‌ بۆ ئەو سووچ شوینی که‌وت. شه‌که‌ت و ماندوو گه‌یشته‌ پشت میزه‌که‌ی. چه‌ند په‌ره‌ کاغه‌زی سپی له‌سه‌ر میزه‌که‌ی بوو. قه‌له‌مه‌که‌ی هه‌لگرت و...

شەش

پۆزۆڭكى تر بوو ئەو پۆزۆڭە كە دانىشتىبوو ئەم چەند لا پەرە نووسىنەى خۆى دەخوئىندەوہ. دەسپىكى ئەو چىرۆكە كە دەبوو بىنوسى. دەسپىكىك لە دوا دەيان دەسپىكى ناسەر كە وتوو. بۆ ئەم چەند لا پەرە بە لا پەرە سەر كە وتوو بوو؟ ھېشتا نەيدەزانى. ئەو ھەندەى زانىبوو كە نابىج بىاندرىنى و نەيدرا ندبوون. گرمۆلەى نە كەردبوون و نە پىرشتىبوونە ناو سەلەى ژىر مېزە كە پەرە. نووسىبوو:

نەقاش دەبىت تابلۆكەى بكىشىتەوہ، ھەر ھەا كە چىرۆكنووس چىرۆكە كەى دەنووسىت و، بەرامبەر بەسەى پاىە چىوہ كەى دادەنىشىت. نەقاش لە سپىە تى زەق و قىرسىچمەى قوماشە كە ورد دەبىتەوہ. لە گىژەنى خەرمانىك ھىل و نەخشى ئالۆز و تىك چىرۆاودا ھىچ نەخشىكى بۆ مالى نابىت؛ تەنانەت نەخشى روخسارى كالىش. كالىى لە شونىتىك لە رابوردووى خۆىدا ون كەردوہ نەقاش. سالانىك لە مەبەر ونى كەردوہ. ئىستە ئەو تابلۆبەش نادۆزىتەوہ كە پۆزۆڭىك لە پۆزان لە كالىى كىشاوہ تەوہ.

ئەو پۆزۆڭە كراسىكى ئاودامىنى تەخت شىنى لە بەردا بووہ كالى، بەگولى وردى سوورەوہ. لەسەر لىواری ھەوزىك دانىشتوہ. بەسەر ئاوى روون و زولالى ھەوزە كە دا نەبووہ تەوہ. لە لەرە و جمەى نەرمى روخسارى خۆى بەسەر ئاوى ھەوزە كەوہ ورد بووہ تەوہ، لە سەماى ماسىبە كان و گولە سوورە كان. خۆر لە دەرەوہى تابلۆكە زىوہ زىوى بەسەر ئاوہ كە دا ھەلپشتوہ. تابلۆبەكى سەىر بووہ. ئەوہى دىوہ شەىداى بووہ. شەىداى روخسارى كچىك لە نىو ئاوى روون و زولالى ھەوزىكدا. بەكەسى نەگوتوہ كالىبە. تەنانەت بەو پىرۆژنەش كە بەرىكەوت نىگای لە تابلۆكە ھەلەنگوتوہ، ئاخىكى ساردى كىشاوہ، گوتوویە: «دەترسم لەو ئاوہ دا بخنكى كالى». بەكچە تەونكەرە كانىشى نەگوتوہ. ئەو دەستە كچانە كە لە ژىرخانى مالە كاندا، بالای قالى گرى گرى بە دەم جوولەى گورجى ئەنگوستىانەوہ ھەل كشاوہ. كچە كان بەرتەوانانە كالى وەى كالىيان گوتوہ. جوان و مېھربان بوون كچە تەونكەرە كان. نەقاش سىمايانى لە بىر نەماوہ. جوان و مېھربان بووہ كالى...

نەقاش ھەر ھەروا لە نىوان تەبارىك رەنگ و فلچەى وردو درشتدا دانىشتوہ و، جگە لە چەند ھىل، ھىچىتەرى لەسەر سپىايى تابلۆكە نەكىشاوہ. چەند ھىلى خوار و خىچ و رەش و بارىك، كە ھەر كامىيان بەرەو لاىەكى دەبەن و ھىچىيان بەرەو كالىى نابەن. تەزوو بەك وەك تىر بە لا جانگىدا تىدە پەرىت. تابلۆ و سپىايە چىوہ كە بەژوور سەرىوہ دەخولىنەوہ.

- «لە كوتى كالى؟»

داماوانە دەنگ ھەلەدە پرىت: «لە كوتى كالى؟ بۆ رووتم لى دەشارىبەوہ؟...»

ئەوسا دەستىك كە نازانىت دەستى كىبە، پەرداخىك ئا و چەند دەنگ ھەبى دەداتى. ھەبە كان دەخوات و، لە پشت سەرىوہ چەپە چىپىك دەبىستىت

- «ئاگای لە خۆى نىبە. نازانى دەلى چى».

سەرەگىژە كەى نامىنىت؛ بەلام ھىشتا دەترسىت. دەترسىت ئەو تابلۆبەى پى تەواو نە كرىت. دەترسىت كالى نەبىنىتەوہ. بىر دەكاتەوہ، واچاكە شوپن ئەو چەند ھىلە خوارو خىچەى سەر تابلۆكەى كەووت. نازانىت تا كوتى. يەكەم ھىل دەبىاتە ھەسارى مالىك. بۆ سپەرى بن دارو درەختىك. ھەسارو درەختە كان بەژوور سەرىوہ دەخولىنەوہ. يەكىك دەلىت: «واچاكە بۆ ماوہ بەك واز لە كىشانەوہ بىنى. ماندوہ. پىوستى بەپشودانە...»

ماندوہ؛ دەزانىت نەقاش لەو تى لەو مال و ھەسارە ھەلپراوہ، ئەو ھەندەى كۆلانەو كۆلان كەردوہ ماندوہ بووہ. كۆلانەو كۆلان گەرابو، ئەوسا لە كۆلانىكدا ون بوو بوو. ھەر ھەك كالى كە ون بووہ و، نايدۆزىتەوہ نەقاش. چەپە چە كان واز ناھىن.

- «خەمۆكە تاقە تى كەسى نىبە...»

- «تووشى فەرامۆشى بووہ...»

- «دوكتۆر دەلى...»

- «نابى بەھىلن بە تەنھا لە مال پرواتە دەر...»

دەبىت پۆزۆڭە دەر نەقاش. شوپن ھىلىكى تر كەووت و... دەبىت... تەنانەت ئەگەر سەرەگىژەش واز نەھىنىت و تەزوو وەك تىر بە لا جانگىدا تىپە پرىت. دەبى چەند دەنگ ھەبى تر بخوات و سەر پى كەووت.

رى كەوتوہ. لە كۆلانىكى چۆلداىە. گورج و بەپەلە دەروات. ناىھەووت كەس بىبىنىت.

تیناگات بۆ. لهو كۆلانهوه بۆ كۆلانیکی تر... ئوتومبیلیکی سپیواش له بهرامبهرهوه دیت. دادهچلهكیت نهقاش. دهتوقیت. سێ پیاوی تهپرۆش، ریش و سمیل تاشراو لیتی دادهبزن. بهویقارو بهئهدهب دیارن پیاوهکان. بهتایبهت سیهمینیان که تهمن هه لکشواتره. دهخوازن سوار ئوتومبیلکهیان بیت. میهره بانن پیاوهکان. دهیاننهویت بیگه بهنن. وهبیری نایهتهوه بۆ کوئی...

شوین هیلیکی تر دهکهویت. ئهو رۆژه یان رۆژیکی تر. چاویان بهستوووه. له شوینیکیهوه بۆ شوینیکی تری دهبن. له رهشاییهکهوه بۆ رهشاییهکی تر. شتیک وهک پی، دیتته بهر پیتی. سههرنگل دهداث. له چهند پللیکانهوه بهر دهبیتهوه. تهختی زهوی دهبیته نهقاش. ههر ئهو سێ پیاوه بهرزی دهکهنهوه. میهره بان نین ئیتر. ههرگیز نهبوون. پالی پیتوه دهینن. بهدیواریکیدا دهکوتن. چاوینی لی ناکهنهوه. بهشهق و مست دهکهونه گیانی.

- «له کوئی بووی؟»

- «دهتویست بچیته کوئی؟ کچی بیینی؟»

سههرهگیتره... دیسان سههرهگیتره و تهزوویهک که بهلاجانگیدا تیدهپه پیت. دیسان پهرداخیک ئاو و چهند دهنک هه بی رهنگاوپهنگ. دیسان چیه چپ...

- «له کوئی کالی؟ دههوی بتبینم. ده بی بتبینم...»

ناییبیته؛ رهشایی دهرفه تی بیینی نادان. بهلام دهنگی ده بیستیت. دهنگی کالی ده بیستیت. نازانیت چۆن دهنگی کالی له سههر ئهو قوماشه سپییه بکیشیتتهوه نهقاش. دهنگی کالی له قههبالغی ئهو هه موو دهنکه دا... له قههبالغی ئهو هه موو قیتره تیز و ترسناکه دا... ئهو هه موو هاوار هاوار و ناله ناله... قووژه قووژی گریان و حیلکه حیلکی پیکه نین دیت. چیه چپی مووزی که سانیک له پشت سههریه وه، چرکه چرکی سهعاته میلیه که وتووهره کانی سههر سنگی دیوارهکان...

گوتم: «ئهوه دواهم تابلۆی فههاد بوو که ههرگیز بۆی تهواو نهکرا».

له دهنگی من داچلهکی. قهرار نه بوو چیرۆکی فههاد بنوسم. کهواته نه دهبوو که سی چیرۆکه که ی منیش بی. سههری سووپماوی هه لیری. نیگای واق ورمای گپرا به هه موو ژووهره که داو من مات و خه مبار لهو بهر مپزه که بهوه راوه ستابوم. وازی له خوینده وه هینا. بییری کردهوه، لهوه ناچی بتوانی خۆی له نووسینی چیرۆکی فههاد بدزیتتهوه. ده بی ئالای

سپی هه لکا. هه لیکرد. ته سلیم بوو. ته سلیم؟ له بهرامبهر کام دهسه لاتدا؟ قیرسی چمه بی من، راپوردوی فهرامۆش بووی فههاد، یان مهیلی نووسین؟ ههر ئهو مه یله که نهقاشی تا دوا ساتهکانی بوونی له بهر سپیایه و تابلۆکه راگرتبوو. ئیستا نهقاش هه مان فههاد بوو، فههادیش پیاویک وهک هه موو پیاوانی راپوردوی خۆی. وهک خۆی. خۆی؟

- «راپوردوی پیاوانی نه سلیک چهنده له یه کتر دهچی».

له بهر خۆمه وه ئه وه م گوت و ئهو گوتی: «بهلام من نامه وی چیرۆکی نه سلیک بنوسم. من دهه وی...»

نه یگوت من دهه وی چیرۆکی فههاد بنوسم. هیچی نهگوت. دهستی بۆ قه له مپره که ی برد. قه له مه که ی پی تاشی و بییری که وته وه جگه ره یه ک داگیرسین. بۆ ئه وه ی به سههر گومان و دوو دلییه که یدا زال بی، داگیرساند. گوتی: «تابلۆکه چی به سههر هات؟»

ئهو کاته من له سههر یه کیک له مۆیله کان دانیشتبوم. گوتم: «ههرگیز پیتی تهواو نهکرا. تا نیسه که هوشیک مابوو سه ره ئیشه و سه ره گپتره نه یان هیشته. له ودواش هه موو شتیک له بییر چوو هه».

هه موو شتیک له بییر چوو هه؟ نه بیرسی. ده یزانی. بهلام بروای نه ده کرد. لهو رۆژه وه فههادی دیبوو، بروای نه کرد بوو. چۆن ده کرۆ پیاو هه موو شتیک له بییر بچیتته وه؟ باوک و دایک... چۆن ده کرۆ پیاو ئاوات و ئاره زووهره کانی فهرامۆش بکا؟ خه ونه کانی... روخساری خۆشه و بسته که ی... روخساری کالی... گوتی: «کالی کچی بو؟»

- ونبوویهک.

ئهوسا گوتی: «کام یهک له ئیمه ونبوویه کمان نییه؟»

به خه م و داخه وه گوتی: «ده لپی ئیمه وه ها ژیاوین که به تاییته که سیک یان شتیک ونبکه یین، بۆ ئه وه ی باقی ته مه نمان لپی بگه رپین، له تابلۆ نه خشه کاماندا؛ له...»

- ئهو له کچی ده گه را؟ له خۆی پرسی. بۆ دیتته وه ی کچی لهو سههری دنیاوه بۆ ئه م سههری گهراوه ته وه؟

نه ده دا. گوتم: «وا کانییه که شت دۆزیه وه. به تنهها...».

جگه له یهک دوو کهس که تا ئیستاش له گه ره که که دا مابوون، ناوی باقی منداله کانی
ئه وه ده مه ی له بیر نه مابوو. به بیریدا هات پروا مال به مائی شاره که بیان بو بگه ری. بو
دۆستانی سه رده می مندالی. هه روا که بو هاوړپییانی تافی گه نجی و بهر له رۆشتنی
گه رابوو. له گه ل جه لالی، کۆلان به کۆلان و مال به مال؛ زۆریه بیان نه مابوون. بیان لیره
نه مابوون و هه رکامه له شوینیکی تر و له سووچیکی تری ئه م ولاته و ئه م دنبایه...
ئه وان هه که مابوون... جه لالی گوتیوی: «ئه وان ئیستا ئه و هاوړپییانه نین که سالانییک
له مه بهر به جیت هیشتوون». جه لالی به خه م و مه راقه وه گوتیوی. به لام بارام به تیز و
توانجه وه ده یگوت: «شه قی زه مانه هه موویانی گۆریوه. پاره توو سه دانی وهک توی پی له
بیر بر دوونه ته وه». ده یگوت: «له ناو هه موویاندا توو کلاوت سه رچوو. توو چه ند که سیکی
وهک توو. به قسه ی ئه وان وازتان له ژیان و که سوکارتان هینا و شوین خه ونیکی مندالانه
که وتن. ئه وسا ئه وان پشتیان له خوتان و خه ون و که سوکارتان کرد... که توو رۆشتی هاوړی
زۆر نزیک و خۆشه و یسته کانت له ریبازیشدا خۆیان له لاده داین. وه ها که ئیمه گول بین.
له پرسه ی باوکی شمدا زۆریه یانم نه دی...» ره نگه نه یگوتی زۆریه بیان، گوتییتی هیجیانم
نه دی. ده یگوت: «ده ترسان ئه گه ر مه رچه بایی ئیمه بکه ن، بیانگرن».

- بیانگرن؟ بو ئه و کئ بوو؟ چی کردبوو؟

دیسان زه ی ته له فوونه که ی بیست؛ داچله کی. به خۆشییه وه به ره و پیری چوو.
به خۆشییه وه؟ له و ساته دا پیی و ابو له ده ره وه ولاته. له شاریکی دوور و غه ریب. له
مالیکی چل و ئه وه نده مه تریدا و، چه ند مانگه چاوه روانی ته له فوونی که سیکه.
چاوه روانی بیستنی ده نگیکی ئاشنا. ده نگی ئاشنای مونی ره ی خوشکی بوو. گوتی: «خو
له بیرت نه چۆته وه ئه م عه سره میوانت ده بی؟»

میوان؟ به هیوای میوان نه بوو. مونی ره ده یزانی. گوتی: «من و نه شمیل و له یلا. نه کا
بلتی کامه له یلا؟»

نه یگوت کامه له یلا. ده یناسی. کچیکی شاعیر بوو. مامۆستای نه شمیلی خوشکه زای.
نه شمیلی کچی مونی ره. مونی ره به پیکه نینه وه ته له فوونه که ی دانا.

له یلا... ماوه یهک له مه بهر له کۆریکی ئه ده بی دیبوی. له کۆری مانگانه بیان هفتانه ی
ئه نجومه نی ئه ده بی. داوه تیان کردبوو، چوو بوو. کۆریکی بچوو که له هۆلیکی بچوو که دا.

حهوت

پرسیاریکی گران بوو. له وه تی گه رابوو وه هه موو رۆژنیک له گه ل پرساریکی سه خت و
گراندا رووبه روو ده بو وه وه. پرساری بی وه لام و بیری کرده وه له کوی ده بی به شوین وه لامی
ئه و پرسیارانه دا بگه ری؟ ئه و پرسیارانه که ته نها په یوه ندییان به ئه وه وه بوو. به ژیان و
رابوردوویه وه.

من گوتم: «له پشت میزه که ت. له و لاپه رانه دا که ده یان نووسی».

له پشت میزه که ی نه بوو. له ژوو ره که ش نه بوو. له هه یوان، له سه ر کورسییه ژه نگاوییه که
دانیشتبوو له هه ساری ده روانی. هه وه که دیسان وشک و لاروو خا و بوو. دره خته کانی ش
گه لایان ده وه ری و دار تووه گه وه که ی هه ساری مائی درواسیکه شیان. له دار تووه که ی
هه ساری مائی درواسیکه شیانی ده روانی. له هیلانه ی چۆلی له قله که کان به سه ر لقه
به رزه کانییه وه. له قله که کان رۆژنیک بهر له گه رانه وه ی ئه و کۆجیان کردبوو. ئه گه ر لیره
بوونایه له وانیشی ده روانی و گوتی بو ته قه ته قی شیرینی ده ندوو کیان شل ده کرد.
بالنده یه کی گه وره ش جاروبار به چارۆکه ی ره شی باله کراوه کانییه وه به سه ر مال و
هه ساره که دا ده سووراپیه وه. گوتی بو ده نگی تیژو ترسناکی ئه ویش شل ده کرد.

له هه یوانه وه به شتیکی شار دیار بوو. به شتیکی له گه ره که که و ئه گه ر لای بکر داپیه وه
ماله کانی ئه و بهر شه قامیشی ده دی. شه قامیک که تازه کیشرابوو. له م سالانه دا که ئه و
لیره نه بووه و لایهک له مال و هه ساره که ی ئه وانیش که وتبووه سه ر شه قام. بارام گوتیوی:
«قه نی سه د قه من نرخی مال و هه ساره که ی به رز کردوو ته وه. ئه م شه قامه سیمای
گه ره که که ی گۆریوه». سیمای شاره که ش گۆرابوو. تازه بووبوو وه. گه ره بووبوو. مال
به داوینی شاخه کانداهه لگه رابوون. به رامبه ر به ماله که ی ئه وان ته پۆلکه یه کی گه وره بیان
داپۆشیبوو. پیتتر ئه و ته پۆلکه، کانی و ئه ستیریکی خوشی لیبوو. چه ند داری به بهر و...
که مندال بوو هه موو جومعه یهک له گه ل مندالانی گه رهک و قوتابخانه ده چوونه ئه وئ و...

به بیریدا هات جاریکی تریش بچیتته وه. ماله و مال و، هه ساره و هه سار بگه ری و
کانییه که بدۆزیتته وه. من پیکه نیم. پیکه نینه که م نازاری نه دا. دوو سی رۆژ بوو نازاری

سه‌د که‌سیک که زۆریه‌یان شاعیر و نووسه‌ری گهنج بوون. به‌رله‌وه ئه‌و قسه بکات چهند که‌سیکیان هه‌ستا بوون و شیعریان خۆیندبووه‌وه. ناخر که‌سیان کچیک بوو، چارشیتیوی به‌سه‌روه بوو. روومه‌تی سپی و سووری له‌ قاپی ره‌ش گرتبوو. له‌ هه‌موو ئه‌و ماوه‌دا که شیعری خۆیندبووه‌وه، زه‌رده‌خه‌نه‌ی له‌سه‌ر لێبوو، له‌ ئه‌وی روانیبوو. وه‌ها که شیعره‌که‌ی هه‌ر بۆ ئه‌و خۆیندبیته‌وه. ئه‌و هه‌موو شیعره‌که‌ی له‌ بیره‌ ماوه‌. جگه‌ له‌ دوا دپه‌رکانه‌ی...

ئه‌و دوا‌ی خۆیندنه‌وه‌ی شیعره‌کان هه‌ستا بوو، چووبوه‌ پشت میکرفۆنۆنه‌که‌ و... کچه‌که‌ له‌ ریزی ئافه‌ره‌ته‌کاندا، شان به‌شانی نه‌شمیلی خوشکه‌زای دانیشتیوو؛ دیسان له‌ ئه‌وی روانیبوو. ئه‌و باسی زمان و ئه‌ده‌ب و باسی ئه‌و شیعرا‌نه‌ی کردبوو که له‌ کۆره‌که‌دا خۆیندرا‌بوونه‌وه. له‌ کۆتاییشدا وه‌لامی پرسیاره‌کانی دا‌بووه‌وه. پرسیار‌ی دانیشتیوانی کۆره‌که‌ ده‌رباره‌ی چیرۆکه‌کانی و ده‌رباره‌ی خۆی...

که‌ کۆره‌که‌ دوا‌یی هاتبوو ئه‌و ناخر که‌س بوو له‌ هۆله‌که‌ چووبوه‌ ده‌ر. نه‌شمیلی خوشکه‌زای و ئه‌و کچه‌ که شیعری خۆیندبووه‌وه، له‌ ده‌روه‌ چاوه‌روانی بوون. به‌ره‌و پیری چووبوون. کچه‌که‌ دیسان زه‌رده‌خه‌نه‌ی له‌سه‌ر لێبوو. روومه‌تی سپی و سووری له‌ قاپی ره‌ش گرتبوو. گوتبووی: «ماندوو نه‌بی...». گوتبووی: «ئیمه‌ هه‌ر ده‌زانین نووسه‌رو هونه‌رمه‌نده‌کانمان مه‌حه‌که‌مه‌ بکه‌ین». سه‌میمی و بچ پیتشه‌کی گوتبووی. ئه‌وسا پیتکه‌نیبوو. نه‌شمیلیش پیتکه‌نیبوو. ئه‌و سه‌یری نه‌شمیلی کردبوو، سه‌یرکردنیکی به‌پرسیار: «ئه‌م خانمه‌ کتیبه‌؟» دانیای بوو ده‌سته‌خوشکی نییه‌. به‌ته‌مه‌نتر بوو. کچه‌ نه‌یه‌شتیبوو نه‌شمیل بیناسینی. خۆی گوتبووی: «من له‌یلام. له‌یلا تلووعی. سالتیکه‌ له‌گه‌ڵ چیرۆکه‌کانتا ئاشنام و بۆ ئه‌م ئاشنایه‌تییه‌ش سوپاسی نه‌شمیلی خوشکه‌زات ده‌که‌م». چاوه‌کانی بریسکا‌بوونه‌وه. چاوه‌کانی نه‌شمیلیش بریسکا‌بوونه‌وه. له‌یلا گوتبووی: «نه‌شمیل قوتابیمه‌ و مونی‌ره‌ خانمی دایکی...» ویستبووی بلتی هاو‌پرتمه‌ و، نه‌یگوتبوو.

مونی‌ره‌ گوتبووی: «له‌یلا خانمیک‌ی میه‌ره‌بان و هه‌ست ناسکه‌. ئیمه‌ سالتیکه‌ ده‌یناسین و له‌م ماوه‌دا...».

ئه‌و بۆ دووه‌م جار له‌یلا‌ی له‌ مانی مونی‌ره‌ دیبووه‌وه. به‌رپیکه‌وت؟ ره‌نگه‌ ریکه‌وتیش نه‌بوو. خۆش‌حال بوو که‌ دیبووه‌وه. له‌یلاش خۆش‌حال بوو. دیسان زه‌رده‌خه‌نه‌و، روومه‌تی سپی و سووری له‌ قاپیک‌ی ره‌شداو... پیتکه‌وه‌ قسه‌یان کردبوو. ده‌رباره‌ی شیع‌ر و ئه‌ده‌ب و ده‌رباره‌ی ئه‌و شتانه‌ که له‌و کاته‌دا باسیان هاتبووه‌ گۆرێ. ئه‌و هه‌ستی

به‌خه‌میکی ته‌نک له‌ روومه‌ت و گوتنی له‌یلا‌دا کردبوو. ئه‌و کاته‌ش که شیع‌ری خۆیندبووه‌وه، خه‌میکی ته‌نک له‌ روومه‌ت و گوتنی‌دا بوو. زه‌رده‌خه‌نه‌که‌شی پیتی نه‌شاردا‌بووه‌وه. پیتکه‌نینه‌که‌شی... دوا رۆشتنی، مونی‌ره‌ گوتبووی: «باوکی نه‌ماوه‌؛ کۆژراوه‌. ئه‌وکاته‌ له‌یلا مندال بووه‌». ره‌نگه‌ ئه‌و خه‌مه‌ له‌و کاته‌وه‌ نیشتیته‌ سه‌ر روومه‌ت و گوتنی. ئه‌مه‌یان مونی‌ره‌ نه‌یگوتبوو. نه‌شمیل گوتبووی: «یه‌که‌م جار که باسی تۆو چیرۆکه‌کانتی ده‌کرد، نه‌یده‌زانی باسی خالتۆی من ده‌کا». ئه‌و پیتکه‌نیبوو. مونی‌ره‌ گوتبووی: «تۆی زۆر خۆش ده‌وی. ته‌نانه‌ت به‌ر له‌وه‌ زانیبیتی که‌سی ئیمه‌ی، تۆی خۆش ویستوو. گوايه‌ گوتویه‌تی...».

«ده‌یگوت ئاواتم ئه‌وه‌یه‌ رۆژتیک بیینم. له‌ نزیکه‌وه‌ بیینم و...» نه‌شمیل گوتبووی. ئه‌و گوتبووی: «که‌واته‌ رۆژتیک له‌گه‌ڵ خۆتان بیه‌ینن بۆ ماله‌وه‌». به‌مونی‌ره‌ی گوتبوو. هه‌ر ئه‌و رۆژه‌ش قه‌راری ئیمپۆیان دا‌نا‌بوو.

مونی‌ره‌ و کچه‌کان بچ ده‌نگ و بچ چریه‌ هاتبوونه‌ سه‌سار و پاشان به‌پلیکانه‌کاندا هه‌لگه‌را‌بوون. مونی‌ره‌ کیلی ده‌رکه‌ی سه‌ساری پتیبوو، ده‌رکه‌ ئاسنییه‌که‌ی سه‌ر شه‌قام. گوتبووی: «نایکوتین، خۆمان ده‌یکه‌ینه‌وه‌». گوتبووی: «خوشکی بچ! که‌ میوانی ده‌چی ده‌بێ به‌و هه‌موو پلیکانه‌دا داگه‌رێ و ده‌رکه‌ی لێ بکاته‌وه‌». له‌یلا پیری کردبووه‌وه، خۆشه‌ بچ خه‌به‌ر خۆی به‌مال و ژووری نووسه‌رێکدا بکا و له‌ پشت میزه‌که‌ی، له‌ کاتی نووسیندا بیبینی. پیری له‌وه‌ نه‌کردبووه‌وه ره‌نگه‌ ئه‌و له‌ پشت میزه‌که‌ی نه‌بچ. به‌لام ئه‌و له‌ پشت میزه‌که‌ی نه‌بوو. له‌ ژووره‌که‌ش نه‌بوو. بۆ کرینی هه‌ندیک که‌لوپه‌لی پتیبوست له‌ مال رۆشتبووه‌ ده‌ر و که‌ گه‌رایه‌وه‌ مونی‌ره‌ خه‌ریکی شتته‌وه‌ی هه‌یوان بوو. نه‌شمیل و له‌یلاش شانیان دا‌بووه‌ به‌ر کۆله‌که‌کان و چاویان له‌ ده‌رکه‌ ئاسنییه‌که‌ی سه‌سار بریبوو. ئه‌و له‌ ده‌روازه‌ی سه‌ر کۆلانه‌وه‌ هاتبووه‌ ژوو‌ر. تا نه‌گه‌یشتیبووه‌ ناوه‌راستی سه‌ساره‌که‌ که‌سیان نه‌یان‌دی‌بوو. له‌یلا پیتشه‌ر به‌هۆی نه‌شمیله‌وه‌ به‌سه‌ساره‌که‌دا گه‌را‌بوو. به‌ناو مال و ژووره‌کاندا و چه‌پکێک گولێ نیرگس - که‌ خۆی هینابووی - خستبوویه‌ گولدا‌نیتکی بلووره‌وه‌ و له‌سه‌ر میزه‌که‌ی دا‌ینا‌بوو.

مونی‌ره‌ گوتی: «میوانداری کردن هه‌ر له‌ خۆی جوانه‌. ئیمه‌ هیچ، له‌یلا خانم یه‌که‌م جار ده‌یت بۆ ئه‌م ماله‌. نه‌ده‌بوو...»

له‌یلا چارشیتیوی ره‌شی به‌سه‌روه‌ نه‌بوو. کراس و دامه‌نیکی بنه‌وشی میلداری له‌ به‌ردا

بوو. بالائی بهرتر ديار بوو. باخه يه ک قژی نهرم و کالی به سهر شانيدا بهردابووه وه. نه گهرچی يه کهم جار بوو هاتبوو بۆ نه م ماله، به لام ناسووده و ر هحت به ژوره کهدا ده گه راو داده نيشت. ديمه نيکی جوان بوو. ديمه ني کچيک که کراس و دامه ني بنه وشي له بهردا بي، باخه يه ک قژی نهرم و کالی به سهر شانيدا بهردابيته وه و ناسووده و ر هحت به ژوره کهدا - ژووري نهو - بگه پری و دانيشی. ديمه ني ميژيک که چه پکی گولی نيرگسي له گولدانتيکی بلوردا له سهر بي ...

له يلا گوتی: «که به ژوره کانداه گه رام بيرم له وه ده کرده وه، بۆ نوسه ريکی وه ک نيوه نه م مآ و حه ساره گه وه - نه يگوت نه م مآ و حه ساره چۆل و کاوله باشترين شوينه بۆ نوسين».

نهو به بزه يه کی تاله وه سهری له قاند. گوتی: «کاريک که من ده يکه م».

چاره نوسيتکی سهر بوو. مآ و حه ساريکی چۆل و کاول ... نهو کچه چنده دلنيا ده يگوت باشترين شوينه بۆ نوسين. نه شمیل گوتی: «باشترين شوينيش بۆ شايی و زه ماوهند».

مونيره به که شه فیه ک چاوه له ناشپه زخانه هاته دهر. قسه کانی بيستبوو. گوتی: «کاريک که به م زوانه ده بي بيکی».

دايک و کچ پیکه نين و، نهو هيشتا له بيری مابوو باسی ژنه يتان و زه ماوهند له لای کچيکی غه رب و ميوان جوان نييه. رهنکه شهرم بکا و له شهرما کولمه کانی سوور هه لگه رين. به لام له يلا کولمه کانی سوور هه لنه گه ران. ته نها باسه که ی گۆری. گوتی: «وتوويزه که تم خوینده وه. خو شحالم کتبه کانت ليره چاپ ده که يته وه».

له وه تی گه را بووه وه نه مه دو وه م و توويز بوو له گه ل رۆژنامه و گوچاره کوردييه کانداه کردبووی. و توويزيکی تير و ته سل که هيشتا خو ی به چاپکراوی نه يديوو.

له يلا گوتی: «هروه ها خو شحالم کاريکی تازه شت به ده سته وه يه. چيرۆکيکی تازه ...».

نهو داچله کی. سهری سهر ميژه که ی کرد. بهرله وه ميوانه کانی بين ده ستنوسه کانی کو کردبووه وه و هه لگه رتيون. له يلا چۆنی زانيبوو کاری تازه ی به ده سته وه يه؟ له و توويزه کهدا گوتبووی؟ چيريشی گوتبوو؟

من پیکه نيم. چوم له سهر مۆيله که شان به شانی دانيشتم و گوتم: «پيم خو شه درکاندوتته».

چه ند رۆژ له مه بهر گوتبووی جاريکه لای که س باسی فه رهاد و چيرۆکه که ی ناکات. ده ترسا له نوسيني رتيوان بيته وه. ده ترسا پيی ته واو نه کری. گوتی: «نابی هيچم گوتی. نابی درکانديتم».

به دهنگی بهرر گوتی. له يلا سهری سوورماوی هه لپری و گوتی:
- به لي ...؟

مونيره و نه شمیل هيچيان نه گوت. نهو به خویدا شکايه وه. گوتی: «بيستوومه توش به ته مای شي عه رکانت چاپ و بلاو بکه يته وه».

له يلا له و به ريه وه دانيشتوو. پياله يه ک چای به ده سته وه بوو. زه رده خنه که ويه که ی سهر ليوی پشکووت و، بۆ ساتيک بي ده نگ ما. پاشان گوتی: «هيشتا دلنيا نيم. دوو دل ... پيموايه ...».

گومان و دوو دلای له چاو و نيگاشيدا بوو. نهو ده يدی؛ له گوتنيشيدا. له يلا پياله چاکه ی دانا. ده فته ري شي عه رکانی له کيفه که ی دهره يتا و به شه رمه وه له سهر ميژه شيشه بييه که ی به رده ستي دايئا. نه وسا به نووی په نجه به ره و لای نهو پالی پتوه نا.

- حه ز ده که م نيوه ش بيخويننه وه. نه گه ر به پيويستتان زانی ...

نهو ده ستي بر دو ده فته ره که ی هه لگرت. ده فته ريکی جوان بوو. بهرگه که ی به سه ليقه ی کچانه رازابووه وه. ليوه کانی له يلا بي نهو زه رده خنه که يان تاراند بي، به حاسته م له رينه وه. نيگای له جتي چۆلی ده فته ره که له سهر ميژه شيشه بييه که وه شوين ده ستي نهو که وت. نهو يه که م که س بوو ده فته ره که ی ده کرده وه؟ يه که م پياو بوو؟ له يلا گوتی: «به شيک له شي عه رکان ...».

نه يزانی بلای چي. گوتی: «به شيک له شي عه رکان به لای خو شمه وه لاوازن».

نهو ده فته ره که ی کردبووه وه. يه که م لاپه ره و يه که م شي عه ر ...

ده فته ره که ی دانا بوو که ميوانه کانی رۆشتبون. مونيره و نه شمیل و ... له يلا قزه نهرم و کاله که ی له چنگيدا کو کردبووه وه. له پشت سهر يه وه به ستنووی و له ژير له چکه يه کی خو له ميشی گولداردا شار دبوويه وه. کراس و دامه نه بنه وشه که شی له ژير چارشيوه ره شه که يدا شار دبووه وه. نه وسا گوتبووی: «حه ز ده که م به چاويکی ره خنه گرانه وه بيانخوينته وه». نامازه ی بۆ ده فته ري شي عه رکانی کردبوو. به دم زه رده خنه وه و ليوه کانی ديسان له ريبونه وه. نهو تا دهره وه به رتي کردبوو. له حه سار، له يلا بۆ جاريکی تر سهری

ئەملاولای کردبوو. گوتبووی: «ئىستا بىرم دەكە ویتەو، من پىشتەر ئەم باخچە و حەسارەم دیو. حەوزىكى گەورەى پر لە ئاوى روون، رىزى گولە رەنگاوپرەنگەکان و ئەم دارو درەختەش... پىمابوو ئەو دارتوو گەورەش كە هیتلەنەى لەقلەقەکانى لە سەرە، دەبى لەم حەسارەدا بى». لە چىرۆكىدا دىبووی. خوتىندبوویەو. ئەو نەپىرسىبوو كامە چىرۆك؟ گوتبووی: «بەلام ئىستا، وەك دەبىنى چۆل و كاولە». مەبەستى حەسارەكە بوو. لەيلا بەهیتلەنەى چۆلى لەقلەقەکان تىگەبىشتبوو. گوتبووی: «لەقلەقەکان كە گەرانەو ئەو ئاودانى دەكەنەو». لەيلا نەيگوتبوو، مونىرە گوتبووی.

من گوتم: «شىعەرەكانى چۆن؟ شىعەرەكانى لەيلا».

ئەو هیتشتا دەفتەرەكەى بەدەستەو بوو. دواھەم لاپەرەى خوتىندەو. كۆپلەيەك لە دواھەم شىعەرى.

قاموسەكان بەرپىنە و

وشە ساردو مردووەكان دەم با بدە،

من جوانترین شىعەرى بوونت لە دىرۆكىدا دەنوسمەو.

رابوردو بسپەرەو

رۆژە تارىكەكانى فەرماوش كە،

ھەمىشەبىترین خەونت لە ساتىكدا دەھىنمە دى.

لەيلا ئەم شىعەرەى تازە نووسىبوو.

هەشت

گوتم: «لەيلا خەونىكە مونىرەى خوشكت و نەشمىلى خۆشكەزات بۆيان دىو». سەرى ھەلپىرى. لە پشت ھەورى دووكەلى جگەرەكەيەو من پىتدەكەنم. رەنگە پىكەنىكى گالتەجارپانە و... قەلس نەبوو. گوتى: «وشيار نەبى، چىرۆكەكە لە گرىژنە دەردەچى».

گوتم: «كامە چىرۆك؟ چىرۆكى تۆيان چىرۆكى فەرھاد؟»

تىفكرى. نەيدەزانى لە مال و ژوورى خۆيەتى يان لە مال و ژوورى فەرھاد. ساتەكانى خۆى دەژى يان ساتە فەرماوش بووەكانى فەرھاد. رەنگە ھىچيان... - يان ھەردووکیان.

لەو قسەى خۆى داچلەكى. بۆ پشت مېزەكەى چووو. من ھىشتا لەوئى بووم. رووى لى كردم و گوتى: «دەمەوئى دواھەم تابلۆى فەرھاد بىنم. ئەوئى وا دەيوست كالىي تىدا بدۆزىتەو».

بۆ چەندەمىن جار گوتم: «نەيدۆزىيەو. تابلۆكەى پى تەواو نەكرا. جگە لە چەند ھىلى بارىك و خوار و خىچ...».

گوتى: «دەمەوئى بىنم. ھەر ئىستا».

بىنى. بىرى کردەو، حەق بەمن بوو. چەند ھىلى بارىك و خوار و خىچ... گوتى: «ئەم ھىلەيان گەياندىيە كوى؟»

ئامازەى بۆ دىرۆكى تابلۆكە کرد. ئەو ھىلە كە گەياندىبوو ژوورىكى تەنگ و تارىك... نووسى:

لە ژوورىكى تەنگ و تارىكدا ھۆش خۆى دىتەو فەرھاد. ژوورىك بەقەدەر مەبالىك. بەبى ھىچ دەلاقەو رۆچنەيەك. لادىوارىكى ژوورەكە ناسنە. بەھەناسەى وشك و ساردیدا تىدەگات فەرھاد. دەرکەى ناسنى كە دەكوترتى دەنگدانەوئى سەير و ترسناكى ھەيە. وەك زرنگەى ناقووسى كلېسەكان. دەپھەوئى ھەستىتە سەر پى. ناتوانىت. ھەموو

ئەندامەكانى لەشى دەزىرتىن. سەرى... دەستى... پىتى... پىت دەچىت تا بىرى دەكەويتەوه لە كۆپىيە، چى بەسەر هاتوو. بىرى ئوتومبىلەكە و سى پىاوه تەرپۆشەكەش دەكەويتەوه. بىرى ئەو شەق و مستانەش كە بەچاوى بەستراوهوه لىيان داوه. جگە لە چەند پرسىيارى ئاسايى چىتيرىان لى نەپرسىيوه. خۆشحالە فەرهاد. خۆشحالە گرتنەكەى پەيوەندى بەرابوردوو پەيوە نىبە. پەيوەندى نىبە؟ لە خۆى دەپرسىت. ئەى بۆ گرتوويانە؟

ناو دەمى تالە. چلم و خوتىن كونه لووتەكانى ئاخىيوه. دەلەمە بەكيش بەقورگىيەوه نووساوه. هەناسەى بەگران دىت و دەچىت. دانىكى شكاو زمانى دەگەزىت. بلىيى بەوهندە لە كۆلى بىنەوه؟ ورو كاسە فەرهاد. وەلامى ئەو پرسىيارە و هىچ پرسىيارىكى ترى پىنادرئەوه. رادەكشيتەوه.

- لە گەل خۆت بمە. بمە بۆ شوپىنىك كەس نەمانناسى و كەس نەماندۆزىتەوه...».

كەسىك ئەوهى پى دەلئىت. نازانىت كى.

- بە جىم مەهپەلە. من ئەم خەمەم پى هەلناگىرى.

لە هۆش خۆى چۆتەوه يان خەوى لىكەوتوو؟ ئەمجارەش زىنگەى ناقوسى كلئىسە يەك چاوى پىتەلدىت. لە گويدا و لە ژوورەكەدا دەنگ دەداتەوه.

- هەستە و، پشت لە دەرەكە بكە.»

هەلەخزىت، بەلام هەستانى بۆ ناكريت. وەرەسوورپىت و پشت لە دەرەكە دەكات. دەرەكەى ئاسنى بەدەم جىرەى سارد و وشكىيەوه دەكرىتەوه. ژوورەكە روون دەپىتەوه. سىبەرى پىاوىكى دانىشتوو داماو دەكەويتە سەر دىوارەكەى بەر دەمى. سىبەرى گەورەى پىاوىكى تر دايدەپۆشيت. ئەوسا دوو دەست، دوو دەستى گەورە و گوشتن چاوى دەبەستن. هەلى دەستىن. ناتوانيت بەپىيى خۆى پروات. بەرۆكى دەگرن و بەشوتىنىكدا رايەكيشن... لەسەر كورسىيەك دايدەنپوشين. چاوى هەروا بەستراوه فەرهاد. دوو، يان سى كەسى بەدەورەوه يە. بەدەنگياندا و بەتەقە تەقى پىلاوكانياندا دەزانيت.

- ناوت؟

- فەرهاد.

- پىشەت؟

- نەقاش.

- نەقاش يان خوتىندكار؟»

لە دەمى دەدەن. ناو دەمى دەكولپتەوه و، دەزوولە لىكىكى گەرم بەلا لىوييەوه شور دەپىتەوه.

- نەقاش يان خوتىندكارى ئاژاوهگىر؟

دەلئىت: «خوتىندكار بووم، وازم هيناه و، ئىستا كار دەكەم».

- وازت هيناه يان هەلاتووى؟ كار دەكەى يان رىكخراوه دادەمەزىتى؟

ئەو پرسىيارانە دلخۆشپىيەكەى بزى دەكەن. كەواتە زانىويانە... هىواپراو دەپىت. ناوئومىد خۆى بەچارەنووسى نادىيارى دەسپىرت فەرهاد...

گوتم: «پىا و دەبى گىل بى كە پىيى وابى ئەوان دوا ماوه يەك هەموو شتىكىيان لە بىر دەچىتەوه. لە يەكەم رۆژى هەلاتنەكەى لە زانكو، بەشوتىنيەوه بوون و لىيى گەرابوون».

ئەوسا لە قۆرى سەر مەنگەلەكە پىالە يەك چايم بۆ ئەو و پىالە يەكيشم بۆ خۆم تىكرىد. كەواتە لە مالى فەرهاد بوو. مالى فەرهاد يان مالى من؟ فەرهاد چوو بوو لەناو دەرەكە،

لە كەوشكەنەكە دانىشتبوو. وەك مندالىكى كزو نەخۆش، تەنانت تاقەتى نەبوو يارى بەكەوشەكانىش بكا. ئەو بەسەر سوورمانەوه گوتم: «لە زانكو؟ ... بۆ مەگەر فەرهاد...»

خوتىندكار بوو. لە پەيانگەى هونەرە جوانەكان، لە تاران، هونەرى دەخوتىند و... دوا دوو سالى ديسان لە تاقىكرىدەوهى كونكور بەشدارى كردهوه و، بۆ ماف وەرگىرا. زۆرەى

هاورپىكانىشى مافيان دەخوتىند. جگە لە خەوگەى زانكو، لە ناوشارىش خانوويەكى بچووكيان بەكرى گرتبوو. زۆرەى شەوان لەوئى لە دەورى يەكتر كو دەبوونەوه. دەستە يەكى

هاوبىر و را بوون و كتىب و بلاوكرارهى نەپىنى رىكخراوه سىاسى و چەكدارىيەكانى ئەو دەمەيان دەخوتىندەوه. لە بەريان دەنووسىيەوه و، لە زانكو، بەدزىيەوه بلاويان دەكردهوه. تا

ئەوهى رۆژتىك پۆلىس پىيى زانىن و بۆ شەويدا چەند كەسىكى لىگرتن. گوتم: «ئەو شەوه كە هاورپىكانى گىران، فەرهاديان لە گەل نەبوو. بەيانى بۆى چوو بوونە زانكو بەلام ئەو

زانىبووى و بەرلەوه دەستيان بىگاتى، هەلاتبوو».

فەرهاد ماوه يەك لەوئى، لە تاران، خۆى شاردهوه. چەند شەو لە مالى برادەرەكانى و چەند شەوىش لە هوتىل مایەوه. كە پارەى لى برا ناچار گەرايەوه بۆ ئىترە. بۆ مالى

باوكى. زۆر زوو تىگەبى كە لە مالى باوكىشى ئەمىن نىبە. زياتر بۆ ئەوهى كەس بەئاگرى ئەوهوه نەسووتى، لەوئىش رۆبى.

- بۆ كوئى؟

گوتی ژيانيتكى نوڤ دهست پيډهكا. ژيانيتكى نهيتنى. داواى له هاوړپيكانى ئيرى كړد يارمه تى بدن. له كارگه يهك له دهردهى شار كاريكيان بۆ دوزيبه وه. بهلام له وپيش زور نه مايمه وه. وهرس بوو. گه راپه وه بۆ ناوشار. بۆ گه ربه كه كۆن و همژارنشينه كان و تاوى دايمه نه قاشى كړدنې مالان. پيشه يه كى خوش بوو، ههر رۆژه له ماتيک ...

- دهبت له يه كيتك له مالانه عاشقى كالى بووت.

فه رهاد له كه وشكه نه كه وه هاتبووه ژوور و، له بهر په نجه ره بچووكه كه دا چوار ميلكه دابووه. ژووره كه وهك هميشه تاريك و توږى توږى دووكه له بهر ژوور سهر به وه له ننگه رى گرتبو.

گوتم: «كالى كچيكي شوخ و شنگ و جوان بوو. بهر هره يه كى خودا پيداوى سه يرى بۆ دلدارى و شه يدايى بوو. نه يده زانى، تا نه و كاته فه رهادى نه ديپوو، نه يزانيپوو. نه يزانيپوو نياگايه كى عاشقانه ده تواني ژيان و چاره نووسى بگورئ. نياگاي عاشقانه فه رهاد...»

گوتى: «پاشان چى؟»

گوتم: «پاشان؟ ساليكى نه خاياند فه رهاد گيراو بهر نه بوو تا نه و رۆژه خه لك له گه ل هممو ديله سياسيبه كانى تر نازاديان كړد».

هاوينه رۆژيكي گهرم بوو. نه و رۆژه كه ديله سياسيبه نازاد كراوه كان، نه و پياوه له ر و لاوازو رهنك په رپوانه به نالقه گولئ دهورى مليانه وه، به سهر شانى شه پولى خه لكه كه وه، له شه قامى زيندانه وه بهر و مه يدانى نازادى ده چوون. خوشحال بهلام سه راسيمه و چه په ساو دهسته باريك و سپييه كانيان بۆ چه ماوهره كه و، بۆ نه و راده وشاند. نه و له ناو قهره بالغي چه ماوهردا له نه فسانه ده گه را. نه فسانه؟ نه يده دى. نهى له كورئ بوو؟ شه پولى چه ماوهر، له نياگاي وپل و وه يلانى نه وى شار دبووه وه.

خه لك له شه وى رابوردووه وه، له و كاته وه كه بيسيتبوويان ديله سياسيبه كان بهر دهن، دهسته دهسته له ماله كانيان هاتبوونه دهر. له بهر دهره كى زيندان و له شه قام و كولا نه كانى نه و ناوه كو بوو بوونه وه. نه و له گه ل چه ند برادره يكي له مزگه وت بوون. مزگه وتيش قهره بالغ بوو. خه لك ته داره كى پيشوازيبه كه سبه ينيان ده گرت. دهسته يه ك دروشمه كانيان دنووسيبه وه. دهسته يه ك تاج و نالقه گوله كانيان ده رازانده وه. دهسته يه كى به ته مه نتريش له گه ل مه لاي مزگه وته كه لاي مينبه ره كه خه ريكى نووسيني به يانامه بوون. كومه لي كورئ تازه پيگه يشتووش له دهورى ديليك كه پيشتر نازاد كرابوو، كو

بوو بوونه وه. نه وان به خوشى و سهر سوورمانه وه گوتيان بۆ نازابه تى و خوراگرى ديله كان، - نه و پاله وانانه كه سبه يني به بينينيان شاد ده بوون - شل كړدبوو. كبرا يه كه يه كه ديله كانى دناسى و باسى نازابه تيانى له ژير نه شكه نجه دا ده كړد. باسى فه رهاديشى كړدبوو؟ نه و له بيرو نه ما بوو. كوره كان به ريان بۆ خه يالى مي رمندالانه يان شل كړدبوو. خوزگه له برى نه و ديلا نه ده بوون. گيران و نه شكه نجه به لا يانه وه خه ونيتكى دوورى خوش بوو.

هه والى كو بوونه وهى خه لك له بهر دهره كى زيندان گه يشتنه مزگه وت. گه نجه كان و، ته نانه ت پياوه به ته مه نه كانى لاي مينبه ره كه ش خوشحال بوون. نه و پيش خوشحال بوو. گوتى: «حه تمه نه فسانه ش له وپيه». له بهر خويه وه گوتى. ده بوو له وئ بى. شوپش ميهره بان بوو. له بهر دلئ نه و پيش بووتى، ده بوو نه فسانه لى له مال كيشا بيته دهر. بى گومان كيشا بوويه دهر. نه فسانه به شيك له شوپش بوو. كچى بوو. كچه چكوله لى. له زوربه ي خوشانندانه كاندا ناماده بوو. وهك خوى كه له هممو خوشانندان و كو بوونه وه به كدا ناماده بوو. نه و پيش كورئ شوپش بوو. خوزگه شوپش زوو سهر ده كه وت. گوتبووى: «تا رۆژى سهر كه وتنى شوپش دان به چه رگمدا ده نيتم و نه فسانه نادو نيتم». به چه لالى هاوړپي گوتبوو. گوتبووى: «له و رۆژه خوش و پير رۆژدا نه گه ر نه فسانه له ناو هه زاران كه سيشدا بى، نه گه ر له ماله وه و، له باو هشى كه سوكار شيدا بى، ده چم و رازى خوشه ويستيبه كه مى له لا ده درك ينم».

نزيكه و نيوه شه و نه و خوى گه يان دبووه ده ورو به رى زيندان. كه سوكارى ديله كان خوشحال و چاوهر وان له بهر دهره كى زيندان دان شت بوون. كو بوونه وه كه سات له دوا سات په ردى ده ساند. گه نجه كان به كوړ سرووديان ده خويند. پوليس له بليند گوكانه وه تكا لى ده كړن بلاوه بكنه و بگه رپينه وه بۆ ماله كانيان. سه دان سه رياز له سه ريان و سهر ديواره كانى زيندان به چه كه وه راوه ستا بوون. نور نه فكه نه گه و ره كان نه و ناو ه يان وهك رۆژ رووناك كړدبووه وه. نه فسانه له سووچي ك له ناو كچه كاندا بوو. وهك هميشه جامانه ي كړدبوو به له چكه. نه وى ديپوو؟ حه تمه ديپوو. نياگانيان له رووناكى نور نه فكه نه كاندا كو ترى نامه بهر بوون. پوليس ديسان له بليند گوكانه وه...

به يانى دهره كى زيندان كرايه وه و، ديله كان يه كه يه كه لى هاتنه دهر. چه ماوهر بوو بوون به دوو دهسته. ژنان و كچان له پيش ديله كانه وه و، كوران و پياوانيش به دوا ياندا. نه و له ما به ينى دوو دهسته كه دا بوو. له قهره بالغي دهسته ي پيشه وه نه فسانه لى و ن بوو بوو.

نەیدەدی. یان دەیدی ... چ دوور بوو ئەفسانە. نیگای شەیدا و سەرگەردانی ئەوی نەدەگەشتی. چ دوور بوون ئەو پۆژانە. سات بەساتی وەبیر نەدەهاتەو. بەو حالەش دەبوو ئەو پۆژانە بنووسیتەو. دەبوو سات بەساتی ئەو پۆژە دوورانە بژیەنیتەو. نووسی:

خەلک، بەژن و پیاو و مندال و میژمنداڵەو پۆژانە تە شەقامەکان. پیریتژن و پیرەپیاو خانەنشینەکانیش لە پەنجەرەو بالکۆنی مالهەکانیانەو چەپکە چەپکە گۆل هەلەدەریتژن. بەسەر خەلکە خرۆشاو هەدا و بەسەر دیلە نازاد کراوەکاندا. گۆلبارانیان دەکەن. شار دەمپکەو بەخیرها تنەو هەو پۆلە بەندیبەکانی دەکات. پۆژ، پۆژی حەشرە. حەشری خەلکپکی ئیماندار. خۆشحال و سەرکەوتوون خەلک. تەنانەت پۆلیس و سەربازەکانیش بەسەر تانگ و نەفەرەرهکانیانەو خۆشحالن.

ئەو لافاوه که دیلەکان و بەتایبەت فەرهادی لە زیندان، لە ژووره تاریک و بچووکه کهی هیناوتە دەر، بۆ هەر شوپنیک پیتی خۆش بیت دەبیات. حەپەساوه فەرهاد. هاوارەکان، سروودەکان، دروشم و پیکوتانی توندی گەنجە خرۆشاو هەکان دەیترسیین. ترساوه فەرهاد. لەو هەموو خۆشی و شەیدا ییبه ترساوه. دەبەهۆی هەلێت. لەو کەرنه والی شادی و لەو گۆهەندە که بەبۆنە نازادی ئەو و برادرەکانیەو بەریا بووه، هەلێت. لە دەست ئەو پیاوانە که ناهیلن خیری چونه ژیر تابووتی مردوو یان لە کیس بچیت و بەنۆرە دەبخەنە سەر شانیان هەلێت. هەلێت و پەنا بۆ تەنهایی و بێ دەنگییە کهی خۆی بیاتەو. ئەو تەنهایی و بێ دەنگییە که ساله هابه خوی پیگرتووه. هەلێت و خۆی بەخەلووتی بەکیتک لەو کۆلانا نە بسپیریت. ئەو کۆلانا که کالیتی تیدا ون کردووه. لە خەلووتی بەکیتک لەو کۆلانا تەنگە بهرانه دایه کالیتی. دەلێت: «بەجیم مەهیلە... من ئەم خەمەم پێ هەلناگیرئ... دەرەقەت نایەم». کالیتی دەلێت. فەرهاد گوتوویه: «تۆ دنیا یەک خەمت هەلگرتووه کالیتی. تەمەنیک نازارت کیشاوه. نازا بەکچی، نازا بە... دەرەقەت دییی». گوتوویه تی؟

پڕمە ی گریانی داوه «دەرەقەت نایەم».

ئەو قەلەمە کهی لەسەر کاغەزە که داناو، لە پشت میژمە کهی هەستا. هەر دوو پیتی سێ بووبون. سەر و خوارپکی ژووره کهی کرد و گوتی: «فەرهاد لە کەپهوه لە مال نەچوو تە دەر؟»

من ماندوو بووم. ماندوو، وەرس وەلام دایهوه. ئەوسا ئەو بپاری دا پۆژتیک لەم پۆژانە بیت و دەستی فەرهاد بگری و لەگەل خۆی لە مال بیباتە دەر.

نۆ

گوتم: «تۆ بەلێنت داوه. بەلێنت داوه لە نووسینی چیرۆکه که بەردەوام بی و...»

نەیدەنووسی. چەند پۆژ بوو هیچی نەنووسیوو. نەیان دەهیشت؛ نەیان دەهیشت بچیتە پشت میژمە کهی و که دەچوو، که دەستی بۆ قەلەمە کهی دەبرد، لە دەرکه یان دەدا. دەرکه کهی دادەخست. هەموو دەرکه کان و پەنجەرەکانیش. تەلەفوونە کهی دەقرتاندا. که ئاوری دەدایهوه دەیدی لە حەسار و مالهەکان. باوکی، دایکی، براو خوشکهکانی، هاوڕیپانی کۆن و تازە... ماوه یەک بوو لە یلاشیان دەهینا. لەیلا تلووعی. مونیرو نەشمیلی کچی دەیان هینتاو، بەحەسارو ژوورهکاندا دەیانگیترا. ئەوسا ئەویش چەپکیتک گۆلی نیرگسی لەسەر میژمە کهی دادەنا. هەموو پۆژتیک چەپکیتک گۆلی نیرگسی هینابوو، لەسەر میژمە کهی داینابوو. هەموو پۆژتیک چارشیو رهشە کهی لەسەر خۆی دامالیبوو. قۆزە نەرم و کالە کهی بەسەر شانیدا بەردابوووه. هەموو پۆژتیک بە دەم زەر دەخەنەو گوتبووی: «بۆ که سیکی وەک ئیوه ئەم مال و حەسارە گەورە - نە یگوتبوو ئەم مال و حەسارە چۆل و کاولە - باشترین شوینە بۆ نووسین».

باشترین شوینە ئەگەر بهیلن و نەیان دەهیشت. ناسری نەیدەهیشت. ناسری که زەمانیک سوار پڕۆیه کی سەوزی مودیل بالا دەبوو، جاروباریش سێ تاری دەژەند، ئیستا سوالی جگەرە ی دەکرد. ئەفسانە ی کلۆل...

گوتم: «واز لە ئەفسانە بیئە. خەریکی نووسینی چیرۆکه کهت بە».

گوتی: «ناتوانم. چەند شەو دیسان ئەو قیژە تیژو ترسناکه...»

نەمدە زانی ئەو قیژە تیژ و ترسناکه چ پەبو نەدی کهی بە ئەفسانە وه هەیه. گوتم: «دەرنگە.

پۆژەکان یەک لە دوا یەک دین و دەرۆن. دەترسم...»

قسە کهی پێ بریم و گوتی: «دەترسی؟ لە چی دەترسی؟»

ئەوسا بیری کردووه، بلێی من بۆ بترسم؟ لەچی بترسم؟ نەکا پیموایی ئەویش وەک فەرهاد... خۆزگە دەیزانی کاتیک فەرهاد لە ژووره تاریک و دوو کەلاویبە کهی که بۆکۆن و بۆنی زبلی سووتاوی لیدئ، لە بەر پۆشنایی کز و لاوازی پەنجەرە بچووکه کهی دادەنیشی

و سه‌ری به‌ملیه‌وه شوژ ده‌بیته‌وه، بیر له چی ده‌کاته‌وه؟ له کئی؟... یه‌ک، دوو جار گوتی له قسه‌کانی گرتیوو. کۆمه‌لئ وشه‌و رسته‌ی نات‌ه‌واوی پچر پچر... چی گوتیوو؟ باسی چی کردبوو؟ ئەو له بی‌ری نه‌ماوه. شتیکی نه‌گوتبوو که له بی‌ری بمی‌تی.

گوتم: «جاری وایه قسه ده‌کا. له به‌ر خوئی شتیکی ده‌لئی که منیش تیی ناگه‌م، خوئی تیی ناگات. چونکا له پشت ئەو قسانه‌وه هیچ شتیکی له بی‌ری نه‌ماوه. بی‌ری له هیچ شت و هیچ کهس ناکاته‌وه».

ئەو پیتی وهرنه‌ده‌گیرا پیاویک، ئەگه‌رچی تووشی فه‌رامۆشیش بووبی‌ی بی‌ری له هیچ شتیکی و هیچ کهسێک نه‌کاته‌وه. گوتی: «دلنیام بی‌ری له کهسێک ده‌کاته‌وه... کالی...»

خۆزگه‌ ده‌یزانی ناسری بی‌ری له چی ده‌کاته‌وه. ناسری نابیی هیچی فه‌رامۆش کردیی. ره‌نگه‌ بی‌ری له ئەفسانه‌ بکاته‌وه. له منداله‌کانی. بلایی ئەفسانه‌ مندالی بوویی؟ کچ یان کوپ؟ ره‌نگه‌ کوپ و کچیک. هیوا و هیرو... هیوا و هیروئی ناسری. له بی‌ری نه‌ماوه ئەو ده‌مانه‌ ئەو و ئەفسانه‌ باسی مندالیان کردوو یان نا. ئەو ده‌مانه‌ ئەو و ئەفسانه‌ ته‌نه‌ها باسی خوئیان ده‌کرد. باسی خوئیان و ئەو رۆژانه‌ که تیییدا ده‌ژیان. رۆژانی دوا سه‌رکه‌وتنی شو‌رش. ئەو رۆژانه‌ که شار ده‌بوو پشوو بدا. پشووی دوا ماندوویییه‌کی سه‌دان ساله‌و کئی بوو نه‌یه‌شتیبوو خه‌ونی خه‌لکی شار بیته‌ دی؟ ئەو رۆژانه‌ هه‌مووی هه‌را و هوریا و شه‌ر و شو‌ر و بگه‌ره‌و به‌رده‌ بوو. ئەفسانه‌ گوتیوو: «شار خه‌ریکه‌ خوو به‌م شه‌ر و شو‌ره‌ ده‌گری. وهره‌ با ئیمه‌ لی‌ره‌ برۆین. برۆین بو...» ئەو گوتیوو: «چاره‌نووسی شو‌رش و چاره‌نووسی گه‌ل و...» چیتری گوتیوو؟ ئەفسانه‌ چ وه‌لامیکی دابوووه‌؟ چه‌ند رۆژ له‌مه‌به‌ر نووسیبوو: «کالی گوتی: من ئەم خه‌مه‌م پئی هه‌لناگی‌ری. ده‌ره‌قه‌ت نایه‌م».

ده‌می‌که‌ بوو ده‌رکه‌یان ده‌کوتا. گوتم: «هه‌سته. هه‌سته برۆ ده‌رکه‌که‌ بکه‌ره‌وه».

تازه‌ ده‌بیست. بلایی کئی بی؟ بارام؟ بارام گوتیوو: «سه‌بنی وه‌ستایه‌ک ده‌هینم بانی ماله‌که‌ چاک بکاته‌وه». به‌لام ئەوه‌ قسه‌ی چه‌ند رۆژ له‌مه‌به‌ر بوو. وه‌ستای هینابوو. بانه‌که‌شی چاک کردبووه‌وه. که‌واته‌...

جه‌لالی بوو. گوتی: «کوپری باش، سه‌عاتیکه‌ ئەو ده‌رکه‌ کلۆله‌ ده‌کوتم. ئیتر خه‌ریک بوو ناؤمی‌د ده‌بووم».

ئەو دیسان له بی‌ری چوووه‌وه. سئی رۆژ بوو ئیداره‌ی میراتی فه‌ره‌نگی له‌ مۆزه‌خانه‌ی شار پيشانگای بۆ گه‌نجینه‌که‌ی زیویه‌ کردبووه‌وه. گه‌نجینه‌یه‌ک که دوا سئی هه‌زار سال

دۆزرا بووه‌وه. له‌ژیر خاک ده‌رکیشرابوو. له‌ژیر پیتی ئەو خه‌لکه‌... سامانی نه‌ته‌وه‌یه‌ک... ئەو هه‌موو رۆژیک گوتیوو دیم و نه‌چوو بوو. ئەم به‌یانیه‌ جه‌لالی ته‌له‌فونی بۆ کردبوو. گوتیوو عه‌سر دیت به‌شوئیداو هاتبوو.

گوتی: «له‌وه ناچی زۆر دل‌ت به‌میراتی فه‌ره‌نگی پيشوونیا‌نت خو‌ش بی».

جه‌لالی به‌پیتکه‌نینه‌وه‌ گوتی. ئەو قسه‌که‌ی بارامی برای بی‌ری که‌وته‌وه.

- «ده‌ترسم میراتی پيشوونیا‌نیش وه‌ک میراتی بنه‌ماله‌که‌م...»

ترسه‌که‌ی له‌ خو‌وه‌ نه‌بوو. پيشتر له‌ مۆزه‌خانه‌کانی ده‌ره‌وه‌ی ولات به‌شیکي زۆر له‌ شته‌ کۆن و عه‌نتیکه‌کانی زیویه‌ی دیوو. خه‌نجهر و تیرو که‌وان... گورز و گوپال... زین و کلاره‌خود و سوپه‌ر و مه‌تال...

جه‌لالی گوتی: «بیتگانه‌ هه‌موو چه‌ک و سیلاحه‌کانیا‌ن بردوو. مۆر و لۆحه‌ میتوویییه‌کانیش. ته‌نانه‌ت کاسه‌و که‌وچک و قاپ و قاچاغه‌کانیش... هه‌موویان له‌ناو خو‌بانا‌دا دابه‌ش کردوو. ئەوه‌ی ماوه‌...».

ئەوه‌ی ما‌بوو له‌ناو مه‌حفه‌زه‌ شیشه‌یییه‌کاندا بوو. له‌ هۆلی مۆزه‌خانه‌که‌ و... ئەو له‌و خشل و زێر و زیوانه‌ ورد بووبوووه‌ که دوا سئی هه‌زار سال هیشتا شوئین ئەنگوستی زێرینگه‌ره‌کانی له‌سه‌ر دیار بوو. ئاره‌قه‌ی ناوچاوانیشیا‌ن نه‌بسریبووه‌وه. خاکیش وه‌ک هه‌میشه‌ ئەمانه‌تدار، میراته‌که‌ی پاراستبوو. به‌لام بی‌ره‌وه‌ریه‌کان، حه‌زه‌کان و حه‌سه‌ره‌ته‌کان... ته‌نانه‌ت ناوه‌کان و ناویشانه‌کان، کامیه‌ک له‌ پيشوونیا‌نی سئی هه‌زار سال له‌مه‌به‌ر ئەو تۆقه‌ زێره‌ گه‌وره‌ و پر ورده‌کارییه‌ی دروست کردبوو؟ بۆ گه‌ردنی کئی؟ کامه‌ نازدار و خو‌شه‌ویست؟ ئەو بازنه‌ تووله‌ مارییه‌ قۆلی کیتی رازاندبووه‌وه؟ ئەو گواره‌ گۆل نیلویه‌رییه‌ به‌گوتی کیدا شو‌ر بووبوووه‌؟

جه‌لالی پارچه‌ عاجیکي شکاوی بچووک، به‌قه‌ده‌ر به‌ره‌ ده‌ستی مندالیکی ساوای نیشان داو، گوتی: «پروانه‌ ئەم هه‌موو که‌ژاوه‌ و عاره‌بانه‌و شا و وه‌زیر و سوار و پیاده‌، له‌سه‌ر ئەم پارچه‌ عاجه‌ بچوکه‌ هه‌لکه‌ندراوه‌. هونه‌رمه‌ندیکی لای خو‌مان نه‌خشیکی دیواری گه‌وره‌ی لی‌ ساز کردوو. حه‌قه‌ن دیوته. ئیتر پیتوبست ناکا قورئانیک به‌ده‌سته‌وه‌ بگرین و بلایی به‌م قورئانه‌ له‌ سئی هه‌زار سال له‌مه‌به‌ره‌وه‌ ئیمه‌ لی‌ره‌ ژباوین. خاوه‌نی له‌شکر و سوپا و شاو شازنی خو‌مان بووین».

تۆقه‌که‌ ئیستاش له‌ پشت شیشه‌ی ئەستووری مه‌حفه‌زه‌که‌وه‌ بۆنی نامرادی لی‌ده‌هات.

تووله ماره‌كەش دەیفیشكاند و گولە نیلوو پەربیبەكانیش حەسرەتی چرپەبەكی عاشقانه‌یان سێهەزار سالّ لەو ژێر خاكە هەلگرتبوو.

ئەو گوتی: «مێژووی ئەم ولاتە، مێژووی عاشقە بەمراد نەگەبشتووەكانە».

جەلالی گوتی: «دوا دۆزینەوێ ئەم سامانەش هێشتا پڕوا بەمێژوویمان ناکەن».

ترپە ی دلی هونەر مەندە زێرینگەرەكە، ئەو پیاوێ عاشقە كە سێ هەزار سالّ لەمەبەر ژیا بوو دەبیستر. ئەو دەبیسست و رەنگە كچێكی چارشێو بەسەربش كە لە دەر كە ی مۆزەخانە كە دەهاتە ژوور. لەیلا؟

گوتم: «لەیلا بۆ بێنیی تۆ هاتوو. پڕوانە چەندە خۆشحالە كە دەتبینی».

ئەو سەری هەلبێری و لەیلای دی. دەتگوت لە رینگەبەكی دوورەو هاتوو. هەنگاوەكانی ماندوو بوون. ماندوو بەلام قورس و قایم. ئەو خۆشحال نەبوو؛ حەپەسا. سەیری هاتی. نەيگوت بەچیدا دیارە بۆ بێنیی من هاتیبی؟ نەيگوت چۆنی زانیووە من لیروە؟ هیچی نەگوت.

لەیلا بەرەو پیری هات، گورج و بەپەلە. چاوەكانی دەرپیسكانەو. زەرەخەنەكە ی سەر لیویشی بەشێك لە روومەتی بوو. بەشێك لە روومەتە سێی و سوورەكە ی، بەدەگمەن نەدەببندرا. كە تەواو لییان نزیك بوو، گوتی: «رێكەوتیكی سەبەرە، پێمانەبوو ئێبوەش لیروە بن».

نزیك و سەمیمانە گوتی. وەك ناسیاوێكی كۆن. ئەویش بەخێر هاتنی لی كرد. رووی لە جەلالی كرد و گوتی: «حەز دەكەم یەكتر بناسن. لەیلا خانمی تلووعی...».

یەكتریان دەناسی. رەنگە لە دەمێكەو. جەلالیش خۆشحال بوو. گوتی: «سێ رۆژە ئەم پێشانگایەمان كردوو تەو، و لەیلا هەر سێ رۆژەكە هاتوو».

بە زەرەخەنەبەكی ئەمەكدارانەو گوتی و سوپاسی لی كرد. سوپاس بۆ ئەوێ كە هەموو رۆژێك هاتبوو، سەیری سامان و میراتی پێشووینی خۆی كردبوو. لەیلا چارشێوێكە ی گورج كردوو، و چاوی بەهۆلەكەدا گێرا. هۆلەكە چۆل بوو. خەرمانێك رووناكی رەنگنامە لە هەزاران چاوی بچووكی عورووسیه گەورەكەو دەهاتە ژوور. مۆسیقایەكی نەرم و كز بلاو دەبوو. دەنگی پێیانو... دەتگوت باریكە ئاویكە لە شێوێكەو دەگوزرێ و گۆرانی دەخوینێ. گۆرانی بۆ هۆلیكی چۆل. لەیلا نیگای بۆ مەحفەزە شیشەبیبەكان گۆتیاو. گوتی:

«بەدلیابیبیو ئەم پێشانگایە بێی، هەموو رۆژێك دێم. من هەرگیز ئەو نەدەشتی جوانم نەدیو. شتی جوانی سێ هەزار سالّ...».

لە دەوامە ی قسەكە ی جەلالیدا گوتی و ئەوسا رووی لە ئەو كرد.

- «من پێشتر پێم وا نەبوو دەهیتانی خەلكی سێ هەزار سالّ لەمەبەر ئەو نەدە جوان بێ».

ئەویش زەرەخەنە ی كرد. گوتی: «مروّف لە سەرەتای پەیدا بوونیو حەزی لە دەهیتانی شتی جوان كردوو».

لەیلا گوتی: «بۆچی؟»

بە شەرمەو گوتی. گوتی: «ببورو ئەم پرسیارە كە مێك گیلانەبە، بەلام بەراست بۆچی؟»

ئەو دەستبەجێ وەلامی نەداو. كورتەبەك رامای، ئەوسا گوتی: «رەنگە بۆ ئەوێ دنیای دەورو بیری خۆی پێ برازینی تەو. رازاندنەو هەمیشە بەشێك لە تەقەلای مروّف بوو. رازاندنەوێ خۆی و دنیای دەورو بیری».

خزمەتکاری مۆزەخانەكە لییان نزیك بوو. كاری بەجەلالی بوو. شتیكی بەگویتیدا چرپاند. ئەوانیش بیستیان «چا نامادەبە. بۆتان بێنم بۆ ئێرە یان...»

جەلالی گوتی: «نا، دەروینە سەر».

لەیلا گوتی: «وێك ئیستا».

ژن و پیاوێك لە دەر كە ی هۆلەكەو هاتنە ژوور. ژن و پیاوێكی گەنج. بەناو مەحفەزە شیشەبیبەكاندا گەران و نزیك لە ئەوان لای تۆقە زێرەكە و بازنە و گوارەكان راوستان. ژنەكە سەرەتا بەحەز و پاشان بەحەسرەتەو لە خشلەكان ورد بوو. جوانی خشلەكان لە چاویدا بریسكانەو. لە چاوی پیاوێكەشدا. پیاوێكە بەشەرمەو لە ژنەكە ی روانی. خۆزگە دەیزانی ئەو ژن و پیاوێكە لەو كاتەدا بێر لە چی دەكەنەو...

گوتم: «ژنەكە نازانم. بەلام پیاوێكە بێر لەو دەكاتەو كە بۆ نەیتوانیو ژنەكە ی بەختەو بەركا».

ناسری بۆ نەیتوانیبوو ئەفسانە بەختەو بەركات؟ ئەفسانە گوتبووی: «مالەو زۆریان هیناوه، دەلێن دەبێ شوو بە ناسری بكەم. ئەو پیاوێ كە سوار پڕۆبەكی...» گوتبووی:

«دهلین له رۆژی وهک ئیمپۆدا تهنها ناسری دهتوانی بهخته وهرت بکا. ئەو کۆری سیاسەت و گەل و نیشتمان و شتی وا نییه...» به پیتکه نینه وه گوتبووی؛ به خه مه وه. «دهلین ئەو پیاویکی سامانداره و قهراره له تۆقی سه رمه وه تا بهری پیم له زیر بگری». به پیتکه نینه وه گوتبووی. به پیتکه نینه وه؟ رهنگه به حه سره ته وه...

جه لالی گوتی: «برۆینه سه ر چایه که مان به خۆینه وه».

که به ره و پلیکانه کان ده چوون خه لک تاک و ته را ده هاتنه ژوور. کۆریکی ته نه های ره شتاله ش ده هاته ژوور. سه رنجی ئەوی راکیشا. کۆره خۆی له نیگای شارده وه. ئەو کۆره ره شتاله ی پیشتر له کۆی دیبوو؟ به پلیکانه کانداه لگه ران. بۆ ژووری مو دیری مۆزه خانه که. جه لالی له پشت میتزه که ی دانیشت. ئەو له مبه ر میتزه که وه له په یکه ری بچووی ژنیک به سه ر چوارپایه یه که وه راما. چوارپایه که له قورنه ی لای خوارووی ژووره که بوو. ژنه سه ری قورینه ی خستبووه نیو کاسه ی قورینه ی هه ردوو به ره ده ستیه وه، چاوه قورینه کانی له زه ی بریبوو. له یلاش به رامبه ر به ئەو دانیشت و له په یکه ره که ورد بووه وه. چه نده له یه کتر دوور بوون له یلا و ئەو ژنه قورینه که سه ری خستبووه ناو کاسه ی به ره ده سته کانیه وه؟ ئەو له خۆی پرسى و، چه ند جار نیوانی ئەو دوانه ی به نیگا پتوا. له گله وه بۆ گوشت و خوین. له گوشت و خوینه وه بۆ گل. له ئەفسانه وه بۆ له یلا. له له یلا وه بۆ ئەفسانه. چه نده له یه کتر دوور بوون له یلا و ئەفسانه؟ ئەو رۆژه که بۆ دوا جار ئەفسانه ی دیبوو. رهنگه دوا رۆشتنی ئەو، ئەفسانه سه ری خستبیته کاسه ی به ره ده سته کانیه وه و، چاوی له زه ی بریبی.

خزمه تکاره که چای بۆ هیتنا بوون. جه لالی گوتی: «وا دیاره ئەو په یکه ره سه رنجی راکیشاوی».

به دم خوار دنه وه ی چایه که وه گوتی: «په یکه ریکی جوانه. کاری هونه رمه ندیکی...»

جوان؟ که واته ئەو په یکه ره ش بۆ رازاندنه وه ی شوینیک ساز کرابوو. رازاندنه وه ی دنیای ده ور به ری هونه رمه نده په یکه رسازه که. کاتیک دنیا به به ره می حه سره ت و مه راقی مرۆقه کان براژیته وه...

جه لالی گوتی: «پیشتریش گوتومه ئەم شاره پره له هونه رمه ندى گه نج و خاوه ن به ره».

ئەوسا باسی له یلا ی کرد. باسی شیعه رکانی له یلا. ئەو کچه ده میک بوو چاوه روانی ئەم

ساته بوو. وه خۆی هاته وه. له جه لالی روانی و، لیوه کانی وه له رزین که وتن. ئەو له نان و ساتدا بیری کرده وه، نه کا ئەم کچه بۆ بیستنی قسه ی ئەو ده رباره ی ده فته ری شیعه رکانی هاتیبی؟ سى رۆژی به رده وام هاتبوو. به و هیوايه که ئەو لیتره بى و... حه تمه ن زۆر خه می خواردوو که ئەوی لیتره نه دیوه. ئەو به خۆیدا شکایه وه. ده بوو زووتر له ئیستا، لانی کهم کاتیک له یلا به په له خۆی به هۆلی مۆزه خانه که دا کردبوو، باسی شیعه رکانی بکرايه. بۆ گوتی نه دا بوويه؟ بۆ په ی به چاوه روانییه که ی نه بردبوو؟ چاوه روانییه ک که له چاوه کانیدا بوو. له نیگای پر له پرسیا ریدا. گوتی: «حه فته یه که له گه ل شیعه رکانی...»

نه یگوت له یلا. گوتی: «حه فته یه که له شیعه رکانی خانمی تلوو عبیدا ده ژیم»

خانمی تلوو عی؟ ناو بردنیکی سارد بوو. گوتی: «لەم حه فته یه دا چه ند جار ده فته ری شیعه رکانیم خویندوو ته وه».

ئەوسا نیگای بۆ له یلا گوتیا یه وه. له یلا خۆش حال بوو. خۆش حال بۆ ئەوه ی که ئەو شیعه رکانی خویندبووه وه و چاوه روانی بیستنی باقی قسه کانی بوو. جه لالیش چاوه روان بوو. ئەو تیگه بی، بۆیه باسی شیعه رکانی کرد. سه ره تا باسی زمان و فۆرمی شیعه رکان و، پاشان ئاوری له بابەت و تیمی شیعه رکان دا یه وه. تووره و ده مارگرژ دیار بوو. رهنگه بۆ ئەوه که چه ند رۆژ ئەو کچه ی چاوه روان هیشته بووه وه؛ یان بۆ ئەوه که ده یزانی له یلا پیتی خۆشه زۆر شت ده رباره ی شیعه رکانی بیستنی. به تایبه ت ده رباره ی بابەت و تیمی شیعه رکان و، هه لۆیستی له به رامبه ر چه مکه کانداه. چه مکى وهک خۆشه ویستی و تاوان و... گوتی: «تیمی سه ره کی زۆریه ی شیعه رکان عه شق و خۆشه ویستییه...»

گوتی: «یه کهم شیعه رکان ده برینی سۆزیکى کچانه و تا راده یه ک مندالانه یه به نیسه بت باوکی کۆچ کردوو یه وه. باوکیک که شاعیر دان به مردنیدا ناهینى. باوکیک که له زه ین و ده روونی شاعیردا ده ژى و، شاعیر وهک به شیک له بوونی خۆی ده یگتیری».

ئەو ده سته قورس و گه رمه بۆ هه میشه له سه ر شانم ده بی و

سۆزی ئەو چاوه خه مبارانه له گه ل خۆم ده گتیرم.

له گه ل خۆم ده تبه م

بۆ هه موو شوینیک

ته نانه ت بۆ شوینیکیش که نابى تۆی لى بى.

ئەو له کاتی گوتنی شیعه رکه دا سه یری له یلا ی ده کرد و ئەو دلۆیه فرمیسه کانه ی ده دی که

کاتی گوتنی ئەم شیعەرە لە چاویدا پەنگی خواردوووەتەو. ئیستا ئیتر ئەو دلۆپە فرمیسکانه لە چاویدا نەبوو. ئەو خۆی لە ئاویتهی بیلبیلەکانیدا دەدی. گوتی: «لەم نمونە شیعەرانهدا شتیکی شاز و نوێ نییە. هەموو کەس باوکی خۆی خۆش دەوێ و هەموو کەس، تەنانەت ئەوانەى که شاعیریش نین بەو هەمان زمانیک باسی ئەو خۆشەویستە دەکەن. بەلام لەیلا...»

ئەو خۆشحال بوو که گوتی لەیلا. گوتی: «بەلام لەیلا وردە وردە ئەم قۆناغە تێدەپەرینێ و، هەلئویستی لە بەرامبەر چەمکە گشتییەکان و تیمی سەرەکی شیعەرەکانی دەگۆڕێ. لەمەدوا ئیتر بەزمانی هەموو کەس و بەشیوەی هەموو کەس لە عەشق و خۆشەویستی نادوێ. لەمەدوا واز لەو رینگە گشتییە دینێ که هەموو خەلک پیاویدا دەرۆن و تێدەکوێن رینگەى خۆى لە رینگەى خەلکى تر و، زمانى خۆى لە زمانى خەلکى تر و تەنانەت بۆچوونی خۆی لە بۆچوونی خەلکی تر جیا بکاتەو. ئەم هەولە بۆ کچە شاعیریک لە کۆمەلگەیهکی سوننەتی وەک کۆمەلگەى ئیمەدا که هەموو شتیکی، تەنانەت خۆشەویستیش پیناسە و مانای داسەپاو و وەرگیراو، گشتی و نەگۆری هەیه، هەولێکی ئازایانەیه. لەمەدوا ماملەى شاعیر لەگەڵ هەموو شتیکیدا و لەگەڵ تیمی سەرەکی شیعەرەکانیدا ماملەیهکی تاییەت و شەخسیتەرە که بەپیتی ساتەکان و دۆخە دەروونییه جیاوازهکان، لە گۆراندايه. بۆ نمونە لە شیعەرێکیدا دەلی:

بۆ هەمیشە خۆشە دەویتی

تۆ شایستەى ئەوێ ئەم خەلاتە پیرۆزەت پێشکەش کەم.

بەلام لە شیعەرێکی تردا

داویکت بۆ دەنیمەووە لە خۆشەویستی و

نەفرەتی هەموو خواکانت بەسەردا دەبارینم.

ئەو شیعەرەکانی وەک خۆیان لە بیر نەمابوو. بەهیوا بوو لەیلا یارمەتی بدا، بەلام لەیلا سەری داخستبوو، هیچی نەدەگوت. ئەو گوتی: «ئیتەر ناکرێ بەراشکاوی بلێین شاعیر ئەم شیعەرانهی تەنها بۆ باوکی گوتوو. گریمان بۆ باوکیشی گوتبێ، ئەم باوکه هەمان باوکی شیعەرەکانی پێشوو نییە. پیاویکی نمونەیی پیرۆز لە زەین و دەروونی شاعیردا. بەلکو خۆشەویستیکە که لە دەروەى زەین و دەروونی شاعیریش بوونی هەیه...»

ئەوسا گوتی: «ئەگەر لەم روانگەوێ درێژە بەخوێندنەوێ شیعەرەکان بەدین، بۆمان

دەردەکەوێ شاعیر وردە وردە ئەو پیاوێ نمونەیییە پیرۆزە، ئەو خۆشەویستە، لە زەین و دەروونی خۆی دەهێتێتە دەرو لە بەرامبەر خۆی دايدەنى.

بەرای من دوو تاییەتمەندی سەرەکی ئەم پڕۆسەیه بریتین لە یەكەم، شاعیر بەدایران لەو پیاوێ زەینییە لە خۆی نزیک دەبێتەو؛ لە ناسینی خۆی؛ لە سەرەخۆیی خۆی وەک مەرۆش و ئافەرەت نزیک دەبێتەو. دووهەم، لەگەڵ ئەو پیاوێ خۆشەویستە دەکەوێتە و تووێژ و دیالۆگ. ئەمە سەرەتای ئازادی شاعیرە. شاعیر بۆ ئەوێ بتوانی بژی و بنووسێ و تەجرەبەى شیعەرى تاییەت بەخۆى بێ، پێویستی بەم ئازادی و سەرەخۆییە هەیه. تەنانەت ئەگەر لەم ئازادی و سەرەخۆییەدا، لەم رووبەرۆو بوونەو لەگەڵ بەرامبەرەکهیدا، جوړیک دەمارگرژی و هەلچوونیش بێ. بەرای من ئەمە تا رادەیهک سروشتییە. هەلچوونێکی ئافەرەتانه لە سەرەتای ئازادی و سەرەخۆییەدا. بۆ نمونە:

مار نەبوو که فریوی دایت

سێوێ لاسوورە و ئیشتیای گەنم و

دارى تێگەيشتن هەمووی بەهانه بوون.

مار نەبوو که فریوی دایت

من بووم

من بووم و یستم تۆ دابەزیت

من بووم و یستم تاوان بکەیت

تاوان بکەیت و تۆیه بکەیت

تاوان، تۆیه

تاوان، تۆیه

حەوا تۆیه لە تاوانەکهى خۆى ناکات.»

ئیستا ئیتر دلنیا بوو ئەم شیعەرە زۆر لەوێ جوانتر بوو که ئەو گوتبوویەو. هیشتا لە ییلاى دەروانى. هیشتا بەهیوا بوو لەیلا یارمەتی بدا و هەلەکانی بۆ راست بکاتەو. هیشتا لەیلا سەری داخستبوو، هیچی نەدەگوت. ئەو هەستی بەشەرمێکی غەرب لە روومەتیدا دەکرد. پێشتریش هەستی پێکردبوو. لە مالى خۆی، ئەو پڕۆزە که دەفتەری شیعەرەکانی لێ وەرگرتبوو. لێوکانی لەیلا لەریبوونەو. ئیستا لێوکانی دەلەربنەو. لە

کچیک دهچوو له بهر چاوی بیگانهدا رووتیان کردبیتتهوه. یان به ته ما بن پروتی بکه نه وه. ئەو تینه دهگهیی؛ یان تیده دهگهیی و پیتی وابوو یاده و هری ساته کانی رابوردووی، ئەو ساتانه که ئەم شیعرا نه یان تیدا نووسرابوو، یان ئەو رووداوانه که بووبونه هۆی نووسینی ئەم شیعرا نه، پالیان به ته و ژمی خوینی پشت پستته سپی و سووره که ی روومه تیه وه دهنه. ئەو درتیه ی به قسه کانی دا. زیاتر بۆ ئەوهی هه موو شتیکی دهباره ی شیعره کانی گوتی. یان پاکانه ی بۆ که مته رخه میسه که ی کردی. یان رهنکه خۆی چیتزی له گوتنه که ی دهبرد. له گوتنی خۆی. جه لالیش قسه کانی پیخۆش بوو. ئەو گوتی: «به داخه وه من شیعره کانم له بهر نیبه و له یلاش یارمه تیم نادا».

له یلا سه ری بهرز کرده وه. ئان و سات شه رمه که ی په ویبه وه و زه رده خه نه بۆ لیتوه کانی گه راپه وه. ئەوسا نیگایان له یه کتر هه له نگوت. بۆ ساتیک و ئەو له و ساته کورته دا شتیکی سهیری دی. له نیگای له یلادا. دلای داخو ریا. گوتی:

قاموسه کان بدرینه و

وشه ساردو مردوو هکان دهم با بده

من جوانترین شیعی بوونت له دپریکدا دنوسمه وه.

رابوردوو بسره وه و

رۆژه تاریکه کان فه رامۆش که

هه میسه بیترین خه ونت له ساتیکدا دهینمه دی.

ئەو گوتی یان له یلا؟ جه لالی که تا ئیستا گوینگر بوو گوتی: «من پیشتر هیچ کام له م شیعرا نه نه بیستبوو. ئەوهی بیستبووم کۆمه لای شیعی جوانی به سۆز بوون که...».

نه یگوت که بۆ باوکی نووسیوو. گوتی: «ئه لبه ت ئەم شیعرا نه ش جوانن. به لام ئەم شیعی نه ناخر داخوازییه کی ترسناکه. دراندنی قاموسه کان و سپینه وهی رابوردوو... ئەگه ر ئیمه به قسه ی شاعیره کا ئمان بکه ین چیمان بۆ ده میتیتته وه؟»

به پیکه نینه وه گوتی. رهنکه له و کاته دا له بییری گه نجینه که ی زتیوه و، میراتی پیشوونیا نیدا بووبی که له نهومی خواروو، له هۆلی مۆزه خانه که، له ناو مه حفه زه شیشه ییبه کاندای بوون. رهنکه خۆش حال بووبی که له یلا ده سه لاتنی له نیوردنیانی نه بوو. گوتی: «مرۆف به بی زمان و به بی رابوردوو چی هه یه؟»

له یلا گوتی: «شیعیکی کورت و ساتیکی هه تا هه تای...»

ئەویش پیکه نی. ده رکه ی ژوو ره که کرابوو وه و، خزمه تکاره که هاتبو وه ژوو. که سیک له ده ره وه جه لالی خواستبوو. گوتی: «ئه وه هاتم و...» رۆشته دهر ماوه یه ک له وه دوا خزمه تکاره که دیسان به که شه فه به ک و دوو پیاله چاوه هاته ژوو. ئەو گوتی: «جه لالی چی لیهات؟»

خزمه تکاره که گوتی: «نیو سه عات ده بی رۆشتوو ته دهر. براده ریکی هاتبوو به شویتیدا و ناچار بوو له گه لی پروا».

ئەوسا به سه رسورمانه وه گوتی: «مه گه ر خواحافیزی نه کرد؟»

- خواحافیزی کرد؟

له یلا گوتی: «ببوره! وادیاره زۆر ماتلم کردوو».

ئەو تینه گه یی. نایا مه به سستی له یلا ئەوه بوو که جه لالی خواحافیزی کردوو، یان نا؟ له یلا سهیری سه عاته که ی دهستی کرد. درهنگ بوو. هه ستا و چارشیتوه که ی گورج کرده وه. ئەویش هه ستا. ئەوسا له ژوو ره که هاتنه دهر و به پلیکانه کاندای داگه ران. هۆلی مۆزه خانه که قه ره با لڅ بوو. ژن و پیاو هه هیشتا له سه یرکردنی تۆقی زتی و باز نه ی تووله ماری و گواره گوله نیلوو په رکان نه بوو بوونه وه. ئەوان به بی هیچ نیگا و سه رنجیک له هۆله که رۆشته دهر.

و په نجه ره كان شينن. گولډانه كانی نه مدیو و نه دیوی په نجه ره كان و گوی بالکون و هیوانه كان ته نه که پوتی گوره و بچو کی سهره لبراون. پر له شه مدانی و ریحانه و... بهرامه ی نانی تازه ی نانه واخانه ی سهر سوچی چوار رتیانه که به هم مو گه ره کدا بلاو بووه ته وه.

نه و له چه قی چوار رتیانه که راوه ستا. گوتی: «ئیستا ده بی به کامه کولاندا برۆین؟» دوو دل بوو. ئاوری دایه وه، به لکو من پیی بلیم. به لام من به دوا یه وه نه بووم. من به شوین فهره دادا خوم به یه کیک له و کولانه ته نگه به رانه دا کردبوو. پیی هه لگرت، به لکو پییمان بگاته وه.

- نه م کولانه ته نگه به رانه زور له یه کتر ده چن. وریا بن ریگه مان لی تیکنه چی.
- کامه ریگه؟

خوی گوتی و خوی پرسی. به لام وه لامی خوی پی نه درایه وه». فهره زیندوو بوو بووه وه. گه نج بوو بووه وه و، وه ک سالانیک له مه بهر دهستی ناخنیووه ناو گیرفانی پالتو کونه که ی و، گورج و به په له، به پیچاو پلوچی کولانه که دا تیده په ری. کزه ی سهرما روممت و بنا گویی ده گه ست. نه و به من گه یشته وه. گوتی: «پیوا له م کولانانه دا ون ده بی. ده یه وی تا کوی به شوین خویدا رمان کی شی؟»
گوتم: «زورمان نه ماوه بیگه ینی. له کوتایی نه م کولانه داخواه دایه. ده رکه یه کی چیوی کون...»

گوتم: «نه لبت نه گه ر دوا نه م هم مو ساله هیشتا به سهر پیوه مایی». کامه ده رکه؟ ده رکه ی کامه مال؟ ده رفه تی پرسیار نه بوو. ژنیکی نیوان سال له ده رکه ی به کیک له ماله کانه وه هاته ده ر. فهره دی و راوه ستا. ژنه بزیه کی سوپاسگوزارانه، وه ک په روانه یه کی جوان و سووکه له ی به سهر لیوه وه بوو. شتیکی له فهره دی پرسی. فهره دی به شهرم و شکویه کی پیوا نه وه وه لامی دایه وه. به ولاره تر پیره پیوا یکی ره قه له له سهر خواجه نشینی بهر ده روزه ی مالیکی تر دانیشتبوو. له پشتین بهر ده روزه به سهر ته نه که پوتی کی پر له تاگردا نه وی بووه وه. له بهری هه لنه ستا. پیده چوو نه ییدی بی.
- گه یشتین.

له کوتایی کولانه که، له بهر ده رکه ی چیوی مالیکی راده وه ستیت فهره دی. ده رکه پیوه دراره به لام دانه خراوه. ده زانیت فهره دی. بهر له وه دهستی بو بیات به حاسته م، وها که تاوانیک

ده

نیمرو نه و روزه یه که گوتیوه دهستی فهره دی ده گری و له مال ده بیاته ده ر. بۆ کوئی؟ بۆ ناوشار. بۆ کولان و شه قامه کان و... نه و دنیا یه که فهره اموشی کردبوو. فهره دی له که یه وه له و ژوره تاریک و دووکه لای یه، که بۆ کون و بونی زلی سووتاوی لیده هات نه چوو بووه ده ر؟ من گوتیوم: «له سالانیک له مه و به ره وه».

گوتم: «برونه ده ره وه ی فهره دی، گه راندنی تهرمی که به ناوشاردا. نابج به هیوا بی هیچی وه بیتره وه، یان هیچ وه بیتره وه».

گوتی: «نه ی بۆ ده ته وی چیرو که که ی بنووسم؟»

به خه مه وه گوتی. نه وسا سهیری فهره دی کرد. پیده چوو زانیبیتی ده یه نه ده ر. چاوه چاوی بوو.

گوتم: «چونی ده به ی؟ به توتومبیل؟»

گوتی: «ده ترسم قه ره بالغی شه قامه کان و هات و چوو، هه راو هوریا ی خه لک و توتومبیله کان ماندووی بکه ن. بی توتین».

ده مزانی ده ییا بۆ کوئی. به ئیشاره ت تیی گه یاندم ناماده ی بکه م. تیدا مابووم چی بۆ له بهر بکه م. ژوره که م پشکنی. سه ری سندووق و مجریه کونه کانم هه لدا یه وه و، پالتو کونه که ییم دوزیبه وه و، بوم له بهر کرد. ملپیچ و کلاوه کونه که شی.

نه و هیشتا سهیری ده کرد. بزیه کی تال نیشتبوو سه ر لئوی. گوتی: «کاتی خه لک به م شیوه و به م جلویه رگه وه بیبیین...»

نه یگوت کاتیک خه لک به م شیوه و، به م جلویه رگه وه بیبیین چیان بیر ده که ویتته وه؟ فهره دی ئیستا ناماده بوو. نه وی پیش خوی خست و له ژوره که رۆشتنه ده ر. منیش ناچار شو نیان که وتم. ده ره وه سارد بوو. کزه بابه ک هه لیکر دبوو. په له هه وره خوله میشیبه کان له باوه شی ناسماندا تیک چرژا بوون. خومان به کولانیکدا کرد. نووسی:

کولانه کان باربک و ته نگه بهرن. ماله کان بچووک و گوئسپانه داته پیو. دیواره کان کاگل

له خه لوه تي كۆلانه كه وه شيريت، ئاور ده داته وه. به سييله ي چاو له په نجه رهي ماله كه ي ئه و بهر ده روانيت. په نجه رهي كه بچووك و شين. له پشت شيشه ي په نجه رهي كه وه گولدانتيكي سواله ت ده بينيت. گولدانتيك و گوله هه نارتيك. وردتر ده بيته وه. هه نارتيكي سووري بچووك، گه وره تر له به لالووكيكي به شيشه ي په نجه رهي كه وه نه نو ساوه.

- نه كا وه ربييت؟

دلي داده خوربيت فهرهاد. ده ست بو ته قولبايي ده ركه كه ده بات و يهك دوو، سي جار نرم ده يكو تيت. ئه و نده نرم كه تنه ا كه سيك له پشت په نجه رهي بچووكي ماله كه ي ئه و بهر بيبيستيت.

گوتم: «ئيستا ده ست يكي سپي و ناسك له و ديو په نجه رهي بچووكه كه وه په رده لاده دا و په رداختيكاو ده كاته بنكي گوله هه ناره كه. ئه وسا فهرهاد خو ش حال و دلنيا ده ركه چيويه كه ده كاته وه و، ده روا ته ژور».

ئو پتي خوش بوو. گوتي: «ويته يه كي جوان و عاشقانه يه».

نووسي:

ديسان سه يري په نجه رهي ماله كه ي ئه و بهر ده كاته وه. هيچ ده ست يكي سپي و ناسك په رده ي دادراوه ي په نجه ركه لانادات و په رداختيكاو ناكاته بن گوله هه ناره كه. ده ترسي ت فهرهاد. ده ركه ده كو تيته وه. ته قه ي ئه مجاره ي به رزتره. چاو قائمتر له په نجه رهي و پاشان له ده ركه ي ته نه كه ي ماله كه ي ئه و بهر ده روانيت. هيچ نابزو يت.

- نه كا له مال نه بي؟

ره نگيكاو ده با و دينيت فهرهاد. به رزتر له جاري پيشوو ده ركه ده كو تيت. پيره مي رده ره قه له كه سه ر له ته نه كه پووته ناگره كه ي هه لده پر يت و قيت ده بيته وه. كو تريك له سه ر باني ماله كه ي ئه و بهر هه لده فر يت و دهنيش يته وه. له و ديو ده ركه چيويه كه وه كه سيك هه را ده كات: «كييه؟ ده ركه ئاوه لايه».

دهنگي پيريتني خاوه ن ماله. ده خه جليت فهرهاد. نائومي د پال به تاي كراوه ي ده ركه كه وه ده نيت. خو ي به دالانتيكي تاريخدا ده كات. پليكانه ي نهومي ژوو روو له سه ر ئه و توني له تاريخه يه. بهر له وه پيسايدا هه لگه ر يت، هه راي پيريتن له و ديو دالانه كه وه له و بهر چه ساريكي بچووكه وه رايده وه ستيتيت. سه ري له په نجه رهي ژوو رهي خو به وه ده ركيشاوه، پيريتن. دم ليك نانيت:

- كييه؟ كي بوو؟

- منم. فهرهاد.

هه ست به كزي و خه موكي دهنگي فهرهاد ده كات پيريتن. وهك هه ميشه ميهره بان ده ليت: «كويم، خو تو ده زاني من ده ركه داناخه م. له بهر ئيشي پي و پشتم...»

باقي قسه كاني نابيستيت فهرهاد. به پليكانه كاندا هه لده گه ر يت. به په له يه. له سه ره وه ده ركه ي هه ر دوو ژوو رهي ئاوه لايه. خو ي به ژوو ري سه ر كۆلانه كه دا ده كات. ده روا ته بهر په نجه ركه و له ويوه له ماله كه ي ئه و بهر كۆلان ده روانيت. ماتيكي بچووكي يهك نه وم. كو تر خانتيكي گه وره له سه ر باني ماله كه يه. قه فه سيكي تو ري. كو تره كان، جگه له دوو، سييهك به سه ر بانه كه دا بلاو بوونه ته وه. كو تر ستانه بانه كه. كو تري سپي، شين، خالوو به لك، پوينه دار و بي پوينه. تاكه تاكه ده گميتن. له ده وري يه كتر ده گه ر يتن. له خوار بانه كه وه په نجه رهي بچووكي سه ر كۆلانه كه دياره. گوله هه ناره كه ش هيشتا ئاوي بن نه كراوه. نيگاي وه يلاني بو چه ساري ماله كه ده گو تيز يته وه فهرهاد. چه ساريكي بچووك و ده ركه يه كي ته نه كه. ئه و يش چه ند كو تري لييه. كو تريكي بال نه خشين له سه ر ليواري چه وزتيكي بچووك سه ري هه لپريوه. ده ندووكي بو تنوكي ئاوي شيره كه كر دووه ته وه.

نا، كه س له مال نييه. دلته نگ و نيگه ران ده روا ته ژوو رهي تر فهرهاد. ژوو ري روو له مال و چه ساري پيريتن. كلوله پيريتن! هيشتا نه يزانيوه فهرهاد رو شتو وه ته سه ر. ليتكدا ليتكدا قسه ي بو ده كات. رهنگه له تاو ئيشي پي و پشتي... چاو به ژوو رهي كه يدا ده گي ر يت فهرهاد. سه تلتيكي خالي سه رنجي ده نيتته وه. تاوي ده داتي. به بيانوي ئاوه هينانه وه هه مديس به پليكانه كاندا داده گه ر يت. بو دالانه تاريخه كه و له ويوه بو چه سار.

چه ساري مالي پيريتن وهك خو ي ما بوو. هه روا شپزه و هه لته په رديراو. دارميوي بن ديواره كه ش... پيريتن هه ميشه له و ميوه به گله بي بوو. گو تيو وي: «زبه ميوه. حاشا له بو ليك به رسيله ش». په يژه كه ش هه روا هه لپه سي ردا بوو. پله يه كي ناوه راستي شكابوو. پيريتن گو تيو وي: «چليك دارو دوو ده نك بزماري ده وي، به لام...»

ئو چوو له لاي په يژه هه لپه سي رداو كه را وه ستا. هه ر دوو ده ست ي خسته سه ر پله يه ك و سه ري به رز كر ده وه. ده تگوت له چالتيكدا يه كه تنه ا پله كاني ئه و په يژه ده يگه يه ننه وه سه ر زه وي.

سه تله كه ي ده خاته بهر شيري ئاوه كه ي چه سار. ده مي ليتكناوه پيريتن. تاي كراوه ي

په نجه ره که ی پتوه ددهات. به بیستنی شوره ی ناوه که رتوان ده بیتته وه. چاو ده گپرت.

- لیره ی کورم؟

سه تلکه به جیده هیلیت و به ره و پیری دهرات فهاد. بزه یه کی شه رمیونی له سه ره لپوه. لیبوردنی لپ ده خوازیت. بوئه وه که دهرکه ی کوتاوه و بوئه وه ی له بیری چووه ته وه پیریتزن دهرکه داناخات. ده لیت: «نازانم بوچی پیموایو ره نگه که سیکت له لایب که دهرکه م لپ بکاته وه».

ده زانیت بوچی پیریتزن. شتیک وه کو زهرده خه نه به چرچو لوچی روومه تیدا تیده په ریت. تیگه ییوه. له مرامی دلپ فهاد گه یشتووه. ده لیت: «کیم هیه له لام بی کورم؟ جاروبار نه وه زه عیفه ی دراوسیمان لایه کم لیده کاته وه، نه ویش نیمرو...»

- نه کا نه خویش بی؟

له و قسه ی خو ی داده چله کیت فهاد. بزه ی دیتی پیریتزن. ده لیت: «به ره له نیوه رو به سه ره پتوه هاته لام، له نه خویش نه ده چوو. ته نانهت زوریش به ده ماخ بو».

- نه کا بو شونیک چووبی؟

- قهرار بو عه سه ره دوا بیت و حه ساره که م بو هله ر دپوئی. به به ختی چاک بی. قهرار بو نه گهر توش له مال نه بی ده ستیک به ژووره که تدا بیتی.

ده زانی چی ده لیت پیریتزن. هه میسه زانیویه ده بی چی بلیت. بوئه وه ی دلپ فهاد، نه و کوره گه نجه که پتی ده لیت دایه و جاروباریش دایه گیان، رابگریت. میهره بانه پیریتزن. هه میسه میهره بان بووه. پشوی دلنیاپی ددها فهاد. ره نگ بو روخساری و بریسکه بو چاوه کانی ده گه ریتته وه.

تیسه به ره له فهاد له دالانه تاریکه که وه به پلیکانه کانداه لنگه راین. که گه یشتینه سه ره، گوتم: «لیره مالی فهاد بووه، سالانیتک له مه به ره».

مالی فهاد بووه. دوو ژورور له سه ره راره ویک کی بچووک.

گوتم: «نه ژووره کارگه یه تی».

له ژوروری سه ره کولانه که بووین. هه ره چوار دیواره که ی به تابلو داپوشرابوو. سیپایه ی ناوه راستی ژووره که ش تابلویه کی نیوه ته وای له سه ره بووه. کوگایه ک ره نگ و فلچه له خوار سیپایه که هله ر ژا بووه. نه و له نیوان هیللی توند و روخساری گرژ و مؤن و رهنگی ساردی تابلو کانداه سه رمای بووه. موچرکه ی به له شدا ده هات. جگه ره یه کی داگیرساند و

له سه ره کورسی بهر سیپایه که دانیشنت. دوو که لی خهستی جگه ره که ی به ژووره که دا بلاو بووه وه.

گوتم: «زوریه ی نه م تابلویانه ی به ره له هاتنی بوئه م ماله کیشاوه. لیره ش چند کاریک ی تازی کردووه که هیشتا هلی نه واسپوه».

نه و سه یری تابلوی نیوه ته وای سه ره سیپایه که ی کرد. پیاویتک له زه مینه ی ره ش و شینی... نه وسا هه ستا و روشته ژووره که ی تر. منیش شوتنی که وتم. گوتم: «لیره ش ژوروری خه وتن و خواردن و جاروباریش میوانداری کردنه».

نه و قونچکی جگه ره که ی له په نجه ره وه بو حه ساری پیریتزن فری دا و چای به ژووره که دا خشانند. جگه له یه ک، دوو ره سمی کون و سه عاتیک کی دیواری که میله کانی که وتیوون، هیچی تر سه رنجی رانه کیشا. گوتی: «نه وانه ره سمی کین؟»

من ماندوو بووم. روشتم له سه ره چریاکه ی فهاد راکشام. گوتم: «نه ویه یان ره سمی باوکیه تی».

پیاویتکی به سه رو سیما له پشت شیشه ی توژ لینیشتووی ره سمه که وه، له بن سیبه ری دره ختیکدا دانیشتیوو. گوتم: «نه و ی تریشیان...»

وشه کان پچر پچر به لالیومه وه هله رین. پیلووه کانم نارام له سه ره یه کتر نیشتن...

فهاد هاتبووه سه ره. له به ره په نجه ره ی ژووره که ی تر چای له چولی کولان و ماله که ی نه و بهر بریبوو. نیستا یان ساتیک کی تر... دوا دلوی ئاوه به دم شیری حه ساری ماله که وه بهستی. دلوی پیشتربیش به ره له وه بگاته دهنوکی کوتره بال نه خشینه که له جمین که وت و به حه واه هله و اسرا. بزوه ی نارامی هه وره چلکن و تیکچر ژاوه کانیش نه ما. ساته کان مانیان گرت و هه موو شتیک راره ستا...

خه لووزی قه له مه که ی نه و له گوشته چتوبیه که بیدا ون بوو بووه. قه له مه که ی دانا و جگه ره یه کی داگیرساند. په له ی بووه. که متر له سه عاتیک کی تر ده بووه له و ماله که سالانیتک له مه بهر مالی پیریتنیک کی نه خویش و ته نها بووه و فهاد ماوه یه ک له دوو ژوروریدا ژیاوه، پرواته دهر. ده بووه فهادیش له گه ل خو ی باته دهر. بیباته وه بو ماله که ی نیستای. بو ژووره تاریک و دوو که لایویه که ی نیستای. ده بووه به کولانه ته نگه به ره و پیچا و پلوچه کانداه، له پال دیواره کاگله کانه وه، له ژیر په نجه ره شینه کانه وه... «هه ندیک له گه ره ک و کولانه کان له م هه موو ساله دا نه گوراون». روژانی سه ره تای گه رانه وه ی نه و ی گوتبووه. گوتبووی:

«هه‌ندیك شوپن پیناچی هه‌رگیز بگۆزین». به‌هه‌له‌ چووبوو. ئه‌و پۆژه زانیبوی به‌هه‌له‌ چووه‌ که بۆ یه‌که‌م جار دوا گه‌رانه‌وه‌ی، به‌کۆلانه‌کاندا گه‌رابوو. ماله‌کان، کاکلی دیواره‌کان، رهنگی شینی په‌نجه‌ره‌کان، شه‌مدانی و ریحانه‌ی ناو گولدانه‌ ته‌نه‌که‌کان و... بگره‌ خه‌لکه‌که‌ش گۆرابوون. که‌سیانی نه‌ناسیبوه‌وه‌. وه‌ک فه‌ره‌اد... فه‌ره‌ادی سالانیک له‌مه‌به‌ر نا، وه‌ک ته‌رمه‌که‌ی فه‌ره‌اد که‌ که‌سی نه‌ده‌ناسیبوه‌وه‌. هه‌موو که‌س و هه‌موو شتیکی فه‌رامۆش کردبوو. ئه‌و بی‌ری کرده‌وه‌: «نه‌کا منیش وه‌ک فه‌ره‌اد...»

له‌و بی‌ره‌ داچله‌کی؛ تۆقا. له‌ پشت می‌زه‌که‌ی هه‌ستا و سووریک به‌ناو ژووره‌که‌ و، به‌ناو هه‌موو ژووره‌کانی ماله‌که‌دا گه‌را. هه‌موو سووچ و قورنه‌یه‌کی ماله‌که‌ شتیکی وه‌بی‌ری ده‌هینایه‌وه‌. که‌سیک. شوپن یاده‌وه‌رییه‌کانی نه‌که‌وت. گه‌رایه‌وه‌ بۆ پشت می‌زه‌که‌ی. کاغه‌زه‌کان له‌سه‌ر یه‌که‌تر که‌له‌که‌ بووبوون. په‌ره‌ سپییه‌کان له‌ لایه‌ک و په‌ره‌ نووسراوه‌کان له‌ به‌ر ده‌ستیدا. چاوی به‌په‌ره‌ نووسراوه‌کاندا خشاندا. وشه‌کان وه‌ک مندالی سه‌رچل و لاسار له‌ ریزی ناریکۆبی‌کدا وه‌ستا بوون. رسته‌کان وه‌ک هیللی دوا تابلۆکه‌ی فه‌ره‌اد خوارو خێچ بوون. نه‌یانه‌گه‌ یانه‌...

گوتم: «تۆ هه‌میشه‌ خه‌ت ناخۆش بووه‌. ته‌ره‌ شووله‌کانی مامۆستا و گوێ بادانه‌کانی باوکیش هه‌یچیان پینه‌کرا».

به‌پێکه‌ نینه‌وه‌ گوتم. ئه‌و سه‌ری به‌رز کرده‌وه‌ و سه‌یری کردم. چاوم هه‌لینا بوو. هه‌ستا بووم و له‌سه‌ر چرپاکه‌ی فه‌ره‌اد دانیشتبووم. گوتم: «سووکه‌ وه‌نه‌وزیکێ خۆش بوو. ماندوویی له‌ له‌شم ده‌رچوو».

گوتم: «دره‌نگه‌. زۆر دره‌نگه‌. ماوه‌یه‌کی زۆره‌ لی‌رم، به‌بێ ئه‌وه‌ی زانیبیتم فه‌ره‌اد له‌ چی ده‌گه‌رێ، یان چاوه‌روانی کییه‌».

چه‌ند دلۆپ باران نیشته‌ سه‌ر په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌ و به‌هیللی خوار و خێچدا شوێر بوونه‌وه‌.

گوتم: «ئه‌وه‌ بارانیش دایکرد».

- چاوه‌روانی فه‌ره‌ادیش کۆتایی هات.

ئه‌و به‌خۆشیییه‌وه‌ تاوی دایه‌ قه‌له‌مه‌رکه‌ی. تا له‌ تاشینی قه‌له‌مه‌که‌ی بووه‌وه‌، هیلله‌ خوار و خێچه‌کانی سه‌ر شیشه‌ی په‌نجه‌ره‌که‌ش په‌ره‌یان سه‌ند. ئه‌و هه‌ستا و رۆشته‌ ژووره‌که‌ی تر.

هیشتا له‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌که‌دایه‌ فه‌ره‌اد. له‌ کۆلان و له‌ رێژنه‌ی زولالی خوره‌مه‌ بارانه‌که‌ راماه‌وه‌. کۆتره‌کانی سه‌ریانی ماله‌که‌ی ئه‌وه‌به‌ر، ته‌ر و تلبیس خزاونه‌ته‌ کۆترخان و به‌کۆرس ده‌گمیتن. ترساون کۆتره‌کان. خوره‌ی باران و ته‌پ و کوتی سه‌ر بانی کۆترخانه‌که‌یان ترساندوونی. پیاویک و دوو کوری می‌رمنداله‌ له‌و سه‌ری کۆلانه‌وه‌ ده‌رده‌که‌ون. به‌بیبینیان شاد ده‌بیت فه‌ره‌اد. بۆ ئه‌وه‌ی نه‌ببندریت هه‌نگاوێک له‌ په‌نجه‌ره‌که‌ ده‌کشیته‌وه‌. پیاوه‌که‌ گه‌نجه‌. ده‌ستی هه‌ردوو می‌رمنداله‌که‌ی گرتوه‌ و راکیش راکیش به‌کۆلانه‌که‌دا راپانده‌کیشیت. له‌ ده‌رکه‌ی ته‌نه‌که‌ی ماله‌که‌ی ئه‌وه‌به‌ریان نزیک ده‌خاته‌وه‌. دوا ئاوا بوونیان، له‌ په‌نجه‌ره‌که‌ نزیک ده‌بیته‌وه‌ فه‌ره‌اد. مل بۆ ئه‌و سه‌ری کۆلان درێژ ده‌کاته‌وه‌ هه‌مدیس. له‌و سه‌ری کۆلانه‌وه‌ کچیک له‌ به‌ر رێژنه‌که‌دا وردو به‌کاوه‌خۆ دیت. کچی ئاو و بارانه‌ هه‌نگاوی نهرم و سووک هه‌لده‌هینیت. ناوه‌ ناوه‌ش سه‌ر بۆ مالی فه‌ره‌اد و بۆ په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌ی هه‌لده‌بریت. پیناچیت ببینیت. تا دیت خه‌رامانتر دیت. کراسیکی ئاودامینی ته‌خت شینی له‌ به‌ردایه‌ کچه‌که‌. گوله‌ ورده‌ سووره‌کانی به‌ده‌م با و بارانه‌که‌وه‌ ده‌سه‌کینه‌وه‌. به‌سه‌ر یه‌که‌تردا ده‌خزین. ته‌نها گوله‌کانی سه‌ر سنگ و به‌رۆکی وه‌ک په‌پوله‌ی قیرسیچمه‌ به‌مه‌که‌کانیه‌وه‌ نووساون. به‌ده‌م له‌رینه‌وه‌ یانه‌وه‌ ده‌له‌رنه‌وه‌. دوگمه‌ی سوخمه‌که‌یان ترازاندوو هه‌مه‌که‌ قوته‌کانی. هه‌موو گیانی چاوه‌ فه‌ره‌اد. بێ بیانوو ده‌ست بۆ ده‌ستگه‌ری په‌نجه‌ره‌که‌ ده‌بات و تایه‌کی ده‌کاته‌وه‌. به‌رامه‌ی باران و بۆگلی ناو کۆلان و سه‌ریانه‌کان خۆی به‌ژووره‌که‌دا ده‌کات. به‌حه‌زه‌وه‌ هه‌لی ده‌مژیت فه‌ره‌اد. کچه‌ نابینیت، هه‌ستی پیده‌کات. دیسان سه‌ر هه‌لده‌بریته‌وه‌. باران له‌ سه‌رو قژی‌وه‌ به‌ته‌وی‌ل و هه‌نیه‌یدا و له‌ملاولای چاوه‌ گه‌شه‌کانیه‌وه‌ به‌گۆنا و ده‌م و لی‌ویدا داده‌چۆریت. شیله‌ی بزه‌ و زه‌رده‌خه‌نده‌ی پێیه‌ باران. به‌لامل و به‌رۆکیدا ده‌بیاته‌ خوار.

فه‌ره‌اد به‌ترس و به‌حاسته‌م سه‌ری سه‌لامی بۆ داده‌نه‌وتینیت. کچه‌ ده‌ببینیت و له‌ خۆشیدا ده‌خیته‌وه‌. ده‌ست هه‌لده‌بریت و بێ په‌روا تر لێی راده‌ته‌کینیت. هه‌ودا‌کانی باران به‌ده‌م په‌نجه‌کانیه‌وه‌ ده‌تالۆزین. خونچه‌ی لی‌وی بۆ سه‌لامیکی بێ ده‌نگ ده‌پشکۆیت. ئه‌وسا له‌ژێر رێژنه‌ی باران و له‌ به‌ر نیگای جووتیک چاوی تینوودا، له‌ ده‌رکه‌ی ته‌نه‌که‌ی سه‌ساری ماله‌که‌ ئاوا ده‌بیت. له‌ ده‌رکه‌ی ماله‌که‌ش.

به‌ر په‌نجه‌ره‌که‌ چۆل ده‌کات فه‌ره‌اد. سه‌راسیمه‌ و هه‌لوه‌دا له‌ ژووره‌که‌ش ده‌رواته‌ ده‌ر. بۆ کوێ؟ ئان و سات ده‌گه‌ریته‌وه‌. حه‌جمینی نییه‌. ئارامی لێ پراوه‌...

گوتی: «فهرهاد بۆ وا دهکا؟ بۆ وهک شیت به دهوری خۆیدا هه لده سوورپ؟»
گوتم: «عاشقه».

- عاشق؟

بۆ بهر په نجه ره که ده گه ریتته وه هه مدیس. له په نجه ره ی مائی کچه ده پروانیت. له پشت په نجه ره که، هه ناریکی بچووک، گه وره تر له به لالوو کیتک، له ناو لقو پۆبی ناسکی گوله هه نار که به چاوه شیشه که وه نو ساوه. شیرینی ماچی پشت شیشه وه بیر ده هینیتته وه. ده بیینیت فهرهاد. له و دیو روونی و زولالی ریتنه که وه ده بیینیت و ئوخه ی دیتی. عاشقان له خوی خویان نانین. ره مز و نیشانه ی نابج له بیر بکری. کاری ئه وه دهسته سپی و ناسکه یه. حقه ن په رداختک ئاویشی کردو وه ته بن گوله هه نار که.

کردبووی. ئه وه نه یدیوو. گوتی: «نهکا ئه و کچه کالی بجی!»

کالی کچیک دراو سیان بوو. کچوله یه کی مندالکار. ره سمیتک له قاپی شینی په نجه ره یه کدا. ئه وه ده مه فهرهاد تازه پیده گه یی. تازه خه تی سمیلی دابوو. دهنگی بۆر بوو بوو. دوو ده نک چواله له ژیر پیستی سه ر سنگیه وه هه لتوقیبوون. شه وان... هه موو شه ویک دوا ئه وه ی گه ره ک ده نووست، دوو له چاوی دایکی و باوکی، بج چریه ده رۆشته سه ر بان و، تا روون بوونه وه ی به یانی له په نجه ره ی مائی کالی ورد ده بووه وه. له تاریکی پشت شیشه کانی و...

گوتی: «چیرۆکی یه که م چه زی میرمندالی... پاشان چی بوو؟»

گوتم: «وهک هه موو چیرۆکی تری له م بابه ته، دوا ماوه یه ک باوکی کچه ماله که ی فرۆشت و له و گه ره که، ته نانه ت له م شاره ش رۆبی. ژن و منداله که شی له گه ل خوی برد. فهرهاد کاتیک به وه ی زانی نه خۆش که وت. نه خۆشی له جیدا خستی. که هه ستایه وه تاوی دایه قه لوم و کاغزه و شه و رۆژ خه ریکی کیشانه وه ی روخساری کچیک بوو که هه رگیز تیر نه یدیوو».

- ده ی له وه دوا؟

له وه دوا فهرهاد گه وره بوو. قوتابخانه ی ته واو کرد و له زانکۆ وه رگیرا. ئیواره ی رۆژیک که بۆ تاران ده چوو، له ئوتوو سه که دا دیسان کالی دیبه وه. ئه مجاره کالی کچیک فارسی تارانی بوو. له گه ل دایکی بۆ سه ردانی برا سه ربازه که ی هاتبوو، ده گه راپه وه. دایک و کچ کراوه و میهره بان بوون. له لاشانی فهرهاد وه له سه ر دوو کورسی

دانیشتبوون. کچه له دواندی کوریک خوتندکار که وه ک برا سه ربازه که ی شه رمن و به نه ده ب بوو، تیر نه ده بوو. ئه و شه وه فهرهاد تا درهنگان له بهر روونا کایی کزی گلۆپیک بچووکدا، یان گوتی به چریه ی ناسکی کالی سپارد، یان به سیله ی چاوه برسپیه کانی له روومه تی ورد بووه وه. دوانیوه شه و کالی په توویه کی ئاوریشمی له خۆی ئالاند و، سه ری خسته سه ر شانی دایکی و خه وت. شه ویک ئه فسووناوی بوو بۆ فهرهاد. تا به یانی خه و له چاوی نه که وت. به یانی زوو بهر له خۆر که وتن گه یشتن. که دابه زین دایکی کالی تاکسییه کی راگرت. «شه قامی ئه میرتاباد». ئه و کاته بوو فهرهاد بیریکرده وه، ناوو نیشانی کالی نه پرسبوو. دهستی هه لبری و شوین تاکسییه که که وت. تاکسی دووروو دوورتر بووه وه. فهرهاد دیسان کالی بی ناو نیشان ون کرد.

تیزه بزیه کی تال وه ک که کره نیشتیوو سه ر لیوی ئه و و به خه م و مه راقه وه گوتی: «ئیتتر هه رگیز نه یدیبه وه؟»

گوتم: «زۆری بۆ گه را. چه ند مانگ هه موو رۆژیک له زانکۆ ده رۆشته ده ر و به شه قامی ئه میرتاباد دا ده سووراپه وه. ئه میرابادی سه روو، ئه میرتابادی خواروو... ئه گه رچی ده یزانی کچه ده رسی ته واو کردووه، به و حاله ش هه ر رۆژه و له بهر ده رکه ی قوتابخانه یه کی کچانه ی ئه و ناوه راده وه ستا و یه که یه که له کچه قوتابیه کان ورد ده بووه وه. به لام نه یدیبه وه. وه ها که کچیک و هه رگیز نه بووی تا ئه و بیبینیتته وه. وه ها که ئه و شه وه نه ک به واقیع، به لکو به خه ون کالی دیبی. کی چووزانی؟!»

ناباریت ئیتتر. له و دیو په نجه ره ی ژوو ره که ی فهرهاد، کچه کراس تهخت شینه که هاتوو ته ده ر. چه ساری ماله که یان ده مالیت. پیاوه گه نجه که ش به په یژده هه لگه راره و له سه ر بان، دان بۆ کۆتره کان رۆ ده کات. تاک و ته را له کۆترخان هاتوونه ته ده ر کۆتره کان. به سه ر بانی هیشتا ته ری ماله که دا وه ر بوون. دوو کوره میرمنداله که ش راده ستی یه کترین گرتوو و کۆتره کۆتر، به ترس و گومانی هه لخلیسکانه وه، له ده رکه ی ته نه که ی چه ساره که دینه ده ر. له بهر په نجه ره نه ماوه فهرهاد. له ژوو ره که ش رۆشتوو ته ده ر.

گوتی: «ئهی ئه و کچه جوانه کییه؟»

ماندوو بوو بووم، به لام سه ر خۆم نه هینا. له زه تی یاده وه ری ساته فه رامۆش کراوه کانی رابوردوی فهرهاد و، مه یلی ئه و بۆ زانین، بۆ بیستان و نووسین... گوتم: «کالی؟ ماوه یه که دیسان کالی دیبه ته وه».

نه بیرسی چۆن؟ پیشتر گوتبووم. رۆژتیک له شوێنیک. گوتبووم: «فههاد کاتیک له زانکۆ ههلات و گهرایهوه بۆ ئێره پیشه‌ی نه‌قاشی هه‌لبژارد. تاوی دایه ره‌نگکردنی ده‌رکه‌و په‌نجهره‌ی ماله‌ی گه‌ره‌که‌ کۆن و قه‌دیمییه‌کان».

گوتم: «ناو مال و په‌نجهره‌ی زۆریه‌ی ماله‌کانی ئەم گه‌ره‌که‌ فه‌هاد ره‌نگی کردوه».

گوتی: «ئه‌وسا شه‌یدای ئەم کچه‌ بووه ...»

یانزده

دانیشتووه به‌ژیانیدا بچیتته‌وه. وه‌ک هه‌موو جارێکی تر که داده‌نیشت و به‌ژیانیدا ده‌چوووه. هه‌ستی به‌مه‌ترسی ده‌کرد. هه‌ستیکی ئاشنا که هه‌میشه له‌گه‌لیدا بوو. له‌ سووچیکێ دووری ده‌روونیدا و هه‌موو جارێک له‌ وه‌ها کاتیکدا سه‌ری هه‌لده‌دایه‌وه و هه‌ره‌شه‌ی لێده‌کرد. کام مه‌ترسی هه‌ره‌شه‌ی له‌ ژبانی ده‌کرد؟ هه‌موو ژبانی بی‌هه‌رییه‌ پچر پچره‌کانی رابوردووی بوون و ئیستاش... له‌وه‌تی گه‌راپه‌وه‌وه‌ دووروو نزیک کۆمه‌لێ که‌سی به‌ده‌وره‌وه‌ بوو، هه‌ندیک رووداویش له‌ملاولایه‌وه‌ ده‌قه‌وما که‌ زۆریه‌یان که‌س و رووداوی رابوردووی بوون. جگه‌ له‌ له‌یلا.

له‌یلا دووینیش هاتبووه‌وه. له‌گه‌ل نه‌شمیل، بۆ ئه‌وه‌ی ده‌فته‌ری شیعه‌ره‌کانی لێ وه‌رگریتته‌وه. گوايه به‌ته‌مایه شیعه‌ره‌کانی پیتچنی بکا و، گوتبووی: «ده‌مه‌وێ یه‌که‌م کۆمه‌له‌ شیعرم پیتشکه‌ش به‌تۆ بکه‌م». گوتبووی «تۆ»، ئه‌و داچله‌کیبوو. پیتشکه‌ش به‌من؟ نه‌بیرسیبوو. ته‌نانه‌ت نه‌یگوتبوو به‌لام له‌ یه‌که‌م لاپه‌ره‌ی ده‌فته‌ره‌که‌دا پیتشکه‌شت کردوه به‌باوکت. له‌یلا گوتبووی: «من گه‌لێ شت له‌ تۆ فیتر بووم. له‌ چیرۆکه‌کانت و له‌م یه‌ک، دوو دیداره‌شدا، له‌ قسه‌کانت». ئه‌وسا رۆشتبوو. بۆ شه‌ویدا مونی‌ره‌ ته‌له‌فونی بۆ کردبوو. مونی‌ره‌ خۆشحال بوو. بیستیبووی له‌یلا به‌ته‌مایه شیعه‌ره‌کانی پیتشکه‌ش به‌ئه‌و بکا و باسی له‌یلای کردبوو. باسی بنه‌مائه‌ی له‌یلا. باسی باوکی که‌ سالانیک له‌مه‌به‌ر کوژرابوو. دایکی که‌ شووی کردبووه‌وه. له‌یلا کچیکێ نازاو به‌جه‌وه‌هر بووه که‌ له‌وه‌ها وه‌زعیکی ناخۆشدا ده‌رسی خوتندوو، لیسانسی وه‌رگرتوو و ئیستاش ئه‌گه‌ر مه‌جال و ئیمکانی بی‌ درێژه به‌خوتنده‌که‌ی ده‌دا. گوتبووی: «تۆ ده‌بی له‌ گه‌لی میه‌ره‌بانتر بی». به‌پیتکه‌نینه‌وه گوتبووی. گوتبووی: «ده‌بی له‌گه‌ل ئیمه‌ش میه‌ره‌بانتر بی». پاشان بۆ سبه‌ینێ نیه‌ره‌ لێی گیتراپه‌وه‌وه. ئه‌و پیتی نه‌ده‌کرا بچێ. یه‌ک، دوو حه‌فته‌ی داها‌توو پیتی نه‌ده‌کرا زوو زوو سه‌ریان لێ بداو، هه‌والیان بیرسی. گوتبووی: «ئه‌گه‌ر ته‌له‌فونتان بۆ کردم و هه‌لمنه‌گرت نیگه‌ران مه‌بن. جاروبار ته‌له‌فونه‌که‌ ده‌قرتینم». گوتبووی: «ده‌بی...» نه‌یگوتبوو ده‌بی چیرۆکی فه‌هاد بنوسم. گوتبووی: «گه‌لێک کاری ناته‌واو هه‌یه که‌ ده‌بی ته‌واوی که‌م».

مونیره گوتبوی: «باشترین کار ئه وه یه که دوا سالانیک گه راوبته وه. ئیستاش ده بی تۆزیک به ئیمه و به ژیانی خۆتدا رابگه ی.»

- ژیانی چیرۆکنوس چیرۆکیکه که دهینوسی.

پیشتر له شوپنیک ئه وه ی گوتبو؛ یان نووسیبوو. که واته دانیشتبوو به چیرۆکه که یدا بچیته وه. ئه و چیرۆکه که قه رار بوو بینوسی. خه ریک بوو دهینوسی و له به شه کانی سه ره تایدا تووشی ژنیک بوو بوو. ژنیک که نه یده ناسی. بیری کرده وه، جگه له دایکی و خوشکه کانی، ته نانه ت دایک و خوشکه کانیشی نه ده ناسی. ئه ی ئه فسانه ؟ ئه فسانه ی ده ناسی؟

گوتم: «بۆ ئه وه ی که سیکت خۆش بوئ پتوبست ناکا بیناسی. به لām بۆ ئه وه ی چیرۆکی که سیکت بنوسی ده بی حه قه من بیناسی. ناسینیکی هه مه لایه نه و تیر و ته سه ل.»

تیزه بزه ی هاتئ. گوتی: «چۆن ده کړئ که سیکت بناسی که نه بوو بی؟»

نه بوو بی؟ کالئ که سیکت نییه نه بوو بی. حه قه من بوو. ته نانه ت ئه گه ر نه قاش له دوا هه م تابلۆکه شیدا نه ی توانیب نه خشی روخساری بکیشیته وه، بوو. هه زار و یه ک نیشانه بوونی ده سه لمین. کۆلانیکی ته نگه به ری داخراو و دیواره کاگله کان... په نجه ره یه کی بچوکی شین و گۆله هه ناریک له گۆلدا نیک سوا له تدا. هه ناریکی بچووک، گه وره تر له به لالووکیک که جاروبار به شیشه ی په نجه ره که وه ده نووسی و زۆر شتی تر. کورپکی نه قاش کاتیک ده گه ریته وه بۆ ما، سئ جار ده رکه ی کراوه ده کوتئ و چاوه پروان ده بی ده ستیکی سپی و ناسک له و دیو په نجه ره که وه په رداخیک ئا و بکاته بن گۆله هه ناره که. له هه ر کۆلانیکی کورپکی نه قاش سئ جار ده رکه ی کراوه ی ما له که ی بکوئ، ده بی ده ستیکی سپی و ناسک... که واته کالئ بوو. بوو بۆیه هاتووه ته ناو ئه م چیرۆکه وه.

ئه و بیری کرده وه، په نگه من زۆر شت ده رباره ی کالئ بزانه م. به لām هیچی لئ نه پرسیم. پرووی کرده کالئ و گوتی: «خۆت قسه م بۆ بکه کالئ. باسی رابوردووتم بۆ بکه.»

- رابوردوو؟ هیچ رابوردوو یه که له ئارادا نییه. هه موو شتیکی له ئیستاهه دست پیده کا. له و ساته وه که فه ره ادی تیدا ده بینم.

کالئ گوتی. له زهینی ئه ودا، به تووره بییه وه گوتی. ئه و سه ری به کاغه زه کانی سه ر میزه که دا شو ر کردبوو وه. من پیکه نیم. وه که هه میسه که پیده که نیم... گوتم: «به خۆتدا شکایته وه؟»

ئه و به خۆیدا شکابوو وه. هه ستی به که مبون ده کرد. نه وه که له به رامبه ر کالئ و تووره بوونه که ی، به لکو له به رامبه ر خۆی و کاریک که ده بوو بیکا. شتیکی که م بوو. بۆ به رده وام بوون له نووسینی چیرۆکی فه رهاد، چیرۆکی فه رهاد و کالئ، شتیکی که م بوو. به بیزاریه وه گوتی: «تیناگه م. ئه م کچه بۆ ئاوا له رابوردوی خۆی دا براوه؟ بۆ ئاوا له رابوردوی خۆی بیزاره؟»

گوتم: «تیناگه ی؟»

گوتی: «نا بی... ده بی لانی که م سووکه ئاوریکی له رابوردوی بده مه وه. به لām من هیچ له رابوردوی نازانه م.»

گوتم: «ده زانی. هه ندئ شتی لئ ده زانی. ده زانی که دایک و باوکی نه ماوه و له گه ل براکانیدا ده ئی...»

گوتی: «برا گه وره که ی کۆترباز و قومارچییه و دوو برا بچووکه که شی کۆترین... به م سووکه ئاگادارییه هیچ چیرۆکیکی نانووسئ.»

تا من هاتم شتیکی بلیم، ئه و به رده وام بوو: «یان با بلیم ده یان چیرۆکی جیاواز ده نووسئ.»

گوتم: «تۆ یه کتیک له و ده یان چیرۆکه بنوسه.»

- که چۆن کۆتایی پئ پئ بی؟

چۆن کۆتایی پئ پئ بی؟ گوتم: «ئه مه یان به ده ست تۆ نییه. تۆ به ر له وه ده ست به نووسینی بکه یه کۆتایی پئ هاتوو. هه موومان ده زانین. ته نانه ت کالئیش ده زانی که کۆتایی پئ هاتوو.»

ئه و سه ری له سه ر کاغه زه کانی سه ر میزه که هه لبری. هیشتا نیشانه ی بیزاربوون به روومه تییه وه بوو. جگه ره یه کی داگیرساند و گوتی: «تیناگه م. تۆ ده لئی هه موو شتیکی له رابوردوودا کۆتایی هاتوو و کالئ ده لئ هیچ رابوردوو یه که له ئارادا نییه. ئه م چیرۆکه چۆن چۆنی ده خۆتند ریته وه؟!»

گوتم: «تۆ ده ره به ستی خۆتند نه وه ی مه به. تۆ بینوسه.»

نووسی:

به کۆلانه که دا تیده په ریت که ده بینیت په نجه ره یه کی تر له ریزی په نجه ره ی ما له کانی کۆلان په نگ کراوه. شینیکی ئاسمانی. بی ده کاته وه کچه که. ئه وه کیتییه هه ر رۆژه په نجه ره ی ما لیک په نگ ده کات؟ ئه وسا له ده رکه وه ده واته ژوو. ده رکه ی ما لیک که تازه

په نجه رهي رهنګ کراوه. کچاني ماله که له ژيرخان تهون ده کهن. بهرؤشتنه ژووری ته پ و کوتی تهونکردنيان ناميتيت. کورسی بهرته ونه يان ده قرتيت. به خو شيبه وه پيشوازی ليده کهن کچه تهونکه ره کان. نهویش وهک وه ستايه کی کارامه له گولی قاليبه که يان ورد ده بيتته وه. په کيان چهنه گرتی سووری گولیکي به زهره چنيوه. لچی لی هله ده فرچيتيت:

- ديسان هه تيوه بی وه فايی کردوه؟

پنده که نیت و کچه کانیس به شونیدا پنده که نن. له نهومی سهرووه وه قاقایان ده بیستیت فهاد. دایکی کچه تهونکه ره کانیس ده بیستیت. قاقای کچانی پيشخوشه دایکی کچه تهونکه ره کان. هه میسه پیی خوش بووه. ده لیت: «نهو کچه ی دراوسیمان پیو قه ده می شاده. بریا ده هاته سهر».

له ژيرخان دیتته دهر کچه که. به پلیکانه کانداهله ده گه ریت. به ده نگی پیدایا دياره، نزيک و نزيکتر ده بيتته وه. دهرکه ناوه لایه. فهاد له ناوه راستی ژووره که روو له دهرکه ی ناوه لایه دانیشتوه و ره نګ ده گرتته وه.

- نهو تهوی په نجه رهي مالان شين ده که ی؟

به رز نه یگوتوه که فهاد بیستیت. داده چله کیت فهاد.

به بیینی داده چله کیت. دلای داده خوریت.

- نهو تهوی کالی؟!

گوتویه کالی؟ گوتیتتی یان نا، وهک گول ده گه شیتته وه کچه. کالی... چ سیحریک لهو ناوه دایه؟ به بیستنی ناوی خو ی له بیر ده چیتته وه.

گوتم: «لهو روژه و لهو کاته وه نهو کچه بو به کالی».

کالی ماوه یهک دواتر، روژتیک که هه موو خه لکی کولان و ته نانهت گه ره کیش ناوی پيشوویان له بیر چوو بووه وه و، به ناوی تازه بانگیان ده کرد به فهادی گوت: «ده مه وی له سجیله که شمدا ناوم بگورم».

نهو روژه فهاد له مالی پيرتیتیک، به رامبه ر به مالی کالی کاری ده کرد. مالی پيرتین دوو دهسته بو، له نه مبه راوبه ری حه ساریکی بچووک. دهسته ی نهو بهر حه ساره که دوو ژوور بو که پيرتین به ته نها تیا ياندا ده ژیا. دهسته که ی تر سه رخان و ژيرخانیک بو له سه ر کولان. ژيرخان باریکه دالانیکي تاریک و کونه عه ماریکی چول بو. سه رخان دوو ژوور و، رازه ویکی بچووک. پيشتر کریچیان تیدا بو. ژن و میردیکي گنج که ماوه یهک بوو

چولیان کردبوو. پيرتین به ته مای به کريدانه وه رهنگی ده کردن. فهاد گوتبووی: «من ناماده م به کرييان بگرم».

پيرتین ژووره کانی به کري دابوو، فهاديش بو یه که م جار بوو بووه خاوه نی مالی خو ی.

گوتم: «مالی پيرتین دواهم مالی نهو کولانه بوو که فهاد په نجه ره کانی رهنګ کرد».

نهو سه ری به رز کرده وه. جگه ره یه کی تری داگیرساند. نهوسا به گومانه وه گوتی: «دواهم

مال؟ که واته پيشتر په نجه رهي مالی کالیشی...»

دریژي به قسه که ی نه دا. دهستی بو قه له مه که ی برده وه. رهنګ به ته مای روژتن بو مالی

کالی. به لام کالی له مال نه بوو.

نووسی:

له مالی فهاده کالی. گوتویه: «نه جری دراوسی له سه ر دراوسییه. ده چم ده ستیک

به ماله که یدا دینم و، که لوپه لی ژووره کانی بو داده مه زرتیم». به پيرتینی خاوه ن مالیش

ده لیت. پيرتین به لایه وه سه ير نییه. ده زانیت نازا و روچ سوکه کالی. هه موو روژتیک

ده چیت و یارمه تی نهویش ده دات. ژووره کان و ته نانهت حه ساره که شی بو خاوین

ده کاته وه.

- برؤم؟

به شهرم و زهرده خه نه وه ده لیت. پيرتین دوو دلّه.

- ده ترسم پیی گران بی.

- پیی گران بی؟ پیی گران بوايه دهرکه ی ژووره کانی داده خست.

ته سلیمه پيرتین. میهره بانه. سه ری ره زامه ندی بو ده له قینیت. کالی له دالانه

تاریکه که وه به پلیکانه کانداهله ده گه ریت. سه ره تا بو ژووری سه ر کولان. ژووری سه ر

کولان کارگه یه. په نجه ره که ی هیشتا پرده ی پیوه نییه. لهو دیو په نجه ره که ده روانیت. له

کولان و به ولاته تر له مالی خو یان. له سه ر بان و له کوترخانی ره حیمی برای. ناروا ته

پیش. ده ترسیت که سیک له کولانه وه تپیه ریت و... له کولانی داخراوه وه تپیه ریت؟ چاو

به ژووره که دا ده گيریت کالی. کومه لیک تابلوی گه وره و بچووک به دیواره کانه وه

هه لواسراون. نیگای له تابلوکان ده سوت. رهنگی زهره و بو ره قنه ی تابلوکان و روخساری

تیکشکاو و چاوی خیل و دهرتوقیوی که سه کان ده یترسین. خو ی له شه رگه ی گهرمه

شهری چهنه دهسته ژن و پیای شهل و شیتدا ده بینیتته وه کالی. ناویربانی پیناکریت،

به ناچار له به ریان هه لیت. ده روا ته ژووره که ی تر. قه ره ویله یهک له لایه کی ژووره که یه.

که لویه‌لی له‌سەر که‌له‌که بووه. قۆل هه‌لده‌مالیت و داوینێ هه‌لده‌کات. سه‌ره‌تا ناو ژووره‌که‌ی و دالانه‌که‌ش گه‌سک ده‌دات. چاو ده‌گه‌ریت. جگه له په‌توووه شریک راخه‌ری تری لێ نییه، راپه‌ده‌خات. یه‌که یه‌که که‌لویه‌لی سه‌ر قه‌ره‌وی‌له‌که داده‌گریت. سه‌عاته دیواره‌یه‌که و پاشان په‌سه‌مه‌کان. په‌سه‌می کین؟ هه‌ل‌بانده‌واسیت. ئه‌وسا چراو قاپ و قاچاغ و قۆزی و پیا‌له ... هه‌موویان تازهن. تازه‌کردارون. له‌سه‌ر تاقی په‌نجه‌ره‌که هه‌ل‌بانده‌چنیت. ده‌مه‌ینیته‌وه چه‌ند کارتۆن. یه‌کیان باوه‌شیک کاغه‌زی تیدا‌یه. رۆی ده‌کات. هه‌ر په‌ره کاغه‌زیک نه‌خشیکی له‌سه‌ر کیشراوه. کارتۆنه‌کانی تریش پرن له کتیب. له هه‌چ مالیک ئه‌وه‌نده کتیبی نه‌بینیوه کالتی. کتیبه‌کان له‌سه‌ر کارتۆنه خالییه‌کان له پال دیواره‌که ریز ده‌کات.

چی ماوه بیکات؟ گوتویه: «ده‌چم که‌لویه‌لی ژووره‌کانی بۆ داده‌مه‌زینیم...» بیه‌ر ده‌کاته‌وه کالتی. بلتی هه‌موو مال و سامانی فه‌ره‌اد ئه‌مه‌نده بیه‌ت؟ چه‌ند تابلۆی ناخه‌ز و کۆمه‌لیک کتیب و... له په‌نجه‌ره‌وه ده‌روانیت. پیرتۆن هه‌شتا له‌سه‌سه‌ره. خه‌شکه خه‌شک خۆی بۆ ژووره‌که‌ی راده‌کیشیت. «خۆزگه ئیستا فه‌ره‌اد ده‌هاته‌وه». له‌به‌ر خۆیه‌وه ده‌بلیت. به‌شوین ترووسکه‌ی بیه‌ریکدا به‌ره‌و ژووره‌که‌ی تر هه‌لدیت. بۆ به‌ر په‌نجه‌ره‌که هه‌مدیس. کۆتره‌کانی ره‌حیم له کۆترخان هاتوونه‌ته‌وه. کوره‌کۆتره‌کان له‌سه‌سه‌ر، شان به‌شانی یه‌کتر هه‌لتووتاون. سه‌ر بۆ کۆلان ده‌کیشیت. کۆلان چۆله و فه‌ره‌اد دیار نییه. چاوه‌ری ناکات کالتی. نائومی‌د بۆ ژووره‌که‌ی تر ده‌رواته‌وه. «خۆزگه فه‌ره‌اد له مال بوا‌یه». له‌سه‌ر په‌توووه‌که، له پال ریزی کتیبه‌کاندا داده‌نیشیت. کتیبیکی گه‌وره له ریزه‌که ده‌رده‌کیشیت. «ژان... کریس... تۆف». دا‌یده‌نیت و کتیبیکی تر هه‌لده‌گریت. به‌خه‌ت و زمانیکی تر. ره‌نگه ئینگلیسی. «بلتی بزانی ئه‌م کتیبانه‌ش بخوینیته‌وه؟» کتیبه‌که لیک ده‌کاته‌وه. په‌ره له په‌سه‌می په‌یکه‌ری جۆراوجۆر. په‌یکه‌ری ژنیکی رووت سه‌رنجی ده‌ژنیته‌وه. داده‌چله‌کیت. سه‌ر له کتیبه‌که هه‌لده‌گریت و چاو به‌ژووره‌که‌دا ده‌گه‌ریت. ژووریکی به‌بی ئاوینه! سه‌یری دیت. «بۆچی فه‌ره‌اد...» سه‌یری په‌یکه‌ری ژنه‌که ده‌کاته‌وه. له‌که‌له‌موستی پیه‌وه تا تۆقی سه‌ری. «بلتی...» هه‌چ نالیت کالتی. لاپه‌ره هه‌لده‌داته‌وه. په‌یکه‌ری ژن و پیاویکی رووت و عوربان. ژنه له باوه‌شی پیاوه‌که‌دا بو‌ردووه‌ته‌وه. لێوی خۆی ده‌گه‌زیت کالتی. شه‌رمی دیت. کتیبه‌که لیک ده‌نیت و، دووباره ده‌یکاته‌وه. ئه‌مجاره به‌په‌له و ترسه‌وه لاپه‌ره‌کان هه‌لده‌داته‌وه...

فه‌ره‌اد هاتووه‌ته‌وه. له‌سه‌ر پلێکانه‌کانه‌وه ده‌نگیک ده‌بیسیت. ده‌نگیکی نامۆ به‌چۆلی

ماله‌که‌و تاریکی راره‌وه پلێکانه‌کان. سه‌ری سوور ده‌مه‌ینیت فه‌ره‌اد. ده‌نگیکی ژنانه‌یه. گۆرانیه‌ک که ژنیک له به‌ر خۆیه‌وه ده‌بخوینیت. شه‌پۆلی دل‌رفینی خویندنه‌که له کۆتایی پلێکانه‌کاندا راپه‌ده‌وستینیت. هه‌ناسه‌ی له‌سه‌ر سنجیدا سه‌سه‌ر ده‌کات. ده‌ره‌که‌ی هه‌ردوو ژووره‌که‌ی له‌سه‌ر پشته. ده‌نگه‌که له کارگه‌وه نایه‌ت. بێ چرپه‌و به‌حاسته‌م سه‌ر بۆ ژووره‌که‌ی تر هه‌لده‌گریت. له‌ودیه‌وه ده‌ره‌که‌که دانیشتوووه کالتی. پشتی له ئه‌وه. بسکی له‌سه‌ر شانیه‌وه به‌لا مل و سه‌رسنجیدا به‌رداوه‌ته‌وه. پشته مل و بناگوتی سپی ده‌رده‌وشینه‌وه. سه‌مای دره‌وشانه‌وه‌یان له چاوی فه‌ره‌اددا ئاگر له شه‌رم و سه‌رکۆنه‌ی به‌رده‌ندن. پیلوو ناترووکینیت فه‌ره‌اد. نیگای به‌دوو هیلێ ته‌ریبی گه‌ردنیدا، بۆ سه‌ر شان و ناو پشتی شو‌ر ده‌بیته‌وه. کراسیکی ره‌شی پیاوانه‌ی له به‌ردایه کالتی. تان و پۆی به‌په‌ستی له‌شیه‌وه چه‌سه‌پاوه. ده‌نگی و بۆنی خۆشی له‌شی به‌راره‌وو ژووره‌کاندا بلاو بووه‌ته‌وه.

ده‌نگی ورده ورده نزم ده‌بیته‌وه کالتی. ئیستا ئیتر چرپه‌یه. چرپه‌ی کالتی و ته‌پ و کوتی دلێ خۆی تیکه‌ل ده‌بن. ده‌ترسیت فه‌ره‌اد. هه‌ست به‌له‌رزینی ئه‌ژنۆی ده‌کات. به‌بیه‌ری دیت، هه‌روا بێ ده‌نگ بگه‌ریته‌وه. هه‌نگای له‌رزۆکی به‌ره‌و دوا هه‌لدینیته‌وه. خه‌شپه‌ی پیناشاردریته‌وه فه‌ره‌اد؛ خه‌شپه‌ی پیتی. داده‌چله‌کیت کالتی. ته‌زوویه‌ک له گیانی ده‌گه‌ریت. وه‌ک ئاسکیکی سرک و سلۆک وه‌رده‌سووریت...

فه‌ره‌اد نازانی کالتی چۆنی بینیوه. شپه‌زه و هه‌راسان، یان خۆش‌حال و تامه‌زرۆ؟

- خۆزگه ده‌کرا هه‌زار ساڵ ئاوا سه‌یرت که‌م و گوێ له ده‌نگت بگرم.

به‌رز گوتویه؟ ته‌ریق ده‌بیته‌وه فه‌ره‌اد. شه‌رم ده‌کات. له خۆی و له کالتی که له به‌رامبه‌ری راوه‌ستاوه و په‌نجه‌کانی له یه‌کتر گه‌رداوه. زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی شیرین له‌سه‌ر لیه‌وه ره‌نگ په‌ریوه‌کانی کالتیه. ترسه‌که‌ی هه‌شتا نه‌ره‌ویوه‌ته‌وه. فه‌ره‌اد به‌شه‌رمه‌وه ده‌رواته ژوور. ژووره‌که‌ی دامه‌زرا و و خاوتنه. سوپاسی ئه‌و په‌نجه‌ سپی و ناسکانه ده‌کات. ئه‌وسا بێ ئیختیار له‌سه‌ر قه‌ره‌وی‌له‌که‌ی داده‌نیشیت. کالتی هه‌روا به‌په‌یه‌یه. بۆ دانانیشیت؟ ئاماژه بۆ لایه‌کی تری قه‌ره‌وی‌له‌که ده‌کات فه‌ره‌اد.

- ده‌زانم زۆر ماندووی...

هیچی تری پیناگوتیت. بیشیلیت کالتی نایبیسیت. هه‌شتا مه‌ست و سه‌رخۆشی یه‌که‌م گوتیه‌تی کالتی. داده‌نیشیت. له‌سه‌ر قه‌ره‌وی‌له‌که‌ نا، له‌سه‌ر په‌توووه راخراوه‌که داده‌نیشیت. پال به‌دیواره‌که‌وه ده‌دات. فه‌ره‌ادیش داده‌خزیت و پال به‌قه‌ره‌وی‌له‌که‌وه ده‌دات...

بئ دەنگی له ژووره که دا پهنگی خوار دووه ته وه. کچ و کور نازانن ده بئ چی بلین. خۆبان له نیگای تامه زړوی یه کتر ده شارنه وه. سه ر داده خات و له گرتی په نجه کانی ورد ده بئته وه کالی. له شی به نامیزی نیگای شهرمنی فه رهاد ده سپریت. بئ دهنگی کووله که ی رۆحی غه ربیبیه، به زه ویدا ده کوتیت کالی. ده بشکینیت.

- پیریزن پی و ابوو پیت گران ده بئ بیمه ژووره که ت.

پیده که نیت. هه ستیکی سه یر و نامۆی هه یه. ده میکه یه چاوه روانیی پرسیاریک نازاری ده دات. خۆی راده گرت و ناید رکینیت. پرسیاریکی تری لیده کات: «پیریزن زانیویه تی هاتوویته وه؟»

ده رفه تی وه لامي پینادات.

- گوتم ده چم ده ستیک به ژووره کانیدا دینم و، به رله وه ی بگه پیته وه...

به دم گوته وه هه لده ستیت کالی. بۆ جارتیکی تر چاوه به ژووره که دا ده گتیریت. به ته مایه بلیت، کارتیک نه ماوه بیکه م. به لام نایلیت. فه رهاد ده لیت: «نه یدیوم. پیریزن نازانی که هاتووومه ته وه».

بزه ی دیتئ کالی. ثان و سات هه ست به ئاسووده بی ده کات. غه ربیب نامینیت. پیده که نیت و ده روات له سه ر لیواری قه ره ویتله که داده نیشیت.

ئه وه قه له مه که ی دانا و جگه ره که ی له ته پله کی سه ر میزه که دا کووژانده وه. ته پله ک پر بوو له قونچکه جگه ره و له ملایه وه چه ند پاکه تی خالی. ئه گه ر مونی ره ی خوشکی لیتره بوایه و ئه م دیمه نه ی بدیبایه... هه ستا و ته پله که که ی رۆ کرد. چه ند پاکه ته خالییه که ش. نه گه رایه وه بۆ پشت میزه که ی. ماندوو بوو. له سه ر موبلیک دانیش و پیتی راکیشا. من به رامبه ری دانیشتبووم، سه یری کردم. گوته: «بئ سووده. ئه م دیداره به م شیوه...»

نه یگوت، ئه م دیداره به م شیوه به لاریتمدا ده با. گوته: «ئافره تی ئه م دیداره له کالی ناچی».

- له کالی ناچی؟!

به سه رسوورمانه وه گوتم.

- چۆن ده زانی؟ خۆ تۆ کالی ناسی. ده یناسی؟

گوته: «نایناسم. به لام فه رهاد ده ناسم و هیشتا هه ندیک بۆچوونی ئه خلاقی ئه و

سالانه م له بی ره. ئه و سالانه، ره نگه ئیستاش؛ بۆ هونه رمه ندیکی وه ک فه رهاد... خوتند کاریکی سیاسی و به رپرس...».

گوته: «کالی نابئ وه ها کچیک بووی. کاره که ریکی سووک و ساویلکه... ده بئ له که سایه تی کالیدا شتیکی سه یر بووی که فه رهادی شه یدای خۆی کردبئ».

- شتیکی سه یر؟!

بی رم کرده وه، له که سایه تی ئافره تدا چ شتیکی سه یر هه یه؟ شتیکی وا که گه نجیکی وه ک فه رهاد شه یدای خۆی بکا؟ ئه وسا گوتم: «له که سایه تی ئه فسانه دا چ شتیکی سه یر بوو، که تۆی شه یدای خۆی کردبوو؟ له که سایه تی ئه فسانه دا...».

قه سه ی پئ بریم. گوته: «من نامه وئ نه خشی کالی له رووی ئه فسانه وه بکیشمه وه. نامه وئ کالی هه مان ئه فسانه بی. یان له ئه فسانه بچی. نامه وئ چیرۆکی فه رهاد و کالی، چیرۆکی خۆم و ئه فسانه بی...».

له بهر خۆیه وه گوته. له دلئ خۆیدا. گوته: «فه رهاد ده بئ خۆی بی. پیاوئیک که سالانیکه تووشی فه رامۆشی بووه له ژووریکی تاریک و دوو که لاری که بۆکۆن و بۆنی زلی سووتاوی لیدئ، ده ئی. کالیش ده بئ خۆی بی. کچیک که سالانیک له مه بهر...»

گوتم: «له کۆلانیکی ته نگه بهر و داخراودا له گه ل برایه کی کۆتر باز و قومارچی و دوو برای بچوکی کویری ژیاوه. شه یدای کوپیکی نه قاش بووه و رۆژیک له رۆژان رۆشتوو ته ژووره که ی. له سه ر لیواری چرپاکه ی دانیشتوووه...».

خۆشه دوو دلدار له ژووریکدا، له سه ر لیواری چرپایه ک، شان به شانی یه کتر دانیشن و...

من پیکه نیم. ئه و وه ک هه موو جارتیکی تر ریزیک دانی زه رد و پیسی دی. گوته:

- هیشتا پیموایه ده بئ له که سایه تی کالیدا شتیکی سه یر بووی. من تا تینه گه م ناتوانم درپژه به نووسینی چیرۆکه که بده م.

گوتم: «تا درپژه ی پینه ده ی له و شته سه یره ناگه ی».

به ته وسه وه گوتم؟ ئه و نه یزانی. هه ستا و دیسان بۆ پشت میزه که ی چوو ده وه. دیسان دوو لاپه ره ی نووسینه که ی خوتنده وه.

بزه ی دیتئ کالی. ثان و سات هه ست به ئاسووده بی ده کات. غه ربیب نامینیت. پیده که نیت و ده روات له سه ر لیواری قه ره ویتله که...

دوانزه

گوتبوی: «دهمه وئ هه موو تابلوکانی فەرهاد ببینم». نبوه شه ویتک گوتبوی ومن هه موو تابلوکانم بۆ هینابوو. هه موو تابلوکان جگه له وانه که پیشتر له مالی فەرهاد دیبوی؛ له ماله که ی سالانیک له مه بهری. کۆمه لئ پورتزیت که دیواری کارگه یان داپوشیبوو. کۆمه لئ روخساری تیکشکاو و توورپه و هه لچوو که کالییان ترساندبوو. گوتبوی: «ئهم تابلویانهم ناوی. فەرهادیان تیدا نابینم». من ئه و تابلویانهم بۆ هینابوو که فەرهاد دوا ناسینی کالی کیشابوونی. ئه ویش یه که یه که تۆز و خۆلی کۆنی لئ سپیوون و به دیواری ژووهره که به وه - ژووهره که ی خۆی - هه لئوواسیبوون. تابلوکان کۆن بوون. ره نگه کان له سه ر قوماشه سپیبه کان درزیان بردبوو، له چند لاه و هریوون. قوماشه کانیش له چند لاه درابوون. به هه ودا ده زوی باریک، به ته قه لئ ورد دروا بوونه وه. گوتبوی: «ئهم تابلویانهم تا ئیستا له کوی بوون؟» ئه و سا لییان ورد بوو بووه وه. له دانه دانه یان. سه ره تا له نزیکه وه له درز و برینه کانیان ورد بوو بووه وه، له هه لوه رینی ره نگه و شکه کان. پاشان لییان دوور که وتبووه وه. چوو بووه پشت میزه که ی و له ویتوه تییان فکریوو. هه موو رۆژتیک تییان ده فکری و ئه گه ر که سیتک، بارام، مونیره یان هه ر که سیتکی تر ده هاته لای، دهیدی له دیواری سپی ژووهره که ی ورد بووه ته وه و بیر له شتیک ده کاته وه.

گوتم: «بیر له چی ده که یته وه؟»

گوتی: «له کالی».

گوتی: «کالی ده بی له پشت ئه و په نجه ره شینه زۆر چاوه رپی هاتنه وه ی فەرهاد بووی».

ئه و سا قامکی بۆ یه کییک له تابلوکان درێژ کرد. ئه وه یه که م تابلو بوو که فەرهاد له مالی کالی کیشابوو وه. نووسی:

له پشت په نجه ره ی ژووهره که یه تی کالی. له خه لوه ت و سپه ردا، ساته برووسکه ییبه کانی رۆژانی رابوردوی بیر ده کاته وه. رابوردوی دووری نا؛ رابوردوی دووری فه رامۆش کردوه کالی. له و کاته وه فەرهادی بینیه... چاوه رپی هاتنه وه ی فەرهاد کالی. چاوه روان له ترپه ی دلی چاوه روان ده گات. به تینوویه تی گولی نیو گولده کانه کان ده زانیت. ئاویان

ده دات. دوا په رداخی بۆ گوله هه ناری سه ر تاقی په نجه ره که به ده سته وه یه. یه ک، دوو، سی جار دهنگی کوترانی ده رکه ده بیستیت. ته قه ی ناشنای ده رکه ی مالی پیرتینه. مالی فەرهاد. په رده ی په نجه ره که ی لا ده دات کالی. ده ستیک له سه ر لیواری وشکی گولده کانه که و ده سته که ی تری په رداخیک ئا و رۆده کاته بن گوله که. له کۆلان، له پشت ده رکه ی چتوی فەرهاد ده بینیت. ده ستی به دهم روانینه وه ده له رزیت کالی. گولده کانه که سوور ده خوات و لقویوی ناسکی گوله هه ناره که ش. هه ناریکی بچووک، گه وهره تر له به لالووکیک به شیشه ی ساردی په نجه ره که وه ده نووسیت. فەرهاد ده بینیت و کالی له خۆشیدا ده خنیته وه. په رداخه که داده نیت و تایه کی په نجه ره که ده کاته وه. فەرهاد رۆشتوو ته ژوور. به لام ده رکه ی چتوی هیشتا به رووی تاریکی دالانه که له سه ر پشته. سه ر بۆ په نجه ره ی ژووهره که ی فەرهاد هه لده بریت کالی. له شیشه ی په نجه ره که و له زه مینه ی سپیوایشی په رده ی هیشتا دادراوهیدا، جووتیک کۆتر له سه ر بانی کۆترخان له ده وری یه کتر ده گه رین. ئه و سا په رده که لاده دیت. فەرهاد له و دیو په نجه ره وه ده رده که ویت. ئیستا ئیتر کۆتره کان له سه ر سنگی فەرهاد هه لده سوورین. ئیشاره تی بۆ ده کات فەرهاد. کالی ده بینیت و به خۆشیه وه تایی کراوه ی په نجه ره که ی پتوه ده دات. له ژووهره که ش ده روا ته ده ر... ره حیمی برای له مال نیبه. پیناچیت و زوو بیته وه. کوره کۆتره کانیش له سه ر له پال یه کتر دانیشتون و...

- تا دیمه وه له ده رکه ی سه ر نه چنه ده ر.

کالی ده لیت. به و حاله ش متمانه یان پیناکات و له ده ره وه ده رکه یان لئ هه لده پینکیت. کۆلان چۆله. ده رکه ی چتوی هیشتا ئاوه لایه. کالی ده روا ته ژوور و ده رکه له چۆلی کۆلان داده خات.

چۆلی کۆلان بیانوویه که بۆ ئه وه ی خۆشه ویستی ئه و دوو گه نجه هه روا به شاردر او به یی بمینیته وه. گوتم: «به ته مای تاکه ی عه شقی فەرهاد و کالی له خه لکی کۆلان بشاریته وه؟ خه لکی کۆلان ده بی تاکه ی کاتی ژوانی ئه و دوو دلداره له ماله کانیان بخزین و ده رکه و په نجه ره له سه ر خۆیان داخه ن؟»

به پیکه نینه وه گوتم؛ به توانجه وه. ئه و هیچی نه گوت. جگه ره به کی داگیرساند و بیبری کرده وه، رپی تیناچ خه لکی کۆلان له حاست هاتوچووی کالی بۆ مالی فەرهاد کۆتر بن. نووسی:

خۆشه ویستی په نهان ناکریت. له کۆلانیکی ته نگه بهر و داخراودا، نیگا و چرپه ی

عاشقانه و دزه ژوانی په نامه کی له چاو و گوئی کهس ون نابیت، ده زانیت کالی. بی دهره بیهسته. بو بی دهره بیهسته؟ خو شحاله. با کولان عه شقی له قوا بدات. چرپه و زهره خه نهی خه لک دؤستانه یه. با کچه ته ونکه ره کان به رزتر بچرن. نیگای پیریتنی خاوه ن مالی فهرهاد میهره بانه. به لآم فهرهاد... کز و ماته فهرهاد.

کز و مات؟

گوئی: «بو دهبی فهرهاد له کاتی وادا کزو مات بی؟»

له بهر خو بیهوه گوئی. قله مه کهی دانا و سهری له ده ستونوسه کهی هه لبری. ماوه بهک له من و پاشان له دیواری ژووره که ورد بووه وه. نهوسا هه ستا. وهک زور جاری تر سهره خواریکی ژووره کهی کرد و بهره یه کیکی له په نجه ره کان چوو. له ویشه وه بو هه یوان.

بایه کی توند هه لیکر دبوو. دوی شه ویش هم با و گهرده لووله بوو. تا به یانی لوراند بووی و پالی به درکه و په نجه ره ی ماله که وه نابوو. ئیستاش پالی به خو بیهوه دنا. نهو بالنده رهش و گه وره که له م کاتانه دا به ژوور مال و هه ساره که وه هه لده سووړا، دیار نه بوو. له کوئی بوو؟ نه پرسی. با لقویزی نیوه رووتی دره خته کانی هه ساری ده پینا و دهره. گه لای وشک و وهریو، تۆز و خوئی هه ساری بو سووچیک راده مالی. نیگای نه ویشی رامالی. نیگای منیش. من یه کهم جار بوو له سووچه، خانوویه کی کون و بچووکم ددی. خانوو؟ ژووریک که ته نها په نجه ره یه کی بچووکی روو له م هه سار و ماله بوو. ویستم پیرسم کی له و ژووره کون و بچووکه دا ده ژی؟ نه پرسی. بیری فهرهاد که و تمه وه که له ژووریک تاریک و بچووک، ژووریک که بوکون و بوئی زبلی سووتوای لیده هات و به دوو که ل قانگ درابوو، له بهر رو شنایی کزی په نجه ره دوو ده و دوو که ل گرتووه که پیدا داده نیش. له زهینی نووسه ریکدا. نووسه ریک که به په له بوو بهر له مردنی (مردنی کی؟) چیرۆکه کهی بنووسی. چیرۆکیکی که سالانیک بوو له بییر چوو بووه وه.

نهو زور له هه یوان به ند نه بوو. با تازاری ددها و سه رمای بوو. ناچار رو شته ژوور. دیار بوو له م ماوه دا بیری له پرسیاره کهی خوئی کرد بووه وه. له وه لای پرسیاره کهی.

- بو دهبی فهرهاد له کاتی وادا کزو مات بی؟

گوتم: «هه زار و یهک هه بو کزی و ماتی که سیک کی وهک فهرهاد هه یه».

لای لی کردمه وه. من به دوایدا هاتبوومه ژوور. سه بیی کردم. له چاومدا و له نیگای ماندوومدا بو یه کیکی له هه زار و یهک هه یه گه را.

گوتم: «فهرهاد خویندکاریکی هه لاتووه و پتی تیده چتی ئیستا یان ساتیکی تر پولیس

به شوینی بزانی و...»

نهو سهری له قاندا. وهها که شتیکی بییر که وتبیته وه. دیار بوو له بییری چوو بووه وه فهرهاد خویندکاریکی هه لاتووه و له گه ل هاورپیکانی... به لآم فهرهاد له بییری نه چوو بووه وه. فهرهاد هیشتا هیچی فهراموش نه کرد بوو. هه لاتنه کهی له زانکو، گه رانه وه و، هه لئار دنی ژبانی نه پینی، به لئینیک که به هاورپیکانی دابوو، نهو کوره گه نجانه که شه ریک و هاویه شی خهون و ناواته کانی بوون.

هاورپیکانی چند کوری گه نجی هاوتهمه نی خوئی بوون. سهره تا هه فته ی جاریکی له تاریکی شه ودا، یه که یه که لهو سهری کولانه وه دهره که وتن و گورج و به په له به قه راغ دیواره کاگله کاندا تیده په پین و خو یان به مالی فهرهادا ده کرد. کالی چند جار دیبوونی. له پشت په نجه ره ی ژووره که یه وه، کاتیک له دهره که چیبیه که رو شتنبوونه ژوور؛ یان کاتیک دوا سهره تا تکه کردن بو ناو کولان، هاتبوونه دهر. کالی لییان ترسابوو. لییان ده ترسا. هاورپیکانی فهرهاد له کهس نه ده چوون. لهو که سانه که کالی دهیناسین. جاریکی به فهرهادی گوتمو: «هاورپیکانت له دز ده چن. وهک دز خو یان...» به گالته و پیکه نینه وه گوتمو. فهرهاد نه به هیشته سو قسه کهی ته واو بکا. گوتمو: «نه وان پاکترین و به شه ره فترین کورانی هم شارن». به تووره بییه وه گوتمو. کالی ئیتر هیچی نه گوتمو. به لآم پیریتنی خاوه ن مال ده یگوت: «کورم ناگات له خوت بی! تو کریکاریکی هه ژاری. ده بی سهرت به کاری خوته وه قال بی. دهبی ته نها له بییری ژبان و داهاتووی خوتدا بی». پیریتن بو نه وهی ده گوت؟ فهرهاد بییری ده کرده وه. خوژگه کریکاریکی هه ژار بوایه؛ وهک هه موو کریکاریکی هه ژاری تر. که سیک که پیریتنی خاوه ن مالی و کالی پینان و ابوو. خوژگه ده کرا ته نها له بییری ژبانی خویدا بی؛ ژبانی خوئی و کالی؛ داهاتووی خوئی و کالی. ده بوو به کالی بلتی خویندکاره. خویندکاریکی هه لاتووه. ده بوو پیتی بلتی به نه پینی ده ژی.

نهو دیسان له پشت میزه کهی بوو. سهری به کاغه زه کاندا شوپ کرد بووه وه. نووسی:

کزو ماته فهرهاد؛ که یل و دلته نگ. له پشت سیپایه و تابلو کهی دانیش تووه. رهنگی گرتووه تووه. رهش و شین و... دهمه فلچیه کی لی هه لده گریت و به تابلو که یدا ده سویت. هیلکی تر و میله یه کی تر. نهوسا ده کشیته وه و له تابلو که ی راده مینیت. پیاویکی له پشت هیله کاندا... یه خسیره پیاوه که؛ دیله. له زه مینه ی رهش و شینی تابلو که دا، له

هەناری ئەمدیو مێڵەکان دەروانیت. هەناریکی سووری گەورە. نە بەلقیکەو بەر بوو تەو
نە لەسەر دەفریک دانراو. لەمدیو مێڵەکاندا یە یان لە خەیاڵی پیاو کەدا؟ لە تەراپی
چاو بە تینەکانیدا.

تەنگەتاو پیاو کە. دەستی بە مێڵەکانەو نووساوه. پەنجە یاریک و ئیسکەنی
مێڵەکان دەگوشن.

هیشتا کشاو تەو فەرهاد. هیشتا لە تابلۆکە یارماوه، لە پیاوی دیلی پشت مێڵەکان.
لە خۆی دەچیت پیاو کە، ئەگەر دیل بیت. ئەگەر لە پشت مێڵەکانەو لە کالتی پروانیت.
خشیە پیتی کالتی دەبیسیت فەرهاد. دادەچلە کیت. کالتی نابێ ئەو تابلۆ بەبیت.
جاریکە نابێ ببیت. هەڵدەستیت. پشت لە تابلۆ و پشت لە پیاوی پشت مێڵەکان...

– فەرهاد تاکە ی ئەو تابلۆ بە کالتی دەشاریتەو؟ تاکە ی خۆی پێ ناسیت؟

ئەو گوتی یا من؟

– تا کۆتایی ئەو ژوانە.

فەرهاد لە ژوورەکی تریش خەمگینە. لە لای کالتیش. دەلی قورسی پرساریک
کەو تەو سەر گیانی. یان وەلامیک. تیناگات کالتی. سەرەتا پیتی وایە لە ئەو
نیگەرانی. لە رەحیمی برای. لە برادەرەکانی رەحیم کە هاتوچوویان دەکن. فەرهاد پینتر
پیتی گوتووه: «رەحیم نابێ رینگە بەخۆی بەدا لە مالتیکدا تۆی لێ دەژی قوماڕ بکا».
گوتوویه: «تۆ نابێ بیتلی هەموو لات و بەرەلایەک هاتوچووی مالتان بکا».
بەتوورە بیبەو گوتوویه. «حەیفە. حەیفە تۆ خوشکی رەحیم تەکە ی قوماڕچی ببو...» بەخەم
و مەراقەو گوتوویه. کالتی گریاوه. «رەحیم پیاوی مالتە کەبە. خاوەنی مالتە کەبە. من هیچ
دەسەلاتیکم نیبە جگە لەوێ خۆم لە برادەرەکانی نەگەبەنم و لە ژوورەکی خۆم لە گەل
کۆرە کۆرەکاندا سەر بەسەری یەکەو بنین». فەرهاد بروای پیکردووه. بروای پیندەکات.
بیر دەکاتەو کالتی. دویشەو لە گەل رەحیمی برای شەری بووه. لیتی ویستووه واز لە قوماڕ
و، واز لە برادەرە هەرزو بەرەلکانی ببیت. رەنگە فەرهاد قوماڕ و هەراو هوربایانی
بیسیت. رەنگە لەو نیگەرانی بیت. دەلیت: «دوێ شوو هەموو قسە بەکم لە گەل رەحیم
پراندهوه. گوتم ئیتر حەق نیبە لەم مالتەدا قوماڕ بکە. گوتم تا من لەم مالتەدا بم...»

بە جەسارەتەو دەلیت. بەخۆشی و جەسارەتەو. بەو هیواوە گرتی ناوچاوانی فەرهاد
بکرتەو. ئەو خەم و نیگەرانییە ی لێ بتاریت؛ لیتی ناتاریت. کەواتە لە شتیکی تر

نیگەرانی. بۆ شتیکی تر خەمگینە. بۆچی؟ پالتی بە دیوارە کەو داوه کالتی. لە بەرامبەری
فەرهاد، لە چاوەکانی دەروانیت. نیگای دەدۆزیت. نیگای وەک هەمیشە میهرەبان و
عاشقانه یە. عاشقانه و ماندوو. ماندووی شارنەوێ رازیک. ئەمجارە تیندەگات کالتی.

– بۆ لە منی دەشاریتەو؟

فەرهاد دادەچلە کیت.

– چی؟

– ئەو رازە کە چاوی میهرەبانتی ماندوو کردووه.

بزه یەک وەک سیبەری تاوان، ئان و سات بەلیتو و بەروومە تیدا دەگوزەرت.

– هیچ رازیک لە چاومدا نیبە.

لەری دەنگ و شەرمی نیگای بەدرۆی دەکەنەو.

– بەلام رازیک لە دلەمدا یە. راز نا، نەگوتراوێک.

ئەو نەگوتراوه چیبە؟ لیتی ناپرسیت کالتی. ناویرت. باوەش بەجەستە ی خۆیدا دەکات.

بەسنگیدا. وەها کە ببهوی لە بوونی دلنیا بیت.

فەرهاد دەلیت: – من ئەو کەسە نیم تۆ پیت وایە. من کرتیکاریکی هەژار نیم.

دەبێ پیکە نیت کالتی. وەک هەموو جاریکی تر. دەبێ بترقیتەو.

– من خۆتندکارم. خۆتندکاریکی...

باقی قسەکی نابیسیت؛ دەتاسیت. چاو بە ژوورە کە دا دەخشی نیت. ژوورە کە هەندیک
کەلوپەلی پێ زیاد بووه. کۆمەلێک کتیب و... رقی لە کتیبەکان دەبیتەو. یەکەم جارە
رقی لە شتیکی فەرهاد دەبیتەو.

– کەواتە من و تۆ...

کەواتە من و تۆچی؟ ئەو سەری لە کاغەزەکان هەلبەری. نیگای بۆ یەکیک لە
پەنجەرەکانی ژوورە کە گوتیاوه. دیسان باران. دەبوو بمانزانیایە ئەو باو گەردەلوولە تاوه
بارانیکی خۆشی بەدواوایە. ئەو قەڵەمەکی دانا و وازی لە نووسین هینا. گوتی:

– نازانم کالتی لە چی تاساوه. لەوێ کە فەرهاد خۆتندکارە؛ یان لەوێ کە
خۆتندکاریکی هەلاتووه؟

کالتی تا ئەو کاتەش لە مەبەستی فەرهاد نەگەبشتبوو. نەیدەزانی خۆتندکاری هەلاتوو

واته خویندکارێکی تاوانبار. که سێک که پۆلیس لێی دهگهرا بیگرێ. وهک پیاوی تابلۆکه که گیرا بوو. کالێ تا ئه و کاته تابلۆی پیاوه دیله که ی نه دبوو.

تابلۆی پیاوه دیله که ئیستا وهک زۆریه ی تابلۆکانی تری فه رهاد، به دیواری ژووره که ی ئه وه وه بوو. ئه و سه یری کرد. له میله کانێ ورد بووه وه. له پیاوی پشت میله کان. پیاوه که هیشتا له هه ناری ئه مدیو میله کانێ ده پوانی. هه ناره که وهک ئه و ده مانه سوور نه بوو. پهنگی گۆرا بوو. سوور و زهرد و... نارنجی؟ ئاگری بوو. ئه و هه ستا. له تابلۆکه نزیک بووه وه. ئه و پیاوه دیله چهنده له خۆی ده چوو. له ئه و، له ئیستای، کاتی که له پشت سهاله هاوه له ئه فسانه ی ده پوانی. گوته: «ده بی پرۆمه ده».

سیانزه

ده بوو بپرواته ده ر. به م پرۆزه سارده و، ئه م پرۆزه ساردانه سه ره تای وه رزی سه رما بوون. وه رزی سه رما له م ولاته کویتستانییه که ده ست پیده کا کوتهایی نایه ت. جله کانێ له به ر کردو ملیچیکێ خوری که پروناکی خوشکی بۆی چنهبوو، له تاران ه وه بۆی نارده بوو، له ملی ئالاند.

گوته: «دیسان بۆ کوێ؟»

ئاویری لیدامه وه. به نیگایدا زانیم ده یه وی بلی: «وازم لێ بیته. خو تۆ ده زانی...» به لام نه یگوت. هیچی نه گوت. من ده مزانی وه رس و ماندوو و، مادام وه رس و ماندوو بوو، ده بوو بپرواته ده ر. به شه قام و کۆلانه کاندای بگه ری. یان به پارک و سه یرانگه کاندای بسوو رپه ته وه. ئه و پارک و سه یرانگانه که ژوانگه ی چۆلی دوانیوه ژوانیان بوون. پرۆژانی پاییز و زستانی سالانی که له مه به ر ده ستیان ده خسته ناو ده ستی یه کتر، ئه و و ئه فسانه.

له ده رکه چوو بووه ده ر که ته له فوونه که زهنگی لیدا. گوته: «ئیستا ده گه رپه ته وه و هه لیده گری». نه گه راپه وه. به پلیکانه کاندای داگه ر. به سه ساره که دا تپه یری. گه لا وه ریوه کان ته رو تلیس به خستی راره وی سه ساره که وه لکا بوون. له ده روازه ی سه ر کۆلانه که وه رۆشته ده ر و داخست. هه میشه له ده روازه چیبیه که ی سه ر کۆلانه وه ده هات و ده رۆشت. زۆری نه خایاند که دیسان کردییه وه. ته له فوونه که ئیتر زهنگی لێ نه ده دا. بۆچی گه راپه وه وه؟ مونیبه و میترده که ی به دایدا هاتنه ژوو. میترده که ی مونیبه له سه فه ر هاتبووه وه. له کویت یان دوه ی. رادویزه بتیکی بچووکی به دیاری بۆ هینابوو. له سه ر تا قی ژووره که، له پال رادوی گه وره که ی باوکی داینا. گوته: «به داخه وه لیره شریته شی لێ نییه».

میترده که ی مونیبه پیکه نی. سه شریته شی له گیرفان ده ره ینا.

- ئه م سه شریته هی خۆمن. هی ئه و ده مانه... بیبه وه ری کوته لێ ده ژیه ننه وه. دلنیام پیت خو ش ده بی.

میترده که ی مونیبه خو ش حال بوو؛ به لام مونیبه...

مونیبه گوته: «ئه و ژن و پیاوه له ده ره وه ی ولاته وه ته له فوونیان بۆ کردیه وه».

ئەنئەنە و نەسرین. دۆست و دراوسیتی بوون. رۆژى بەر لە گەرانەوہى گوتبویان:

- ئەوئەندەى لە ئیتران بېنیتەوہ حەفتەى جارېک ئېمە تەلەفوونت بۆ دەکەین و، حەفتەى جارېکېش... بەلام ئەو تەنھا جارېک تەلەفوونى بۆ کردبوون.

مونیرە گوتى: «لەمەدوا ھەرکەس تەلەفوونت بۆ بکا ژمارەى ئیرەى دەدەمى. بەمن چى تۆ دەتەوئ چىرۆک بنووسى و، حەز ناکەى کەس تەلەفوونت بۆ بکا. حەيام چوو ئەوئەندە گوتم ببورن لە مال ئیبيە. کە ھاتەوہ پیتی دەلیم...».

مېردەکەى مونیرە یەکیک لە شریتەکانى لیدا. تایەر توفیق بوو. «رۆژى وا رېکەوت کە رېگەم کەوتە مالى یارەکەم. دیم کە وەستاوہ بەتەنھا نەونەمامى...».

گوتى: «پیت خۆشە، وانیبە؟»

مونیرە ھەستا و دەنگى زەبەتەکەى کز کرد. گوتى: «تەلەفوونىکى تریشیان بۆ کردووى». مونیرە نیکەران بوو. لەوہتى ھاتبوو نیکەران و کەمېک توورە بوو.

ئەو گوتى: «کئى؟ لە کوئوہ؟»

- نازانم کئى. بەلام دەیگوت لە ئوستانداربەوہیە. دەیگوت سبەینى دەبى سەرېک لە ئیدارەى...

بە ترسەوہ گوتى. گوتى: «بلى کاربان چى بئى؟ نەکا دیسان...»

ئەو زەردەخەنەىکى کرد. زیاتر بۆ ئەوہى دلخۆشى بەداتەوہ. گوتى: «مەترسە. دلنیام شتیکى وا نیبە. رەنگە بیانەوئ وەبیرم بېننەوہ مۆلەتى سئ مانگەم لە تەواو بوونە و دەبئ...»

مونیرە قسەکەى پئى پرى. گوتى: «ئەى ژن ھێنانەکەت؟ ئەى وەسبەتەکەى باوکم؟» مونیرە سەیرى رەسمەکەى باوکى بەسەر سنگى دیوارەکەوہ کرد. ماوہیەک بوو ئەو نەیدەدى. میرزا سەعید لە حەسار، لەژیر سیتبەرى درەختەکاندا، لەسەر چرپاکەى دانیشتبوو قلیانى دەکیشا.

- ئیمرۆ ھاتووم پیت بلیم لەیلا...

ئەو گوتى: «مونیرە بارام سوورە لەسەر فرۆشتنى ئەم مال و حەسارە. ئەم بەیانیبە مشتەرى بۆ ھێنابوو».

مشتەریبەکان فەرمانبەرى بانک بوون. بانکى میلیلى، یان میلیلت... نوئەنەر و

کارشناس و... لە دەرکەى ئاسنى سەر شەقامەوہ ھاتبوون. بەحەسارەکەدا گەرا بوون. یەکیان گوتبووى: «گەورەترین بانکى ئەم شارەى لئى ساز دەکرى». پاشان بەپلیکانەکاندا ھەلگەرا بوون. ئەو بەخیرھاتنى کردبوون. بارام بەچرپە پیتی گوتبوو: «ئەم دوو پیاوہ ھەموو ئیختیارىکیان دراوہتى. دەم و قەلەمیان قەپانە». ئەو ھیچى نەگوتبوو. بارام پیکەنیبوو. گوتبووى: «حەز دەکەم چاویک بەناو مال و ژوورەکانیشدا بخشین. ئەم مالە یەکیک لە مالە کۆن و قەدیمیەکانە. ئەگەرچى چەند جار دەسکاری ناو ژوورەکانمان کردوہ، بەلام ئیستاش بەشیکى زۆر لە گەچىرى و پەنجەرەکانى دەسکردى باشوہستای سەد سال لەمەبەرە». ئەوئیتریان گوتبووى: «ئاغای میھرەبان، ئیمە دەرکە و پەنجەرەى شکا و ناکرین. ئیمە زەوى دەکرین. ھەرکاتى ماملەکەمان سەرى گرت، بۆ بەیانیدا مالەکە دەرووختین. بەگەچىرى و پەنجەرەو...»

بارام بیرى کردبووہوہ، دەبئ ماملەکە سەر بگرئ. بانک پارەى باشى دەداو ئەو پیتوستى بەپارەى باش بوو. مشتەریەکان مال و حەسارەکەیان پەسند کردبوو، روشتبوون. بارام تا دەرەوہى حەسار بەرپئى کردبوون. کە گەراپوہوہ گوتبووى: «نەمزانى میوہ و شیرینى لئى نیبە. پیم خۆش نەبوو بەچایى تال میوانداریمان کردن». ئەو پیالە خالیەکانى کۆ کردبووہوہ و بۆ ئاشپەزخانەى بردبووہوہ.

«دەزانى یەکی چەند ملوئیمان بەر دەکەوئ؟»

بارام بەرز گوتبووى. بۆ ئەوہى ئەو بیبىستى. ئەو پیالەکانى شتبوو. بارام ویستبووى پرواتە ئاشپەزخانە. نیگای لە رەسمەکەى باوکى ھەلەنگووتبوو. لئى چووبوہ پئیش. گوتبووى: «یەکی ھەشتا ملوئین تەن. رەنگە زیاتریش. بەلام من بەھەشتا ملوئین دەبە خواہنى شەش دانگى کارخانەکەو ئەو ھەتیوہ تازە پیاکەوتوہى شەرىکم دەرەپەرئیم». میرزا سەعید قلیانى کیشابوو. نەیبىستبوو. قولتە قولتەى ئاوى قلیانەکە نەبھتشتبوو بیبىستئ، یان تەپ و کوتى مونیرە و رووناک کە لە ژیرخان تەونیان دەکرد؟ رەنگە دوا عەسر بوویئ کە مونیرە و رووناک لە قوتابخانە گەراپوونەوہ و روشتبوونە ژیرخان. رەنگە خەرىکی چینی یەکیک لە قالیە گەورەکانى میوانخانە بوویئ. حەقەن خەرىکی چینی یەکیک لەو قالیە گەورانە بوون، تا سالانىک لەوہ دوا بلین: «ئەو قالیانە کە بارام فرۆشتنى دەسترنجى ئیمە بوون».

بارام ترسا بوو. نەکا دیسان مونیرە و رووناک... ئەى ئەو؟ پیکەنیبوو. پارەى زۆر بەرد

نهرم دهکا. بهو مهرجه... گوتبوی: «دهلین سالی جاریک بهخت له دهرکهی مالان دهدا. بهلام نیمه له هممو ژیا ماندا نه مه یه کهم جاره بهخت دهرکهی مالمان ده کوتی. ئەم مال و حساره بهم بانکه نه بی ناکردی. من کارشناسه کانم رازی کردوه. رازی کردنی مونیره و رووناک له ئەستۆی تۆیه».

مونیره و رووناک پیشتر گوتبوویان: «ئەم مال و حساره هیشتا به ناوی باوکمانه وهیه. میراتی دوو برا و دوو خوشکه. تا براهی ترمان له غه ربیایه تی نه گه ریتته وه...» بارام گوتبوی: «من نامه وئ ته ما له برا غه ربیه کهم بکه م. دلنیام ئەو له من زیاتر پیوستی به پاره یه». مونیره و رووناک گوتبوویان: «ئەه ی نیمه؟»

- بهشی ئیوهش ددهم. به پیتی شهرع و قانون بهشی ئیوهش ددهم.

گوتبوویان: «بهشی نیمه له مالی باوکمان نه وهیه مانگی جاریک سه ری لیبده بن. ناو مال و حساره کهی خاوین بکهینه وه. ئاوی حه وزه کهی بگۆزین. به گول و گولدانه کاندایا بکه بن. له هه ر ژووریکی تۆزیک دانیشین و به یادی باوک و دایکمانه وه چاویک هه لپالئوین». بارام بیری کردبووه وه؛ ئیستا که ئەم مال و حساره چهند ساله چۆل و کاوله، حه وزه کهی وشک و لا رووخواه، گول و گولدانه کهی نه ماوه، حه قه من مل به فرۆشتنی ددهن. به تایبەت ئەگه ر بزانی بانک چهنده بیان دهداتی. گوتبوی: «سالانیکه به ئاواته وه م سێ دانگه کهی تری کارخانه بکرم و تابلوی سه ر دهرکه کهی بینه خوار. ئەوسا تابلویه کی تری بۆ ساز ده که م و له سه ری دهنوسم کارخانه ی رهنگساز میهره بان». ئەو نه بیستبوو. یان بیستبوو و هیچی نه گوتبوو. له ناشیه زخانه هاتبووه دهر. بارام هه روا خۆش حال له به رامبه ر په سمه کهی باوکی راوه ستا بوو؛ له به رامبه ر باوکی. به گه شکه و خۆشییه وه گوتبوی: «میهره بانه کهی به خه تیکی گه وره و رینوسی کوردی دهنوسم. وه ها که له دووره وه سه رنجی خه لک پاکیشی و بیخوینه وه. ئەم کاره بۆ تۆ ده که م. دلنیام پیت خۆش ده بی. دلنیام ئەگه ر بمایتایه شانازیت پیوه ده کردم». به دهم گوتنه وه دهسته کانی به ملاولادا جوولاندبوو. ئەو پشتی تیهه لکردبوون و رۆشتبووه ژووره کهی تر. میرزا سه عید تووژ بووبوو. دوا مژی له قلیانه کهی دابوو، دایناوو.

- شانازی به چیتانه وه بکه م؟ به کیکتان شه و رۆژ مال ناکه ویتته وه وه ئهوی تریشان به زیندوویی داوای میراتم لیده کا. برۆن هه ردووکتان له بهر چاوم ون بن».

بارام پاشه و پاش کشابووه وه. چاوی لیبوو دایکی له ژیرخان هاتبووه دهر. کهوگیبری

به دهسته وه بوو؟ مونیره و رووناکیش به داویدا هاتبوونه دهر. مونیره و رووناک هه میشه به داوای دایکیاندا ده هاتنه دهر. که ده یانندی باوکیان تووره یه، دیسان به داوای دایکیاندا ده رۆشتنه وه ژوور.

ئەو رۆژه میرزا سه عید له چی تووره بوو؟ هیچیان له بیران نه ماوو.

مونیره گوتی: «باوکم له داخی بارام سه ری نایه وه».

سه رمای دهره وه له که لووکونی په نجه ره کانه وه هه لیکوتابوو ژوور. میترده کهی مونیره گوتی: «ئەم مالە زۆر سارده. بۆ زۆپاکهت هه لئه کردوه؟»

نهوتی نه ماوو. ماوه یه که له مه بهر مونیره به رمیلێک نهوتی بۆ ناردبوو، دوی شه و ته واو بوو.

گوتی: «به ته مابووم پرۆمه دهر به رمیلێک نهوت بکرم».

میترده کهی مونیره برۆی پی نه کرد. به تیزه وه گوتی: «کهس نا تۆ! دلنیام ئیستا که من باسی ده که م بیرت ده که ویتته وه».

راستی ده کرد، ئیستا که باسی کرابوو ئەو بیری نهوت و ته نانهت سه رماش که وتبووه وه. مونیره گوتی: «به م عه سه ره نهوتت ده ست ناکه وی. نیمشه وه ده چینه مالی نیمه و سه بهینی ده سپیتم که سیک نهوتت بۆ بینی. هه روه ها ده چین به شوین وه ستایه کی دارتاشیشدا که بی و ده ستیک به م دهرکه و په نجه رانه دا بینی. ماوه یه کی تر که هه وا ته واو ساردی کرد، کهس له م ماله دا هه لئاکا».

ئەو زه رده خه نه به کی کرد و، گوتی: «بارام به هیوایه ماله که چۆل که م و بیفرۆشی، ئەوسا تۆ ده ته وی دهرکه و په نجه ره کانی...»

میترده کهی مونیره ش زه رده خه نی کرد. مونیره هه لچوو. گوتی: «تا له م ماله دا بووکت بۆ دانه به زێ، بارام ده بی خه ون به فرۆشتنیه وه بینی».

گوتی: «ئەمه هه ر قسه ی من نییه. قسه و به لینی رووناکیشه. خوشکی بمری، هه موو رۆژیک له تارانوه ته له فوونم بۆ ده کا و لیم ده پرسێ زه ماوه نده که بوو به چی؟»

ئەو نه یگوت، کام زه ماوه ند؟ نه بیرسی، زه ماوه ندی کی؟ زه به ته کهی کووژانده وه و له گه ل مونیره و میترده کهی له مال رۆشته دهر.

به ژور خپوه تى دوو كه له كه وه چوند داله كه رخوړه به باله ره شه كانيان هوه دهرده كه ون...»
گوتبوو: «نمه ده سپيكيكي مه حشه ره... بى وينه يه...».

نه و سالانيك له مهبه ر نه و چيروكه ي نووسيبوو. نه و دهمه ي كه نيران و عيراق له شه ردا
بوون و تهباره كان هم موو روژنيك شار، يان گونديكيان بزمباران كردبوو.

برايوك به بينينى نه و ديمه نه دلنى داده كه وي. نه كا پهرخان... تف له دست و قهوت له
پى، يه كه م كه س ده بى ده گاته گونده كه. گوند نادارى به سهر پاداريه وه نه ماوه. زوربه ي
دانيشتووانى كوژران، يان بيهوش و بريندار كه وتوون. نه وانه ش كه ماون به قلخه قلخ
به شاخه كاندا هه لگه راون. توز و خوژ نيشتووه ته وه. دوو كه لى خه ست ره ويوه ته وه.
بوگه نيكي كه سكوند به هم موو نه و ناوه دا بلا و بووه ته وه. بومبه كان شيميمايى بوون، برايوك
زانويه. شيت و سه راسيمه به سهر كه لاوه كاندا تيده پهرى. به سهر مه يت و بريندارى خرم و
ناسياويدا هه نگا و دهنى. هيشتا به مالى پهرخان ده زانى. به مالى ميرده كه شى. پهرخان
و يه ك دوو كه سى تر له هه سارى ماله كه كه وتوون. كوژران يان بريندار؟ برايوك
تينا فكرى. باوه شى پيدا ده كا. پهرخان قورس بووه، قورس و قه له و. تين و تواناى
لاويه تى بو گيانى برايوك ده گه رپته وه. ده يخاهه سهر شانى و هه لدنى. ده رپفينى...
ژنه كه گوتبوو: «كارنيك ده كا كه سالانيك له وه بهر، نه و دهمه كه لاو بوو ده بوو
بيكر دايه». نه و سا سه برى پياوه كه ي ترى كردبوو. نه و ييش سه رى بو له قانديبوو. دهره ينه ر
گوتبوو: «مه حشه ره...»

برايوك تا قوخه كه ي خوئى پهرخان دانانئ. له وي له سه ر به رده نو تيزى پالكانى و
نه ستيه كه رايده كيشئ. دوا سالانيك يه كه مجاره ده بينينئ. به ژن و بالا و روخسارى...
بلوق هم موو دست و پهل و روخساربان داپوشيوه. چرچ و لوچى پيريه تيان شار دووه ته وه.
پيلووه كانى له سه ر يه كتر نيشتون. هه ناسه ي كزى سواره. برايوك به بيريدا دئ كه ده بى
جله كانى له بهر داكه نئ. نه و بيره موچر كه ي به له شدا دينئ. ناچاره، ده بى جلله كانى له بهر
دادرى. دست بو سنگ و به روكي كراسه كه ي ده با. ده سته كانى ده له رزن. نه ژنو شى
ده له رزى. شهرم ته نكه ي پى هه لده چنى. چاوى ده قووچينئ و كويره كوير رووتى ده كاته وه.
له نه ستيه كه ي هه لده كيشئ. ناوى روونى نه ستيه خوژ و دوو كه لى له شى ده شواته وه. بو
دهر كيشانه وه ي له نه ستيه كه ناچاره چاوى هه لئينئ. چاو هه لدئينئ. له شى سپى و نه رم و
شلى پهرخان له سه ر به رده نو تيزه كه رايده كيشته وه. نه مه هه ر نه و له شه يه كه سالانيك

چوارده

كه ميوانه كانى روشتن، گوتم: «قه راره كه سپيكي بيت بو لات؟»

ميوانه كانى ژنيك و دوو پياو بوون. ژنه كه ي پيشتر ديوو. له ئيداره ي ميراتى
فه ره نكه يان... ژنه كه گوتبوو: «له پيشانكه ي نه قاشى. پيم گوتيت، دوستيكم
ده ره ينه ره و پتى خو شه يه كيك له چيروكه كانت بكا ته فيلمى سينه مايى».

ده ره ينه ر پياويكي رو مانتيك بوو. عه ينه كيكي له مليه وه بو سه ر سنگى به ردا بووه وه.
دوا به دواى هم موو قسه يه ك ده يگوت: «مه حشه ره... بى وينه يه...» خه لكى تاران بوو.
گوتبوو له ئالمان گرافيكي خو يندوو و له وه تى گه راوه ته وه چنه د فيلمى كورتى ساز
كردوو. هه زى كردبوو به ئالمانى بدوى و ناوه ناوه ش دوا بوو. من تينه گه يشتبووم. نه و
ژن و پياوه ش كه له گه ليدا بوون تينه گه يشتبوون. گوتبوو: «پيم خو شه يه كه م ته جره به ي
سينه ماييم له كوردستان بئ. كارنيكي كوردى». گه لاله ي چيروكه كه ي نه وى له و ژن و
پياوه بيستبوو. هاو رپتى بوون يان هاو كارى؟ گوتبوو: «كه باسيان كرد زانيم چيروكيكي
مه حشه ره... بى وينه يه. تكام ليكردن بوم ته رجهمه بكه نه وه».

چيروكه كه چيروكى پياويكي گوندى بوو. برايوك سالانيك بهر له و رووداوه، هه ز له
پهرخان ناويك ده كا. نه و ناوه كانى له جووته دلدارى به يتيك وهر گرتبوو. له بئ به ختى
برايوك، كه سوكارى پهرخان له گه ليدا نه يارن. چنه د جار مه لاو ريش سپى ده نيرتته
خوازيينى و نايدنه ئى. گريانى پهرخان شى سووى نابئ. به زور و به په له به شووى دده ن،
به پياويكي.... برايوك له داخ و مهراقدا سه رى خوئى هه لده گرى. سالانيك بئ سه رو
شوئن گونداو گوند و شاره و شار ده كا. پاشان په ككه وته و ليقه و ماوه ده گه رپته وه.
ناچيته وه بو ناوايى، له قوخه چولنيكي نه و ناوه به ته نها ده ژى...

ده ره ينه ر گوتبوو: «فيلمه كه ليروه ده دست پيده كا. برايوك سه رى به كارى خو به وه
قاله. كه هاژه و نركه ي ته ياره كان ده بيستئ، سه ر هه لده برئ. ئاسمان تاو و ساوه. له پر
نركه ي ته قينه وه يه ك دايده چله كينئ. نيگاي - كه هه مان نيگاي دووربينه - له ئاسمانه وه
بو گونده كه شو ر ده بيتته وه. گوند له ناو توز و خوژ و پاشان دوو كه ليكي خه ستدا ون بووه.

غیره تی بیر لیکردنه و دی نه بووه؟ گورج پروی لی و درده گپری و دروا، له قوخه که ی کراس و پانتولتیکی خوی بو دینی. به میزهره که ی سهر و قژی بو وشک ده کاته وه. بسکی به میزهره که وه دی. پهریخان سهری درووتیتته وه. جاروباره کوخه یه ک سهر و سنگی هه لده ته کینی و کیم و خوتین به لا لیوبه وه دهر و له ده به ستی...

ئهم دیمه نانه به شیوه ی فلاشبه ک ده گپردینه وه. چپرۆکه که له ویتوه ده ست پیده کا که برامۆک له لووتکه ی شاخیکی بلیند له مابهینی دوو دار به پرودا جیلانه ی هه لبه ستووه. دۆشه کیتی ههرزنیشی راخستووه و پهریخانی له سهر پاکیشاوه. ناخر رۆژی پرودا وه که یه. سی یان چوار رۆژ دوا کاره ساتی بزمبارانه که و... برامۆک نه وه ک له ترسی شالای ژاره شیمیاییه که، به لکو له ترسی حقدار و که سوکاری پهریخان زۆر له قوخه که ی به ند نابن. دوا شتنی پهریخان بارو بنه ی ده پیچیتته وه. تایه ک ههرزن و شرو شاتاله که ی له پشتی ولاخیک ده به ستی. له ناو باردا لیفه شریک راده خاو، پهریخانی له سهر راده کیشی. ئه وسا به بلیندترین شاخی ئه و ناوه دا هه لده گه پری.

له چپرۆکه که دا پهریخان بو ساتیکیش هۆش خوی نه هاتوه ته وه. برامۆک شه وو رۆژ جیلانه ی رازه ندووه و به سۆز و خه مه وه کۆنه گۆرانیه که دلداری چپوه. جاروباره میزهره که ی ته ر کردوه و کیم و خوتینی برینه کانی له شی پهریخانی خاوتین کردوه ته وه.

دهرهینهر گوتبووی: «له فیلمه که دا برامۆکیش تووش ده بی. هه ناسه و زوو خاوی برینه کانی پهریخان تووشی ده کا. ورده ورده هه مو له شی وه خارشت ده که وی. وه ها که چنگنه لیتی دابی. بلوق به پیستته به هه تاو برژاوه که یدا هه لده په پری و، هه ناسه ی...» گوتبووی: «فیلمه که به مردنی هاوکاتی ئه و دوو پیره دلداره کۆتایی دی. کۆتاییه که تاله، به لام مه حشه ره...» ئه وسا له ژن و پیاوه هاوړتکه ی ورد بو بووه وه. ئه وانیش سهری ره زامه ندی و مه حشه ربوونیان بو له قانده بو. له ئه و ورد بو بووه وه. ئه و هیچی نه گوتبوو. ئه و پیشتر قسه کانی کردبوو. دهرباره ی چپرۆکه که و، دهرباره ی دهرهینانی سینه مایی و... گوتبووی ده بی سیناریۆکه بیینی. ژن و دوو پیاوه که هه ستا بوون برۆن. دهرهینهر گوتبووی: «ده مه وی که مییک به ناو شاردا بگه ریم». له ویشی گپرا بووه وه. ئه و داوای لیبورونی کردبوو. گوتبووی قه راره که سییک بیت بو لای. ئه وسا میوانه کان مالا واییان کردبوو. ئه و تا دهره وه به ریتی کردبوون. که هاته وه هیشتا خه می یاده وه ری ئه و چپرۆکه تاله، له نیگا و روخساریدا بوو. سهیری منی کرد. منیش خه مبار بووم. گوتی: «پیمانه بوو ناوا به وردی چپرۆکه که ی برامۆک و پهریخان بگپرتته وه. تیناگم ئه و ئیپیژده

زیادیه چ په یوه ندیه که به م چپرۆکه وه هه یه که خه ربکه ده بنوسی؟»

من بیرم کرده وه، ئایا چپرۆکی برامۆک و پهریخان په یوه ندی به چپرۆکی ئه وه وه، که من خه ربکی نووسینی بووم، نیبه؟ پرسباره که م دووباره کرده وه، گوتی: «به راست قه راره که سییک بیت بو لات؟ له یلا؟»

ئه و داچله کی. گوتی: «بو ئیمرو چهند شه نبه یه؟»
گوتی: «چوار شه نبه.»

له یلا چهند رۆژ له مه بهر ته له فوونی بو کردبوو. گوتبووی: «ئه گه ر له کارت ناکه م، چه ز ده که م دوانیوه رۆی رۆژی جومعه بیم بو لات». ئه و گوتبووی: «به لام دوانیوه رۆی رۆژانی جومعه من دهرۆمه در. ده چم بو پارکی...» ئه وسا گوتبووی: «خوشحال ده بم ئه گه ر تۆش بییت». له یلا گوتبووی: «دیم».

ئه و پشویه کی هاته وه بهر. زهرده خه نه یه کی کرد و گوتی: «قه راره من برۆم بو لای که سییک».

پیم ناخۆش بوو. زۆرم پیم ناخۆش بوو. گوتی: «ئهم هات و چوه زیادیان له کارت ده که ن. تو ده بی بزانی ماوه یه کی زۆرت بو ته واو کردنی...»

چاوه روان بووم ئه و قسه بیترسینی، به لام نه ترسا. به خه مه وه سهری له قانده و، گوتی: «ده زانم. ده مه وی برۆم بو لای فه رهاد و، ئه گه ر بکری دیسان له گه ل خۆم بیبه مه در». ئه وسا جگه ره یه کی له پاکه تی سهر میزه که دهرهینا و دانیشته. گوتی: «پیم نالیی فه رهاد چۆنه؟ چهند رۆژه سهرم لی نه داوه».

گوتی: «چاک نیبه. ههرگیز وه ک ئهم چهند رۆژه شیرزه نه بووه. جاران یان راده کشا، یان له بهر رۆشایی کزی په نجه ره ی ژوره که ی داده نیشت و سهری به ملیه وه شو ر ده بووه وه. به لام ئیستا...»

فه رهاد وه ک حه یوانیک هه ستی به بورکان یان بوومه له رزه کردی، نا تارام و بی قه رار، به ژوره که یدا، به ناو دوو که لی جگه ره ی من و ئه ودا، ده هات و ده چوو. خوی به دیواره رهش و تاریکه کانداه کوتا. له پر شانی ئیسکنی بهر سه عاته کۆن و له کار که وتووه که ی سهر سنگی دیواره که که وت. سه عات زینگه یه کی لی بهرزه بووه وه که وته خوار. ئه و چوو هه لیگرتته وه. شیشه رهش و تاریکه که ی نه شکابوو، دیسان هه لیواسیوه. فه رهاد گوتی پینه دا. ناگای لیته بوو؟ وه ک خه وگه ری له ر و لاواز و بی ته کان خوی به مملو لادا

ده په لوسې و پچر پچر وړینه ی ده کرد. شتیکی ده گوت که نه و تیی نه ده گه یشته. من باوه شم پیدا کرد و برده مه لای په نجره به پجوو که که و دامنیشانند. خو شم دانیشتم. له باوه شمدا بوو، ههستم به له رزینی له شی کرد. لپوه بچ رنګ و قلاشواوه کانیشی ده لرزین. پیلووی چاوه تو قواوه کانیشی. به سنگی خو مه ووه نووساند. وهک مندال، دهستم به سه رو شانیدا هینا. گوتی: «خو زګه ده زماني چپیه تی... خو زګه ده زماني کوئی دیشی».

نه و هیشته لای سه عاته دیواریه که راوه ستابوو. نه ویش هه موو گیانی ده لرزی. گوتی: - بلتی نه م با و گه رده لووله... قسه که ی پی ته و او نه کرا. گوتی: «نه کا گه راندنی به و کو لانه باریک و ته نګه به رانه دا... نه کا نووسینی چپړو که که ی...»
نه مجاره ش قسه که ی ته و او نه کرد. رو شته بهر په نجره که.

- «ده ترسم نه م چپړو که، چپړو کی نه و نه بی. ده ترسم چپړو کی خو م بی... چپړو کی تو... یان هه رکه سیکی تر».

نه م با و گه رده لووله بو دواپی نه ده هات؟ له و دیو په نجره ی ژووره که ی فهراد، له و فها تال و خو له میتشیه دا، گه لای دره خته کانی نه و هسهاره که پیشتر گوتیووی به لامه ووه غریب نبیه، به دهم باو گه رده لووله که ووه بوون. وهک پوله بالنده به کی کویر و سه ر لیشیاو، هه ر یه که به لایه کدا ده فرین و له شوینیک (له کوئی؟) ده گیرسانه ووه.

نه م بالنده کویر و سه ر لیشیاو اوانه، نه م په سمه کون و هه لپرو وکاوانه، نه م یاده کال و بی پنگانه، نه م روژه دوور و فهراموش کراوانه، نه م ساتانه ی دهم با و گه رده لوول چون کو دهنه ووه؟ نه م رو دواوه قه و مساو و نه قه و مساوانه چون یه ک ده گرنه ووه؟ نه م جهسته پارچه پارچه بووانه چون دهنه ووه به یه ک جهسته؟ نه م زه مه نه پرژو بلاوانه چون دینه ووه سه ر هیلتیکی راست؟ نه م هه موو چپړو که فهراموش بووانه چون وه بییر دینه ووه و چون له چوارچپوه ی چپړو کی کدا دنووسرینه ووه؟

گوتی: «چون ده کړی متمانه به م نووسینه بکه م؟»

پیشتر نووسیبووی، فهراد جهسته به کی بی گیانه... ته رمیکی به روا لته زیندوو... به لام نه م بی قه راریه که ی له جهسته به کی بی گیان ده و شیتته ووه؟ نه و گوتی یان من؟

گوتی: «بریا بو ساتیکیش بووه ده متوانی سه ر له دنیای نه و دیو چاوه تو قواوه کانی فهراد خوار بکه مه ووه».

چاوه کانی فهراد پر بوون له ترس و نیگای وهک هه همیشه به هیچ شتیکی نه م ژووره ووه، به هیچ شتیکی نه م دنیایه ووه به ند نه ده بوو. به زور جله کانم بو له بهر کرد و گوتی: - نه گه به ته مای بیبه یته دهر، ناماده به.

نه و له سه ر تا پپی ورد بووه ووه. جله کانی فهراد وهک جاری پیشوو پیس و رنګاوی نه بوون. گوتی: «کن جلوبه رگی بو ده شوا. کالی؟»

من پیکه نیم. گوتی: «کالی کچیکي سهیره. هه موو جاریک که جلوبه رگی بو ده شواو، مال که ی بو خاوین ده کاته ووه، به پیریژنی خاوه ن مال دلته: لای فهراد باسی مه که. تکای لیده کا: بلتی بو خو م بو م شتووی».

گوتی: «بو له فهرادی ده شاریتته ووه؟»

به رتر پیکه نیم. گوتی: «سهیره که له وده ایه که لپی ناشاریتته ووه».

گوتی: «که مه به کی به روا لته مندالانه به. کاتیک فهراد ده روا ته دهر، کالی هه موو کاره کانی بو ده کاو، که فهراد ده گه ریتته ووه، به شه رمیکی دروژنانه ووه سوپاس له پیریژن ده کا. نه وسا تاویکی تر، یان روژتیکی تر که فهراد و کالی یه ک ده گرنه ووه به و گه مه به پیده که نن».

نه ویش پیکه نی و گوتی: «کالی کچیکي زبره که. رنګه به و شیوه بیه وئی...»

قسه که م پپی و گوتی: «هیچ زبره کییه ک له نارادا نییه. نه ووه گه مه به و هیچی تر. گه مه به کی سی قولی».

- گه مه به کی سی قولی؟ که واته پیریژنیش...

گوتی: «نه ری. پیریژنیش ده زانی گه مه به و، له زه تی لی دها. ده لئی: چیم کردووه کورم؟ دوو کوت جلم بو شتووی و گه سکینکم به ژووره که تدا هیناوه. کامه دایک نه ووه بو کوری خوی ناکا؟ فهرادیش ده لئی: سوپاس دایه گیان. پیریژن له خوشی نه و دایه گیانه گه شکه ی لیدی. فهرادیش بی دریغی دوو باره ی ده کاته ووه».

گوتی: «پیریژن مندالی نبیه؟»

پیریژن دوو کچی به شوی بوو، به لام کوری نه بوو. نه بیووه؟ رنګه بو بیته. رنګه سی چوار کوری بووی و له مندالییدا به سووریزه مرد بیتن. رنګه به کیان له سووریزه ش خه لستین؛ گه وره ش بووی، به لام دواتر له گومیکدا خنکابن. یان له گه ل باوکی له

شاخیک هه‌لدیرابن. یان... هه‌رچی بوو ئیستا به‌ته‌ن‌ها ده‌ژیا. چه‌ند سال‌یک بوو به‌ته‌ن‌ها ده‌ژیا و کچه‌کانی به‌خه‌م و مه‌ینه‌تی ژبانی خو‌باندا که‌وتبوون و پیتیان نه‌ده‌کرا به‌قه‌ده‌ر پیوست لای لای بکه‌نه‌وه. به‌لام کالێ... پیریژن گوتبووی: نه‌گه‌ر کورپکی ببوایه کالێ لای ماره‌ده‌کرد. به‌خه‌مه‌وه گوتبووی. وه‌ها که‌ بووکیکی چاکی له‌ کیس چوو‌بێ. گوتبووی: «ئافه‌رت ده‌بێ دلپاک و میه‌ره‌بان بێ. کالێ جگه‌ له‌وه‌ی دلپاک و میه‌ره‌بان، جوانیشه. نه‌گه‌ر ساحیبی ببوایه، باوکیک، براچاکیک... کالێ حه‌یفه‌ خوشکی ره‌حیم ته‌که‌ی قومارچییه». پیریژن نه‌وه‌ی به‌فه‌ره‌ها گوتبوو. گوتبووی: «مالێ هه‌ژاریم به‌قور گرت...»

فه‌ره‌ها گوتبووی: «مالێ زالم. مالێ حکومه‌تی زالم به‌قور بگره».

گوتبووی؟ حه‌مه‌ن گوتبووی. له‌ هه‌موو شو‌تیکی و لای هه‌موو که‌س ده‌یگوت. سه‌ره‌تا کالێ نه‌و قسانه‌ی نه‌ده‌بیست. گوتی پینه‌ده‌دا. به‌لام که‌ زانی فه‌ره‌ها، نه‌و کرپکاره‌ هه‌ژاره‌ خو‌تندکار بووه‌ داچله‌کی، تاسا. ماوه‌یه‌ک لێی راماو، پاشان به‌دلپریه‌وه‌ گوتی: «تو خو‌تندکاری؟ که‌واته‌ من و تو...»

فه‌ره‌ها نه‌یه‌ه‌شت قسه‌که‌ی ته‌واو بکا. لێی چوه‌ پێش، ده‌ستی خسته‌ سه‌ر ده‌می و، گوتی: «گرینگ نییه‌ من کیم و چکاره‌م. گرینگ نه‌وه‌یه‌ ئیمه‌ به‌کترمان خو‌ش ده‌وی. تا هه‌تا هه‌تا به‌تایه‌...»

نووسیبووی:

تا هه‌تا هه‌تا به‌تایه‌؟ پرسیارپکی سه‌خته. سه‌خته‌تر له‌و پرپاره‌ی ژبانی پیاوی پتوه‌ به‌نده‌. به‌که‌م جاره‌ له‌ خو‌ی ده‌پرسیت. به‌که‌م جاره‌ بیر له‌ نه‌ج‌امی نه‌و خو‌شه‌ویستی و تووشبوونه‌ی ده‌کاته‌وه. نه‌و شه‌وه‌ و شه‌وانی له‌وه‌ دواش خه‌وی لێ ناکه‌ویت فه‌ره‌ها. به‌ژوره‌که‌یدا دیت و ده‌چیت. گینگل ده‌دات. له‌ خو‌ی ده‌نالیت. وه‌ک مار، نه‌وه‌ک ماری بریندار، وه‌ک پیاوی عاشق. چۆن له‌ کالێ بگه‌یه‌نیت نه‌م به‌لینه‌ به‌مانای وه‌دیها‌تی خه‌ونه‌کانیان نییه‌؟ خه‌ونه‌کانی کالێ و... کێ ده‌زانیت کالێ خه‌ون به‌چییه‌وه‌ ده‌بینیت؟ کێ ده‌زانیت له‌ ده‌روونی ژندا چی راده‌بریت؟ نایدركینیت. نه‌یدرکاندوه‌ کالێ. ره‌نگه‌ چاوه‌رپێ بیستنی نه‌و قسه‌ له‌ زمانی فه‌ره‌ها بووبیت.

تا هه‌تا هه‌تا به‌تایه‌. وه‌لامیکی شیرین. شیرینتر له‌وه‌ی ژن به‌ته‌مای بیستنی بووبیت. بیستوو‌یه‌تی کالێ و ئاخ‌ی شیرینی ئارخه‌یانی وه‌ک کۆترپکی هه‌میشه‌ دیل، له‌ قه‌فه‌سی سنگیه‌وه‌ ده‌ریاز بووه‌. پیناکه‌نیت، ناتیقه‌یه‌وه‌، نه‌ نه‌و رۆژه‌ و نه‌ رۆژانی له‌وه‌ دواش.

خۆی به‌چاره‌نووسی باوه‌شی فه‌ره‌ها ده‌سپیریت.

له‌ ژوره‌که‌ رۆشتبووینه‌ ده‌ر؛ له‌ ژوره‌که‌ی فه‌ره‌ها. فه‌ره‌ها وه‌ک جارانی پیتشوو له‌ به‌رمانه‌وه‌ ده‌رۆی. هیتستا نا‌تارام بوو. له‌ کۆلانیکه‌وه‌ بو‌ کۆلانیکی تر و...

له‌ کۆلانه‌ ته‌نگه‌به‌ره‌که‌نه‌وه‌ به‌ره‌و مال ده‌بیتته‌وه‌ فه‌ره‌ها. هه‌ردوو ده‌ستی ئاخینه‌ته‌ گیرفانه‌کانی. شه‌قاوی قورس و قایم هه‌لده‌هیتته‌وه‌. شه‌قاوی دلنیایی؟ لای خو‌ی براندوو‌یه‌تیه‌وه‌، به‌ندبازی پیناکریت. ده‌وامه‌ی نه‌م وه‌زعه‌ ده‌شی ترسناک بیت. ترسناکه‌ بو‌ کالێ. ژن نه‌گه‌ر دل به‌خه‌ونه‌کانی به‌ستیت، نه‌گه‌ر چاره‌نووسی به‌پیاوه‌وه‌ گرێ بدات، به‌چاره‌نووسی پیاوه‌وه‌، به‌چاره‌نووسی وشه‌یه‌که‌وه‌. وشه‌کان مانای جیاوازان هه‌یه‌ له‌ لای ژن و له‌ لای پیاو؛ به‌لینه‌کانیش. ده‌بێ مانای خو‌ی له‌و به‌لینه‌ به‌کالێ بلیت فه‌ره‌ها. ده‌یلیت. ده‌میکه‌یه‌ خو‌ی بو‌ ناماده‌ کردوه‌. زۆر جار له‌به‌رخۆیه‌وه‌ گوتویه‌: «کالێ نازدار! راسته‌ ده‌زانی خو‌تندکارم؛ به‌لام نازانی خو‌تندکاریکی هه‌لاتووم و پۆلیس و ساواک لیم ده‌گه‌رین». گوتویه‌: «مه‌پرسه‌ تاوانم چییه‌. ته‌نه‌ا تاوانم نه‌وه‌یه‌ که‌ ناتوانم خه‌ونه‌کان، خه‌ونه‌کامان به‌یتمه‌ دی. بو‌یه‌ ده‌بێ من و تو...» له‌ بیسی چوه‌ ده‌بێ نه‌و و کالێ چی بکه‌ن، یان بو‌ی نه‌گوتراوه‌؟ به‌لام ئیمه‌رۆ ده‌یلیت، ده‌بێ بیلیت، بلیت: «کالێ، نازدار، ده‌زانم رۆژانیکی سه‌خت و رابوردوو‌یه‌کی تالت بووه‌. ده‌زانم ئیستاش له‌ نسیتی نه‌م خو‌شه‌ویستییه‌دا پشوو ده‌دی. نامه‌وی، هه‌رگیز نامه‌وی نه‌و رابوردوه‌ بگه‌رپته‌وه‌ و، نه‌م خو‌شه‌ویستییه‌ بدۆرپیت. ده‌کرێ نه‌م دلداریه‌ بکه‌یته‌ هه‌وینی ژبانی داها‌توت. ژبان و داها‌توو‌ی به‌بێ من. ژبان و داها‌توو‌ی...» شاعیرانه‌یه‌ نه‌وه‌ی ده‌یلیت. ده‌زانیت له‌ لای کالێ زمانی ئاوا پاراو و شاعیرانه‌ بو‌ ناگه‌رپیت. ده‌گاته‌ چوارپتیانه‌که‌. نازانیت گه‌یشتوه‌. بو‌نی نانی تازه‌ ناکات. نانه‌واخانه‌ی سه‌ر سووچی کۆلانه‌که‌ش نابینیت. به‌ک، دوو هه‌نگاو تێده‌په‌رپیت. نانه‌واکه‌ هه‌رای لیده‌کات.

- ئیمه‌رۆ نانت ناوی کاکه‌ فه‌ره‌ها؟

ئاو‌ری لێ ده‌داته‌وه‌ فه‌ره‌ها.

رسته‌ی ئاخ‌ری نووسینه‌که‌ی ره‌ش کرده‌وه‌. ویستی بنووسی: «نایبستیت که‌ ئاو‌ری لێ بداته‌وه».

گوتم: «ئاگای له‌ خو‌ی نییه‌. دلێ له‌ لای کۆتره‌کانی سه‌ر بانی مالێ کالیه‌».

نه‌و له‌ به‌ر نانه‌واخانه‌که‌وه‌ چاوی بو‌ مالێ کالێ گیترا؛ نه‌یدی. سه‌ر‌بانه‌که‌شی نه‌دی.

به لّام کۆتره کانی دیکه به ژوور بانه که وه، به ژوور بانه کانی کۆلانه وه ده فرین و ده سوورانه وه. که واته ره حیمی برای کالی له ماله وه بوو. له سهه بان و، خه ربکی کۆتر بازی بوو.

فه رهاد نانه که ی وهرگرت و ری که وته وه. ئه ویش شوینی که وت. ئیستا ئه ویش مال به مالی کۆلانه که ی ده ناسی. یه که م مال مالی ده رویش فه تاح بوو. سی دهسته مالی تووناو توون له سهه ره ساریکی دریز و باریک. خه لکی گه ره ک پیمان ده گوت "دپوانه". که فه رهادی ده دی ده یگوت: «پیری ته ریفه ت ده ست به عومر ته وه بگری. ره سمیکی حاجی کاک ئه حمه دی شیشم بو بکیشسه وه، با به دیواری ژووره که مدا، له مابه یینی ده فه و شمشیره کان هه لپواسم». هاو رپیکانی فه رهاد پیمان وابو ساواکییه. ده یانگوت: «هه موو ئه و مالانه که له سه ره تای کۆلانه داخراوه کاندان، ماله ساواکین». چه ند مال به ولاره تر مالی ره عنا هه وت ده ریچ بوو. سه ره تا فه رهاد پیتی وابو خات ره عنا ده بی هه وت ده ریچی له پیتدا بی. یان رۆژتیک له رۆژان هه وت ده ریچی له پیتدا بوو بی. به لّام دواتر بۆی ده رکه وت خات ره عنا هه وت کچی هه یه و ده چیته هه ر کوی ده ست به کرپوزانه وه ده کا و ده لّی: «مه سه رف گرانه، ده ره قه ت نایه م. خه لک ده ریچییه ک ده کړن، من ده بی هه وت ده ریچی بکړم». فه رهاد نه ییده زانی بۆ نالی هه وت کراس، یان هه وت جووت که وش. به ولاره تر مالی ماشه لا پۆستچی بوو. ئه و پیره پیاوه ره قه له که هه موو رۆژتیک له خواجه نشینی به ر ده رکه ی ماله که ی داده نیشت. ته نه که پووتیک ناگری ده کرده وه و باوه شی پیتدا ده کرد. هاو رپیکانی فه رهاد تیکرا له ساواکیبونی ئه و کۆنه پۆستچییه دلّیا بوون و لیتی توقا بوون. به رامبه ره مالی ماشه لا، مالی خات په ریزاد بوو. ژنیتیکی رووخوش و میه ره بان. فه رهاد یه که م جار کالی له مالی ئه و دیبوو. دیسان به ولاره تر، له پشت دووه م پیتی کۆلانه وه مالی حاجی شه له بوو. پیاویکی گه راوه که سه رو سمیلی ره نگ ده کرد. برۆکانیشی ره نگ ده کرد. شه وان به په یژده هه لده گه را و، خوی له ژن و میتردان داده گرت. ده یانگوت خوی له مامۆستای مزگه وته که ش داگرتوه. کوریتیکی گوله که ی کوری بوو پیمان ده گوت حاجی کارلۆس؛ دز بوو. رۆله ی له باوه شی دایکی ده فراند و جوهری به حه واهه نال ده کرد. به لّام وه زندی بۆ خه لکی کۆلان نه بوو. وه ستا تورکه ی ده لاکیش دراوسی مالی کالی بوو. ژنه که ی شانازی به وه وه ده کرد که هه موو کوران و پیاوان و زۆربه ی کچان و ژنانی گه ره ک، وه ستا خه تینه ی کردبوون. که سانیکی تریش بوون. بنه ماله ی تریش که ئیستا ئه و ده یناسین. ئه و رۆژتیک به منی گوتبوو: «ئهم هه موو ساله، بۆچی ده رباره ی خه لکی ئهم کۆلانه هیچت نه نووسیوه؟» من گوتبووم: «ره نگه دوا

نووسینی چیرۆکی تو، چیرۆکی خه لکی ئهم کۆلانه بنووسم». نووسی:

ده نگی کچه ته ونکه ره کان له ژنیرخانی ماله کانه وه دیت. سوژی به رته ونانه یان له کۆلان په نگی خواردوه ته وه. ده بیستیت فه رهاد. ده نگی کچه کان ده بیستیت و به ناو شه پۆلی سوژی گوتنیاندا تیده په ریت. له مال نزیک ده بیته وه فه رهاد. له ده رکه ی چیتی مالی پیریژن و په نه ره ی بچوکی مالی کالی. برا کویره کانی کالی له به ر ده رکه ن. خشپه ی پیتی ده ناسنه وه. ده ست له کاگلی دیواره کان ده سوون و به ره و پیری دین. بزهی دیتی فه رهاد؛ خۆشه ویستی کوره کویره کان خۆشی ده کات. شوین خشپه ی پیتی که وتوون کوره کویره کان. به پیتی وه شه تلّ ده بن. فه رهاد ده ست به سه ریاندا ده هینیت. ده نه ویتته وه و سه رو نوقلتیکیان ده داتی. ره حیم له سهه بانه وه چاوی لیتییه. ده نگ هه لده پرت: «چیتشه ت کردوون کاک فه رهاد».

ره حیم ده سه ره یه کی گه وهری یه زدی به ده سه ته وه یه. رایده وه شینیت و کۆتره کانی فر ده دات. کۆتره کان ماندوو بی مه به ست به حه واهه ده سووریتنه وه. به سهه بانی مالی کالی و به سهه بانه کانی کۆلانه وه. له ترسی هه ره شه ی ده سه ره که ی ره حیم ناویرن بنیشن. خۆشه ویستترینیان شابالّ ره شیکه و یه ک له دوا یه ک سه ره م قولات ده دات. خاوه نه که ی شاد ده کات.

مه رحه بابی ره حیم ده کات فه رهاد. نیگای له کۆتره کانه وه بۆ ئه و و له ویشه وه بۆ په نه ره ی بچوکی ماله که یان شو ده بیته وه. شیشه ی په نه ره کان ره سمی دیواری کاگل و تایه کی ده رکه ی چیتی مالی پیریژن یان له خۆیاندا کیشاوه ته وه. گوله هه نارکه له ناو تای ده رکه که دایه. به رزتر مه رحه بابی ره حیم ده کات. ده سه ته سپی و ناسکه که له پشت په نه ره که و له پشت گولدان و گوله هه نارکه وه په رده لاده دات.

ره حیم ده لیت: «ده لّین به ته مای تابلۆیه ک له و کوره کویره بکیشیتته وه».

هیتستا له کۆلانن کوره کویره کان. وه ک هه میشه ده ست له ناو ده ستی یه کتر. زمانیان ده رکیشاوه و نوقله کانیان ده لیتسه وه.

کی ده لیت؟ نا پرسیت فه رهاد. کی گوتوویه؟ ئه و رۆژه که نه خشی کالی له قه راغ حه وزه ک کیشاوه ته وه، گوتوویه: «به ته مام تابلۆیه کیش له و دوو کوره کۆله بکیشمه وه...» سه یری په نه ره که ده کاته وه. کالی خوی پیشان نادات. لیتی تو راوه؟ خه م دایده گرت. له بیری ده چیتته وه بۆچی هاتوه ته وه و به ته مایه چی یه بلّیت. یه ک، دوو، سی جار ده رکه ی

چېنوی مالی پیریتن، مالی خۆی، ده کوتیت.

رەحیم دەلّیت: «له کوئی کاک فەرهاد؟ خۆ دەرکه که دانه خراوه...»

من پیتکه نیم. گوتم: «خووی پێ گرتوه».

فەرهاد تەریق بووهوه. بە نائۆمیدیهوه رۆشته ژوور. ئەویش شوینی کهوت و منبیش بەدوایاندا. پیریتن له حساری ئەو دیو دالانه تاریکه که بوو. نه یگوت: «خۆ دەرکه که دانه خرابوو، کوپم». دەمیکه بوو نه یده گوت. گوئی: «مەرۆره سەر. کارم پیتته کوپم».

فەرهاد پێ واز بەرهو رووی چوو. بۆ حساره بچووکه که و، پیریتن پاکه تیکی گه وره ی بۆ هیناو، دایه دهستی.

- پیتش پیتی تۆ برادره عهینه کییه کهت بۆی هینای.

به نیگه رانییهوه گوئی. فەرهاد تیگه بی. دهیزانی کتیه. لیبی وەرگرت و گوئی:

- نه ده بوو...

پیریتن گوئی: «دوئ شهو له کوئ بووی؟ بریا له مال بوویتایه».

چی رووی داوه؟ ئەو نیگای له پیریتنهوه بۆ فەرهاد گوێزایهوه و، له منی پرسی: «چی رووی داوه؟»

من هیچم نه گوت. پیریتن گوئی: «دیسان شەریان بووهوه. شەریتیکی قورس. هه موو خه لکی کۆلانیان سەر پزایهوه».

پیریتن نه یگوت کئی و کئی شەریان بووهتهوه و، خه لکی کۆلانیان سەر پزاهه.

فەرهاد تیگه یشتبوو. سەری له قاند و ناخیکی ساردی هه لکیشا. ئەو پرسیاره که ی دووباره کردهوه: «چی رووی داوه؟»

گوتم: «وه ره سەر با بۆت بگێرمهوه».

فەرهاد و پیریتن قسه یان ده کرد که ئیمه به پلیکانه کاند هه لگه راین و، خۆمان به ژووری سەر حساره که دا کرد. ئیستا ئیتر ژووریتیکی پۆشته و په رداخ بوو. ئەو له سەر چرپاکه ی فەرهاد دانیش و چاوی له ده مم بری. گوتم:

شەرو قه ی کالی و ره حیمی برای قسه و هه الوئیکی تازه نییه. به لام له وه تی فەرهاد هاتووه ته ئەم کۆلانه، کیتشه ی ئەوانیش په ری سهندووه. هەر شهوه له سەر شتیکی شەریان ده بی و پیتکدا هه لده پزیتن. سهره تا له سەر ئەوه ی کالی نه یده هیتشت له ماله که یاندا قوما ر

بکه ن. دواتر گوتبووی، نابیی برادره لات و لووته کانی ره حیم به و ماله دا بچن.

دویشه ویش پیله ی پیتگرتبوو، گوتبووی: «ده بی کاریک بدۆزیته وه و، ده ست له...»

شەره که یان قوول بوو بووهوه. کالی گوتبووی: «ده رۆم شکایه تت لیده که م و به گرتت ده ده م». گوتبووی: «ئه گەر دادم نه پرسن، به جیتان دیلم و سەری خۆم هه لده گرم». به گریانه وه گوتبووی. ره حیم مه ست بوو. لیبی دابوو. کالی له ژووره که دهر په ریبوو. به په یژدها هه لگه رابوو. گوتبووی، ده چن سەری کۆتره کانی هه لده که نی. ره حیم له په یژه که خستبوویه خوار. چه قۆی لی کیشابوو. ویستبووی به ورگیدا بکا. دراوسیکان فریا که وتبوون و چه قۆکه یان له ده ست دهر هینا بوو. کالی خۆی رنیسوو، گریابوو. کوپه کۆپه کانیش گریابوون. پیریتنی خاوه نی مالی فەرهاد، کالیی بردبووهوه مالی خۆی. تا به یانی له لای خۆی خه وانده بووی.

ئەو گوئی گرتبوو. فرمیسک له چاویدا په نگه ی خوار دبووهوه. فەرهاد هیتشتا له حسار له لای پیریتن بوو. ره نگه فرمیسک له چاوی ئەویشدا په نگه ی خوار دبیته وه. ئەو هه ستا و له په نجه ره که وه سه یری کرد. سه یری پیریتن و فەرهاد. ئەوسا ئاوری له من دایه وه. گوئی: «باشه بۆ کالی له فەرهاد تۆراوه؟ بۆ خۆی نیشان فەرهاد نادا؟»

گوتم: «له فەرهاد نه تۆراوه. دوئ شهو به شه قی ره حیم ژیر چاوی ره ش بووه ته وه و، ماسیوه. هه ز ناکا فەرهاد به و شیهه بیینی».

ئەوسا هه ستام. ده بوو به شوین کاریکدا له مال برۆمه دەر. له مالی فەرهاد و ئەو به جی بیتلم. گوتم: «من دەرۆمه دەر. تا ده گه ریمه وه تۆ به وردی رووداوی ئەو شه وه و ئەو شه ر و قه ر بنووسه».

ئەو هیتشتا له پشت میزه که ی بوو. له پشت میزی ژووره که ی خۆی و هیتشتا قه له مه که ی به ده سته وه بوو. له دوا رسته ی نووسینه که ی ورد بووه وه. نووسیبووی:

ره حیم ده لّیت: «له کوئی کاک فەرهاد؟ خۆ دەرکه دانه خراوه».

دەبوون و خەلک تەرمی شەهیدەکانیان دەخستە سەر شانیان و بەرەو گۆرستانیان دەبردن. ئەو لەگەڵ خەلک بوو. لەناو خۆپیشاندانەکاندا و وەک هەمیشە چاوی بەشۆین ئەفسانەووە بوو. جەلالیش...

جەلالی گوتیبوو: «سێ رۆژانەی شەهیدەکان و حەفتە و چلە و...» جەلالی حسابی هەموو ئەو رۆژانەی کردبوو کە خەلک لە مائەکانیان دەرژانە دەر. بۆ ناو شەقامەکان و... گوتیبوو: «هەموو رۆژێک ژوانت دەبێ. ژوانی شۆرشیگێرانە». ئەو شەرمەزار بووبوووە. شەرمەزار دەبوو. لەو خەلکە کە گەمەیان بەژیانیان دەکرد و... لە خۆی. تەنانەت لەنیگای ئەفسانەش. ئەو نەیدەزانی نیگای ئەفسانە سەرکۆنەکەرە یان عاشقانە.

جەلالی ئەفسانەشی لە بیر بوو. کچیک کە روپۆشیکێ شینی لە بەردا بوو، جامانەی کردبوو بەلەچکە و لە هەموو پتییوان و خۆپیشاندانیکدا دەستی هەڵدەبەری. وەک هەموو گەنجەکان سروودی دەخویند و کە پتییوانیش دواپی دەهات، بەتەنها لە کۆلانە تەنگەبەرەکانەو بەرەو مائ دەچوووە. هەنگاوی سووکی هەڵدەهێنایەو. جاروبار بەبیانوویەکەو ئاوری دەدایەو و دووراو دوور ئەوی بەدوای خۆیەو دەبینی. ئەو و جەلالی. جەلالی گوتیبوو: «تۆ دەبێ لەو شەرمەزار بی کە ئەو کچە کلۆلەت لە گومان و چاوەروانیدا هێشتوووەتەو. دەبێ لەو شەرمەزار بی کە ناچی...»

ئەو گوتیبوو: «رۆژی سەرکەوتنی شۆرش. ئەو رۆژه دەچم و لە هەر کۆی بی...» جەلالی ئەو رۆژەشی لە بیر بوو، ئەو رۆژه کە هەموو خەلکی شار رژابوونە دەر و لە شەقام و مەیدانەکان کۆری سەما و هەلپەرکییان ساز کردبوو. سەرچۆپیکیشەکان لە بری دەسڕۆکە دەمانچەیان پتیبوو. ناوەناو بەئاسماندا دەیانتهقاند. ئەفسانە و دەستەبەک ژن و کچی تر لە دەوری مەیدانی ئازادی بوون. ئەو دوور لە ئەوان لە سووچی کۆلانیک راوەستاوو. رۆژیکێ خۆش بوو. خۆشترین رۆژی ژوانی. جەلالی گوتیبوو: «تۆ سویندت خواردوو ئیمپۆرسە لەگەڵ بکەیت». ئەو گوتیبوو: «لە ناو ئەو هەموو خەلک و قەرەبالغییەدا؟» جەلالی هیچی تری نەگوتبوو. چووبوو قەرەبالغییەکەو. چووبوو لای دەستەبەک ژن و کچەکان. چووبوو لای ئەفسانە و، گوتیبوو: «خانم ئەو برادەرە کاری پیتە». بەقامک ئیشارەتی بۆ ئەو کردبوو. ئەو بەو رۆژه ساردە هەموو گیانی سەر ئارەق نیشتبوو. ئەژنۆی لەرزیبوو؛ ویستبووی هەلێ، بەلام هەلنەهاتبوو، سەری داخستبوو. ئەفسانەش بەترس و شەرم و سەرسۆرمانەووە سەیری ژن و کچەکانی کردبوو. وەها کە

پانزە

دیسان گر و دیسان با و خەلۆتەتی رچیبوی کۆلان. دیسان سەمای گر و با و قیژەتی تیز و ترسناکی... قیژەتی تیز و ترسناکی کێ بوو خەوی شەوانی لێ حەرام کردبوو؟

ئەو بەیانی بەر لە خۆرکەوتن لە خەو راپەربوو. سەرەگیژە... ماوەیەک بوو جاروبار تووشی سەرەگیژە دەبوو. بەلام ئەم بەیانییە... سەرەگیژە خوارنەووی دوی شەو بوو. پەنگە. دوی شەو جەلالی هاوڕیتی لێرە بوو. بەبۆنەتی شەوی یەلداو، لە ئیوارەو هاتبوو. بتریهکیشی لەگەڵ خۆی هێناوو. گوتیبوو: «لە درێژترین شەوی سالدا هاتووم خەمی ژبان لەگەڵ بەبا دەم». وەک زۆری شەوانی جومعه کە دەهات و خەمی ژبانی لەگەڵ بەبا دەدا. لەو سەری حەسارەو بەگۆرانی خویندن هاتبوو. لە ژوورەو زەبتهکە دیبوو. پتیکەنیبوو، گوتیبوو: «وادیارە لەم دوو، سێ حەفتەدا کە من نەهاتووم، هەویم بەسەر هاتوو. پیرۆزت بێ، خەریکە دەبی بە مائ. لەو ناچن بەتەمای گەرانەو بی». ئەو گوتیبوو: «مێردەکە مونیەرە بەدیاری بۆی هیناوم. سێ شریتیشی لە گەڵ. تایەر توفیق، عەلی مەردان و، بەنان. کامیانت پێ خۆشە؟»

- ئیلاهی ناز.

دەنگی گەرمی بەنان بەژوورەکەدا بلاو بووبوووە. پیالەکان پر و خالی بووبوونەو. جەلالی لەگەڵ شریتهکە خویندبووی: «ای الەه ناز... با دل من بساز... کین غم جانگداز... برود ز برم». ئەو گوتیبوو: «دەمیتکە یە گویم لە دەنگی بەنان نەبوو. لەو دەمەو کە...»

لە بییری نەمابوو لە کە یەو. جەلالی لە بییری بوو. ئەو رۆژانە کە بەنان ئیلاهی نازی دەخویند و، ئەو بەیادی ئەفسانەو خۆی رادەژەند. لە ژوورەکەو ئەو بوون یان لە مائی جەلالی؟ دەرکەیان لەسەر خۆیان دادەخست. «با کەمیتکیش لە ئەو رەقیب بیینه دەر». ئەو گوتیبوو یان جەلالی؟ جەلالی رۆژانی خۆپیشاندان و پتییوانەکانیشی لە بیر بوو. ئەو رۆژانە کە خەلک بەهەر بیانوویەکەو دەرژانە ناو شەقامەکان و... هەمیشە بیانوویەک بوو. کوشتاریک لە شارێک دەکرا و خەلک نارهزایەتیان دەردەبەری. بەیانیک لە سەرکردایەتی شۆرشەو دەراو، خەلک بەپیریەو دەچوون. کەس یان کەسانیک شەهید

داوای یارمه تییان لی بکا. گوتیوی: «کاری به مننه؟!» جه لالی به گران تفی قووت دابووه و، گوتیوی: «به لی».

- به لام من...

ئه فسانه نه یزانی ده بی بلتی چی. ناچار سهر ری کهورت. به شهرم و... ئه و دهیدی که گوناکانی سوور هه لنگه راون. به ترسه وه له ملاولای دهروانی و هه نگاوی سووک... گوتی:

- به لی فرموو.

ئه و شه پله لینی دابوو، ده له رزی. گوتی: «سه لام».

ئه فسانه ده بوو پیبکه نی، به لام پیبکه نی. جه لالی له دووره وه حه قه من پیده که نی. ئه و گوتی: «من سویندم خواردوو...»

هه را هه رای جه ماوه و، ده سرتی گولله ی شادیبانه نه یده هیشت قسه ی به کتر بیستان. ئه فسانه گوتی: «ده بی له شوینیکی چۆلتر قسه بکه ی».

ئه فسانه گوتیوی؟ ئه و سا روشتبوو. ئه ویش شوینی که وتبوو.

جه لالی ته و او سه رخوش بوو. دوا چهند جار ئه مبه راو بهر کردن به شریته که ی به نان، ده رهیتنا بوو. عه لی مهردانی لیدابوو. «پیم ده لی خالو... گوايه من پیرم...»

ئه و تا چیشته نگاو دوو حه بی ژانه سهری خوارد. پاشان بارام هات. بارام ده سگایه ک کامپیوتیری بو هیتنا بوو. کامپیوتیری کوره که ی بوو. گوتی: «جگه له یاری هیچی تری پییناکا. ئیستاش کاتی تاقیکردنه وه ی قوتابخانه یه. و اچاکه ماوه به ک لیتره بی. له لالی تو».

بارام برای چاک بوو. زهرده خه نه و جوولله ی میهره بانانه ی ده سته کانی ده یانسه لماند برای چاکه.

- پیموایی به که لکی تو بی.

ئه و سا بردییه ژوور و، له سهر میزه که ی داینا.

- ته ریق ده به وه برا نووسه ره که م کامپیوتیری که له سهر میزه که ی نه بی.

ئه و گوتی: «من نه گهر پیوستم به کامپیوتیری بی ده بکرم».

به تووره ییبه وه گوتی. بارام سه رخوی نه هیتنا. گوتی: «ده زانم. نه تکرپوه چونکا به ته مای مانه وه نه بووی».

بارام کامپیوتیره که ی له بهرق دا و، هه لی کرد. چه پکیک گولی سوور ده رکه وت. گوتی: «باسی فرۆشتنی ماله که ت بو مونیبه کرد؟»

ئه و باسی کردبوو. به لام گوتی: «نا، له بیریشم چوو بووه وه».

بارام پیبکه نی. ره ننگه زانیبیتی درۆ ده کا. ده یزانی نازاری ده دا. گوتی: «ده بی له ده رفه تیکدا بته مه له لای دوکتوریکی چاک. ئاوا برۆیته پیش تووشی فراموشی ده بی».

ئه و داچله کی. نه یزانی ده بی چی بلتی. بارام گوتی: «من ده رۆم بو تاران. سهر له مالی رووناکیش ده ده م. ته نانه ت نه گهر میرده بوغزاوییه که شی له مال بی. ده زانم هه والی فرۆشتنی ماله که خو شحالیان ده کا. تو ش به مونیبه بلتی. به فرۆشتنی ئه م مال و حه ساره هه موومان به نان و نه وایه ک ده گه یین. ئه و سا سوینه ی پر...»

بارام هه روا که به په له هاتبوو، به په له ش روئی. ئه و هیشتا سهری دیتشا. سهری دیتشا؟ ویستی حه بیکی تر بخوا که زیره ی ته له فوونه که ی بیست. به رزی کرده وه. مونیبه بوو. گوتی: «ده بوو دویتشه و به اتیتایه؛ شه وی یه لدا بوو. خوش بوو پیبکه وه یین».

مونیبه به گله یی بوو. گوتی: «خواردنی شه وی یه لدام ساز کردبوو. شووتی و کوئی شه و چه له م کریبوو. نه شمیل به ته ما بوو له له یلا بگیتته وه. قه رار بوو نه گهر تو بی له بنه ماله که شی بگیتینه وه. دایه گه وره و مامه و ماموژی...»

ئه و داوای لیبووردنی لی کرد. گوتی: «میوانم بوو».

نه یگوت جه لالی. مونیبه گوتی: «خۆ ئیستا میوانت نییه. نیوه رۆ وهره بو ئیره».

- بوچی؟

- روژی جومعه یه و حه ز ده که یین لانی که م ئه م نیوه رو یه پیبکه وه یین.

جومعه؟ چهند روژ بوو چاوه روانی جومعه بوو، که چی ئیمرو له بیری چوو بووه وه. ترسا. هیشتا توانجه که ی بارام له گویتیدا بوو. «ئاوا برۆیته پیش تووشی فراموشی ده بی».

قسه که ی منیشی بیر که وته وه. گوتبووم: «کاتیکی زورت بو ته و او کردنی چیپرۆکه که نه ماوه». بیری هه موو ئه و شه و روژانه که وته وه که ترسا بوو وه ک فهرهاد...

ئه وه چ قه ده ریکه لیبه هه موو که س تووشی فراموشی ده بی، یان بووه. هه موو که س؟ شه وی رابوردو جه لالی گوتیوی: «منیش تووشی فراموشی بووم». ده مه و نیوه شه و جه لالی ته و او سه رخوش بوو. هه ستا بوو پروا، ئه و به ری پیگرتبوو. گوتیوی: «چاک نییه به م حاله ته وه برۆیته ده ر. ده ترسم...» جه لالی هه لی دابویه: «من پیسایکی ژن و

مندالدارى عالوو سالم...» وشه كان به لالیویه به ربوو بوونه وه. ئەو پیکه نیبوو.

گوتبووی: «ته له فوون بۆ خیزانت ده کهم. ده لیم من به زۆر گلم داوه ته وه». خیزانی جه لالی ژنیکی خانم و میهره بانه. له و ژنانه که هه رکهس دهیبینی، ده لێ: «چهنده له دایکم ده چی».

ئەو تاوی دابوو ته له فوونه که. جه لالی نه یهتشتبوو. گوتبووی: «له م سێ، چوار ساله دا که بوومه ته پیاوی مال، شه و نه بووه لای ژن و منداله کهم رۆژم نه کردبیتته وه». ئەوسا ههستا بوو. له تری دابوو. ئەو گوتبووی: «ئەى له وه پیتش؟»

- له وه پیتشم له بیری نه ماوه. فه رامۆشم کردوو.

جه لالی ده میک سال بوو ژنی هینابوو. به لام ده یگوت: «له وه تی ناتوانم خه یال بکه م و خه ون بیینم، هه ست ده کهم ژن و سێ مندالم هه یه» ئەو تینه گه یشتبوو. من گوتبووم: «ته نها ئەو ژن و پیاوانه که سالانیک به بی عه شق پیکه وه ژیاون تیده گهن». منیش سه رخۆش بووم؟

ئەو ده مه ونیوه رۆ چوو بۆ مالى مونیبه. پیتشر پیتی گوتبوو: «دوانیوه رۆ ده رۆم بۆ پارک. قه راره له یلاش...» که هه ستا بڕوا، دیسان دووباره ی کرده وه: «دلنیای که ده کری له گه ل کچیکی گه نج له پارک پیکه وه بین؟»

مونیبه گوتی: «تا پار و پیترا جاروبار پۆلیس به ری به و کچ و کورانه ده گرت که که سوکاری به کتر نه بوون و پیکه وه ده گه ران».

ئەوسا پیکه نی و گوتی: «مه ترسه ئیوه گومانی هه یچتان لێ ناکرێ».

ئەو تیگه یشت. پیاویکی گه راره ی وه ک ئەو... کێ گومان له پیاویکی گه راره ده کا؟ تا گه یشته پارکه که چهن جار ئەو پرسیاره تاله ی دووباره کرده وه.

- کێ گومان له پیاویکی...

پارکه که به به رزاییه که وه بوو. سالانیک له مه به ر کاتیک له گه ل ئەفسانه هاتبووه ئیره، ده رخته کانی ئەوه نده به رز و هه لکشاو بوو، پاییز ئەوه نده مات و خه مۆک نه بوو. پاییز؟ ئیمرو یه کهم رۆژی زستان بوو. دوینی پاییز و ئیمرو زستان؛ به لام هه یچ شتیکی نه گۆرابوو. به یه کیک له شه قامه به رته سکه کاندایا به ره و بلیندایی پارکه که هه لگه ر. ماندوو بووبوو. له سه ر کورسییه کی سیمانی دانیشته و جگه ره یه کی داگیرساند. شار له و خواربه وه سه رنجی نه قۆسته وه. شه قامه به رته سکه که و ده رخته کانی ئەمه راره به ری، تیژ به ره و ئەو

هه لده کشان و، ریزی بنه گوله وشکه کان و سه وزه و چیمه نی پیتخوست و گه لای وشک و وه ربوی ناو جوگه له سیمانییه کان... میراتی پاییز له هه موو لایه که وه له ئەو ورد بووبوو وه. له ئەو و له و ژن و پیاوانه که تاک و ته را، دووراو دورو له سه ر کورسییه ره ق و سارده سیمانییه کان دانیشتبوون. یان به ناو ده رخته روو ته کاندایا پیاسه یان ده کرد.

ئەو مژگی قوولی له جگه ره که ی داو، نیگای چاره روانی به سه ره و لیتی شه قامه که دا شوێ کرده وه. چاره روان؟ له یلای له خوار شه قامه که دی. گورج و خیرا ده هات. ده تگوت که سیکی به شوینه وه یه. وه ک ئەفسانه که گورج و خیرا ده هات و ئەو ده یزانی ناسری به شوینه وه بووه. ناسری که سوار پۆیه کی سه وزی مودیل بالا ده بوو، جاروباره ییش له کۆشکی لاوان تری ده ژهند.

ئەفسانه ده یگوت: «واز ناھینێ. هه موو رۆژیک شوینم ده که وی. هه موو شه ویتک که سیکی ده نیرتته خوازینیم. ده ترسم ناخه که ی...» ئەو تووره ده بوو. هه لده چوو. ده یگوت: «ده لیم رۆژیک له ناوه راستی شه قامدا به ری پیتگر، له ئوتومبیله که ی بیهیننه خوار و، کام لات دیشی... بیکوتن». ئەفسانه ده ترسا. ده ترسا و پیده که نی. ده یگوت: «به شه ر و لیدان ناکرێ. خه لک پیده زانن و حه یامان ده چی». ئەو ده یگوت: «چهنده هاو پتی چه کدارم هه یه. ده لیم شه ویتک برۆنه گیانی و... بیتۆقین. ئەو بیچوو سه رمایه داره و هاو پیکانم...» ئەفسانه ده یگوت...

له بییری نه ماوه ئەفسانه چی گوتبوو. ره نگه گوتی: «خۆشه ویستی چ په یوه ندییه کی به کوره هه ژار و کوره سه رمایه داره وه هه یه؟ خۆ تۆش کوره هه ژار نیت. ده لیم باوکت...» یان ره نگه هه یچی نه گوتی.

له یلا لیتی نزیک بووه وه. هیشتا نه یگه یشتبوویه، به دهم زه رده خه نه یه که وه ده ستی له ژیر چارشویه ره شه که ی ده رهینا و لیتی راته کاند. ئەفسانه چارشویی ره شی به سه ردا نه ده دا. مانئوی شینی له به ر ده کرد و جامانه ی ده کرده له چکه. له یلا گه یشته لای. کولمه کانی سوور هه لگه رابوون و چاره گه شه کانی ده دره وشانه وه. گوتی: «ببووره. ده زانم موزاحیمم. ده زانم حه زت کردوو به ته نها بی. به ته نها له گه ل بیروه وه ربیه کانی رابوردوو...»

له گه ل بیروه وه ربیه کانی رابوردوو؟ ئەو بییری کرده وه، ئەفسانه سالانیکی بوو له ژیر خاکدا بوو. نه وه ک له م شاره. له شاریکی تر. له تاران. بزیه زه رده خه نه یه کی تالی کرد. له یلا چاوی به ملاولادا گپرا. له به رزترین شوینی شار بوو. پیتشر هاتبووه ئیره؟ له و خواربه وه

مالهكان، شهقامهكان و تهنانهت ئهو ئوتومبيلانه كه بهشهقامهكاندا تئیده په پرين ديار بوون. دهتگوت سوار ته ياره بووه و بهناسمانه و هيه؛ ترسا. زه رده خه نه كه ي سهر ليئوي كال بووه وه. دهتگوت خه ريكه به رده بيته وه و ده كه و پته خوار. له ژير پيدا ههستي به هيچ نه كرد. دانيسشت. له سهر كورسييه سيمانيبه كه و به ره دهستي له قهراغه كاني توند كرد. سه رما و قايي سيمانه كه دلنيايي بو گه رانده وه. ناهيكي خوشي هاتي. گوتي: «ئيره شوئينيكي زور خوشه، به لام...»

ئوسا هه ناسه يه كي قوللي كيشاو، ماندوو بووني پي ناشكرا كرد. هه موو وزه ي خوي كو كرديو وه كه به سهر ترسه كه يدا زال بئ. گوتي: «له بيري چيدا بووي؟»

ئهو هيچي نه گوت. يان شتيكي گوت كه په يوه ندي به پرسياره كه ي له يلاوه نه بوو. له په نايدا دانيسشتبوو. باسكي خستبووه سهر پالپشتي سيماني كورسييه كه. له روومه ته سه رما گهسته كه ي له يلا ورد بوو بووه وه. زه رده خه نه هيشتا روومه ته سوور و سپييه كه ي نه خشان دبوو. به لام ترس و... ترس؟ شهرم و دل راو كه ي پي نه ده شار درايه وه. ئهو چاوي لي نه ده تروو كاند. نيگاي قورس بوو. روخساري له يلا به نيگاي قورسي پياويكي گه راوه رانه هاتبوو. ئهو تيگه يي. سه ري وهر سووران و له به رامبه ري رواني. له باريكه شه قامه كه وه... كه سي پيدا نه ده هات. جگه ره يه كي تري داگيرساند. له يلاش داواي جگه ره ي لي كرد، به شهرمه وه. ئهو به كه م جار بوو ده يدي له يلا جگه ره ده كيشي. گوتي...

له يلا نه به يشت قسه بكا. گوتي: «تاك و ته را. ئه ويش به دزييه وه.»

ئوسا ههستا؛ ههستان. دوو به دوو شان به شاني به كتر به شه قامي سهر ته ختاو كه كه دا، به قه راغ بنه گو له وشكه كان و، دره خته روو ته كاندا، ئارام و به كاوه خو ريكه وتن. چي بلين؟ هيچيان قسه يان بو گوتن پينه بوو؛ يان...

- تارايه كي زه رده... چه پكي گولي سيس... گوناي ته ر كردم، فرميسكي پايين.

گوتي: «فولكلوره؟»

له يلا لاي ليكرده وه. زه رده خه نه هه ميشه يييه كه و... ئهو تيگه يي. بو ده بي كچيكي گه نجي وه كه له يلا باسي تاراي زه رد و گولي سيس بكا؟ گوتي: «تو ده تواني له مانه شادتر شيعر بليني. تو هيشتا له سه ره تاي ژيان و لاوه تيداي. ئه م قسانه قسه ي كه سي چيرۆكه كاني من. ئهو كه سانه كه ژيان و لاوه تيبان...»

له يلا راوهستا. چند ههنگاو به ولاوهر، ئه ويش راوهستا و ئاوري داپه وه.

- قسه يه كي خراپم كرد؟

له يلا نه يييست. ئهو هه ردوو دهستي ئاخنيبووه گيرفاني پالتۆكه ي و، مليپيچيكي خوري شيني به ملاو لاي شانيدا به ردا بووه وه. له چاوي له يلاوه پياويكي ئارام و به ويقار، به لام نيگه ران و خه مۆك بوو. ليبي رامبا. بيري كرده وه، «ميه ره بان بو لاي كه سايه تي چيرۆكه كاني گه راوه ته وه». نيگاي بي ئيختيار له ئه وه وه بو زمينه كه ي پشتي، بو ده شتيكي به كپارچه زه رد له خوار پاركه كه وه و، شاخيكي خو له مي شي دوور و، ئاسمان يكي گرژ و مؤن فري. روانگه يه كي سارد و تال بوو. تالتر له و به يته شيعره كه چند سال له مه به ر به بو نه يه كه وه گوتبووي. به چ بو نه يه كه وه؟ گوتي: «ده ته وي بليني كچيكي لاي وه كه من ناتواني كه سي چيرۆكه كاني تو بئ؟»

بو ده پيرسي؟ ئهو چند ههنگاو كه گه رايه وه. به ره رووي له يلاو ئيستايتر به ته واوي ليبي نزيك بوو بووه وه. له به رامبه ري راوه ستا بوو. له چاوه كاني ورد بوو بووه وه. چاوه كان پر پرسيار و نيگه ران، بيلبيله كان له سپيه نه به كي توخ سپيدا و نيگاي ئهو به سه ر گوناكانيدا خزي. گوناي سوور و سپي وه كه په ري گو له باخ ناسك بوون. ليوه كانيشي ده له رزين. رهنگه له شيشي له رزيبي. له شيك كه ناماده بوو خوي به باوه شي ئهو بسپيري و ئهو هيشتا دهسته كاني له گيرفاني پالتۆكه ي ئاخنيبوو.

له يلا پرسياره كه ي دوو باره كرده وه. ئه مجاره به شهرم و په روايه كي زياتره وه گوتي: «من ناتوانم كه سي چيرۆكه كانت بم؟ ئهو چيرۆكه تازانه كه له مه دوو دياننوسي؟»
ئهو گوتي: «نا...»

تال و جيدي گوتي. به خه م و سه ره ته وه. گوتي: «من ده رفه تيكي زورم بو نووسيني چيرۆكي تازه نه ماوه. ته نها ده توانم به چيرۆكه كو نه كاندا بيمه وه. يان چيرۆكه كو نه نه نووسراوه كانم بنوسم.»

ئهو هه روا له روومه تي له يلا ورد بوو بووه وه. بيلبيله كان له سپيه نه يه كي ته ر و توخ سپيدا... له پشت ئهو روومه ته وه نيگاي بو شار گو تزيه وه. بو قه ره بالغ ي و هه را و هورايي نه ديوي مال و كو لان و شه قامه كاني شار. له يلا هيشتا له به رامبه ريدا بوو. نزيك، ئه وه نده نزيك كه پيره پياويكي ته نها كه له باريكه شه قامه كه وه تئیده په ري، بو ئه وي له به كتر جيايان بكا ته وه، كو كي.

ئهو ان سهر ري كه وتبوونه وه. ديسان شان به شاني به كتر، به قه راغ دره خته كان و بنه گو له

وشکه له کانداهه راپوون و ئیستا له سهر کورسییه سیمانییه که دانیشتیوونه وه. ههوا سارد بوو. به تاییهت لهو بهرزایییه و، نهو لهو سهرمایه دا چیرۆکی فهراهاد و کالتی بۆ له یلا دهگتیرایه وه. به که مجار بوو ده باره ی چیرۆکه که و ده باره ی فهراهاد و کالتی بۆ که سپیک ده دوا. گوتی: «قه ده ریکی سهیره. قه ده ریکی نه گۆر. نه وان ده بی له به کتر جیا بینه وه. له به کتر هه لپرتن و هه ریه که شوین چاره نووسی خویان که ون. من به چاره نووسی فهراهاد ده زانم. فهراهاد خوتندکار یکی هه لاتووه و پۆلیس و ساواک لیتی ده گه رین. دلنیام ئیمپرۆ یان سه یینچ ده بگرن و...»

له یلا گوتی: نه ی کالتی. کالتی چی به سه ر دی؟

– هیتستا نازانم. من چیرۆکی کالتی رۆژ به رۆژ ده نووسم. واته ته نها ئاگاداری ئیمپرۆیم و له سه یینچی بی خه به رم. وهک خۆی که له ئیمپرۆیدا ده ژی و، ئاگای له سه یینچی نییه. هه میشه و ابووه. ژنان له ئیمپرۆ و ئیستایاندا ژیاون و، ئاگایان له سه یینچ و داهاتوویان نه بووه.

– به پیچه وانه ی پیاوانه وه. پیاوان لانی که م ده زانن که سه یینچی ده گیرین، ده کوژرین، یان تووشی فه رامۆشی ده بن.

له یلا گوتی؟

سه رما زۆری هیتنا بوو. نه وان هه ستان و به سه ره و لیژی باریکه شه قامه که دا داگه ران.

شانزه

له وه تی هاتبووه وه په ستا په ستا ده یگوت: «دوو سی مانگ زۆر که مه. ده ترسم فریا نه که وم».

فریای چی؟ نه مده پرسی، ده مزانی. دوو حه فته له یه که م هاتنی فه رمانبه ره کانی بانک تیپه ریوو، نهو هیتستا مه سه له که ی به جیدی وه رنه گرتبوو. مه سه له ی فرۆشتنی مال و هسه ره که و... ته نانه ت له بییری چی چوو بووه وه. ته نها جارو بار که قسه ی لیکار بوو، بارام باسی کردبوو یان مونیبه و مپرده که ی، بییری که وتبووه وه. ترسا بوو؛ به لام دیسان له بییری چوو بووه وه. ده تگوت به نه نقه ست له بییر خۆی ده باته وه. به پیچه وانه ی نه وه وه، بارام له هه موو نه م ماوه دا ده ستی له مال و مندال و کار و کارخانه ی هه لگرتبوو. به فرۆشتنی مال و هسه ره که وه نوو سا بوو.

ده بوو بیزانیا یه، نهو نه گه ر تا نهو راده یه به نیسه ت روو داوه کانی ده ورو به ریه وه بی مه بالات نه بوایه، ده بوو بیزانیا یه. بارام جار یکی تریش فه رمانبه ره کانی بانکی له گه ل خۆی هیتنا بووه وه. نه مجاره خۆمانه و سه میمی تر بوون. بارام باسی کۆنی ماله که وه ده رکه و په نجه ره و گه چیره کانی بۆ نه کردبوون و نه وانیش قسه یان له روو خاندنی نه کردبوو. مال و هسه ره که یان میتریپو کردبوو، میوه و شیرینیان خواردبوو، رۆشتبوون. بۆ سه یینچیدا بارامیش چوو بوو بۆ تاران. له تاران دوا چهند سال دووری و ده نگ دا بران، چوو بوو بۆ مالتی رووناک. دوا ی نه وه که گه رابوو وه چوو بوو بۆ لای مونیبه ش. بۆ سه ر گۆری باوک و دایکی شی. گوايه سپاردبووی کیتلیکی تازه ش بۆ گۆری باوکی ساز بکن. بارام نه م هه موو کاره ی له م ماوه دا کردبوو. به لام نه و...

نهو هه موو نه م ماوه له بییری فه راهاد و کالتیدا بوو. له بییری نه فسانه و...

ئیمپرۆ رووناکی خوشکی له تاران هاتبووه وه. دوا چهند سال به بۆنه ی... نهو نه یده زانی به بۆنه ی چیه وه. نه وه نده ی ده زانی که ئیستا هه موویان له مالتی مونیبه بوون و سه ی شه و له مالتی نه و... مالتی نه و؟ له مالتی میرزا سه عیدی باوکیان کۆ ده بوونه وه. هه ر چوار خوشک و برا له ده وری سفره یه ک، سفره ی مالتی میرزا سه عید. به یادی راپوردوو، به یادی نه و سالانه که هیتستا میرزا سه عید ماوو؛ ره عنا خانمی ژنی شی ماوو، کۆ ده بوونه وه. نه م

ئیواره له گۆرستان له سههه گۆری دایک و باوکیان یه کیان گرتبووه. فاتیحایه کی به کۆمه لیان دادابوو. ئەوسا ئەملاولای یه کترین ماچ کردبوو. یه کترین له باوهش گرتبوو. به سههه یه کتردا گریابوون. به سههه ئەویشدا گریابوون. که ژیر بووبوونهوه، مونیبهه گوتبووی: «هه موومان ده چین بۆ مائی ئیمه». ئەو و رووناک چووبوون. به لām بارام و ژن و منداله که ی... بارام و ژن و منداله که ی دوا نان خواردن هاتبوون. گوتبوویان: «هه رچیمان کرد له مالهوه خۆمان پێ نه گیرا. ئیوه لیره له دهوری یه کتر کۆ بووبیتنهوه و ئیمهش به ته نهها...»

بارام گوتی: «دوا مه رگی باوکم ئیمشه و یه کهم شهوه ههست به ئاسووده یی ده کهم». ئاسووده یی؟ گوتی: «دلنیام باوک و دایکیشم ئیمشه ویان له هه موو شهویک خۆشتره. رۆحیان ئاسووده تره».

رووناک گوتی: «رۆحی باوک و دایکم...»

مونیبهه قسه که ی لێ وه رگرت: «رۆحی باوک و دایکم کاتیک ئاسووده ده بێ که...»

بارام هه لیدایه، گوتی: «سبحه ی شهو».

گوتی: «سبحه ی شهو که له مائی خۆمان کۆ بووبینهوه، هه موو قسه یه ک و به تایبهت ئەو قسهش ده پرتینیهوه».

کامه قسه؟ هه ر سیکیان له ئەویان روانی. به زه رده خه نهوه... میبهه بان بوون. هه موویان میبهه بان بوون. ژن و منداله کانی بارام. میترد و کچه که ی مونیبهه و رووناک به ته نهها، به بێ میترد و منداله کانی هاتبووهوه. میترده که ی گوتبووی، له بهر ده رس و قوتابخانه ی منداله کان ناتوانی بێ. داوای لیبووردنی کردبوو. له هه موویان و به تایبهت له بارام. گوتبووی که ده رفه تیککی بۆ بهر خستی، دئی و درتیه به یاری نیوه ته وای شاترینجه که ی له گه ل بارام ده دا.

ماوه یه ک له وه بهر، شهویک که بارام له تاران چووبو بۆ مالیان ده ستیان به و یاریبه کردبوو. ده مه و نیوه شهو، کاتیک له ده مه قه ره و بۆله و بناشتی چه ند سه له یان بووبوونهوه و، له گه ل یه کتر ریکه وتبوون. شاترینجه که یان هینابووه پیش و داشه کانیان چینیوو. ئەو شهوه بارام له تاران هوه ته له فوونی بۆ ئەو کردبوو. گوتبووی: «له مائی رووناکم. میتردو منداله کانیشی لیت ده پرسن». ئەو به سههه سوپمانه وه گوتبووی: «مائی رووناک؟ خۆ تۆ و میتردی رووناک...» نه یگوتبوو خۆ تۆ و میتردی رووناک شیرو تیرتان له یه ک ده سوو...

رۆژی دوایی بارام له تاران گه رابووهوه. له رتیه هاتبوو بۆلای ئەو و، گوتبووی: «سههه باب میتردی رووناک، که بیستی بانک بۆکرینی ئەم مال و سههه ساره چه نه ده مان ده داتی، بوو به پیاویکی تر. پیاویک جگه له و پیاوه که له م هه موو سه له دا ناسیومانه». به لām ئەو میتردی رووناکی نه ده ناسی. هه رگیز نه ییدیوو. تا ئەو رۆژه که گه رابووهوه و چه ند شهویک له تاران له مالیان ماوه وهوه. میتردی رووناک پیاویکی به روالته ته هوه ند و له سههه رخۆ بوو. فه رمانبه ریک که سههه ری به کارو ژیا نی خۆیه وه قال بوو. رووناک ده یگوت: «پیاویکی خراب نییه». به لām بارام ده یگوت: «له بنه وه به ریه. ئاگری ژیر کایه». بارام گوتبووی: «تۆ چیت کردووه؟ مونیبهه ت دواندووه؟ باسی فرۆشتنی مال و سههه ساره که ت بۆ کردووه؟» ئەو دیسان گوتبووی: «نا، له بیرم چووبووهوه». ئەو ئەممه جاره درۆی نه کردبوو. بارامیش خۆشحال له سههه رکه وتنه که ی تاران، نه یگوتبوو ده بێ خۆت پیشان دوکتۆر بده ی. نه یگوتبوو ئاوا پرۆیته پیش تووشی فه رامۆشی ده یی. گوتبووی: «گوتی مه ده ری. و اچا که خۆم بچمه مائی و ناشتی بکه مه وه. چاک نییه خوشک و برا له گه ل یه کتر...» ئەوسا وه ک هه موو جارتیکی تر چووبوو، له به رامبهه ر سهههه که ی میبزا سههه عید به سههه ر سنگی دیواره که وه راوه ستابوو. میبزا سههه عید هیچی نه گوتبوو. ماوه یه ک بوو میبزا سههه عید هیچی نه ده گوت. له وه تی ره عاناخانی ژنی مردبوو، به که می ده دا. که ده هاته وه بۆ مال، که ده رکه ی سههه ساری ده کرده وه، بێ ئەوه ی وه ک جاران به رواته ناو باخچه که و ریزی گوله رهنگا و رهنگه کان، بێ ئەوه ی چاو به گولده انه کانی ده وری سهههه که دا بخشیتنی، یه که ورێ ده چروه سههه ر چریا که ی له ژیر سیبهه ری ده رخته کان و، چاوه روان ده بوو رووناکی کچی قلبانه که ی بۆ ئاماده بکا. له وه تی ره عاناخام مردبوو، رووناک خزمه تی باوکی ده کرد. ئەی دوا ی ئەوه که رووناک شوی کرد؟ سالتیک دوا رۆشتنی ئەو رووناک شوی کردبوو.

مونیبهه ده یگوت: «خوشکی بمری، به زۆر به شوومان دا. به ته ما بوو تا باوکم ماوه...» مونیبهه خۆی پێ نه ده گیرا. فه رمیستک به چاویدا ده هاته خوار. ده یگوت: «ئەو رۆژه که به بووکی بردیان شینی سههه ت برای گیرا. منیش له ئەو خرابتر. ناحه قمان نه بوو. باوکم بۆ دووهه م جار لینی ده قه وما. بۆ دووهه م جار نازی ده شتیوا». ئەو ده یگوت: «ئەی بارام و خیزانی؟ ئەوان خزمه تیان نه ده کرد؟» مونیبهه ده یگوت: «خزمه ت؟ کوئراییم دایهت. هیچ که خزمه تیان نه ده کرد، نازاریشیان ده دا. ده یانویست به زیندوویی ههست و نیستی له چنگ ده ریتن. دوو کانه کانیان پێ فرۆشتبوو، ده یانویست مال و سههه ساره که شی پێ به فرۆشن. که باوکم ملی نه دا، ئەوانیش پشتیان تیکرد. گوتیان نه ده دایه. نه یان ده واند.

عهسراو عهسر بۆ خۆم به دوو گیانی ده چووم قلیانه کهم بۆ ساز ده کرد و پیا له یه ک چایم ده دایه». مونیبه ده یگوت: «هه رچی بیبری کرده وهی بارام و ژنه که ی له گه ل باو کم ده که مه وه کسپه له جه رگمه وه دئ. حاشا نه ده چمه مالیان و نه بیبه مالم. هه رگیز لییان خۆش نابم و له گه لیان ناشت نابه وه».

به لالم ئیستا لییان خۆش بوو بوو، له گه لیان ناشت بوو بوو وه. ئیستا هه موویان له مالی مونیبه بوون و باسی کۆبوونه وهی سه به ی شه ویان ده کرد.

بارام ده یگوت: «میوانی من ده بن. به یانی زوو گوشت و برینج و که لوپه لی پیوست ده کرم و دو انیوه رۆش خیزانم ده چۆ خوار دنیکی خۆشان بۆ ساز ده کا».

مونیبه گوتی: «نا، براژن به ته نه ا پێراناگا. من و رووناک ده چین و...»

ئه و ملی نه دا. گوتی: «میوانی منن. که واته...»

هه موویان پێکه نین: «بلتی ئه وه نده نازا بی و، خوار دنی ئه و عاله مه ت پێ ساز بکردی؟!»

ئه و گوتی: «له رستووران بۆتان دینم. پیم خۆشه فه کی منیش بکه ن».

ئه وان رازی نه ده بوون. ده یانگوت: «عه یبه... داوه شان...» میردی مونیبه گوتی: «عه یب ئه وه یه قو لێ هه لنامالان و ژنیکی بۆ ناهین. عه یب ئه وه یه چۆن هاتوه ته وه هه رواش...» مونیبه نه یه یشت بلتی هه رواش بگه ریتته وه. ناچار گوتی: «هه رواش بمیتته وه».

ئه و گوتی: «من به ته ما نیم ژن بینم».

به جیدی گوتی. لانی کهم ئیستا و ئیستا له هه مه یشه زیاتر بیزی له خۆی و له وان ده بوو وه. نه وه ک له بهر ئه وه ی مال و حه ساره که یان ده فرۆشت و میراتی باوکیان به ش ده کرد. ئه و مال و حه ساره له هه ر حالدا ده بوو بفرۆشرا یه و میراته که ش... مونیبه گوتی: «به بارام گوتوه، بهر له وه مال و حه ساره که بفرۆشین ده بی بوو کی بۆ تو تیدا دابه زینین».

رووناکیش به نیشانه ی په سندی قسه که ی سه ری بۆ له قانده. به لالم بارام گوتی: «قه رار نه بوو ئیمشه و باسی ئه و قسانه بکه ین. قه رار بوو سه به ی شه و...»

ئه و تازه ده یزانی برا و خوشکه کانی هه موو قسه یه کیان براندووه ته وه. قسه ی فرۆشتنی مال و حه ساره که و...

شه و دره نگ بوو. بارام و ژن و منداله که ی هه ستان و رۆشتن. ئه ویش هه ستا برا. مونیبه تکای لێ کرد بمیتته وه. گوتی: «من و رووناک کارمان پیتته».

کاریان چیه؟ ئه و بیبری کرده وه، ره نگه ئه وه ش به شیک له ریکه و تننامه که یان پێ. «ئیمه ناچار بووین مل به فرۆشتنی ئه و مال و حه ساره بده ین». ئه گه ر وا بلتین ئه و چی ده کا؟ پیتته که نی. پیکه نینیکی تال و ده لتی: «من نه گه راومه ته وه زتیوه وانی ئه و کۆشکه کاو له بکه م». ئه ی ئه گه ر داوای ژن هینانی لێ بکه ن؟ بۆ؟ له بهر ئه وه ی وه سه یه تی دایک و باوکیانه. ئه وسا ده گری. گریانیکی به کو ل و، ده لتی: «من نه گه راومه ته وه وه سه یه تی مردووه کان پیا ده بکه م». مونیبه ده یگوت: «ئیمه هه یج کاریکمان بۆ دایک و باوکیان نه کردووه. لانی کهم با له چاوه رو انیدا نه یان هیتلینه وه. با داخوازییه کان یان به رتیوه به یین».

کامه داخوازی؟ ئه و مردنی دایکی له بیبر بوو. دوا سه رکه و تنی شو ریش، یه کهم رۆژی شه ری ناوخۆ دایکی مرد بوو. ئه و رۆژه ئه و له مال نه بوو. له گه ل چه ند که س له هاو ریکانی خه ربیکی راگوتی زانی برینداره کان بوون. له کۆلان و شه قنامه کانه وه، له پشت سه نگه ره به تاگل هه لچنرا وه کانه وه، بۆ نه خۆشخانه. نه خۆشخانه قه ره با لبع بوو. قه ره با لبعتر له هه مه یشه. برینداره کان زۆر بوون و که سوکاری برینداره کانیش... له وئ بارامی دیبوو. سه یری هاتبوو یه. بارام ده بوو له ماله وه بوا یه. له ژیرخان و خۆی له شه ر و ته قو تۆق شار دبا یه. ئه و لیتی چو بوو ه پیتش. ته نه ا بارام نه بوو. هه موو که سوکاری له وئ بوون. ئه و تۆقا بوو: «نه کا که سمان بریندار بوو بی؟» به ره و پیربان چو بوو. له و کاته دا دوکتۆریک له ژوو ریک هاتبوو ه در. که سوکاره که ی هۆمه نیان بۆ برد بوو. «چی بوو دوکتۆر؟» دوکتۆر خه مبار سه ری بادا بوو: «به داخه وه...» قیژه ی مونیبه و رووناک له هه را و هوربای نه خۆشخانه که دا ون بوو بوو. ئه و هه روا حه په سا بوو: «کیمان مردووه؟»

دایکی به دهم یه کهم گولله کانی شه ری ناوخۆ وه دلێ راوه ستا بوو. که س، ته نانه ت رووناکیش که له و کاته دا له لای بوو، تاقه وشه یه کیان لێ نه بیستبوو. مه رگی کوت و پر. مونیبه گوتی: «به لالم باو کم حه فته یه ک به گیاندا نه وه بوو. تا ئه وساته گیانی ده رچوو قسه ی ده کرد. زیاتر له هه مووان بانگی تۆی ده کرد».

ئه و گوتی: «ماندووم. سه رم ئیشی. ده بی پرۆم». مونیبه گوتی: «پیتوسته هه ندیک قسه ی خوشک و برایانه بکه ین». ئه وسا بر دیه ژوو ریک چی ل و رووناکیش به دوایاندا چوو. ئه و به راست ماندوو بوو، سه ری ئیشا. گوتی: ئه گه ر ده کری با قسه کان دانین بۆ

سبه یئنی. یان سبه ی شهوی. خوشکه کانی گوتیان: «ناکری. ده مانه وی بزانی تو ده ته وی چی بکه ی؟»

«ده مه وی چیرۆکه کهم ته و او بکه م. چیرۆکی فه رهاد و...» نه یگوت. خوشکه کانی گوتیان: «ده مانه وی بزانی به ته مای برۆیته وه، یان لیره ده مینیته وه؟»

پیشتریش ئه وه یان لی پرسیبوو. له ئوستانداری و له... نه یزانیبوو. نه یده زانی. گوتیبوو: «جاریکه بۆ سی مانگی تریش مۆله ته کهم تازه ده که مه وه». جه لالی هاوړتی گوتیبوو: «لیره بمینه وه. ئیستا وه زعه که گۆراوه. وهک جارن نه ماوه. ده توانی له زانکو، یان ته نانه ته له ئیداره که ی ئیمه دابه زرییت و...» خوشکه کانی گوتیان: «مینیته وه یان برۆیته وه، هه ر ده بی ژن بیی. ئەم شاره که می کچی جوان و خوینده وار تیدا نییه.»

رووناک گوتی: «کچیک که تیت بگا و، وهک خۆت...»

مونیره گوتی: «کچیک و ام له شکه. زۆریش توی خۆش ده وی.»

ئهو تاقه تی به سه ر چوو. گوتی: «دایده نین بۆ شه ویکی تر و ده رفه تیک تر». ئەوسا هه ستا. خوشکه کانیسی هه ستان. گوتیان، کارو باری فرۆشتنی مال و هه ساره که دوو سی مانگ ده خایه نی. گوتیان: «ده بی له م دوو سی مانگه دا...»

ئهو دیسان گوتیه وه: «دوو سی مانگ زۆر که مه. ده ترسم فریا نه که وم.»

فریای چی؟ ناچار لیم پرسی. گوتم: «ده ترسی فریای چی نه که وی؟ ژن هینان؟»

ئهو نه بیست. یانی بیستی و وه لای نه دامه وه. ته نانه ته سه ریشی هه لنه پری. له پشت میزه که ی دانیشتبوو. له وه تی له مائی مونیره هاتبووه وه له پشت میزه که ی دانیشتبوو، به سه ر ده ستنوسه کانیدا نه وی بووه وه. به سه ر چیرۆکه که ی فه رهاددا.

گوتم: «مه ترسه فریا ده که وی. چیرۆکی فه رهاد له ئاخر و ئۆخریدا یه.»

ئهو بزیه کی تالی کرد. من نه مدی، به جو له ی شانیدا زانیم.

گوتی: «کهس له بیی فه رهاددا نییه.»

جه فاده

هه موویان کۆ بو بوونه وه؛ له مائی باوکیان؛ له مائی میرزا سه عید... سالانیک بوو مائی میرزا سه عیدی میه ره بان قه ره بالغیبه کی ئاوی به خۆیه وه نه دیبوو. کوپ و کچه کانی میرزا سه عید له عه سه ره وه هاتبوون؛ ته با و سه ر له یهک؛ به مال و منداله وه. ژنه کان ده ستیان به ماله که دا هینابوو. هۆل و ناشپه زخانه که یان خاوتن کردبووه وه. پیاوه کان سه ریان به سه ری یه کتره وه نابوو، قسه یان کردبوو. منداله کانیش، به تاییه ت منداله بچوکه کانی بارام له هه سار، له سه رمای ده ره وه، له ناو دره خته کاندایاریان کردبوو. دایکیان چه ند جار له هه یوانه وه ده نگی دابوون. ویستبووی بیته ژوو. گوتبووی سه رمایان ده بی. خۆیان پیس ده که ن. بارام گوتبووی: «وازیان لی بیته. ئیستا تاریک ده بی و خۆیان دینه ژوو». گوتبووی: «لییان گه ری با بۆ ئاخر جار به دللی خۆیان له هه سار و ماله که دا یاری بکه ن.»

بۆ ئاخر جار؟ مونیره و رووناک بیستبوویان. داچله کیبوون؛ به لام هیچیان نه گوتبوو. ئه ویش بیستبووی و هیچی نه گوتبوو. چی بلتی؟ ئه ویش ده یزانی ئهو مندالانه بۆ ئاخر جاره له هه سار و ماله که دا یاری ده که ن. ده یزانی ماوه یه کی تر هه سار و مالتیک نامینتی یاری لی بکه ن. ماوه یه کی تر هه سار و ماله که ده رووخوا؛ ده یانرووخوا. هه قه من له پیشدا دره خته کانی هه ساریان ده بریبه وه و چۆله که کان سه ریان لی ده شیوا. پشیلهی ماله دراوسیکانیش... دوو پشیلهی له ر و لاواز که له ترسی نازاری منداله کان، ده هاتن و له قورنیه کی هه وزه وشک و لاروخواه که هه لده کورمان، هه وزه که یان لی پر ده بووه وه. هه ساریان ته خت ده کرد. ئەوسا ده که وتنه گیان ماله که. ده رکه و په نه ره کۆن و قه ده مییه کان، گه چیری دیوار و سه ر تاقه کان، کۆله که گه وره کانی هه یوانیان ده رووخوا. ماله که شیان ته خت ده کرد. ئەوسا بینایه کی گه وره؛ نه وهک ئیستا روو له قیبله و خۆزه تاو، به لکو روو له شه قام، له جی ئه م هه سار و ماله خشت خشت بالای هه لده کشا. بینای گه وره ترین بانکی شار. بانکی میلی یان میلیت؟

تاریک بووبوو. منداله کان هاتبوونه ژوو و هه موویان، گه وره و بچووک له ده وری

سفره‌یهک کۆ بووبونه‌وه. له ده‌وری سفره‌ی کۆنی مائی میرزا سه‌عید. له رستوورانه‌وه خواردنیان بۆ هاتبوو، خواردبووبان. ئەوسا ده‌ستیان کردبوو به‌قسه‌کردن. سه‌ره‌تا له بی‌ه‌وه‌ریه‌کانیان دوابوون. له بی‌ه‌وه‌ریه‌کانی کۆنیان له‌م مائ و سه‌سه‌ره‌دا و... ئیستاش باسی فرۆشتنی مائ و سه‌سه‌ره‌که و باسی به‌شکردنی میرات و ژن هینانی ئه‌ویان ده‌کرد. بارام ده‌یگوت: «خیزانم پورزایه‌کی بی‌ه‌وه‌ژنی هه‌یه. خانمکی خۆینده‌وار و فه‌رمانبه‌ره. سی سال ده‌بێ و نابێ. نه‌زۆکه‌ بۆیه...»

مونیره‌ داچله‌کی. «نه‌زۆکه»،

بارام گوتی: «ئهو چاکتر که نه‌زۆکه».

گوتی: «بێم نالێی خیری منداڵ چیه‌؟ جگه‌ له‌وه‌ شه‌و و رۆژ ده‌ست ده‌گره‌وه‌ و داوی پاره‌...»

بارام به‌پێکه‌نینه‌وه‌ گوتی. به‌لام مونیره‌ تووره‌ بوو. گوتی: «هه‌ر باسیشی مه‌که».

خیزانی بارام قه‌لس بوو. لچی هه‌لقه‌چاند و روو له‌ بارام گوتی: «عه‌مه‌ مونیره‌ راست ده‌کا. هه‌ر باسیشی مه‌که. په‌روانه‌ خوازیبێکه‌ری زۆره‌. شوو به‌ له‌ خۆی به‌ته‌مه‌نتر ناکا...»

بارام بێ دهنگ بوو. ئهو پێکه‌نی. به‌دزییه‌وه‌، به‌خۆی و به‌ئهو‌وان پێکه‌نی. مونیره‌ گوتی: «خۆم کچیکم بۆ دۆزیوه‌ته‌وه‌ وه‌ک په‌ری تاوس. کچیکی گه‌نج و جوان که‌ به‌دلنیا‌بیه‌وه‌ له‌شکرێک کوری ساغ و ته‌ندروستی لێی ده‌بێ».

له‌شکرێک؟! ئهو سه‌یری منداڵه‌کانی کرد. منداڵه‌کانی بارام و، نه‌شمیلی کچی مونیره‌. ئاخیکی هه‌لکیشا، ئاخیکی سارد. میوانه‌کان بۆ ساتیک بێ دهنگ بوون. له‌و بێ دهنگییه‌دا ئهو کرمه‌ کرمی مشکه‌که‌ی بیست. ئهو مشکه‌ بچووکه‌ ماله‌کییه‌ که‌ به‌قه‌راغ دیواره‌کاندا هه‌لده‌هات و ده‌یگه‌یاند هه‌ پشته‌ میزه‌که‌ی. ئهو مشکه‌که‌ی دی، به‌لام نه‌یتوانی شۆینی بکه‌وێ. دوا رۆشتنی میوانه‌کانیش نه‌یده‌توانی. رووناکی خوشکی نه‌رۆشتبوو. گوتبووی: «من ئیمشه‌و لیره‌ ده‌مینمه‌وه. له‌ مائی...» نه‌یگوتبوو له‌ مائی باوکم. گوتبووی: «له‌ لای خاله‌». رووناک له‌ زمانی منداڵه‌کانی خۆیه‌وه‌ و له‌ زمانی نه‌شمیلی خوشکه‌زایه‌وه‌ پتی ده‌گوت خاله‌. نه‌شمیلیش هه‌زی کردبوو بپینیتنه‌وه‌. کوره‌ گه‌وره‌که‌ی بارامیش. به‌باوکی گوتبوو: «حه‌ز ده‌که‌م ئیمشه‌و لیره‌ بپینمه‌وه. له‌ لای پورم و مامه‌م». گوتبووی پورم و مامه‌م، نه‌یگوتبوو عه‌مه‌ و عه‌مووم. دایکی چاوی لێ هه‌لته‌کاندبوو که‌

ناکرێ. باوکی گوتبووی ئه‌وان هه‌ز ناکه‌ن کوپم. ئه‌وان هه‌ز ده‌که‌ن دوو به‌دوو بن. کۆلی قسه‌ی تایبه‌تیان بۆ یه‌که‌تر پێیه‌. قسه‌ی خوشک و برایانه‌.

بارام گوتبووی: «که‌س نازانێ ئه‌م دوانه‌ شه‌و و رۆژ چی به‌گوتی یه‌کترا ده‌چرپین». سالانیک له‌مه‌به‌ر گوتبووی. بۆ ئه‌وه‌ی باوکی به‌گه‌ڕاندا بچێ. میرزا سه‌عید هیچی نه‌ده‌گوت. به‌نیه‌تی بارامی ده‌زانی. به‌لام ره‌عنا خانم ده‌یگوت: «ئهو‌وان خوشک و بران. بۆ لێیان ناگه‌رتی...؟» بارام ده‌یگوت: «بۆ من و مونیره‌ خوشک و بران نین؟» ره‌عنا خانم ده‌یگوت: «ئهو‌وان خوشک و برای بچووکن. به‌دوای یه‌کترا هاتوون. ته‌نها دوو سالیان به‌ینه‌». خوشک و برای بچووکن له‌گه‌ڵ یه‌ک سه‌میمی و کراوه‌تر بوون. به‌هه‌موو سرتیکی یه‌کتریان ده‌زانی و هه‌موو ده‌رده‌ دلێکیان بۆ یه‌که‌تر ده‌کرد، ئهو ده‌مه‌ که‌ هیشتا می‌رمنداڵ بوون و ته‌نانه‌ت کاتیک گه‌وره‌ش بووبوون. کاتیک ئهو چوووه‌ زانکۆ، هه‌موو پینج شه‌نبه‌ و جومعه‌یه‌ک ده‌هاته‌وه‌ مائ و... ره‌عنا خانم ده‌یگوت: «تۆ و مونیره‌ له‌وانه‌وه‌ فیر بن. وه‌ک ئه‌وان له‌گه‌ڵ یه‌ک می‌هه‌بان بن». مونیره‌ له‌گه‌ڵ هه‌موویان می‌هه‌بان بوو. وه‌ک دایکی. به‌لام بارام... بارام زیاتر لاسایی باوکی ده‌کرده‌وه‌. که‌م دوین و زۆر جار تووره‌ و توترکه‌ سه‌ر بوو.

رووناک ژوره‌که‌ی خاوین کردبووه‌وه‌. جیگه‌و بانێ راخستبوو. ئه‌وسا دانیشته‌. گوتی: «ده‌ی خاله‌ قسه‌م بۆ بکه‌. قسه‌ی سالانی غوربه‌ت و...»

ئهو سه‌ره‌تای گه‌رانه‌وه‌ی هه‌فته‌یه‌ک له‌ تاران مابوووه‌وه‌، له‌ مائی رووناک. شه‌وانه‌ تا دره‌نگانیک قسه‌ی بۆ کردبوو. قسه‌ی سالانی غوربه‌ت و... له‌و ئازارانه‌ دوابوو که‌ له‌ غوربه‌ت کیشابوونی. ئازاری دووری و داپران. ئازاری وه‌دی نه‌هاتنی خه‌ون و خه‌یاله‌کانی. ئازاری نووسین. نووسینی خه‌م و مه‌راقی خۆی و خه‌لکی تر. خه‌م و مه‌راقی ئهو ژن و پیاوانه‌ که‌ خه‌ون و خه‌یاله‌کانیان دۆراندبوو. گه‌مه‌کانیان دۆراندبوو. گه‌مه‌ی ژیان و خۆشه‌یستی و... رووناک گوتی گرتبوو. به‌ده‌مییه‌وه‌ فرمیتسکی رشتبوو. گوتبووی: «خوشک بمری، که‌واته‌ ژیانیک ئاسوده‌ نه‌ژیاوی...».

«ئهو‌هی شتیک یان که‌سێکی له‌ رابوردویدا ون کردبێ ناتوانێ ئاسوده‌ بژی».

کێ گوتبووی؟ ئهو؟ ئهو چی، یان کێی له‌ رابوردویدا ون کردبوو؟ نه‌یده‌زانی. ده‌یزانی به‌لام دلنیا نه‌بوو.

رووناک گوتی: «بۆ ژنت نه‌هیناوه‌؟ بلێی له‌م هه‌موو ساله‌دا تووشی که‌سێک نه‌بووبیتی جیگه‌ی خالی ئه‌فسانه‌ت بۆ پر کاته‌وه‌؟»

رووناک ته نهها که سیتی بیه ماله بوو به خوشه ویستی نه و نه فسانه‌ی ده زانی. نه فسانه‌شی ده ناسی. سه ره تا به هوی شیعره کانیه وه؛ شیعره کانی نه و. نه و سالانه نه و شیعری ده گوت. شیعری شورشگیرانه و بو هاورپیکانی ده خوندده وه. شیعره عاشقانه کانی بو کهس نه خوندده وه. جگه له جه لالی و جارو باریش رووناک. رووناک گوتبوی: «ده بی نه م کچی ناوهم پی بناسینی». کچی ناو؟ ناوی شیعریکی بوو. نه و گوتبوی: «رؤژی سه رکه وتنی شورش...» و سالیکی زیاتر له و رؤزه تیپه ریپوو، به لام هیشتا رووناک نه فسانه‌ی نه دیپوو. یه کهم جار له پرسه‌ی دایکیدا دیپوو. کچیکی نه ناسراو که به ته نهها هاتبوو له سوچی یه کتیک له ژورده کان دانیشتبوو. چاوی له په سمه کهی نه و بریبوو. کاتیک ههستا بوو پروا، له بهر ده رکه رووی کردبوه رووناک و گوتبوی: «خه می ناخرتان بی. خوتان خوش بن. براکانت...» ماوه یه ک دواتر رووناک گوتبوی: «دلنیام نه و کچه نه فسانه بووه».

نه و کچه نه فسانه بوو. رووناک دیسان دیپوو یه وه. له گه لیدا بوو بووه دۆست و دهسته خوشک و، جاریکیش چوو بووه مالیان. مالیکی بچووک له کوتایی کۆلانیکی...

نه و گوتی: «تۆ هیشتا نه و چیرۆکه ت له بیره؟»

رووناک له بیر بوو. به شیکی زۆر له چیرۆکه که و به تایهت دواهم به شی چیرۆکه کهی له بیر بوو. دواهم به ش؟ رووداویک که سالانیکی له مه بهر له رؤژیکی ساردی پاییزدا رووی دابوو. رووداویکی ساده. کچیکی که دلداره کهی به جیتی ده هیشت و لیبی داده پرا. رووناک سالانیکی نه و رووداوه‌ی له شوینیکی دووری ده روونیدا شارده بووه وه. بو کهسی نه گیرابوو وه. بو نه ویشی نه ده گتیرایه وه.

سالیکی و چند مانگ دوا سه رکه وتنی شورش، حکومه تی تازه به نیجگاری شاری گرتبوو وه. دوا شه ریکی قورسی مال به مال. دوا کوژرانی سه دان و هه زاران گه نج که تا دوینی له سه نگه ریکدا بو سه رکه وتنی شورشیکی تیکوشابوون. چه کداره کانی ناوشار هه لاتبوون و چه کداره کانی حکومهت جینگه‌ی نه وانیان گرتبوو وه. نه و رؤزانه کوره گه نجگه کانی شار دهسته دهسته گیرا بوون و نه و به تکای میرزا سه عیدی باوکی ماوه یه ک له مال نه چوو بووه ده ر. دوا نه و ماوه رؤژیک که بو بینینی نه فسانه له مال رؤشتبوه ده ر، گیرابوو. نه و زۆر له زیندان نه ما بووه وه. مانگ و نیویک و... زانیبوویان چه کدار نه بووه به ریان دابوو. نه و گیرانه و گیرانی له وه دوا ی هاورپیکانی و کوژرانی هه ندیک کهس،

ترساندبوویان. نه و ترسا بوو. بیر له رؤشتن کردبوه وه. رووناک زانیبووی. گوتبوی: «نه‌ی نه فسانه؟ نه و کچه کلۆله...» رؤژیک که نه و به نیجگاری ناماده‌ی رؤشتن بوو، نه فسانه خۆی به مالیاندا کردبوو. نه و رؤزه ته نهها رووناک له ماله وه بوو. خوشحال بوو نه فسانه‌ی ده‌ی. نه فسانه نه رؤشته ژوور. له هه سار، له قه راغ هه وزه که نامه یه کی له کیفه کهی ده رهینا و رووناک نامه کهی خوندده وه. نامه ی نه و بوو بو نه فسانه. نامه ی دوا مالاوایی... نه فسانه له پرمه‌ی گریانی دا. فرمیسیک به گۆنایدا هاتنه خوار. رووناک باوه‌شی پیندا کرد و دلخۆشی دایه وه. زۆری نه خایاند نه ویش هاته وه. ساکیکی به تالی گه وره‌ی به دهسته وه بوو. که نه فسانه‌ی دی داچله کی. به خۆیدا شکایه وه و له شه رما سه ری داخست. رووناک نه و ساته‌ی له بیر بوو. نه و ساته ناخۆشه. قسه کانی نه ویشی له بیر بوو. نه و گوتبوی: «ده بی پرۆم. هیچ چاریکی ترم نییه». نه و سا چوو بوو له سه ر چریاکه‌ی باوکی، له بن دره خته کانی هه سار دانیشتبوو. دره خته کان گه لای وشکیان رژابوو. به سه ر نه ودا و رووناک نه و دیمه نه‌شی له بیر بوو. ویستبووی به بیانوویه که وه به جیان بیلی. نه فسانه دهستی گرتبوو. دهستی له رزۆک و تکاکاری نه فسانه نه یه هیشتبوو پروا. ره نگه به هیوای یارمه تیه ک، قسه یه کی خیر... نه و گوتی: «لیره بمینمه وه ده گتیریم. هه ر رؤزه و دهسته یه ک ده گتیرین. هه ر شه وه براده ریکم...»

نه و قسه که ی پی ته واو نه کرا. رووناک هه لیدایه: «تۆش گیرایت و دوا ماوه یه ک به ر بووی. تۆ چه کدار نه بووی، له خۆه ده ترسی».

نه و گوتی: «لیره بمینمه وه تیا ده چم. ژیان و داها تووم...»

نه فسانه گوتی: «نه‌ی ژیان و داها تووی من؟»

به ده م هه نیسکه وه گوتی. گوتی: «تۆ برۆی به زۆر ده مدهن به ناسری».

نه و چی گوت؟ گوتی: «هیوادارم به خته وه ر بی».

به شه رمه وه گوتی. به ترسه وه. نه و سا هه ستا. ده وری هه وزه که ی دایه وه و به پلیکانه کاندای هه لگه ر. نه فسانه هیشتا ده گریا. هه موو هیواو ناواته کانی چۆرایییان داها تیبوو. به قه راغ هه وزه که دا و، به سه ر گه لای وشک و وه ریوی دره خته کانی هه ساردا، له ده روازه که رؤشته ده ر. به کۆلانه که دا...

رووناک له بیر بوو. نه فسانه له کۆلان دوور و دوورتر بوو بووه وه. شانه کانی به ده م هه نیسکه وه له ریپوونه وه...

ئەو گوتى: «تۆ چى لە ئەفسانە دەزانى رووناك؟ دوا رۆشتنى من. دوا شوو كوردنى بەناسرى...»

رووناك گوتى: «كە شووى كرد لىره رۆيى. يەك دوو جار ھەوالىم لە دەستە خوشكەكانى پرسى. گوتيان چووہ بۆ تاران. گوتيان بەختەوہر بووہ.

- نازانى چۆن و بۆچى مرد؟

يەكەم جار بوو ئەوہى دەپرسى. رووناك نەيدەزانى. ئەگەرچى رووناكيش ماوہيەك دوا شوو كوردنى چووبوو بۆ تاران، بەلام ئەفسانەى نەديبوو. ھەوالىشى نەبيستبوو. تا ئەوہى رۆژتيك لە ستوونى پرسەى رۆژنامەيەكدا خويندبووہوہ «انا لله وانا اليه راجعون» ھەر ئەو رۆژە تەلەفوونى بۆ ئەو كردبوو.

رووناك گوتى: «چەند سال لەمەبەر بوو؟»

ئەو لە بييرى نەبوو. گوتى: «زۆر زوو مرد. ئەفسانە زۆر زوو مرد».

بەيانى كە رووناكى خوشكى تا بەر دەروازەكەى سەر كوۆلان بەرئى كرد، منى لەگەل نەبووم. بەلام لە گەرانەوہيدا... بەپەلە گەرايەوہ. بەحەسار و بەقەرەراغ حەوزە وشك و لا رووخاوەكەدا و بەپەلە بەپليكانەكاندا ھەلگەرا. پيئەچوو ديسان كرمە كرمى مشكەكەى بيستبى؛ بيستبووى. شوتنى كەوت. چووہ پشت ميژەكەى. كەشەوى ميژەكەى كردەوہ و، چەپكى كاغەزى دەرھيئا. دوى شەو بەر لەوہ دەستنوسەكانى كوۆ بكاتەوہ و ھەليانگري، دەستى مندالە بچووكەكەى بارامى گەيشتبوويە. مندالەكە پەرەكانى تىكەل كردبوو. ديسان رىكوپيىكى كردنەوہ. تا دواھەم لاپەرە و دواھەم لاپەرەى خويندەوہ.

وہرس و بىن تاقتەن كورہ كوۆرەكان. دەستى يەكتەر دەگرن و لە سووچىكى حەسارى بچووكى مالەكەيان، شان بەشانى يەكتەر دادەنيشن. ھەر يەكەو چەند دەنك دانيان لە مستدايە. دەست ھەلدەبرن كورہ كوۆرەكان. لەپە دەستيان دەكەنەوہ و چاوہروان دەبن. بەبىن چاو و بەبىن روانين چاوہروان دەبن كوۆرتىك لە كوۆترەكانى سەربان لەسەر دەستيان بنيشيت و...

گوتم: «ئەمە ئەو تابلۆيەيە كە فەرھاد لە كورہ كوۆرەكانى كيشابوہوہ».

ئەو ھىچى نەگوت. سەرى بەرز كردەوہ و لە ديوارى ژوورەكەى روانى.

لە تابلۆى كورہ كوۆرەكان. ھيشتا دەستيان ھەلبربوو. نووسى:

بەولاوہتر كالتى لەناو دەرکە، بان لە سووچىكى ترى حەسارەكە دادەنيشيت. لە براكانى

رادەميئيت. ئەو چاوہروانىيە كەى كوۆتايى ديت؟ چاوہروانى كورہ كوۆرەكان و چاوہروانى كالتى. كالتى...

كالتى چى؟ ئەو بييرى كردەوہ. جگەرەيەكى داگيرساند و بەدەم بييركردنەوہوہ نووكى قەلەمەكەى بەسپيەتى كاغەزەكەدا کوتا. چەند جار ئەوہى دووبارە كردەوہ. خال و نوختەكانيش ھىچيان وەبيير نەھيئاىەوہ. گوتى: «خۆزگە فەرھاد تابلۆى تريشى ببوايە».

گوتى: «كالتى چاوہروانى چى بوو؟»

خه لوه ته مان به سه». کالتی له باوه شیدا، بۆ ناو کۆشی شوږ بوو بووه ده. گوتبووی: «ئهم تۆزه خه لوه ته و...» گوتبووی: «راستم پیتلته فه رهاد، هیتشتا پیت وایه پۆلیس...» فه رهاد ده می خستبووه ناو ده می و... بئی دهنگ بوو بوون.

پیریژنی خاوه ن مال ده کوکی. له هه سار، یان له بهر په نجه ره ی ژووره که ی چاوه پروان بوو فه رهاد و کالتی بیته خوار. پیریژن ده بزانی نه وان له سه ره وهن. له ژووره که ی فه رهاد و ئیستا یان ساتیکی تر دینه خوار. به پلپیکانه کاندایه دالانه تاریکه که و نه وسا فه رهاد ده رکه ی چیتی ده کاته وه. سه ره تاته که یه ک ده کا و که که سه به ده ره وه نه بوو کالتی گورجیک له ده رکه وه ده روا ته ده ر. فه رهاد له و ساته تیژ تیپه ره دا که کالتی له بن بالیه وه ده رده چوو، ماچیکی له گۆناو، له گه رده ی ده دزی و کالتی پیده که نی.

پیریژن به وه ی نه ده زانی. نه وه نده ی ده زانی ده رکه ده کریتته وه. کالتی لی ئاوا ده بی و دیسان پتوه ده دریتته وه. نه وسا فه رهاد... پیریژن چاوه پروان بوو فه رهاد دوا به ریکردنی کالتی بیت بۆ لای و وه ک کوریکی شه رمن سه ری داخوا بلتی: «من و کالتی بریارمان داوه پیکه وه زه ماوه ند بکه ین». بلتی: «دایه ده بی بچی کالتیم بۆ بخوازی».

پیریژن ده میکه بوو چاوه پروانی بیستنی نه وه هه واله بوو. له و رۆژه وه که ره حیمی برای کالتی وازی له قوما ر هیتا بوو، له سه ر کاریک دامه زرابوو. فه رهاد دایه زرابوو. چه ند رۆژ دوا ی شه ره قورسه که ی نیوان ره حیم و کالتی. دوا نه و شه وه که خه لکی گه ره کیان سه ر رژابوو. پیریژن کاتیک چۆنیه تی شه ره که ی بۆ فه رهاد گپرابوو وه، گوتبووی: «کالتی ده لئی نه گه ره حیم واز له قوما ر و به ره لایی نه هیتنی و له سه ر کاریکی ئابروومه ند دانه مه زری، به لایه ک به سه ره خۆی دینتی». کالتی گوتبووی. به گریانه وه گوتبووی: «ئیمه تاکه ی ده توانین ئاوا بزین؟ من تاکه ی ده بی میوانداری له براده ره هه رزه و قوما رچییه کانی بکه م؟» گوتبووی: «بئی عه قل بووم که تا ئیستا کردومه. له مه دوا...» ره حیم گوتبووی: «کار کوا؟ کاریکم بۆ بدۆزنه وه...» هه فته یه ک له وه دوا فه رهاد به پیریژنی خاوه ن مالدایه لیتی پاسپاردبوو، له دوو کانی براده ریکی کاریکی باشی بۆ دۆزیوه ته وه. پیریژن خۆش حال بوو بوو. ئیشی پشت و پیتی له بیر چوو بووه وه. گوتبووی: «خیر له جوانیه که ت بینه کورم. به م هه ولت نه وه ک هه ره حیم، کالتیشت دامه زرابوو». فه رهاد تی نه گه یشتبوو. پیریژن گوتبووی: «خه لک تا ئیستا له ترسی به ره لایی ره حیم نه یانوتراوه ته کالتی. نه گه ره حیم دایه زری، نه وه نده ت زانی رۆژیک هاتم و گوتم کورم کالتی شوی کرد».

ههژده

کالتی ئاواتی خواستبوو، رۆژیک فه رهاد له گه ل خۆی له مال بیباته ده ر. بۆ کوئی؟ وه ک هه موو دۆست و ده سگیرانیک ده ستی بگرن و به کۆلانه که ی خۆباندایه، به کۆلانه کانی گه ره کدا بیگپرن. نه وسا بیبا بۆ بازار. کالتی ئاوا ته خواز بوو، بۆ ته نها جاریکیش بووه له گه ل فه رهاد برۆن بۆ بازار. دوو کانه و دوو کان بگه رین. عه تر فرۆشی... جلوو به رگ فرۆشی... ئالتوون فرۆشی... نه یده ویست ه یچی پتی بگری. پیتی خۆش بوو فه رهاد وه ک هه موو پیاویکی تر بلتی: «چیت ده وی بۆت بگرم، جوانی؟» کالتی ده یگوت: «هیچ». فه رهاد ده یگوت: «ملوانکه یه ک، جووتیک گواره، لانی که م نه نگوستیله یه ک...» ده یگوت: «ئه م ملوانکه زۆر جوانه. له گه رده ت ده کالتیته وه». فرۆشیاره که گورج ده یخسته به ر ده ستی. فه رهاد هه لیده گرت و بۆی له مل ده کرد. فرۆشیاره که ئاوتینه یه کی له به رامبه ر پاده گرت. زه ردی ملوانکه که له سه ر سپیه تی گه رده ی ده ره وشایه وه. چاوه گه شه کانیسی ده بریسکانه وه. نیگای له ملوانکه وه بۆ فه رهاد ده گوتی زایه وه. فه رهاد له پشتیه وه وه ستابوو. بستیک بالا بلیندتر. بزهی له سه ر لیتو بوو. چاوی له گه رده ی کالتی نه ده تروو کاند. ده یگوت: «زۆر لیت جوانه». بریسکه ی چاوه شه یدا کانیسی ده یسه لماند. ده یگوت: «با له گه رده ت بئی». نه وسا رووی له فرۆشیاره که ده کرد و ده یگوت: «ده کاته چه ند؟» کالتی ملوانکه که ی داده نایه وه. نه وه ک نابه دل خۆشی. ده یگوت: «نامه وی». نه یده ویست. ه یچی نه ده ویست، جگه له وه ی فه رهاد له گه ل خۆی بیباته ده ر. بۆ پارکیک، سه یرانگه یه ک... به ناو دارو دره خته کاندایه، به ناو ریزی گوله ره نگا و ره نگه کاندایه، به قه راغ هه وز و فواره کاندایه بگه رین. وه ک هه موو جووته دلداریک که ده ست ده خه نه ناو ده ستی یه ک و ده گه رین. که ماندووش بوون له سیبه ری دره ختی کدا، له سه ر چیمه نیکی سه وز، داده نیشن و به گوتی یه کدا ده چرپین. له چی ده وین؟

کالتی گوتبووی: «له خۆیان، له خۆشه ویستیان، له ژبان و داها توویان». کالتی له په نای فه رهاددا، له سه ر چرپای ژووره که ی دانیشتبوو. فه رهاد ده ستی له گه رده ی ئالاندبوو. گوتبووی: «ئیمه نیازمان به پارک و سه یرانگه و ناو خه لک نییه. ئیمه ئهم تۆزه

شوی کرد؟ پیریژن به تاییهت نهودی گوتبوو. فهراهاد ترسابوو. رهنگ بهروخساربهوه نه مابوو.

دوینتی و دوی شهو، نهو تا درهنگان له پشت میزهکهای دانیشتبوو، بهلام هیچی نه نووسیبوو. نهینووسیبوو؟ نووسیبوو و رهشی کردبووهوه. نووسیبوو و گرمۆلهی کردبوو، فرییدا بوو. نووسیبوو و...

گوتبووم: «وادیاره...» زانیبووم ناییستی. نه مگوتبوو وادیاره چی. قسه کهم ته و او نه کردبوو. سه یرم کردبوو. وهک که سیک بوو، بیگاربییه کی سهختی پی کرابی. وهک که سیک بوو زوری بو هاتی. به توره بییه وه قهله مه کهی فرییدا بووه سهر میزه که. قهله م گلور بوو بووه وه. لهو سهری میزه که وه که وتبووه خوار. نهو جگه رهیه کی له پاکه ته کهی ده رهینا بوو دایگیرساندبوو. گوتبووی: «بی سووده...» له بهر خویه گوتبووی. گوتبووی وه: «فریا ناکهوم». نهوسا شه کهت له پشت میزه کهی ههستا بوو. سهرو خوار یکی ژووره کهی کردبوو، له حاست تاقی کتیبه کان راوهستا بوو.

- نهو هه موو کتیبه چۆن نووسراون؟» له خوئی پرسیبوو. کتیبه کان که میان چیرۆک بوون. چیرۆکه کانی خوتندبووه وه. نهو کاتانه که نهیتوانیبوو بنووسی، خوتندبووییه وه. دهیان چیرۆکی کورت و دریتی خوتندبووه وه. چیرۆکی کوردی، فارسی، ئیرانی و هه ندرانی... سه یر بوو نهویش چیرۆکه کانی به پیتی زمانه که یان دابهش کردبوو. حه قهه چیرۆکنووسه کانی... ژور جار گوتبووی: «من چیرۆکنووسیکی رۆژه لاتیم». له دهروهی ولات گوتبووی. لیرهش دهیگوت: «من چیرۆکنووسیکی کوردم». سه یره چیرۆکنووسه کان به پیتی زمان و نه ته وه یان دابهش بکرتن. چیرۆکنووسی رۆژاوی و رۆژه لاتتی... چیرۆکنووسی فارس و کورد... چیرۆکنووسی زمان و نه ته وهی بالادهست و زمان و نه ته وهی... بریا هه موو مرۆقه کان به زمانیک ددهوان. هه روا که به زمانیک پیده که نین و به زمانیک ده گریان. بریا هه موو چیرۆکنووسه کان به زمانیک ده یان نووسی. هه روا که به زمانیک نازاریان ده کیشا. نازاری نه نووسین. نازاری نووسین و رهشکردنه وه. نووسین و گرمۆله کردن و فرییدان...

به یانی زوو له خه وه ههستا. مشتیک ناوی بهروومه تیدا کرد و له ناشپه زخانه به سهر پیوه پاروویه که نانی خوارد. نهوسا گه رایه وه بو ژووره کهی. بو پشت میزه که و، یه کهم جگه رهیه نهو رۆژهی داگیرساند. گوت... نا، من هیچم نه گوت. نهو گوتی: «ده بی برۆم بو لای فهراهاد».

من له ژووره کهی فهراهاد بووم. دانیشتبوو و چام ده خوارده وه. پیاله یه کم بو نهویش تی کرد. گوتم: «چای دوا ناشتا».

گوتم: «تو جگه ره زور ده کیشی، بهلام چا کهم ده خویته وه».

به پیکه نینه وه گوتم. نهویش زه رده خه نه یه کی کرد و گوتی: «غوربهت میزاجی شیواندوو».

نه مگوت غوربهت ژیانیشی شیواندوو. ناگری مه نگه لیبه که دامرکابوو. خو له کهم رۆ کرد و هه ندیک خه لووزی تازه م گه شانده وه. پاشان مه قاشم له پشکۆکان رۆ کرد و پشکۆبه کی گه شاهیه له بارم هه لگرت. نهو سه یری هاتی. گوتی: «به م به یانییه...» نهوسا نیگای له منه وه بو فهراهاد گوتی زایه وه. فهراهاد هیشتا هه لئه ستابوو. له بهر په نجه رهیه یچووی ژووره که، له بهر رۆشنایی کزی به یانیدا راکشا بوو. گوتی: «ماوه یه که فهراهاد به یانیان درهنگ هه لئه ستی».

له گه ل منی بوو. گوتم: «پیوا که ناچار بی له مال نه چیتته دهر، که دهستی نه چیتته هیچ کاریک...».

نووسی:

له مال ناپرواته دهر فهراهاد. حه فته به که له مال نه رۆشتوو ته دهر. هاو پیکانی گوتویانه پیده چیت له ژیر چاودیری پولیسدا بن. هه موویان؟ گوتویانه تا ماوه یه که ده بی هه موو په یوه ندیبه که له گه ل خویان و له گه ل خه لک بقرتین. فهراهاد گوتویه: «من ده بی چی بکه م؟» ده بی لهو ماله پروات. یان نه گه رۆشتنی پیناکریت، ده بی چی کتیب و کاغزی مه ترسیداری له لایه بیفه وتینیت. ده بی له مال نه پرواته دهر. ده بی وا بکات خه لکی گه ره که پیمان وایت له مال نییه. ته نانهت خاوهن ماله که شی...

چ پتیبسته؟ له پیریژنی خاوهن مالی دلنیا به فهراهاد. وهک چۆن له باوهشی دایکی دلنیا به. هه ره نهو شه وه چی کتیب و کاغزه کوی ده کاته وه و له حه سار هه لیا نده رتیت. پیریژن ده بیینیت. له پشت په نجه رهیه ژووره کهی سووسه ی شتیک ده کات. هه والیکی ناخوش. به رایه کاره ساتیک. پیریژن له ژووره کهی دیتته دهر. شه مچیه به دهسته وه یه فهراهاد. به رایه سووتمانیک. پیریژن داده چله کیت. که واته... نالیت که واته چی. له دلی خوشیدا نالیت. به خه مه وه له کۆگای کتیبه هه لپژاوه کان دهر وایت. ده لیت: «نه گه ر بونیان پتیبسته ده توانم بیان شارمه وه. یان بو هه ر شوینیک حه ز بکه ی بیان گوتیم وه».

نزم دهیلنیت. له گوئیچکهی دوزمن و دلّی تاریکی دهترسیت. سهیری دیتنی فهراهاد. پیریتن بههه موو شتیک دهزانیته. له کهنگیوه؟ میهره بان وهلامی میهره بانیه کهی ده داتهوه.

- نا دایه گیان.

شه مچه بهکتیب و کاغه زه کانه وه ده نیت. گر له دلخوش یه کانی بهر ده دات. پیریتن هیشتا به دیار به وه پراوه ستاوه. هه لده لرزیت پیریتن؛ سه رمایه تی. ناگره که گرمی ناکاته وه. بلنیه سه کان له سه ر چرچ و لوی پوخساری سه ما ده کن. وهک سه مای قیزه ونی پیریتنیک له ناو پیچ و خولی گه زاره ی ناگردا.

فهراهاد ده لیت: «ده بی چهنه رۆژ له مال نه رۆمه ده».

پیریتن تیده گات. لهو ترسه ه ده گات که له گیانی گوتنی نیشتوه. چاو له گژکه هه لده بریت و له چاوی فهراهاد ده روانیت. بلنیه سه کان له چاوی فهراهاد دا داده مرکیتنه وه. پیریتن ده لیت: «چاکتر. با چهنه رۆژیش له لای ئه م دایکه پیره ی خوت...»

- به للام نابی کهس بزانی له ماله وه م. ئه گه ر که سیکیش سو راخم بگری...»

- ده بی بلیم له مال نیبه. ده بی بلیم رۆشتوه بو... ئه ی چی به کالی بلیم؟

چی به کالی ده لیت فهراهاد؟ چونی تیده گه یه نیت که رهنگه رۆژانی خوشی پیکه وه بو نیان کوتایی هاتبی؟ ئه م پرسیاره یه تازاری ده دات. ئه م پرسیاره یه که سبچه ینی و سبچه ینیبه کی تریش بی وه لام ده مینیتنه وه.

مات و خه مبار خوی به ژووری فهراهاد دا ده کات کالی. گریاوه، چاوه گه شه کانی ته رن. ده لیت: «گوله هه نار که وشک بووه فهراهاد».

ماوه یه ک له وه بهر گوتویه هه نار که له لقی ناسکی بووه ته وه و، که وتوه. ده گری کالی. له وه دوا چونی تی بگه یه نیت ناگای له هاتنه وه ی هه یه؟ ده لیت: «ده ترسم فهراهاد. ده ترسم به نه مانی ئه م په زم و ئیشاره ته».

چاو به ژووره که ی فهراهاد دا ده گیت کالی. به هه ر دوو ژووره که یدا. له کهنگیوه له مال نه رۆشتوه ته ده ر؟ له تابلوی سه ر سی پایه که راده مینیت. هه ست به پرووداویک ده کات. هه ست به کاره ساتیک.

- چی رووی داوه فهراهاد؟

- نه خوشم. مان دووم. ده بی چهنه رۆژ له مال نه رۆمه ده ر...»

نه خوشه. مان دوو دباره. به للام پرووداوه که شتیکی تره. نیگای راستگوی ده بدرکیتیت.

- چی قه وماوه؟

ناچار پی له راستی ده نیت و چی له هاو ریکانی بیستوه بو کالی ده گیتنه وه فهراهاد. گریانی کالی ده بیته شینگیری. دلّی مانه وه ی نامیتیت. له ژووره که ده روا ته ده ر...

فهراهاد نه یه زانی کالی له کۆلان و ته نانه ت له هه موو گه ره که که دا هه والی رۆشتنی ئه وی بلا و کرد بووه وه. به للام ده یزانی هه موو رۆژیک، له گه ل خورکه وتنی به یانی، کالیش له ده رکه ی ته نه که ی سه ساری ماله که یان هه لده هات و تا ئیواره وهک له یله دۆنی به کۆلان و کۆلانه کانی گه ره که دا ده سوورایه وه. جارو باریش که ده رفه تیکی بو ده ره خسا...

به گومان و وه سواسه وه دیت بو لای فهراهاد، کالی. دلّ له دوا یه. وهک برتیکه ی سه ر ساج بی نارامه. دوا هه والی کۆلانی بو ده گیتنه وه. په رده و پشت په رده ی ژووره که ی درزیر ده کات. ئه وسا...

- مه رۆ کالی. توژیک له لام بمینه وه.

نامینیتنه وه؛ به ند نابیت. ده نگه ده نگیک له کۆلان دیت. ده بی پروات. نه کا پیاو خراپیک، گومان لیکراویک به کۆلانا گوزه ر بکات و ئه و نه زانیت.

- مه رۆ کالی...

گوتم: «ئه ی پیریتن؟ ناکری ئه و رۆژانه بگیتنه وه و باسی پیریتنی خاوه ن مالی نه که ی».

گوتی: کلۆل پیریتن.

پیریتن زانیسوی ئه و ناواته ی نایه ته دی که کالی بو فهراهاد بخوازی. به که می له ژووره که ی ده هاته ده ر. نه وهک له بهر ئیشی پشت و پی، نه یه ده ویست چاوی به کالی بکه وی. نیگای خه مبار و چاوی ترساوو هه راسانی کالی تازاری ده دا. بۆ به له ژووره که ی ده مایه وه و تیده کۆشا چیرۆکی فه رامۆش بووی خوی وه بیی بنیتنه وه. یان وه بیی نه هینیتنه وه.

فهراهاد له ناکاو له خه و پاره ری. وهک که سیک قیزه یه کی تیژ و ترسناک له خه و راییه راند بی. چاوه تو قیوه کانی به ژووره که دا گیتا. له شه لاواز و ئیسکنه که ی ده له رزی.

گوتم: «حتمن دیسان خهونی دیوه. ماوهیه که قیژهیه کی تیژ و ترسناک...».
ئهو داچله کیبوو. نیگای له فهرهادوه بو من و له منهوه بو فهرهاد گوژایهوه. گوتی:

- قیژهیه کی تیژ و ترسناک؟

گوتی: «کهواته فهرهادیش ئهو قیژه تیژ و ترسناکه ده بیستی».

فهرهاد ههستا. به گران. قاچه باریک و ئیسکنه کانی به گران له شه په ریووته که یان پی
را ده گیرا؛ پیتیان رانه ده گیرا. ئهو جگه ره که ی فریادا. ویستی ههستی و باوهشی پیدا بکا.
نهمه بیشت. گوتم: «وازی لی بیته».

دهرواته بهر په نجه ره که و به حاسته م لوی په رده که ی هه لده داته وه فهرهاد. لهو دیو په نجه ره
له کۆلان و له مائی کالتی دهروانیت. له په نجه ره ی شین و بچووی مائی کالتی. جیگه ی
خالی گوله هه ناره که دیاره. په رده که شی دادراوه یه. چاو ده گیتیت فهرهاد. کالتی له حه سار
و، له بهر ده رکه ی ته نه که ی ماله که شیان نیسه. کوره کویره کانیش له سووچیک
دانه نیشتون و دهسته بچووه کانیان هه لنه بریوه. کویره کانیش له سهریان... ره حیم زۆربه ی
کویره کانی فرۆشتوه. جووتیکی هیشته وه ته وه. جووتیکی بال نه خشی نی پۆنه دار و...
ویستویه ئه وانیش بفرۆشیت. کالتی نه یه هیشته وه.

نیگای بو ئهو سهری کۆلان ده گوژیته وه فهرهاد. کالتی لهو سهری کۆلان وه ده رده که ویت.
چارشیتی له سهر کردوه ته وه و بن هه نگلی داوه. گورج و به په له به. جارو باریش ئاو
ده داته وه. له جووله یدا ترس و گومان ده بی نیته فهرهاد. که نزیکتر ده بیته وه له چاویدا.
سهر هه لده بریت کالتی. با چنگ له بسکی رۆ ده کات. ده بی نیته فهرهاد. سه مای بسکی
ئالۆزی ده بی نیته. ئیشاره تی دهستی ده بی نیته. لوی هه لدرایه ی په رده که به رده بیته وه و، ناو
په نجه ره که چۆل ده کات فهرهاد. له ژوو ره که شه دهرواته ده ر.

گوتی: «بروانه چۆن هه لوه داو سه راسیمه به ره و پیری ده چی. ئیستاش ده لیتی یه که م جار
ده چی ده رکه ی لی بکاته وه».

به بزه و هه سه ره ته وه گوتی. به خووشی و مهراقه وه.

گوتم: «یه که م جار نیسه، به لام پیده چی دوا هه م جار بی».

- دوا هه م جار؟ به خه م و سه رسورمانه وه پرسی.

گوتم: «کالتی هه والی ناخووشی پیته. هه والی گیرانی دوو که س له هاوړیکانی فهرهاد و
رتی تیده چی پۆلیس و ساواک به شوینی ئه ویشیان زانیبی».

کالتی گوتبووی: «تۆ تاکه ی ده بی له مال نه چیه ده ر؟» دوینی گوتبووی. فهرهاد
پیکه نیبوو. زیاتر بو ئه وه ی نیگه رانی له چاوی کالتی بتارینی. گوتبووی: «حه ز ده که ی
ئیسنا ده رۆمه ده ر». ئهو قسه زیاتر کالتی ترساندبوو. تووره بوو بوو. گوتبووی: «ئیمه
ده بی چۆن بزانی ئهو مه ترسییه که باسی ده که ی هیشته ماوه یان نا؟» ئه وسا گریا بوو.
«ده ترسم فهرهاد. تۆ ئاوا بی خه م و خه یال له ژوو ره دانیشته وی، ده ترسم پۆلیس برژینه
ناو ماله که و...» قسه که ی پی ته واو نه کرابوو. کالتی پشتر به یارمه تی پیریتن چی بو وه
رۆژ و وه ها روو داو پیک پیوست بی، کردبووی. په یژه که ی له حه ساره وه بو سهریانی
ژوو ره کانی پیریتن هه لپه ساردبوو. له ویشه وه چه ند ریگه ی بو هه لاتن و ده ربا زبون
ده ستیشان کردبوو. ته نانه ت... پیریتن دلئ نه هاتبو بلتی. بی سوو ده. نه یگوتبوو پۆلیس
ته گه ره ته مای گرتنی بیته، بهر له هه موو شتیک سهریانه کانی لی ده گرن. پیریتن پشتر
دیبووی. سالانیک له وه بهر پۆلیس سهریانه کانیان له پیاوکی هه لاتووی خه لکی گه ره ک
گرتبوو.

کالتی پرسیاره که ی دووباره کردبووه: «ئیمه ده بی چۆن بزانی که مه ترسی گیران
نه ماوه؟» فهرهاد گوتبووی: «یه کیک له هاوړیکانم هه والم بو دینی». کالتی گوتبووی:
«کامه یان؟ عه ینه ک له چاوه که یان؟» گوتبووی: «ناو نیشانه که ییم بده ری، خۆم ده چم بو
لای». فهرهاد نه یدا بو یه. گوتبووی: «پتوبست به چوونی تۆ ناکا. دلنیام دی. دلنیام
یه کیکیان دی».

که ی؟ فهرهاد حه فته یه ک بوو چاوه پروان بوو. له جومعه ی رابوردوه وه. دوینی که ش
جومعه بوو. گوتبووی: «ئیمرۆ حتمن یه کیکیان دی. ئه گه ره هیچ...» نه یگوتبوو نه گه ره هیچ
نه قه و ما بی. کالتی تیگه یشتبوو. «ئه گه ره نه هاتن چی؟» فهرهاد ترسه که ی پی
نه شاردرابوو وه. کالتی گوتبووی: «ئهو ان من ده ناسن. چه ند جار له کۆلان و له بهر ده رکه
دیوانم. ده چم ده لیم...» فهرهاد ملی نه دا بوو. گوتبووی: «حه ز ناکه م که س به ئاگری منه وه
بسووتی. حه ز ناکه م تۆ...» کالتی له پر مه ی گریانی دا بوو.

- من به ئاگری تۆوه سووتاوم فهرهاد. کالتی دوی شه وه گوتبووی. کاتیک به پونه ی
سهردانی پیریتنه وه چوو بووه لای. گوتبووی: «ئیمرۆش نه هاتن». گوتبووی: «ناو نیشانی
هاوړیکه تم نه ده دیتت له ژوو ره ناچه ده ر».

ئهو گوتی: «بو نه هاتنه سهر؟»

شه قاهه كانيان ماندوووه و داماو. خشپه پيتيان بي دنهنگي پليكانه كاني بي ناشكيت. وه نهوزه كوتهي ژووره كاني بي ناقرتيت. نائوميد خوي به ژووره كهيدا دهكات فهرهاد. كالتبي به دوا وه به. وهك هه ميشه... نه وهك هه ميشه، سيپه ريكه و له گهل كالبونوه وي دوا گزهنگه كاندا، كال بووه تهوه كالت. چاهه بي تينه كاني چي فرميسكيان پيپوه له هه سار هه لپانرشتووه. هه ساري مالي پيريزن ته ره. ته ري فرميسكي كالت و پيريزن كيشكي دوا ماللاوايي دلداره كان ده گريت.

- ده بي برؤم.

به شهرمه وه ده لپيت فهرهاد. به شهرم و گريانه وه. ده ره ستي شكوي پياوانه ي نيبه.

- تو تبه ده گهي، ناچارم برؤم. ئيستايان ساتيكي تر پوليس ده رزئنه نم مال وه...

- منيش ديم. له گهل خوت بمبه فهرهاد. بو هه شوپنيك ده چي له گهل خوت بمبه.

باوه شي پيدا دهكات كالت. به بالاي ترساويه وه شه تل ده بيت.

به پاو پليه وه. هه رهس دينيت فهرهاد. ده رووخيت.

نهو نيگاي لهو ديمه نه هه لپري و گوتي: «من ده رؤم».

له ژووري فهرهاد بوو. ژووره كه ي ئيستاي نا. له مالي پيريزن بوو. نيگاي شهرمه زار و، چاهه كاني ته ر بوون. گوتم: «به لام هيشتا...»

رانه وه ستا به رده وام بم. به په له له ژووره كه چوه ده ر و، به پليكانه كاندا داگه را. منيش شوي ني كه وتم. پيريزن له خوار پليكانه كان، له تاريخي دالانه كه را وه ستابوو. ده گريا؟ نهو به لايدا تپه ري. ده ركه چيوييه كه ي كرده وه...

له كوژان بووين. گوتم: «بريا نه ده هاتيه ده ر و، دوا قسه كانيانت ده بيست».

دوا قسه ي كالت، دوا سالانتيك هيشتا له خه لوه تي كوژاندا دنهنگي ده دايه وه.

- من نم خه مه م پي هه لئاگيرئ. ده ره قهت نايه م.

نهو قه له مه كه ي دانا بوو. ئانيشكي خستبووه سه ر ميژه كه و په نجهي له قزه سه ري رؤ كرديوو. نه فسانه ي بير كه وتبووه وه. دوا ماللاوايي خوي و نه فسانه.

گوتم: «ناته وي نم به شي چيرؤكه كه ته واو بكي؟»

گوتي: «نه م به شه هه رگيز ته واو نابئ».

نۆزده

رؤژيكي تريس ناسري بينيبه وه. عه سريكي سارد له چايخانه به كي قه ره بالغي ده وري مه يدانه قه ديمييه كه ي شار. ماوه به ك بوو به كه مي له مال ده چوه ده ر. به دووسؤ رؤژ جاريك، بو كريني هه نديك كه لويه لي پيويست و... به په له ده گه رايه وه. ده گه رايه وه بو مال وه. بو پشت مي زي نووسينه كه ي. مونيره گوتبووي: «سي حه فته يه رووناك رؤشتووه ته وه و، تو له م ماوه دا ته نها جاريك، نه و يش به سه ر پيوه سه ري مالي ئيمه ت داوه...». مونيره نم به يانيبه به دلپرييه وه گوتبووي. ته له فووني بو كرديوو، گوتبووي: «نايه ي بو مالمان. كه ته له فوونيشت بو ده كه ين هه لئاگري. كه دي ين بؤلات...» مونيره گريا بوو. گوتبووي: «له سه ر چي لي مان توراوي؟ نه گه ر له به ر فرؤشتني مال و هه ساره كه يه، هيشتا مامله كه نه براوه ته وه. هيشتا قه باله نه نووسراوه و پاره وه رنه گيراوه. من ئاماده م له گفتي خؤم ژتيوان بيمه وه. نه گه ر تو حه ز به فرؤشتني نهو مال و هه ساره نه كه ي، منيش حه ز ناكمه. رووناكيش...» نهو گوتبووي: «باسي مال و هه ساره كه نيبه مونيره. نم مال و هه ساره ئيمرؤ يان سه به ي ده بي بفرؤشري و، ده فرؤشري...» مونيره گوتبووي: «نه ي باسي چيبه؟ دلته له چي ئيشاوه؟ له كي؟ بو وهك جاران...» مونيره به گريانه وه گوتبووي. نهو دلخوشي دا بووه وه: «بروا بكه دلّم له كه س و له هيچ نه ئيشاوه. نه گه ر نم ماوه به كه مي سه رم لي داون، سه رقال بووم. كارم بووه. ئيستاش...» گوتبووي: «من ده بي تا واده ي چؤلكردني مال كه دي كاره كه م ته واو بكمه». مونيره گوتبووي: «منيش ده مه وي تا نهو كاته كاره كه يه كلايي بكه ينه وه».

كامه كار؟ نهو سه يري هاتبوويه. به سه رسوورمانه وه پرسبووي. مونيره گوتبووي: «ژن هيتانه كه ت». نهو پيكيه نيبوو. وهك هه ميشه گوتبووي: «من ژنه يتنه ر نيم مونيره». مونيره تووره بووبوو. گوتبووي: «له كيست ده چي. چاكترو جوانتر له له يلات ده ست ناكمه وي. رووناكيش له وه تي ديويه تي شه يداي بووه. خوشكي بمرئ رووناك. هه موو رؤژيكي له تاران وه ته له فوونم بو ده كا و ده لي خوازي بينيبه كه بوو به چي؟»

خوازي بيني؟ مونيره گوتبووي: «ئيمشه و ده بي بيت بو مالمان. نه گه ر نه يه يت...» نهو

گوتیبوی: «بهلام من نیمشه و...» مونیره ته له فوونه که ی دانابوو.

گوتم: «لهوه دهچی ئەم چیرۆکه به خۆشبییه وه ته و او بیخ. خوازیینی و زه ماوه ند و...». به پیتکه نینه وه گوتم. ئەو سه ری هه لپری و سهیری کردم. له پشت میتزه که ی بوو. گوتی: «ده ترسم ئەم چیرۆکه هه رگیز ته و او نه بی».

له بهر خۆیه وه گوتی. ماندوو بوو. ماوه یه ک بوو شه و و رۆژ نووسیبوو و گه یشتبووه دوا مالا وایی فه رهاد و کالتی.

فه رهاد که لویه لی ماله که ی به پیریتنی خاوه ن مائی سپاردبوو. بۆ خۆی. چیان لی ده کا با بیکا. تابلوکانیشی... پیریتن گوتیبوی ده ست له که لویه ل و تابلوکانی نادا. هه روا له ژوو ره کاندایه نه یلته وه و ده رکه یان له سه ر داده خا. تا رۆژتیک که خۆی ده گه رپته وه. پیریتن به هیوای گه رانه وه ی فه رهاد بوو. گوتیبوی چاوه روانی ده بی. به لام کالتی زانیبووی گه رانه وه یه ک له ئارادا نییه. گریا بوو. گوتیبوی: «ئەم خه مه م پێ هه لئاگیری، ده رقه ت نایه م». ئەوسا ون بووبوو. له خه لوه تی ئەو کۆلانه داخراو ته نگه به رده ا بۆ دووه م جار ون بووبوو وه. یه که م جار له سپیه تی دوا هه م تابلۆکه ی فه رهاددا و، ئیستاش له چیرۆکه که یدا. چیرۆکی فه رهاد له سه ر میتزه که ی ئەو بوو. چه ند مانگ بوو وشه به وشه و دێر به دێر ژیا بووه وه. له سه ر سه ده و ئەوه ندە لاپه ره و ئەو نیگای له ده ستنووسه که یه وه بۆ دوا هه م تابلۆکه ی فه رهاد گوتیا یه وه. دوا هه م تابلۆکه ی فه رهاد هیشتا به دیواری ژوو ره که وه بوو. ئەو لیبی ورد بووه وه. نیگای ماندوو و هه راسان بوو؛ وه ک نیگای فه رهاد. ئەو ده مه که ویستبووی له سپیه تی تابلۆی سه ر سێپایه که یدا کالتی ببینیته وه و، نه یدیبووه وه. تابلۆکه هیشتا چه ند هیلتی ره ش و باریک و خوار و خێچ بوو. ئەو گوتی: «وه ک چیرۆکه که ی. چیرۆکه که شی گێرانه وه یه کی بی سه ر و بنی...».

ئەو به نا ئومیدییه وه گوتی. من ترسام. هه ستام و لیبی نزیک بوومه وه. له میتزه که ی و، ده ستم بۆ کاغه زه کان درێژ کرد. چیرۆکی فه رهاد له ده ستمدا قورس بوو. قورستر له وه ی چاوه روانیم ده کرد. ئەوسا پیتکه نیم. ده م نیک که هه میشه دووباره ده بووه وه. گوتم: «ئەم چیرۆکه ته و او بووه».

له قسه که ی خۆم داچله کیم.

- ته و او بووه!؟

ئەویش داچله کیبوو. به سه رسوورمانه وه گوتیبوی. ئەوسا به داخه وه سه ری راوه شانده:

- دوا چه ند مانگ کاری به رده وام دیسان گه یشتوومه ته وه بۆ یه که م رۆژ و یه که م دێرپیک که نووسیبومه.

ده ستم له ژیر قورسایه ده ستنووسه که یدا له رزی و په ره کاغه زه کان بۆ سه ر میتزه که شۆر بوونه وه. گوتم: «ده بوو و ابخ. تۆ چیرۆکه که ت له دوا رۆژه کانی ژبان ی فه رهاد وه ده ست پیکردوو، ده بوو دوا پێداچوونه وه یه ک...».

گوتی: «فه رهاد هیشتا له خه لوه تی ئەو کۆلانه ته نگه به ر و داخراوه دایه».

فه رهاد له به ر رۆشنایی کزی په نجهره ی ژوو ره که یدا بوو. ده سه ت باریک و ئیسنکه کانی له ده وری ئەژنۆی ئالاندبوو. سه ری به ملییه وه بۆ سه ر شانی شۆر بووبوو وه. وه ک ته رمیتیکی دانیشتوو. ته رمی مۆمیایی پیاویک. ئەو هه ستا؛ له په نجهره که نزیک بووه وه. په نجهره ی ژوو ره که ی خۆی یان ژوو ری فه رهاد؟ له و دیو په نجهره که ی روانی. ده ره وه سارد بوو. ئەو ته نکه به فره که دوی شه و باریبوو هیشتا له سه ر زه وی و له سه ر لقی رووتی دره خته کانی چه ساری ئەو دیو په نجهره که نه توابوو وه، به سه تبووی. بالنده یه کی ره شی گه وره به سه ر چه ساره که و به سه ر ماله که ی ئەو به ر چه ساره که وه ده سوورایه وه. ئەو ماوه یه ک لیبی راما. به و هیوایه که ون بیخ. که وه ک هه موو جارێکی تر له قایی په نجهره که برواته ده ر. ئەوسا ئاوری دایه وه، وه ها که که سێک بانگی کردی. پالتۆکه ی له به ر کرد و ملپێچه که ی له ملی ئالاند. گوتم: «بۆ کوێ؟»

گوتی: «ده رۆمه ده ر. ده مه وی بزانه کالتی دوا رۆشتنی فه رهاد چی به سه ر هاتوه».

گوتی کالتی؟ گوتی ئەفسانه؟ من هیچم نه گوت. تیدا مابوم. له به ر رۆشنایی کزی په نجهره ی ژوو ره که م دانیشم یان پالتۆکه م له به ر بکه م، مل پێچه که م له مل بئالینم و له ژوو ره که م برۆمه ده ر؟

ئەو ئیستا له ده ره وه بوو؛ ده میکه بوو له ده ره وه بوو. وه کو پیاویک که سی یان شتیکی ون کردی و له کۆلان و له شه قامه کاندایه بگه ری، له روومه تی ریبواره کان ورد ده بووه وه. ژن و پیاوو... ئاپۆره ی تاپۆکه لیک که گورج و به په له به لایدا تیده په رین. ئەو ده یبینین و نه یده بینین. روومه تی سه رماگه سه ته یانی ده دی و نه یده دی. روومه تی مۆن و گرژ، به بزه و پیتکه نین. جوولته ی گورج و به په له ی ده ست و پێسیان که تیکه ل ده بوو. گه مه یه کی سه رسوور هیتنه ر. هه وری هه ناسه یان که له به ر ده میاندا که رت که رت ده بوو. چیه و ژاوه ژاوه ده نگه ده نگیانی ده بیست و نه یده بیست. وشه ی خزیلک، رسته ی تیکه ل و

تالۆز و سهروو گوی قرتاو... له کئی دهگهرا؟ چند جار له بهر خۆبهوه دووباره کردبووه. «له کئی دهگه ریم؟ له کالی؟»

کالی له م کۆلان و شه قامانه دا نه بوو. ئەو دهیزانی؛ له م کۆلان و شه قامانه دا ون نه بوو بوو. کالی له شوینیکی تر ون بوو بوو. له کۆلانیکی داخراوی تهنگه بهر. له شاریکی تر؛ شاری چیرۆکه کهی فههاد. ئەو سالانیکی بوو ئەو شاره به جی هیشتبوو. ئیستاش که گه رابوووه له کهسانیکی تر دهگهرا. له کهسانیکی که کهسی ئەو شاره بوون. که کهسی کالی بوون. له رهحیمی برای، له کوره کویره کان. کوره کویره کانی چیرۆکه که دوو میرمندالی داماو بوون که له سووچیک، له پال به کتر داده نیشتن و دهستیان هه لده بیری. بۆ ئەوهی کۆتریک له سه ر دهستیان بنیشی. رهنگه ئیستاش له سووچیک له پال به کتر دانیشتیان و دهستیان هه لبریبی. بۆ ئەوهی ریبواریکی به په لهی خیرومه ند، ورده بوو لیککی بنکی گیرفانی بخاته ناو دهستیانه وه؛ له کوی؟

ئەو پیاویکی دی که له پیشیه وه ده رۆیشت. سه له یه ک گلۆبی به ده سه ته وه بوو ده یفرۆشت. پیتی هه لگرت و لپی نزیک بووه وه: «کاکه من له دوو پیاوی کویر دهگه ریم. دوو پیاوی...»

کابرا ناوری لی دایه وه

- یه کیان من نیم؟

به پیکه نینه وه گوتی. ئەو داچله کی. پیاویکی ئاوله پروو، قاپوژی پووچه لی چاوه کانی دوو کونی ترسناک بوون. ئەو گوتی: «نا، ئەوان هیچیان ئاوله پروو نه بوون. هیچیان دوو کونی ترسناک...»

نه یگوت. گوتی: «له کوی ده بی لیبان بگه ریم؟»

کابرا گوتی: «ئهم شاره پره له ژن و پیاوی کویر. له هه موو کۆلان و شه قامیک، له بهر ده رکهی هه موو مزگه وتیک، له ده وری هه موو مه یدانیک...»

ئەوسا گوتی: «ده وری ئەو مه یدانه پره له پیاوی کویر».

ئەو به ره مه یدانه که چوو. مه یدان و پیاده رۆی ده وری مه یدانه که وه ک هه میشه قه ره بائخ بوو. تاکسی و ئوتومبیله شه خسییه کان قه تاره یان به سه تبوو. له هه ر چوارلای مه یدانه که و له سه ره تای ئەو شه قامانه که هه ر کامیان به ره لایه کی شار ده چوون. خه لک به کۆمه ل پاره وه سه تبوون و چاوه رتی تاکسی بوون. له پیاده رۆکه شدا خه لکیکی زۆر شه تومه کی

جۆراو جۆریان له سه ر زه وی بۆ فرۆشتن بلاو کردبووه وه و هه را هه را بانگی مشت ته ربیان ده کرد. چند که سه تیکیش... ئەو لیبان ورد بووه وه. که سیان کویر نه بوون. ته نانه ت ئەوانه ش که له کوی جۆگه ی شه قامه که دانیشتیبوون و سوالیان ده کرد، کویر نه بوون. ئەو له یه کیکیان نزیک بووه وه. نه ویه وه و گوتی: «تۆ دوو پیاوی کویر نانی دهستیان گرتیته وه و...»

کابرا سه ری هه لبریی. گوتی: «دوو پیاوی کویر؟»

به تووره بییه وه پرسی. گوتی: «بۆ پیت وایه پیاو کویر نه بی خیری پی ناشی؟ منیش مسته حه قم. چی ده ده ی به ئەوان بیده بهم.»

ئەوسا قاچه قرتاوه که ی نیشان دا. له ولاشیه وه به کیکی تر ده سه ته کۆله کانی هه لبریی. ئەو نا ئومید هه ستا و، به ناو قه ره بائگی خه لکه که دا تیپه ری. ده نگیکی ناسکی ژنانه رابوه ستاند.

- خیری جوانیه که ت.

ده نگی ژنه قه ره چیکی قه له ویچکه و ره شتاله بوو. له گه ل ئەوی نه بوو. به ری به کابرایه کی باریک و چلکنه گرتبوو. کابرا چاوی بوو بووه چوار چاو.

- خوا قه زا که ت...

ژنه قه ره چ سیوای له چاوی حیز بوو بووه وه. گوتی: «په نجا تمه ن.»

کابرا ده ستی له گیرفانی خالی رۆ کرد و، ده ری هینایه وه. گوتی: «پاره م نییه. به لام ئاماده م بته خمه سه ر قه لاندۆشم و چوار سوور به م ده وره مه یدانه دا بته گێرم.»

ئەو پیکه نی. ژنه قه ره چیش پیکه نی و کۆمه و غه بغه بی ره ش و گوشتنی له ربیه وه. گوتی: «راست ده که ی به ته نه ا سووریک به م ده وره مه یدانه دا بگه ری و مه که وه زه وی.»

ژنه قه ره چ به ده م پیکه نینه وه له قه ره بائگییه که دا ون بوو. کابراش ون بوو. سی مندالی بچووک له ده وری ئەو ئالان. «پیتا وه کانت بۆ واکس که ین.»

هه ربیه که و سه نوو قیکی بچووکیان به شان وه بوو. ئەو لیبان ورد بووه وه و هیچی نه گوت.

- خاسی واکس ده که ین. بیست تمه ن... پانزده تمه ن...

هه ره بچووکه که یان به پارانه وه وه گوتی: «ده تمه ن.»

له شوینیکه وه، ره نگه له تۆمارگه یه که وه گۆرائیه که بلاو ده بووه وه. «تۆ چاوت نه یشی...» له ربزی ئەو خه لکه که دا که چاوه روانی تاکسی بوون قرم و قالیکی به رز بووه وه.

پیریژنیکی کۆلوانه له کۆلی شهده له سهر، حۆقی تفی رۆ کرد. «ئاخر زهمانه... بهرۆژی رووناک...» کچیکی جوان، ترساو له ریزهکه هاته دهر. کورپیکی گهنج بهولاهوتر ههراى لیکرد: «ئافهرهم... ئەمەش شیتویهکی تازەى بازارگەرمی و مشتەری دۆزینەویە». کچهکەش ون بوو. ئەو دیسان ههنگاوی ههلتینایهوه. دیسان له خهڵکهکه و له روخساری... پهیکه‌ری ناوه‌راستی مه‌یدانه‌که سه‌رنجی راکیتشا. پهیکه‌ری له سنگ به‌رهو ژووری ژنیکی. ژنه‌که چارشیبوی به‌سه‌ره‌وه بوو. ده‌ستی هه‌لبه‌یبوو. به‌قامک ئیشاره‌ی بۆ شوینیک ده‌کرد. بۆ کوێ؟ له دامینى په‌یکه‌ره‌که به‌خه‌تیکى ره‌ش نووسرابوو «حیجاب زینه‌تی ژنانه». ئەوه تهنه‌ها نووسین نه‌بوو. ریزیک نووسراوه‌ی سه‌ر پارچه به‌ده‌وری نه‌رده‌ی مه‌یدانه‌که‌وه هه‌لئاسرابوون. «یه‌که‌مین کۆنگره‌ی ژن له کۆمه‌لگه‌ی مه‌ده‌نیدا». به‌ولاهوتر «گه‌رانه‌وه‌ی پالەوانى کاراته‌ی ولات بۆ شاره‌که‌مان...» ده‌نگدان به‌... ده‌نگدانى دووباره‌یه به‌ئیسلاحات و...» ئەو شوین ئیشاره‌تی قامکی په‌یکه‌ره‌که که‌وتبوو. هه‌شتا گۆرانیه‌که‌ی ده‌بیست. «با چاو من بيشی...» ناوی خۆی بیست. «میه‌ره‌بان... میه‌ره‌بان» پاره‌ستا و ئاوری دا‌یه‌وه. دوو پیاو ده‌ست له‌ناو ده‌ستی به‌کتر به‌لا‌یدا تپه‌په‌ین. کویر بوون؟ وردو به‌سه‌له‌وه به‌ناو خه‌ڵکه‌که‌دا ده‌رۆشتن.

- میه‌ره‌بان...

که‌سیک له‌ناو ده‌رکه‌ی چایخانه‌یه‌که‌وه ده‌ستی لى هه‌لده‌ته‌کاند. ده‌نگی ئاشنا بوو. زه‌رده‌خه‌نه‌که‌شى. ئەو نه‌یناسیبه‌وه. گوتی: «له‌ گه‌ل منته».

کابرا به‌ره‌و پیری هات.

- نامناسیبه‌وه؟

ئێستا ئیتر له‌ باوه‌شى کابرا‌دا بوو. له‌ قه‌ره‌بالغییه‌که‌دا. ئەملاولای یه‌کتريان ماچ ده‌کرد. روومه‌ت و لێوه‌کانى کابرا سارد بوون. به‌لام هه‌ناسه‌ی...

- تۆ بۆچی نامناسیبه‌وه؟ تۆ بۆچی هاوړی دلیر نامناسیبه‌وه؟

کابرا به‌توانجه‌وه گوتی و ئەو بیرى که‌وته‌وه. بزه‌ی بزووت. گوتی: «ئەوه تۆی کوورش؟» جاریکى تریش ئەملاولای یه‌کتريان ماچ کرده‌وه. حه‌مالیک به‌کۆله‌وه خۆی پێدا کیشان. ژنیکی تر له‌ناو ئاپۆره‌ی خه‌ڵکه‌که‌دا قیژاندی. کورپیکی می‌رمندال به‌ترس و خۆشبییه‌وه هه‌لات.

- ئەوه تۆ لێره چی ده‌که‌ی؟

کوورش خۆشحال بوو. ئەو گوتی: «له‌ دوو پیاوی کویر ده‌گه‌ریم». ئەویش خۆشحال بوو. ئەوسا دوو به‌دوو خۆبان به‌چایخانه‌که‌دا کرد. ئەو پێشتریش هاتبووه ئەم چایخانه. له‌ سووچیک دانیشتن. کوورش داواى دوو چای کرد و گوتی: «له‌ دوو پیاوی کویر ده‌گه‌رایت؟!»

ئەو داچله‌کی. کوورش پێکه‌نى. گوتی: «له‌ناو ئەم هه‌موو کویره‌دا...»

به‌رده‌وام نه‌بوو. قسه‌که‌ی گۆزی و، گوتی: «من پیموايه ئیره ئیستاش خۆشترین چایخانه‌ی دنیا‌یه. تۆش وا نالیی؟»

ئەو چاوی به‌ناو چایخانه‌که‌دا گێرا. دیواره‌ کاشیکاره‌کان و په‌سمى پالەوانه قه‌دمیه‌کان. ریزی میز و کورسیه‌ چتویه‌کان و زرنکه‌ی پیاله و ژیرپیاله و قولته‌قولتی قلیان و... ناو چایخانه‌که‌ گه‌رم بوو. گه‌رم و قه‌ره‌بالغ. ئەو گوتی: «جگه‌ له‌ چایچی و مشتەریه‌کان، هه‌یج شتیکى ئەم چایخانه نه‌گۆراوه».

کوورش گوتی: «ئەلبه‌ت ئیستا دوو که‌س له‌ مشتەریه‌کانیش...»

کوورش خۆشحال بوو. ده‌ستی خستبووه سه‌ر شانى ئەو و به‌رده‌وام بوو: «لێره تهنه‌ها مرۆقه‌کان ده‌گۆرین».

دیسان لارومه‌تی ماچ کرده‌وه. گوتی: «بلى بزائم تۆ لێره چی ده‌که‌ی؟ تۆ بۆ لێره‌ی؟»

ئەو لای لى کرده‌وه. کوورش قژى به‌سه‌ره‌وه نه‌ما‌بوو. ریش و سمیلی سپى بو‌بوو. که‌مپک قه‌له‌و بو‌بوو. به‌لام... له‌ به‌ر خۆیه‌وه گوتی: «به‌لام نیگای، نیگای کوورشه‌که‌ی جارانه. هاوړی دلیره‌که‌ی جارانه».

ئەو و کوورش پێکه‌وه لێره رۆشتبوون، سالانیک له‌مه‌به‌ر. له‌ ده‌ره‌وه‌ش چهند مانگیک پێکه‌وه بو‌بوون. ئەوسا ئەو رۆشتبوو بۆ تورکیه ... کوورش گوتی: «مه‌گه‌ر تۆ له‌ ئورپا نه‌بویت. که‌ی گه‌راوئیته‌وه؟»

ئەو گوتی: «نزیکه‌ی پینج مانگه».

- به‌ئینجگاری؟

ئەو نه‌یده‌زانى. زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی کرد و هه‌یچی نه‌گوت. کوورش گوتی: «به‌و هیوايه‌ش گه‌راپیتیه‌وه دوا چهند مانگی تر ده‌رۆیته‌وه. پیموانیه‌ ژن و منداله‌که‌ت...»

قسه‌که‌ی ته‌واو نه‌کرد. به‌پێکه‌نینه‌که‌ی ئەودا تیگه‌یى. گوتی: «که‌واته بۆ ژنه‌پێنان گه‌راوئیته‌وه».

گوتی: «ئیمه مانان له ههر کوئی بین، له گهڵ ئافرهتی لای خۆمان نه بێ ههڵناکهین. تهنها ئافرهتی لای خۆمان دهتوانی گوزهرامان له گهڵ بکا. تهنا نهت له دهرهوهی ولاتیش. له ئوروپاش».

گوتی: «ره مه زانیش بهک دوو سال له مه بهر لیتره ژنی خواست. مه نسووری ره مه زانی. ده تناسی؟ ئه وه نه هاته وه. لیتره وه پوورزایه کی خۆیان بۆ نارد. کچیکی ههژده ساله...». کوورش قاقا پیکه نی. مشتتهری چایخانه که به سه رسوورمانه وه لایان لێ کرده وه. ئه وه گوتی: «من به ته ما نیم ژن بینم».

به مونیبره شی گوتیوو. مونیبره پیکه نیبوو. گوتیوو: «تۆ ههر به ته ما مه به. ئه گهر من خوشکه گه ورت بيم ده زانم چۆن ملت به په ته وه بکه م و، کچیکی...» نه یگوتیوو کچیکی ههژده ساله ت بۆ بینم. گوتیوو: «له یلا زۆر کچی چاکه. تۆشی زۆر خۆش ده وی». نه کا مونیبره به بێ ئاگا داری ئه وه...

کوورش گوتی: «بلی بزانه ئه م هه موو ساله له دهره وهی ولات چۆن ژباوی؟ چیت کردوه؟»

ئه وه نه یگوت دهرسم خوتندوو. نه یگوت له مالتیکی چل و ئه وه نده مه تریدا... ته نانه ت نه یگوت چی پۆکم نووسیوه. هیچی دهرباره ی خۆی و ئه وه هه موو ساله نه گوت. گوتی: - باسی خۆتم بۆ بکه کوورش.

که ئه وه رۆشتبوو بۆ تورکیه، کوورشیش دوا چهند مانگ گه رابوو وه بۆ ئیتره. زۆر له شاخ و له عیراق نه ما بووه وه و چه کیشی هه لنه گرتبوو. بۆیه لیبی خۆش بوو بوون. چهند شه و گرتبوویان و به ریاندا بوو. کوورش و بیستبووی بگه رپه ته وه بۆ زانکۆ و خوتندنه که ی ته و او بکا. نه ی توانیبوو؛ نه یان هیشته بوو. ماوه یهک له سه ر سفره ی باوکی خواردبووی. سفره یه کی هه ژاران. باوکی هه ژار بوو. به و حاله ش له ترسی ئه وه نه کا دیسان پروه ته وه و بۆ ئه وه ی هۆ بداته وه سه ر کار و ژبانی، چی پاشه که وتی ته مه نی بوو دابوو و ژنیکی بۆ خواستبوو. کچیکی خزمی خۆیان که ئه لف و بیبه کی خوتندبوو هیچی تر.

کوورش گوتی: «بیوا نه هۆم دایه وه سه ر ژبانم و ئیستا باوکی شه ش کچ و کوپیکم». کوورش پیکه نی و ئه وه به خه مپیکه ی شار درا وه لیبی پام. کوورش گوتی: «کچه گه وره که م چواره سالانه یه و کوپه که شم تازه پیتی هه لگرتوه».

ئه وسه دهستی کرد به گێرانه وه ی هه ندیك رووداوی ژبانی له م هه موو ساله دا... که ژنی

خواستبوو کتۆلی و لیقه ومانی لێ دهرکه و تیبوو. ژن و مندال نانیا ن ده ویست. جل و به رگیان ده ویست و ئه ویش کوپه هه ژاریکی ده ست و پتی سپی بێ پاره و بێ ده سما یه... چهند سالیک خۆی به ئه م براده رو ئه و براده ره وه هه لئواسیبوو، به لām هیچی به هیچ نه بوو بوو. گوتی: «ههر ئه و براده رانه که مافی هه ژار و کرپکاریا ن ده ویست و گوریسیان به ده سه ته وه ده گرت و زه و یوزاریان له ناو جووتیاراندا به ش ده کرد، به شیکیا ن بوون به تاجر و قاچاغچی و خاوه ن کارگه ... له به یانیبه وه تا ئیواره وه ک سه گ ده یان په تاندم و تیر سکی خۆم و مال و مندالمیا ن نه ده دامی».

کوورش ئیستا له هه میشه تیر و ته سه لتر بوو. شه وان تا به یانی له پیاده رو ی ده وری ئه و مه یدانه جگه ره و شیر ی گه رم و کیکی ده فروشت به و موسافیره غه ربیانه که نیوه شه وان ده گه یشتن و له ده وری مه یدانه که داده به زین؛ به شو فییری ئه و تاکسی و ئوتومبیلانه که چاوه روانی موسافییری شه وانه بوون. به که سانی لانه واز و...

ئه وه گوتی: «ئهی رۆژان چی ده که ی؟»

- رۆژان ده خه وم. یان دیم بۆ ئه م چایخانه و...

چایخانه قه ره با لڅ بوو. سه رمای دهره وه پالی به خه لکه که وه دنا و ده سه ته ده سه ته ده هاته نه ژوو ر. ئه وه له روومه تی یه که یه که یان ورد ده بووه وه. روومه تی مات و تیکشکا و و ئیسکن، له پشت هه لم و دوو که لی ناو چایخانه که وه. روومه تی ماندوو و هرس. وه ک ئه و سالانه، وه ک پۆرتره کانی فه رهاد. ئه و بییری کرده وه، ده بی فه رهاد ئه و سالانه به زۆری هاتیبته ئیتره و له بهر ئه م روومه تانه وه پۆرتیتری کیشابیتته وه. کوورش قسه ی بۆ ده کرد و له و کاته دا ئه و که سیکی دی که خۆی به چایخانه که دا کرد، که سیکی ئاشنا، ناسری بوو. وه ک جاری پیتشوو سه روو قژی ئالۆز و ته نکه ریشیکی سپی و... ئه مجاره پالتۆبه کی کۆنیشی له به ردا بوو. ناسری چوو له سووچیک له سه ر چوارپایه یه ک دانیشته. سه رمای بوو. خۆی گرمۆله کردبوو. دهستی ناخنیبووه گیرفانی پالتۆکه ی و جگه ره یه کی نیوه سووتاوی به ده مه وه بوو. له کیتی وه رگرتبوو؟

- کوورش ئه و پیاره ده ناسی؟

ئه وه گوتی و به دزیبه وه قامکی به ره و ناسری درپژ کرد. کوورش شوین ئیشاره تی قامکی که وت. گوتی: «بۆ تۆ نایناسیه وه؟ ناسری... کاوه ی ناسری... کوپی...»

ئه وسه زه رده خه نه یه کی تالی کرد و، به داخه وه سه ری را وه شاندا. گوتی: «ناحه قت نیبه

نهیناسیهوه. گهمه ی رۆژگار وای لی کردووه خۆشی خۆی نانا سیتتهوه».

ئهو گوتی: «ناسری کورپکی جوان و تهرپۆش بوو. پۆیهکی سهوزی مودیل بالای لهژیر پیدابوو. جاروباریش سی تاری دهژهند...».

له بهر خۆیهوه گوتی. وهک جاری پیتشووه که له بهر خۆیهوه گوتبووی و نه مجارهش کوورش گوتی لیبوو. گوتی: «پیاو به بینینی که سیتیکی وا حال و رۆژی خراپی خۆی له بیر دهچیتتهوه. ئیمه مانان له پیناوی خهونیتیکی خۆش و ئینسانیدا ئوامان به سههر هاتووه. به لām که سیتیکی وهک ناسری...»

به خه مه وه گوتی. قسه که ی ته و او نه کرد. ئهو هه لیدایه: «ناسری چی به سههر هاتووه؟»

- تیکچوو، ده میتک ساله تیکچوو. پاش ئه وه ی هه موو سه رووت و سامانی باوکی داناوه، پاش ئه وه ی ژنه که ی مردوو، تیکچوو. ماوه یه کی زۆر له تاران له نه خۆشخانه یه کی دهروونی بووه و ئیستاش، سالیکه گه راوه ته وه بۆ ئیره. پیاویکی کتۆل و بی تازاره. کاری به کاری که س نییه. ته نانه ت له گه ل که سیش نادو.

- ئه ی له کوئ دهژی؟ له لای کی؟ له لای خزم و که سوکاره که ی؟

- خزم و که سوکاریکی وای نییه. باوکی ده میتکه یه مردوو. مامه کانیسی لیره نین. گوايه لای پورپکی پیری دهژی. پیرین ژوو رپکی پیداووه و ژه ماو ژه م...

که سیتک هات و له لاشانی ئه وه وه دانیشت. پیاویکی که ته بوو. جیتی پین ته نگ کرد. کوورش گوتی: «پیت خۆشه برۆینه ده ر؟»

ئهو هیشتا چاوی له ناسری بریبوو. ناسری خه مۆک و داماو جگه ره ی ده کیشا. ئه ویش جگه ره یه کی داگیرساند و گوتی: «نا. ته گه ر ده کری داوای دوو چای تر بکه».

کوورش داوای دوو چای تری کرد. ئهو گوتی: «نالین بۆ وای لی هاتووه؟»

کوورش سه ری راوه شاندا؛ به خه مه وه. گوتی: «چیرۆکی ناسری چیرۆکیکی سه یه ره. هه رکه س شتیکی لی ده زانی و به جۆریک ده یگپرتته وه. زۆر که س ده لین ئه م نه خۆشیه یه له بنه ماله یاندا بووه. له بنه ماله ی داکییدا. ده لین تاقه خاله که شی له شیتخانه مردوووه. دایکیشی بهر له مردنی...»

ئهو گوتی: «به لām ناسری ئهو سالانه گه نجیکی ماقوول دیار بوو».

کوورش پیکه نی. وهک ئه وه ی بلتی ئه م هه موو پرسیاره بۆ چیه یه؟ یان بلتی نیوانی

ماقوول و ناماقوولی... به لām نه یگوت. گوتی: «پاره سرپۆشه. ده لین ئهو سالانه ش ناته و او بووه. له مندالییه وه ناته و او بووه. کورپکی ته نها و دووره په ریز که هه میشه له ماله وه خزاوه و خه ربکی سی تاری نه نین بووه. ده لین ئهو سالانه، ته نانه ت ئهو رۆژانه ش که هه موو خه لکی شار، شپیت و عاقل رۆژانه ته ناو شه قامه کان و له خۆپیشاندانه کاندایه شداریبیان کردوووه، ئهو به ده گمه ن له مال هاتووه ته ده ر. رۆژیکیش که هاتووه ته ده ر، کچیکی دیوه و شه یدا ی بووه. کچیک له بنه ماله یه کی هه ژار. ده لین ئهو شه یدا ییه تا راده یه کی زۆر ژبانی گۆریوه. له و خه لوه ت و خه مۆکیه هینا وه ته ده ر...».

کوورش گوتی: «ئهو ده مانه که من و تو دیومه نه. ئهو ده مانه که خۆی رازاندوو ته وه و سوار پرۆیه کی سه وزی مودیل بالای بووه و یهک دوو جاریش له بۆنه کاندای سی تاری ژهندوووه... ئهو ده مانه عاشق بووه...».

- واته بۆ رازی کردنی کچه که...

«کتۆل ئه فسانه».

من گوتم. کاتیک ئهو گه را بووه وه بۆ مال و قسه کانی کوورشی بۆ ده گپرامه وه، گوتم: «کتۆل ئه فسانه... که واته شووی به پیاویکی ناته و او کردوو».

ئهو هیچی نه گوت. هیشتا برۆای به قسه کانی کوورش نه کردبوو؛ به گوايه و ده لینه کانی. پیاویکی لیتقه و ماوی وهک ناسری، پیاویکی سامانداری لیکه و توو. که سیتک که هیچ نالی جگه له وه ی جاروبار داوای جگه ره دهکا، سروشتیه که له پشت سه دان گوايه و ده لیننی راست و درۆوه ون بووی و نه ناسریتته وه. ئهو بیری کرده وه، حه تمه ن جه لالی له کوورش باشتی ده ناسی. بی گومان ئهو به راستیه کان ده زانی. بۆ تا ئیستا ده رباره ی ناسری هیچی له جه لالی نه پرسیبوو؟ بۆ جه لالی له م ماوه دا هیچی ده رباره ی ئه فسانه نه گوتبوو؟

گوتی: «شه وی جومعه جه لالی دی بۆ ئیره و هه موو شتیکی لی ده پرسم. ده رباره ی ناسری... تیکچوونی ناسری... ده رباره ی ئه فسانه...»

به ترسه وه گوتی. گوتی: «من هیشتا نازانم ئه فسانه چۆن و بۆچی مردوووه. حه تمه ن جه لالی ده زانی».

له بهر خۆیه وه گوتی.

- ئه فسانه دوا رۆشتنی ئهو چی به سههر هاتبوو؟

بیست

ئیوارهی یه کشه نیه یان دوو شه نیه بوو که نهو کوورشی دیبوو؟ هاوړی دلیر کورتهی چیرۆکیکی بۆ گیترا بووه وه، په ریشانی کردبوو. کورتهی چیرۆکی ناسری. گوتبووی: «هه رکهس به شیهویه ک چیرۆکی ناسری ده گیترا ته وه». نهی گوتبوو چیرۆکی ناسری و نه فسانه. کوورش نه فسانه ی نه ده ناسی و ناگاداری خو شه ویستی نیوان نهو و نه فسانه نه بوو. ته نهها جه لالی بوو که نه فسانه ی ده ناسی و جه لالیش حه تمه ن چیرۆکی ناسری بیستبوو. چیرۆکی ژبانی هاو به شی نه فسانه و ناسری. جه لالی حه تمه ن ده یزانی نه فسانه دوا ی رۆشتنی نهو، دوا ی شوو کردنی به ناسری چی به سه ر هاتوه. نهی بۆ تا ئیستا هیچی نه گوتبوو؟ بۆ باسی ناسری و ته نانهت باسی نه فسانه شی نه کردبوو؟ جگه له چه ند ئیشارهت و گیترا نه وهی هه ندیک بیره وه ری کۆن که نه فسانه ش که سی نهو و بیره وه ری بانه بوو. په نگه چونکا نهو هیچی نه پرسیبوو. نهو گوتبووی: «نه مجاره که جه لالی بیت بۆ ئیره هه موو شتیکی ده رباره ی ناسری و نه فسانه لی ده پرسم». ئایا جه لالیش قسه کانی کوورشی دووباره ده کرده وه؟ کوورش گوتبووی: «ناسری له مندالییه وه شیت و ناته و او بووه». ئایا نهو نه فسانه ی به پیاویکی شیت و ناته و او سپاردوه؟

نهو ده بوو تا ئیوارهی پینج شه نیه، تا شهوی جومعه چاوه پروانی وه لامی نهو پرسیارانه بی، به لام له توانایدا نه بوو. به کهم شهو، دوا نه وهی گه رابووه بۆ مال، ویستبووی هه موو قسه کانی کوورش فه رامۆش بکا. ناسری و نه فسانه و... هه موو نهو که سانه که که سی رابوردوو بوون له بیر بیاته وه. سه ره تا ویستبووی بیر له له یلا بکاته وه. چه ند رۆژ له وه بهر له یلا پیتچنی شیعه ر ه کانی به نه شمیلدا بۆ ناردبوو. گوتبووی: «حه ز ده کهم سه یریکیان بکاته وه. سه یری ده ره ی نانی هونه ری و رازاندنه وهی لا په ر ه کان و...» له یلا به پیتی تامۆزگار بیه کانی نهو به چه ند شیعه ری کدا چوو بووه وه. چه ند وشه یه کی گۆریبوو. نهو جار یکی تریش شیعه ر ه کانی خویند بووه وه. نهو کاته ی که ده ستنووس بوون سه میمی تر بوون. ناوی ده فته ره کهش «حه و تۆبه له تاوانه که ی خو ی ناکات». کامه تاوان؟ نهو له خو ی پرسیبوو. تاوانی خه له تاندنی ئاده م؟ به خه م و داخه وه سه ری را وه شان دبوو. نهو کچه

ده بوست چی بلتی؟ چۆن سه یری ژبانی ده کرد؟ نهو تینه گه یشتبوو. نه ینا سیبوو. له یلا نوو سیبووی: «پیشککش به میهره بانیه کانی...» سه ره تا پیشککشه شی کردبوو به میهره بانیه کانی باوکی. دوا جار پیشککشه شی کردبوو به میهره بانیه کانی نهو. نهو چ میهره بانیه کی ده رحه ق به له یلا کردبوو؟ باوکی شی میهره بانی پی نه کردبوو. بهر له وه میهره بانی پی بکا مردبوو. کوژرابوو. له یلا گوتبووی: «تۆ زۆر له باوکم ده چی». به شه رمه وه گوتبووی. گوتبووی: «باوکم عاشقی دایکم بوو». که ی نه وه ی گوتبوو؟ گوتبووی؟ مونیره گوتبووی: «له له یلا چاکتر و جوانترت ده ست ناکه وی». له یلا تۆی زۆر خو ش ده وی». بۆ ده بوو له یلا نهو ی خو ش بو ی؟ نه فسانه ش نهو ی خو ش ویستبوو، به لام نهو به جیتی هیشتبوو. سالانیک له مه بهر. وه ک فه رهاد که کالیی به جتی هیشتبوو. له کۆلانیکی داخراو و ته نگه به ردا.

من گوتبووم: «به لام فه رهاد ناچار بوو کالیی به جتی بیلی». نهو شه وه نه مگوتبوو. رۆژی دوا یی گوتم. دوا نه وه ی ته له فوونی بۆ جه لالی کرد و گوتی حه ز ده کا ئیمشه و پیکه وه بن. گوتم: «فه رهاد به حه زو خواستی خو ی کالیی به جتی نه هیشت. فه رهاد یان گرت. گرتیان و...»

نهو له هه یوان بوو. ده میکه بوو ده رکه ی ئاسنی حه ساری کردبووه وه و له هه یوان، له بهر سه رمادا چاوه پروان بوو. چاوه پروانی هاتنی جه لالی و هاوکات چاوه پروانی که سانیک تری رابوردوو. نه فسانه؟ نه فسانه رۆشتبوو. به گریانه وه له ده روزه ی چپوی حه ساره که چوو بووه ده ر و، نهو چاوه پروانی هاتنه وه ی باوکی بوو. بۆ نه وه ی خوا حافیزی لی بکا. نه ملاو لای ماچ بکا، دهستی ماچ بکا. تا نهو کاته به باوکی نه گوتبوو به ته مایه پروا. باوکی هاته وه. نهو دی و دللی داکهوت. باوکی له هه میشه پیرتر و که نه فتر بوو. له هه میشه ماندوو تر. چاوی به حه ساره که دا نه گیترا. له ناوی حه وزه که ده ستنووی نه گرت. ناوی حه وزه که سارد بوو. پروون و زولال نه بوو، قه وزه گرتبووی. باوکی به پلیکانه کانداهه لگه را. بۆ هه یوان. له سه ر کورسییه که ی هه یوان دانیششت. بۆ نه وه ی پشوویه ک بدا. چاوی به هیلانه ی له قله قه کان به به رزایی دارتوه که ی مالی دراوسیکه یان کهوت. هیلانه که چۆل بوو. له قله قه کان کۆچیان کردبوو. نهو له باوکی نزیک بووه وه. به ترس و دوو دللییه وه هه والی پرسی. باوکی سه ری له قاند. گوتی: «ئیمسال له قله قه کان زوو کۆچیان کرد. زوو به جتیان هیشتین».

نهو گوتی: «منیش ده مه وی به جیتان بیلم باه. ده مه وی پرۆم».

باوکی ئاوری لی دایه وه. له نووکی پیتییه وه تا تۆقی سه ری. دوو دلۆپ فرمیسک له چاویدا کۆ بووبوه وه. فرمیسکه کان به ئارامی رژان. باوکی گوتی: «نه ده بوو برۆی. نه ده بوو برۆشتیتایه».

باوکی له بییری چووبوه وه ئه وه هیتشتا نه رۆشتوه؟ ئه وه رۆشتیوو.

جه لالی هاتبوو. كه مئیک خواردن و خواردنه وهی له گه ل خۆی هینابوو. چهند شریتی کونیش كه هه رکامه یان بیره وه ریبه کی سالانیک له مه به ریان لی ده ژیانده وه. جه لالی گوتی: «که ته له فوونت کرد و گوتت هه ز ده که ی ئیمشه و پیکه وه بین، ترسام».

ئهو له ئاشپه زخانه بوو. گوتی: «له چی ترسای؟ نه کا پیت و ابووی ئیمشه و ئاخه شه وه پیکه وه داده نیشین؟»

جه لالی شوینی كه وت. ترسه که ی ئاشکراتر بوو. گوتی: «ده ته وی برۆیته وه؟»

ئهو ئاوری لیدایه وه: «بۆ کوئی؟»

ئهویش ترسا. له نیگای جه لالی. له پرسباره که ی که وه ک سه هۆل سارد بوو. گوتی: «بۆ پیت وایه ده مه وی برۆمه وه؟»

جه لالی گوتی: «بیستومه خه ریکن ماله که تان ده فرۆشن. بیستومه دو ئه وه ی به شه میراتی خۆت وه رگرت...»

دریژه ی پچ نه دا. ئهو مانگیک بوو له گه ل جه لالی دانه نیشتیوو ئیستا خۆشحال بوو لیره یه. خۆشحال بوو پیکه وه ن. گوتی: «چی تریشت بیستوه؟ نه تیبیستوه به رله وه ماله که مان بفرۆشن و به شه میراتم بده نی، به ته مان ژنم بۆ بین؟»

جه لالی گه شایه وه. بیستیوو. گوتی: «ژنت بۆ بین؟ کی؟ له یلا؟»

– له یلا؟! که واته ئه وه شت بیستوه.

ئهو به نیگه رانییه وه گوتی و له ئاشپه زخانه هاته دهر. به بۆنه ی راخستنی سفره وه هاته دهر و له ژووره که ی، له سه ر مێزه که جگه ره یه کی هه لگرت و دایگیرساند.

گوتم: «مونیره ده یه وی به هه ر شپه یه ک بووه تۆ له یلا بخوای».

ئهو نه بیست. دللی له لای ئه فسانه بوو، لای ناسری، لای ئهو چیرۆکه که تا ساتیکی تر جه لالی به سه ر خۆشی بۆی ده گێرپایه وه.

جه لالی به ئاشپه زخانه هاته دهر. ئهو سفره که ی لای زۆپاکه پان کرده وه. بتریه ک و

دوو پیاله و که مئیک... جه لالی گلۆپی ژووره که ی هه لکرد. زوو تاریک بووبوو. ئهو له په نجهره یه که وه له دهره وه ی روانی. له تاریکی ناوه ختی دهره وه دا به فر پرووشه ی ده کرد. جه لالی گوتی: «من ده مئیکه یه له یلا تلوعی ده ناسم. له دوو، سی سال له مه به ره وه. له یلا دوا ئه وه ی دهرسی ته واو کرد، به هیوا بوو له ئیداره ی ئیمه دابه زری».

به زه رده خه نه وه گوتی. گوتی: «له یلا کچیککی عاقل و پر به ره یه. راسته له تۆ گه نچتره، به لام...».

له سه ر سفره که دانیشن و یه که م پیکیان هه لدا.

– ئهو رۆژه له مۆزه خانه که به و شپه تاریفی شپه ره کانت کرد، گوتم...

ئهو گوتی: «ده مه وی باسی که سیکی ترم بۆ بکه ی».

– که سیکی تر؟ ده ته وی باسی کیت بۆ بکه م؟»

– ئه فسانه.

جه لالی داچله کی. نه ک له قسه که ی، له دۆخی روخساری داچله کی. جیدی و نیگه ران بوو. نیگای هه لوه دای، هه لچوونی دهر وونی ده نواند. ده تگوت تازه ده دیدی. تازه په ی به و هه راسانییه ده برد. گوتی: «تۆ هیتشتا ئه فسانه ت فه رامۆش نه کردوه؟»

ئهو گوتی: «تۆ ناسریت دیوه، وانییه؟ دیوته چی به سه ر هاتوه؟»

جه لالی گوتی: «هه موو رۆژتیک ده بیینم. ناسری له مالی دراوسییه کی ئیمه ده ژی».

– له مالی پووری؟

گوتی: «که واته چیرۆکه که ییت بیستوه. زۆر که س ده یزانن».

جه لالی ده یزانی. چیرۆکیکی تال بوو. دانیشننه که یانی تال ده کرد. گوتی: «هه ندی چیرۆک ده بی فه رامۆش بکرتن».

جه لالی هیتشتا تالای یه که م پیککی له قورگدا بوو. گوتی: «بۆ غوونه چیرۆکی ناسری. گێرانه وه ی ئهو چیرۆکه دوا سالانیک چ سوودیکی هه یه؟»

خۆی پرسى و خۆی وه لامی دایه وه.

– دلنیا به هیچ سوودیکی نییه. نه بۆ تۆ و...

نه یگوت نه بۆ ناسری، یان ئه فسانه. گوتی: «من هاتووم خه می ژیانته له گه ل به با

بده م. نه هاتووم...»

ئەو گوتى: «دەبىي بۆم بېگىپتەۋە» .

جەلالى بۆي گىپرايەۋە. يەك دوو مانگ دوا پۈشتىنى ئەو، ئەفسانە شىۋى بەناسرى كىردى. زەماۋەندىكى سادە و بچووك. بەخواستى ئەفسانە، يان بەبىي نەرتى خەمبارى ئەو سالانە؟ زەماۋەندىكى بەبى دەھۆل و زورنا و ھەلپەركى و چۆپى كىشان. زاوا دەستى بۆكى گرتىسۇ لەگەل خۆي بردىۋى بۆ تاران. بۆ مالىك كە گوايە پىشتىر باوكى بۆي كىپىو. مالىكى خۆش لە گەپەكىكى لاي ژووروى شار.

جەلالى نەيگوت ماۋەيەك دواتر، پۈژتىك كە بۆك و زاۋاي تازە بۆ سەردانى كەسوكارىان ھاتىۋونەۋە، دىيۋونى. لە ئوتومبىلىكى جۈاندا دىيۋونى. لاي قەيسەرىيەكە داۋەزىيۋون. ئەفسانە لە ھەمىشە جۈانتىر، مانتۆ و لەچكەيەكى گرانبايى لە بەردا بۆ. كىفلىكى جۈانى بەشانەۋە بۆ. عەينەكىكى رەشى قاپ زىرى لە چاۋدا بۆ. ئارايشتىكى تۆخى كىردى. جەلالى ئەفسانە نەناسىۋەۋە، بەلام ناسرى ناسىۋەۋە. ناسرىش ۋەك ھەمىشە تەپۈش بۆ. پىياۋىكى بەختەۋەر. بەبىيىنى جەلالى داچلەكىپىو. بۆ ساتىك پەنگى پەرىپىو. نىگاي لە ئەۋەۋە بۆ ئەفسانە گوتىزىۋەۋە. پىدەچۈ ئەفسانە جەلالى نەدبىي. ناسرى دەستى گرتىو. بۆك و زاۋا بەپەلە تىپەرىيۋون و خۆيان بەقەيسەرىيەكەدا كىردى. جەلالى نەيگوت ئەو پۈژە بەبىيىنى ناسرى و ئەفسانە بىرى ئەو كەوتۈۋەتەۋە. بىرى ھاۋىيى ھەلاتۋى. يەكەۋ رى چۈۋەتەۋە بۆ مال و بەيادى ئەۋەۋە تىر گىراۋە. گوتى: «ئەۋان بۆ ھەمىشە لە تاران مانەۋە. تەنانت دوا مەرگى باوكى ناسرىش...» .

باوكى ناسرى سالىك دوا زەماۋەندى كورەكەى كىردى. لىرە، لە مزگەۋتى گەۋرە پىرسەيان بۆ دانابو. جەلالىش چۈۋىو. پەنگە بۆ ئەۋەدى ناسرى بىيىتەۋە. بۆ ئەۋەدى بىرى ئەۋەكەۋىتەۋە و يەكەۋ رى بروتەۋە بۆ مال و بەيادى ئەۋەۋە... ئەمجارە ناسرى ھىچى لە پىياۋىكى بەختەۋەر نەچۈۋىو. مات و خەمۆك بۆ. خەمۆكتەر لە تاقانە كورپىك كە باوكى مەردىي. لەسۈۋچىكى لاي خوارۋى مزگەۋتەكە دانىشتىۋى. سەرنجى بەھىچ و بەكەس نەداۋى. تەنانت ئەۋىشى نەدىيۋى. مامەكانى بەخىرھاتنى خەلكيان كىردى. ۋەلامى سەرخۆشى خەلكيان داۋوۋە.

چەند پۈژ دوا پىرسە، ناسرى گەپراۋەۋە بۆ تاران. حەتمەن لەگەل ئەفسانە. گوايە ھەمۋو مال و مېراتى باوكى بەمامەكانى فرۆشتىۋى. گوايە ئىتەر ھەرگىز نەگەپراۋەۋە. يان ئەگەر گەپراپىتەۋە جەلالى نەدىيۋى. نەبىيىستىۋى. تا ئەو پۈژە كە ھەۋالى مەرگى ئەفسانەى بىيىستىۋى.

ئەو گوتى: «ھەۋالەكەت چۈن بىيىست؟ ئەفسانە چۈن و بە چى مرد؟»

جەلالى نەيدەزانى. ئەۋىش ۋەك رووناك ھەۋالەكەى لە پۈژنامەدا دىيۋى. سەردەتا سەبىرى ھاتىۋىيە. ئەفسانە مرد؟ ئەۋسا كەمىك گىراۋى؛ يان نەگىراۋى. كەۋتېۋە پىرس و جۆكردن. گەپراۋى بزاتى لە كۆي، لە كام مزگەۋت پىرسەيان بۆ دانابو. لە ھىچ مزگەۋتتىك پىرسەيان بۆ دانابو. سۆراخى مامەكانى ناسرى كىردى، ھىچيان لىرە نەماۋى. جەلالى ئەۋدەمە پوورى ناسرى نەدەناسى و دراۋىيىيان نەبۆ.

ئەو گوتى: «كەۋاتە بەھەمۋو چىرۆكەكە نازانى؟!»

بە خەمەۋە گوتى. جگەرەيەكى داگىرساند و، لەگەل جەلالى پىكىكى تىرى ھەلدا.

جەلالى گوتى: «تا ئەۋ كاتە چىرۆكىك نەبۆ كە من يان كەسىكى تىرى بىزىن. تا ئەۋ كاتە ژيانىك بۆ لە قەرەبالغى ھەزاران ھەزار ژيانى تىرى بۆ بۆۋى.»

گوتى: «چىرۆكەكان دوا روۋداۋەكان دەگىرپىنەۋە، يان دەنوۋىرپىن. چىرۆكى ناسرى و ئەفسانەش دوا ئەۋ روۋداۋانە كە تۆ چاۋەپى بىيىستىيانى، دوا مەرگى ئەفسانە و پاشان دوا گەرانەۋە ناسرى بۆ ئىرە سەر زمان كەۋت.»

ناسرى چەند سال دوا مەرگى ئەفسانە گەپراۋەۋە. جەلالى يەكەم جار نەۋەك لە قەرەبالغى دەۋرى مەيدان، بەلكو لە كۆلانەكەى خۆيان دىيۋى. جەلالى تازە ئەۋ مالىكى كىردى. پۈژتىك كە ھاتىۋە دەر پىياۋىكى پەككەۋتەى كەنەفتى دىيۋى كە لە دەرگەى يەكپىك لە مالى دەۋىرپىن ھاتىۋە دەر. سەرنجى نەداۋىيە. بەلام پىياۋەكە بەرى پىگرتىۋى. «جگەرەيەكەم بەدەرى». جەلالى دەستبەجى ناسىۋىيەۋە. «ناسرى؟!» نەيگوتىۋى. گوتىۋى من جگەرەكىش نىم. ناسرى تىپەرىيۋى. جەلالىش ۋاق و پىماۋ شۆتىنى كەۋتىۋى. شۆتىنى نەكەۋتىۋى. لە دوۋكاندارەكەى سەر كۆلانى پىرسىۋى: «ئەۋ پىياۋە كىيە؟ ئەۋ پىياۋە دامابو». دوۋكاندارەكە بەداخەۋە سەرى راۋەشاندىۋى. گوتىۋى: «كۆرى حاجى ناسرى. لە پىياۋە ساماندارەكانى ئەم شارە بۆ.»

- ئەي بۆ ۋاي لىھاتتوۋە؟ لىرە، لەم كۆلانە چى دەكا؟

- چىرۆكەكەى دوۋرو دىرئە. ماۋەيەكە لە شىتخانە دەربان كىردىۋە و لىرە لەگەل حاجى فاتمەى پوورى دەۋى...

ئەۋ گوتى: «دەلىن لە مندالىيەۋە و ابوۋە. دەلىن پىرئىزەكەى پوورىشى ھەروا شىت و ناتەۋاۋە.»

کوورش گوتیووی. به لّام جه لالی گوتی: «حاجی فاتمه پیریژنیکی مه زلوم و کهم دوینه. هات و چووی کهس ناکا. له گه ل ژنانی گه ره کیش زور ته با نییه. به لّام له گه ل خیزانم... جاروبار که من له مالّ نه م سهر له خیزانم ددها و دهربارهی خوی و که سوکاری، دهربارهی خوشکه زا کلّوله کهی قسهی بو ده کا. دهربارهی ناسری...».

گوتی: «ناسری هه همیشه کلّول بووه. له مندالییه وه، له وه ده مه وه که دایکی مردووه و... خه لک پییان وابووه له هیج شتیکی کهم نییه. به لّام له راستیدا هیچی نه بووه دلّی پیی خوش بی. ته نانه تئو ده مه که ئه فسانه شی بووه...»

ناسری ئه فسانه ی خوش ویستبوو. له یه کهم کاته وه که دیووی، شه و و رژژ شوینی که وتبوو. ئه و کاته ش که خواستبووی وه ک په روانه له دهوری گه رابوو. به لّام ئه فسانه...

ئه فسانه ده بی زوری هه ولّ دابی ناسری خوش بوئی. ده بی به ده میه وه پیکه نییی. به دلّی بزوابیتته وه. ئارایشتی کردی. خوی رازاندیته وه و له به رامه ری دانیشتی. ده بی گوتی بو ده نگی سی تاره که ی شل کردی و به دم هه وای مۆسیقا که یه وه چاوی لیک نابج و خوی راژه ندی. ده بی جاروباریش چاوی هه لّینابیتته وه و خومار لیبی روانی. نه رمه بزیه کی عاشقانه ی بو کردی و... ئه فسانه ده بی وای کردی. ژن که میرده که ی خوش بوئی واده کا. جوولّه ی، نیگای، هه ناسه ی له گه لّ سازی مۆسیقای میرده که ی کوک ده کا. له گه لّ ترپه ی دلّی میرده که ی. به لّام پییا و ته نه ا دلّی له لای له نجه و بزوه نیگای ژنه که ی نییه. پییا و ترپه ی دلّی ژنه که شی ده بیستی. ده بی ترپه ی دلّی ئه فسانه له گه لّ ناسری کوک نه بووی. دلّی ئه فسانه لای ناسری نه بووه حه قه ن.

- ئه ی لای کییه؟ لای ئه و هه تیوه به ره لایه؟

- کام هه تیوه به ره لایه؟

ده بی مه بهستی ئه و بووی. له و کاته دا ئه و له دهره وه ی ولّات بووه. له تورکیه.

- نه کا ته له فوونی بو کردییتی؟ نه کا به هیوا بی من به جی بیلّی و شوین ئه و کهوی؟ نه کا شوو کردنه که ت به من پیلان بووی؟ نه کا...

جه لالی ئه مانه ی نه گوت. گوتی: «ناسری دلّیسی له ئه فسانه کردووه. گوايه پیی وابووه...»

پیی وابووه ژنه که ی هیشتا دلّی له لای یه کهم دلّداریه تی. پیی وابووه ئه و هه تیوه به ره لایه وازبان لّی نه یین و ده گه ریته وه. له بهر ئه وه ش لیتره رۆشتبوو. به بیانوی پاراستنی خوی

و ژنه که ی له شه رو شوری ئیتره و به بیانوی کاسبی و ته جارته وه لیتره رۆشتبوو. به لّام ناسری تاجریکی زیره ک و سهرکه وتوو نه بوو بوو. باوکی دوورا دور پیی گوتیوو چی بکری و چی بفرۆشی. که باوکی مردبوو، مامه کانی. مامه کانی...

جه لالی گوتی: «سالّیک دوا مردنی باوکی، مامه کانیشی سهروه ت و سامانه که یان نهخت کردووه ته وه و لیتره رۆشتوون. بو دهره وه ی ولّات. گوايه له ناسریشیان گپراوه ته وه. گوايه قه رار بووه پیکه وه برۆن... به لّام ناسری...»

ناسری نه یوترا بوو. ترسابوو له وی ئه فسانه...

ده بی ئه فسانه زوری له گه لّ گوتی. ده بی گوتی، کاسبی ئیستا وه ک گه مه ی شه یان وایه؛ تو نایزانی. ده بی گوتی، تو لیتره که س دلّسۆزت نه ماوه. منیش که سیکی وام نییه. ده بی گوتی، چیمان هه یه با بفرۆشین و ئیمه ش برۆین. ده بی ناسری به قسه ی نه کردی. ناسری له پشت ئه و قسانه وه ههستی به پیلان کردووه.

- ده ته وی بمه ی بو ئورویا و له وی لیم جیا بییه وه؟ ده ته وی له گه لّ ئه و هه تیوه به ره لایه... له و کاته دا ئه و له ئورویا بووه. ناسری چونی زانیوه.

«دهستی خۆت بکه به سه رین. من هه رگیز له م ولّاته نارۆم.»

جه لالی گوتی: «له ناشتییه که ی ئیران و عیتراقدا ناسری تییاچووه. وه ک زور تاجرو ده ولّه مندی تر هه موو سهروه ت و سامانی له ده ست بووه ته وه و...»

جه لالی ورده ورده سه رخۆش ده بوو. ئه ویش سه رخۆش بوو. به لّام بتریه که هیشتا نیوه پر بوو. ده نگی زه بته که کز بوو. ده نگیکی به سۆزی ژنانه که که سیان نه یانده بیست.

دلّ پیسییه که ی ناسری دوا ئه و تییاچوونه ته وای په ره ی سه ندبوو. ئیتر نه ک هه ر له ئه و که له دهره وه ی ولّات بوو، له هه موو پییاویک به گومان بوو. له هه موو ئه و پییاوانه که له شاریکی ده - پانزه ملوین که سیدا ژیا بوون. له ریباری شه قامه کان. له دووکاندارانه که ئه فسانه شتی لّی کرپیوون. له دراوسیکان. له و رۆژه وه که به ناچاری مالّ که ی فرۆشتبوو، هه ر به دوو سی مانگ جاریک مالی گوترا بووه وه. ئه فسانه ش...

ده بی ئه فسانه ئیجازه ی له مالّ رۆشتنه ده ری نه بووی. ده بی نه یوترا بی په رده ی په نجه ره ی ژووره که ی هه لّباته وه و ته له فوون هه لّگری. ده بی ئه فسانه زوری بو هاتی. ژن زوری بو دی کاتییک نیگای پیس و چلکنی میرده که ی شوین هه موو جوولّه و جمینیکی ده که وی. ده بی ئه فسانه گریابی. ده بی سویندی بو خواردی که جگه له ناسری که س به پییا و نازانی.

دهبې سوتېندی خوار دېښ ناسری له هه موو کهس زیاتر خوځ د هوی. ته نانه ت له کچه که شی...
جه لالی گوتی: «کچېکی بچکوله ی جوانیشیان بووه. ناوات. گوايه هه ردووکيان زوربان
خوځ وېستوه».

ئەفسانە له پیناوی ناواتی کچیدا ئەو عەزبەت و نازارە ی کیشابوو. ترسابوو، ئەگەر له
ناسری جیا بېتەوه... ئەگەر کچه که ی به جی بیل...
دهبې ناسری به وهی زانیبې. دهبې به ژنه که ی گوتبې ئەگەر لېی جیا بېتەوه، ناهیلې
هه رگیز چاوی به کچه که ی بکه وی. دهبې گوتبېتی به لایه ک به سه ر خوځی و کچه که ی دینې.
دهبې ترساندبېتی. پیاو ده زانی ژن دایکه و دایک ناتوانی ده سته ردار ی جگه رگوشه ی
بېی. به رگی به رهنده به لای پیاو وه وه؛ بویه ده توانی ژنه که ی نازار بدا. ده توانی
سووکا یه تی پې بکا. ده توانی هه موو به لایه کی...
ئەو نه یگوت بۆ ئەفسانە شکایه تی لې نه کردوه. ئەو ده ترسا. له ده وامه ی رووداوه کان،
له کوتایې چیرۆکه که ده ترسا. ئەم چیرۆکه چون کوتایې دی؟ به کاره سات؟ ئەو له کاره سات
ده ترسا.

جه لالی گوتی: «ئەفسانە ناخربه که ی ناچار بووه شکایه تی لې بکا. رۆژتیک له و رۆژانه
که ناسری لېی داوه، دهم و چاوی بریندار کردوه، کچه که ی تۆفاندووه، ئەفسانە ده سته
ناواتی گرتوه و...»

ئەفسانە له مه حکه مه داوای ته لاقی کردبوو. گوتبووی له وه زیاتر ناتوانی له گه ل
پیاویکی شیت و نه خوځ بژی. به لام ناسری ته لاقی نه دابوو. گوتبووی ژن و منداله که ی
خوځ ده وی و چی کردوه له پیناوی مه سه له حه تی ئەواندا کردووه تی. ئەوسا به لېینی
دابوو ره فتاری بگورې و نازاریان نه دا. قازی کاغه زی لې سه ندبوو. ناشتی کردبووه وه.
به لام بۆ دووه م جار...

جه لالی ته واو سه ر خوځ بوو. ئەویش. بتریه که خالی بوو بووه وه و شه وی درېژی زستان
هاتبووه ناوقه دی. ئەوان، یه کیان به گوتنی ئەوه ی بیستبووی و یه کیان به خه یال و
ویناکردنی ئەوه ی ده بوو روویدای، چیرۆکی ناسریان ده گتیرایه وه. چیرۆکی ناسری و
ئەفسانە...

جه لالی گوتی: «به لام بۆ دووه م جار...»

ئەفسانە بۆ دووه م جار داوای ته لاقی کردبووه وه. له مه حکه مه گریابوو. خوځ به سه ر

پیناوه کانی قازیدا خستبوو. گوتبووی ماره یی و هه موو حه قیکی خوځ ده به خشی، به و
مه رجه کچه که ی لې نه ستین. گوتبووی میرده که ی شیتە و نابې سه ره رشتی ناواتی پې
بسپین. قازی به زه یی پیدا هاتبوو. ژنیکی گنج و جوان، دایکیکی میهره بان که هه موو
حه قیکی خوځ به کچه که ی ده گوتبېه وه. قازی سه یری ناسری کردبوو. ناسری تا ئەو کاته
هیچی نه گوتبوو. سه ری داخستبوو، لېو و سمیلې خوځ کرۆشتبوو. قازی مۆله تی
قسه کردنی پیداوو. ناسری هه ستابوو. به شه رمه وه سه یری قازی و سه یری دانیشتوانی
مه حکه مه که ی کردبوو. به ترس و گومانه وه لېیان ورد بوو بووه وه. ئەوسا گوتبووی ئاماده یه
ژنه که ی ته لاق بدا. به گریانه وه گوتبووی. ئەفسانە گه شابوو وه. قازیش زه رده خه نه ی
کردبوو. ناسری گوتبووی ئاماده یه ژنه که ی ته لاق بدا، له به ر ئەوه ی خوځی و کچه که ی له
مه ترسیبه کی گه وره رزگار بکا. مه ترسی؟ ئەفسانە داچله کیبوو. قازی گوتبووی: «کام
مه ترسی؟ مه ترسی چی؟» ناسری ماوه یه ک بې دهنگ بوو بوو. وه ک که سپک خوځی بۆ
درکاندنې رازیکی گه وره ئاماده بکا. درکاندبووی. باسی رۆژانی به ر له زه ماوه ندی خوځی
و ئەفسانە ی کردبوو. باسی خوځه ویستی ئەفسانە و کورپکی گه نچ؛ کورپکی یاخی و
ناژاوه گتیر که له سزای تاوانه کانی هه لاتبوو. له ولات رۆشتبووه دهر و ئېستا ئەو کاته له
ئوروا بوو. ناسری باسی ئەوی کردبوو. باسی میهره بان. گوتبووی له یه که م رۆژی ژن
هینانیه وه سپه ری ره شی ئەو پیاوه یاخیه له ژیاناندا بووه. گوتبووی، له ترسی
گه رانه وی ئەو پیاوه یاخیه شارو که سوکاری خوځی به جی هېشتوه. چی سامانی باوکی
بووه هه راجی کردوه و...

ئەفسانە تاسابوو. نیگای هه راسانی به ملاولادا گتیرابوو. به ناو هۆلی مه حکه مه که دا و
له چاوی پر له پرساری دانیشتوانی مه حکه مه که ی روانیبوو. له چاوی قازی. چاوی
قازی زه رده خه نه که ی تارانده بوو. نیگای سارد بوو. وه ک سه هۆلی سارد. ئەفسانە
گوتبووی: «درۆیه... ئەو پیاوه درۆ ده کا». ناسری درۆیه یه قسه کانی دابوو. به بې گریان.
به بې شه رم و شوورده یی. به رقی و نه فره ته وه درۆیه ی پیداوو. گوتبووی له و رۆژه وه تا ئېستا
ئەو پیاوه یاخیه بې پسانه وه ته له فرونی بۆ ژنه که ی کردوو. له تورکیا و پاشان له
ئورواوه نامه ی بۆ نووسیوه. خه لکی لې راسپاردوو. خه لکی یاخی. ویستوو یه تی
ژنه که ی ده ست له مال و میرده که ی هه لگرت و شوین ئەو بکه وی...

ئەفسانە هه لچوو بوو. وه ک مرۆقی تووره و ده مارگرژنا، وه ک ژنی بې تاوان که
بوختانی بۆ ده کری. وه ک شیت شالای بۆ ناسری بردبوو. ویستبووی بیخنکیتی. بې

دهنگی بکا. دانیشتوانی مهحکمهکه نهیانهیشتیبوو. هه ره شهی قازی بهری پیگرتیبوو. قازی تووره بووبوو. ئەفسانه گریا بوو. قیژاندیبوو. گوتیبوو: «بوختانه. ئەو پیاوه بوختانم بۆ دهکا».

ناسری ههروا بهردهوام بووبوو. سێ پهره کاغهزی له گیرفانی دهرهینابوو. گوتیبوو ئەو سێ نامهی له مجری ژنهکهیدا، له ناو شته شهخسییهکانیدا دۆزیوهتهوه. گوتیبوو ئەوانه نامهی ئەو پیاوه یاخییهن که بۆ ژنهکهی ناردوو. دوو نامهی کۆن و نامهی یهکی تازه. نامه تازهکهی خویندبووهوه.

- دلداره خو شه و یسته کهم...

ئەفسانه هه ره سی هینابوو. بهدهم له رزینی له شیهوه رووخابوو. بهدهم رووخانی جهسته یهوه...

ژن دهر رووخت، کاتییک باری سزای تاوانی نهکراوی قورستر له وزهی رۆح و لهشی بێ. نه فرته له رۆح و له لهشی دهکا. ده بێ ئەفسانه نه فرتهی له رۆح و لهشی خوێ کردبێ. ده بێ نه فرتهی له دل و له جهستهی کردبێ. له رابوردوی و له ئیستای. ده بێ ئەفسانه نه فرتهی له...

جهلالی گوتی: «ئەفسانه قوربانیی وههم بوو. قوربانیی چیرۆکی پیاویکی شیت و عاشق. ناسری ئەو چیرۆکهی له سه ر بونیادی وههم ساز کردبوو».

ئەو گوتی...

ئەو هیچی نهگوت. ئەو ئیتر نهیده توانی ئەو ساتانه وینا بکاتهوه. بیری ئەو رۆژه ره شه و رۆژانی رهشی له وه دوا، له تاقهتی بههره ی خه یالی تالییدا نه بوو. جهلالی تیگه بی. ههستا. ئەو پیشتر ههستا بوو. له ژووره که دا که پر بوو له ژاری گوتنی جهلالی و خه یالی خوێ دههات و دهچوو. چیرۆکی ناسری هیشتا تهواو نه بووبوو. چیرۆکی ناسری و ئەفسانه. جهلالی له ژووره که چوو دهه. ئەویش شوینی کهوت. من مابوومهوه. من و چاره نووسی تالی نووسینی چیرۆکه کهم. چیرۆکی ئەو؟ چیرۆکی خۆم. چیرۆکی هه موو ئەو که سانه که که سی چیرۆکی خۆم بوون. چیرۆکی هه موو ئەو عه شقی که سانی خۆم بوون. چیرۆکی پارچه پارچه بووی ئەو ژیا نه فه رامۆش بووانه که ژیا نی فه رامۆشبووی خۆم بوون. من مابوومهوه و ته قه لای خه مباری نووسینی چیرۆکی خۆم. جاریکی تریش قسه که ی ئەو م بیر که وته وه. ئەم چیرۆکه چۆن ده خویندریته وه؟

بیست و یهک

دهمه و بهیانی گه راپه وه بۆ مال. ئەو کاته که دهنگی بانگییژهکان له بلیندگزی هه موو مرگه وته کانی شاره وه بهرز بووبوو وه: «حي علي الحلاه... حي علي الفلاح...» دهنگی بانگییژهکان به خه لوهت و تاریکی شاردا و به ناو کتوو به فره کاند، که له سه ره تای شه وه بێ راوهستان داباریبوون و پییده چوو تا هه تا هه تابه داباریتین، بلاو بووبوو وه. ماندوو هیلاک گه راپه وه بۆ مال. به لام هه سته به ماندویی نه ده کرد. هه سته به سه رماش نه ده کرد. هه سته به هیچ نه ده کرد. له هه سار رچه یه کی باریکی به ره و پلیکانه کان کرده وه و له راره وی مال که به فری سه رو سه ر شانه کانی ته کاندو، هاته ژوو. جیگه که ی راخت و خزایه ژیر لیفه و په توه که وه. ژووره که سارد بوو. زۆپاکه نه وتی لی پرابوو، کورژابوو وه. گوتم: «ئاوا بخه وی له سه رمادا ره ق هه لیدی».

نه بیست. لیفه و په توه که ی له خو یه وه پیچا و...

گوتم: «لانی کهم هه سته چۆر پیک نه وت بکه ره زۆپاکه وه».

نهیتوانی هه سته. نه خو ش که وتیبوو. جهلالی گوتیبوو: «نه خو ش ده که وی». چه ند سه عات له مه بهر گوتیبوو. کاتییک له ژووره که رۆشتیبوو دهه. ئەویش پالتۆکه ی له بهر کردبوو. ملیپچه که ی له ملی ئالاندبوو، به شوینییدا رۆشتیبوو دهه. جهلالی گوتیبوو: «تۆ بۆ کوێ؟» به سه رخو شتی گوتیبوو. کاتییک ده رکه ی هه ساره که ی پیوه دابوو، به ره و ئوتومبیله که ی چوو بوو. گوتیبوو: «به م به فرو کرپوه تۆ بۆ هاتوویته دهه؟» ئەو گوتیبوو: «هه وایه کی تازه هه لده مژم. خه ربکه ده خنکیم». خه ربک بوو ده خنکا. ژاری چیرۆکی ناسری... چیرۆکی ناسری و ئەفسانه. له سییه کانییدا کۆ بووبوو وه. له هه موو ده ماره کانییدا.

جهلالی به فری سه ر شیشه ی ئوتومبیله که ی مالیبوو. ئەوسا سوار بووبوو. گوتیبوو: «تۆش و ده سوار به، ده ور پیک ده گه ریین و...» ئەو گوتیبوو: «ده مه وی به یی بگه رییم، به ته نها...» جهلالی گوتیبوو: «نه خو ش ده که وی...» ئەوسا رۆشتیبوو. ئەویش ری که وتیبوو. ده سته ناخیبووه گیرفانی پالتۆکه ی و به سه ره و لیژی شه قامه چۆله که دا، له ژیر بارشتی

بەفرەكەدا، داگەرپابوو. يەكەم بەفرى سالى نەبوو. بەلام يەكەم بەفرى قورسى سالى بوو. تا ئەو كاتە بستىك زياتر بارىبوو. پىتى لە بستىك زياتر بەفرى نەرم و سىپى رۆ دەچوو. شۆپىن پىتى لە قەراغ شەقامەكە، شۆپىن پىتى كەسىك بوو كە ئەهوند و لەسەر خۆ رۆشتىبوو. هەنگاوى سووك و نىزىكى هەلپىنابوو. خەتتىكى دوورو درىژ بوو كە لە زۆر جى بەملاو لادا لادرابوو. لە چەند جى خزابوو. شۆپىن سەمت و ئانىشىكى لەسەر بەفرەكە ديار بوو. ئەو هەروا رۆشتىبوو. بەسەر فەرشى سىپى و لە خەلۆتە تارىك و روونى شەقامەكە و بەناو كۆلۆو و رۆدو درشتەكاندا رۆشتىبوو. جارىك ئوتومبىلىك لە شەقامەكە تىپەرىبوو. شۆپىن تەگەرەكانى جۆگەى بارىك بوون. زوو پر نەبوو بوونەوه، بەلام زوو ون بوو بوون. جارىكىش تاكسىيەك لىتى نىزىك بوو بوو. سىگنالى بۆ لىدا بوو. ئەو لاي لى نەكرد بوو. نەبىستىبوو يان دلى نەهاتىبوو لا بكا تەوه؟ هەروا لە بەرامبەرى خۆى، لە سەماى كۆلۆو سىپى سووكە لەكانى روانىبوو. كۆلۆوكان و رۆدو درشت، بەكۆمەلە دلى رەشى ئاسمانەوه دابارىبوون. لە بەر رۆشناى گلۆپى دارتيلەكاندا سەمايان كوردبوو، هاتىبوونە خوار. لەسەر بانى دووكان و مالىەكان، لەسەر لقى درەختەكانى ئەمبەر او بەرى شەقام و لەسەر ئەو، لەسەر سەر شانى، تەنانت برۆ و سىمىلى نىشتىبوون. ئەو هەروا نەرم و ئەهوند، بەسەر بەفرەكەدا كە توى توى بەرز بوو بوو، هەنگاوى هەلپىنابوو، رۆشتىبوو. بۆ كۆى؟ لەو شەقامەوه بۆ شەقامىكى تر و... لەو شەوهوه بۆ شەوانىكى تر. شەوانىكى ترى سالانىك لەمە بەر. شەوانىك كە ئەو لىترە نەبوو بوو. لەم شارە و لەم ولاتە نەبوو بوو. بەلام سىپەرى رەشى لە مالى ئەفسانە، ژيانى ئەفسانە و ناسرى شىواندبوو. سىپەرى رەشى بەسەر سىپە تى بەفرەكەدا راکشابوو. لەبەر پىپەوه بۆ...

ئەو راولەستا بوو. سەرى هەلپىرىبوو. كلىلەى سەر برۆكانى هەرسىيان هىنا بوو. بەفرى سەر پىلۆو، مژۆلەكانى رژابوو. لەملاو لاي خۆى ورد بوو بوو. لە كۆلانىكى تەنگە بەردا بوو. كۆلانىكى ئاشنا. ئاشنا؟ لە ئەمبەر او بەرىهوه چەند گلۆپىك بەزور دەرەكەى هەندىك لە مالىەكانى كۆلانىهوه بەزمى سەماى كۆلۆو بەفرەكانىيان رووناك كوردبوو. ئەو لە گەمارۆى گلۆپەكاندا بوو. لە گەمارۆى رووناكايى كزى سەر دەرەكەى داخراوى مالىەكان. لە گەمارۆى سىپەرهكانى خۆيدا بوو. كۆمەلىك سىپەرى رەش، لىل و لىلتەر لەبەر پىپەوه بۆ...

ئەو رى كەوتىبوو. سىپەرهكان بەدەوریدا سوورپابوونەوه. وەك سەما و هەلپەرىكىتى دەستەپەك جنۆكە لە خەلۆتە شەوانەى كۆلانىكدا. سىپەرهكان ئەمبەر او بەر بەدبواری

مالەكاندا هەلگەرپابوون. بەدەرەكە و پەنجەرەى گالە دراوى مالىەكاندا. سەرەتاتكەيان بۆ ئەو ديو پەنجەرەكان كوردبوو. بۆ ژوورە تارىكەكان. حەتمەن زۆر كەس لەو ژوورە تارىكەكاندا خەوتىبوون. كەسىيان ئاگايان لە ئەو نەبوو. كەسىيان چاوهروانى ئەو نەبوون. ئەو هەروا ئەهوند و نارام بەكۆلانىهوه رۆشتىبوو. لە كۆتايى كۆلانىهوه رووناكايى ژوورىك سەرنجى راکىشابوو. ئەو ديو پەنجەرەپەك رۆشن بوو. وەها كە سالانىك رۆشن بوو بۆ ئەو بەهيو بوو سىپەرىك، سىپەرى كەسىك بەكەوتىتە سەر پەردە و پشت پەردەى دادراوهى. سىپەرى كى؟ سالانىك لەو بەر سىپەرى ئەفسانە بوو كەوتىبوو سەر پەردە و پشت پەردەى دادراوهى پەنجەرەكە. ئەفسانە كراسىكى تەخت شىنى لەبەردا بوو؛ ئەو زانىبوو. قزى پەخش و بلاوى بەسەر شانیدا بەردابوو؛ ئەو دىبوو. سىپەرهكەى دىبوو. سىپەرى ئەفسانە لە پشتىن بەرەو ژوور، گەورە و لىل بوو. و رۆدو بەچووك و خەستتر بوو بوو. تا گەيشت بوو بالاي و، ئەوسا دەستىك، دەستىكى سىپى و ناسك لۆپەكى پەردە دادراوهكەى هەلدا بوو.

- شىتە بەو نىووشەوه، لەبەر ئەو بەفرى سەرمايه لە كۆلانى ئىمە چىت دەكرد؟ ئەفسانە گوتىبوو. سالانىك لەو بەر گوتىبوو. رۆژانى دوا ئەو شەوانە كە ئەو تا دەمەو بەيانى چەند جار بەكۆلانىهوه ياندا تىپەرىبوو. بەرامبەر پەنجەرەى ژوورەكەى ئەفسانە، لەبەر نوای گوتىسپانەى مالىكدا راولەستا بوو. ئەو گوتىبوو: «تاسەم كوردبوو. دەزانى چەند رۆژە ئىمە يەكترمان نەدىوه؟» ئەفسانە زەرەخەنەى كوردبوو. گوتىبوو: «بۆ قەرارە هەموو رۆژىك يەكتر بىنين؟» ئەو گوتىبوو: «هەموو سەعاتىك. بەمن بى، هەموو ساتىك». ئەفسانە پىكە نىبوو؛ پىكە نىنىكى خۆش. گوتىبوو: «مادام وايە بۆچى نابىتە دراوسىمان؟ بۆ مالىەكەى بەرامبەرمان بەكرى ناگرى؟ مالى ئەو پىرئىزە كە پەنجەرەى ژوورەكەى بەرامبەر بە پەنجەرەى ژوورەكەى منە...» ئەفسانە بەگالتەو شوخىيەوه گوتىبوو.

ئەو گوتى: «وەك فەرهاد...»
گوتى: ...

ئەو دەپىژاواند. لەو تى گەرپابوو، لەو تى خزابوو ژىر لىفەو پەتووكەپەوه دەپىژاواند. رەنگە خەونى دەدى. خەونى ئەفسانە... خەونى كالى... من لە ژوور سەرىهوه دانىشتىبووم و سەيرم دەكرد. ئەو دەپىژاواند و بەدەمىهوه هەلەلەرزى. وەك برىشكەى سەر ساج

هه‌لده‌چۆقی. هه‌وا ورده ورده روون ده‌بووه‌وه. گوتم: «به‌یانیهه. روون بووه‌ته‌وه».

به‌ ناگام کرده‌وه. به‌حاسته‌م سه‌ری له‌ بن‌ لێفه‌و په‌توه‌که‌ی ده‌رکێشا. پیتلوه‌ بێ هه‌تیه‌کانی وه‌ک په‌رده‌ی ره‌ش و چلکنی په‌نجه‌ره‌ی ژوورێکی مژگرتوو هه‌لدرانه‌وه. سه‌یری کردم.

گوتم: «ده‌توانی هه‌ستی؟»

هیچی نه‌گوت. هه‌روا بێ هه‌تیه‌ چاوی به‌ژووره‌که‌دا گه‌ی‌را. ره‌شنایی ده‌ره‌وه له‌ پشت په‌نجه‌ره‌و په‌رده‌ چینه‌داره‌که‌نه‌وه هاتبووه ژوور. گه‌ش به‌ژووره‌که‌دا بلاو بووبوووه‌وه. ژووره‌که‌ سارد بوو. هه‌ناسه له‌به‌ر ده‌میدا ده‌یه‌ست.

گوتم: «ئه‌گه‌ر ده‌توانی هه‌سته. هه‌سته و...»

قسه‌که‌م ته‌واو نه‌کرد؛ نه‌یده‌توانی. دیسان چاوی لێکنایه‌وه. پیتلوه‌که‌کانی ته‌ر بوون. ناوچاوانیشتی ته‌ر بوو. دلۆپه‌ی عاره‌قه‌ وه‌ک شه‌ونم، روون و زولال نیشته‌بووه سه‌ر روومه‌تی. سه‌ری بۆ ژێر لێفه‌و په‌توه‌که‌ی برده‌وه.

ئه‌فسانه‌ گوته‌بووی: «ئه‌گه‌ر مالی ئه‌و پیرێژنه‌ به‌کری بگری، ئیتر ده‌توانین هه‌موو ره‌ژێک و، ته‌نانه‌ت هه‌موو سه‌عاتێک یه‌کتر ببینین. تۆ له‌ناو په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌ت و من له‌به‌ر په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌م...» ئه‌و گوته‌بووی: «ره‌ژێکیش که‌ که‌ستان له‌ مال نه‌بێ به‌دزییه‌وه بییته‌ لام و...» ئه‌فسانه‌ گوته‌بووی: «ئه‌وسا پێکه‌وه له‌ ژوورێک، دوور له‌ چا و گوته‌ی خه‌لک تی‌ر دلێ خۆمان قسه‌ بکه‌ین و...» ئه‌فسانه‌ سالانی‌ک له‌وه‌به‌ر گوته‌بووی. ئه‌و له‌ بی‌ری چووبوووه‌وه. له‌و ره‌ژۆه‌ لێره‌ ره‌شتبوو، له‌ هه‌موو سالانی غوره‌ت و ئاواره‌یی، له‌و ره‌ژۆه‌ گه‌رابوووه‌وه، ته‌نانه‌ت ئه‌و کاته‌ش که‌ چیره‌کی فه‌ره‌ادی ده‌نووسی، بی‌ری نه‌که‌وتبووه‌وه. نه‌یزانیبوو... نه‌یده‌زانی ئه‌و به‌شه‌ له‌ چیره‌کی فه‌ره‌اد و کالی، به‌شێک له‌ خه‌ونیکی خۆشی خۆی بووه. خه‌ون و خه‌یالیکی خۆشی خۆی و ئه‌فسانه‌، که‌ سالانی‌ک له‌وه‌به‌ر فه‌رامۆشی کردووه.

گوتم: «ئه‌فسانه‌... خۆزگه ئه‌و ده‌سته سپی و ناسکه‌...»

ئه‌و دیسان ده‌یژاواند. وه‌ک نه‌خۆشی به‌گیانه‌لاوه بانگی نازیزی ده‌کرد.

گوتم: «کالی...»

من ترسابووم. نیگه‌ران بووم. نه‌مه‌دزانی ده‌بێ چی بکه‌م. نه‌مه‌دزانی ده‌بێ چۆن یارمه‌تی بده‌م. هه‌ستام و سه‌روو خوارێکی ژووره‌که‌م کرد. چومه‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌که‌و لۆبه‌کی په‌رده‌که‌م هه‌لدايه‌وه. چیشته‌نگاو بوو. بارشته‌که‌ نه‌ماوو. ناسمان تاوو ساو بوو. سه‌سار

پر له‌ به‌فرو، په‌لی ده‌خته‌کان له‌ژێر قورسایه‌ی به‌فهره‌که‌دا نه‌وی بوونه‌وه. دنیا سپی بوو. تیشکی خۆر له‌سه‌ر روومه‌تی سپی به‌فهره‌که‌ ده‌دره‌وشایه‌وه. چاوی نازار ده‌دا. په‌رده‌که‌م دادایه‌وه.

- کالی گیان..

خۆزگه که‌سه‌تیک ده‌هات. خۆزگه ده‌متوانی برۆم به‌شوین که‌سه‌تیکدا، یان ته‌له‌فون بۆ که‌سه‌تیک بکه‌م. خۆزگه چیره‌کنووس ده‌یتوانی ته‌له‌فون بۆ که‌سه‌تیک چیره‌که‌که‌ی بکا و بیخوای. ناتوانی؟

گوتم: «ئێستا یان ساتیکی تر که‌سه‌تیک دی.»

له‌به‌ر خۆمه‌وه گوتم. گوتم: «ده‌نگێک له‌ ده‌ره‌وه دی، حه‌مه‌ن مونی‌ره‌یه.»

مونی‌ره بوو. ده‌رکه‌ی سه‌ساری کردبووه‌وه و، به‌ناو به‌فهره‌که‌دا هاتبوو. له‌سه‌ر پلێکانه‌کان، له‌ راره‌وه‌که‌، له‌ پشت ده‌رکه‌ی ژووره‌که‌ پیتی به‌زه‌ویدا کوتاو خۆی ته‌کاند. ده‌رکه‌ی ژووره‌که‌ی کرده‌وه. داوینی تا سه‌ر ئه‌ژنۆ ته‌ر بوو. گوتم: «ماشه‌لا چ به‌فرێک باریه‌وه.»

مونی‌ره له‌ناو ده‌رکه‌که‌وه چاوی به‌ژووره‌که‌دا گه‌ی‌را. سه‌فه‌ی دوێ شه‌و هه‌یشتا هه‌لنه‌گیرابوو. ئه‌و هه‌یشتا له‌ناو جیگه‌که‌یدا بوو. سه‌یری هات. ده‌رکه‌ی ژووره‌که‌ی پێوه‌دا. «پروانه ئه‌م ژووره‌!» له‌به‌ر خۆیه‌وه گوتم. ژووره‌که‌ ته‌نها پیس و شه‌پزه نه‌بوو، ساردیش بوو. به‌ره‌و زۆپاکه‌ چوو. زۆپاکه‌ کوژابوووه‌وه. دیار بوو ده‌مه‌یکه‌یه‌ کوژاوه‌ته‌وه. مونی‌ره داچله‌کی. ترسا. گوتم: «ئه‌م زۆپایه‌...»

به‌ ترسه‌وه له‌ ئه‌و نزیک بووه‌وه. ئه‌و له‌ژێر لێفه‌و په‌توه‌که‌ی هه‌لده‌له‌رز. لێفه‌که‌ی له‌سه‌ر روومه‌تی لادا. وه‌ها که‌ مردووی دیبی، ئان و سات ره‌نگی په‌ری و به‌سنگی خۆیدا کێشا.

ئه‌و به‌ئاگا بووبوووه‌وه. ته‌پ و کوتی پیتی مونی‌ره و جیره‌ی کرانه‌وه‌ی ده‌رکه‌که‌ به‌ئاگای کردبووه‌وه. گوتم: «سه‌رمامه‌.»

مونی‌ره خه‌جلا بوو. باوه‌شی به‌سه‌ریدا کرد. ده‌ستی به‌روومه‌تییدا هه‌ینا. سه‌ری شه‌لالی عاره‌ق بوو. روومه‌تی هه‌لمی لێ هه‌لده‌ستا.

- خوشکت کو‌تر بێ... چیت به‌سه‌ر هاتوو؟

مونی‌ره گه‌ی‌او، ئه‌و زه‌رده‌خه‌نه‌ی کرد. زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی کزو بێ تین. بۆ ئه‌وه ئارامی بکاته‌وه. گوتم: «هیچ نییه‌... نه‌خۆشم... سه‌رمامه‌...»

به حاسته‌م ده‌نگی ده‌ده‌هات. مونی‌ره هه‌ستا و سه‌راسیمه له ژووره‌که چووه ده‌ر. نه‌وتی هینا و زۆپاکه‌ی هه‌ل‌کرد. دیسان هاته‌وه. باوه‌شی به‌سه‌ربدا کرده‌وه و، ده‌ستی به‌پروومه‌تیدا هینایه‌وه.

- کویر بم... نه‌میتم...

ئه‌و هیچی نه‌گوت. مونی‌ره چوو بۆ ئاشپه‌زخانه. یه‌خچاله‌که شیر ی تیدا بوو. به‌په‌له گه‌رمی کرده‌وه و بۆی هینا. ئه‌و به‌گران توژیک هه‌ل‌خزا. به‌یارمه‌تی مونی‌ره. نیوه په‌رداخیک له شیره‌که‌ی هه‌لقوراند. گه‌رمای شیره‌که سه‌هۆلی ده‌روونی تونده‌وه. گه‌رمای زۆپاکه‌ش. مونی‌ره وه‌ک دایکی‌ک مندا‌له‌که‌ی نه‌خۆش که‌وتبێ ده‌گریا و خۆی که‌ر و کویر ده‌کرد. پاشماوه‌ی شیره گه‌رمه‌که‌شی ده‌رخوارد ده‌دا.

- ده‌مزانێ نه‌خۆشی. وه‌ها که‌که‌سه‌یک پیتی گوتی‌تم، له‌خۆرکه‌وتنی به‌یانیه‌وه سه‌د جار ته‌له‌فونم بۆ کردی و هه‌لت نه‌گرت.

ئه‌وسا به‌ره‌و ته‌له‌فونه‌که‌ چوو. قرتابوو. لیتی دایه‌وه و ته‌له‌فوننی بۆ می‌رده‌که‌ی کرد. پاشان ته‌له‌فوننی بۆ بارامیش کرد.

- ده‌بێ به‌په‌له‌ بنگه‌یه‌نینه لای دوکتۆر. ده‌بێ...

زۆپاکه‌ نی‌له‌ نی‌ل ده‌ئایسا. ده‌نگی خۆشی به‌ژووره‌که‌دا بلاو بووبوه‌وه. ئه‌و تینیکی هاتبوو. له‌رزه‌که‌ی ره‌و‌بووه‌وه. مونی‌ره چاوی وشک کردبووه‌وه. فرمی‌سکی س‌رپوو.

- خوشکت بری. بریا به‌یانی زوو به‌هاتمايه.

مونی‌ره ده‌ستی به‌شیلانی کرد. ئه‌و کۆلنجیکی سه‌یری کردبوو. ده‌ماره‌کانی ناو پشت و پشته‌ملی روو که‌وتبوون. له‌ژیر به‌ره‌ ده‌ستیدا وه‌ک مار ده‌خزان. ئه‌و خۆی پینه‌گیرا. سه‌ره‌گیژه... ژووره‌که‌ به‌ده‌وری‌دا خولایه‌وه. که‌لوپه‌لی ژووره‌که... مونی‌ره‌ش... ئه‌و ناچار درێژ بووه‌وه. مونی‌ره ویستی لی‌فه‌و په‌تووه‌که‌ی پیتا بداته‌وه. ئه‌و به‌جلو به‌رگی ده‌ره‌وه خه‌وتبوو. مونی‌ره دی. ده‌ره‌لنگی شه‌رواله‌که‌ی هیشتا ته‌ر بوو. مونی‌ره تۆقا. گوتی: «نه‌کا دوێ شه‌و له‌ ده‌ره‌وه بوویتی؟»

دیسان به‌پان و سه‌رسنگی خۆیدا کیشا.

- به‌و به‌فر و کرپوه... به‌سه‌رخۆشی...؟

ئه‌و کۆکی. کۆکه‌یه‌کی وشک و به‌ده‌وام. مونی‌ره هه‌ستا و ده‌ستی‌ک جلی وشکی بۆ هینا. گوتی: «ئه‌م هه‌موو سا‌له له‌ غوربه‌ت چۆن ژباوی؟»

به‌گریانه‌وه گوتی. جلو به‌رگی بۆ گۆزی. ئه‌و ته‌رمی‌ک بوو له‌به‌ر ده‌ستیدا. ته‌رمی پیاویکی... مونی‌ره لی‌فه‌و په‌تووه‌که‌ی پیتا دایه‌وه. گوتی: «تۆ نه‌گۆراوی. چۆن رۆشتبووی هه‌روا گه‌راویته‌وه. هه‌روا شپه‌زه و بێ مه‌بالات... له‌رو لاوازتر بووی، کزو ماتتر، ئه‌م هه‌موو سا‌له له‌ خۆه پیموا‌بووه تۆ گۆراوی. وه‌ک هه‌موو که‌سی تر به‌خۆت و به‌ژیان‌تدا راگه‌یشتووی...»

گوتی: «ئێستا ده‌زانم ئه‌م هه‌موو سا‌له به‌هه‌له‌ چووم. تۆ هیشتا گه‌نجی، گه‌وره نه‌بووی. دوا سا‌له‌ها، دوا ئه‌و هه‌موو نووسین و خۆیندنه، دوا چل، په‌نجا سا‌ل ته‌مه‌ن، هیشتا گه‌وره نه‌بووی. به‌پیتچه‌وانه‌ی خه‌لکی تر که‌ گه‌وره بوون. به‌پیتچه‌وانه‌ی خه‌لکی تر که...»

مونی‌ره پیتی وابوو ئه‌و ده‌بیستی، به‌لام نه‌یده‌بیست. مونی‌ره ته‌قه‌ی ده‌رکه ئاسنییه‌که‌ی چه‌ساری بیست. به‌په‌له له‌ ژووره‌که‌ چووه ده‌ر. می‌رده‌که‌ی دوکتۆری هینابوو. دوکتۆریکی ناسیاو. دوکتۆر گوتی: «چییه‌ پیاو؟ دوا سا‌لانی‌ک گه‌راویته‌وه لێره نه‌خۆش بکه‌وی؟»

به‌شۆخییه‌وه گوتی. ئه‌وسا لی‌فه‌و په‌تووه‌که‌ی له‌سه‌ر هه‌ل‌دایه‌وه. ئه‌و لاوازتر له‌ هه‌میشه‌ راکشابوو. هه‌موو له‌شی سه‌ر ئاره‌ق نیشتبوو. دیسان کۆکییه‌وه. کۆکه‌یه‌کی وشک و به‌ده‌وام. دوکتۆر گوتی: «سییه‌کانی ئاوساون.»

ده‌رزیه‌کی لێ داو پاشان گوتی: «ده‌بێ بیگه‌یه‌نینه نه‌خۆشخانه. ده‌بێ...»

دوکتۆر قسه‌کانی ته‌واو نه‌کردبوو که‌ بارامیش هات. گورج به‌کۆلیدا دا و، له‌ ژووره‌که‌ بردیه‌ ده‌ر. له‌ چه‌ساره‌که‌ش...

بیر بهیننه وه. لیره ئیمه هیچی ترمان پی ناکری. به لکو خوتان له ماله وه...» .

گوتی: «بریا ماله که تان نه فرۆشتایه. نه و رۆژهش پیم گوتن، فرۆشتنی نه و مال و حه ساره...»

حه فته یه ک دوا نه وه که نه خووش که وتبوو، قه باله ی فرۆشتنی ماله که ناماده بوو بوو. ته نها ئیمزای فرۆشیاره کانی مابوو. ئیمزای فرۆشیاره کان و دوو سه دو چل ملوین تمه ن که بانک نه خت دهیدا. کیچ که وتبووه که ولی بارامه وه. پییه کی له بانک و پییه کی تری له نه خووشخانه، له مالی مونیره. رووناکیش بو سهردانی نه و هاتبووه وه؛ میرده که شی. ئیتر بارام به ته نها نه بوو. میردی مونیره و میردی رووناکیش. شه ویک هه موویان له مالی مونیره کو بوو بوونه وه. هه موویان جگه له نه و. بارام گوتبووی: «ئیتستا که هه موومان کو بووینه ته وه، وا چاکه کی شه ی فرۆشتنی ماله که به لایه کدا بخه یین. نه م یه ک، دوو رۆژه قه باله که ئیمزا نه که یین، ده که ویتنه وه سالیکی تر و، ره نجی نه م ماوه مان به با ده چی». گوتبووی: «خودا ده زانی، ره نگه تا نه و ماوه بانک لیمان ژتیوان بیته وه و...»

مونیره گوتبووی: «براکه مان خوشکی مری، له نه خووشخانه که وتوو وه، تو باسی فرۆشتنی مال و حه ساره که ده که ی؟ من سه د جار گوتومه تا براکه م چاک نه بیته وه، تا له نه خووشخانه نه یه ته ده رو له و مال و حه ساره دا زه ماوه ندی بو نه گپرم، تا وه سیه تی دایک و باوکم...» مونیره له بهر گریان قسه که ی پی ته واو نه کرابوو. رووناکیش گریابوو. بارام گوتبووی: «براکه مان شوکور چاکه. تا حه فته یه کی تر له نه خووشخانه ده یه یمه ده». گوتبووی: «له نه خووشخانه بیه یمه ده، هه رگیز ناهیلیم به ته نها له و مال و حه ساره چۆل و کاوله...» میرده که ی مونیره گوتبووی: «نه م ماوه ش نه ده بوو بانه یشتایه به ته نها له و مال و حه ساره چۆل و کاوله بژی». میرده که ی رووناکیش هه لیدابوو یه: «نه گه ر نه م ماوه له و مال و حه ساره نه بوایه، نه گه ر له مالی بارام، یان له مالی ئیوه بوایه، هه رگیز نه تانده یشت نیوه شه و له مال بچیتته ده رو، تا به یانی له ناو به فرو کریته دا بچیتته وه». گوتبووی: «به قسه ی من ده که ن تا نه و له نه خووشخانه یه، مال و حه ساره که بفروشن. با که ئینشالا هاته ده...» مونیره گوتبووی: «نه ی زه ماوه نده که ی؟ نه ی وه سیه تی دایک و باوکم؟»

به یانی نه و شه وه بارام و مونیره و رووناک قه باله ی فرۆشتنی ماله که یان ئیمزا کردبوو. مابوو وه نه و. چه ند رۆژ دواتر قه باله که یان بو نه ویش بردبووه نه خووشخانه و، داویان لی کردبوو ئیمزای بکا.

بیست و دوو

گوتی: «ده رۆمه وه بو مالی خۆمان. ده رۆمه وه بو مالی خۆم» .

نه و دیسان له بییری چوو بووه وه بو ناخرجار له و مال و حه ساره هاتوو ته ده ر. له بییری چوو بووه وه؟ له و رۆژه وه له مال و حه ساره که بردبوویانه ده ر، له و رۆژه وه بردبوویان بو نه خووشخانه. سی حه فته بوو له نه خووشخانه که وتبوو، ئیمرو موله تی رۆشتنه وه یان ده دا. دوکتور گوتی: «ئیتر ده توان بیبه نه وه» .

بارام گوتی: «بیبه یه وه؟»

به سه رسوورمانه وه گوتی. گوتی: «به لام دوکتور، نه و هیشتا...» .

مونیره تووره بوو. گوتی: «نه و هیشتا چی؟»

نه و هیشتا ته واو چاک نه بوو بووه وه. هیشتا کز و خه مۆک بوو. له م ماوه دا دوکتور و په رستاره کان وه کسه ی خۆیان خزمه تیان کردبوو، نه وه ک نه خووشه کانی تر. بیستبوویان نووسه ره. هاوشاریه کی چیرۆکنووس که دوا سالانیک غوربه ت و دووری گه راوه ته وه و نه خووش که وتوو وه. نه و تا حه فته یه ک تا و له رزه که ی مابوو. ئاوسانی سیبه کانی شی. دوو حه فته ی خایاندبوو تا دوکتور له سیبه کانی و له هه ندیک مه ترسی تر که پیشبینی کردبوو، دلنیا بوو بوو. بو سه ر ئیسه و سه ره گپژه که شی دوکتور گوتبووی: «سه ر ئیسه و سه ره گپژه که ی په یوه ندییان به نه عسابیه وه هه یه» .

مونیره گوتی: «نه ی نه و کز و ماتییبه؟ نه ی نه و که جاروبار هه ندیک شتی له بیر ده چیته وه و...» .

دوکتور گوتی: «پیشتر وانه بووه؟»

پیشتر و ابووه؟ مونیره نه یده زانی. سه ییری میرده که ی کرد. سه ییری بارامی برای. هیچیان نه یانده زانی. نه و سالانیک لییان دابرابوو، نه م ماوه ش که گه رابوو وه، له گه ل نه وان نه ژیا بوو. دوکتور گوتی: «لاواز و کهم خویته. زیاتر پیی رابگه ن. خواردنی باشی بده نی. بو کزی و خه مۆکیبه که شی، ده وری چۆل مه که ن. قسه ی خووشی بو بکه ن. بیروه وری خووشی

«قه‌باله‌ی فرۆشتنی ماله‌که‌یه؟» ئەو پرسیبوو. نە‌یگوتبوو ئیمزای ناکەم. گوتبووی: «من شەو و رۆژتیک لەو ماله‌دا کارم ماوە». بارام پێکە‌نیبوو. گوتبووی: «تا مانگیتکی تریش کلیلی ماله‌که‌ به‌خۆمان دە‌بێ. ئینشالا که‌ چاک بوویتە‌وه‌...» ئەو ئیمزای کردبوو. دیسان سەرە‌گیژە‌... رووی لە ئەوان وەرگێ‌رابوو. لە دەرە‌وه‌ی روانیبوو. لەو دیو پە‌نجەرە‌ی ژوورە‌که‌، لە حە‌ساری نە‌خۆشخانە‌که‌ی روانیبوو. لەو بە‌فرە‌ که‌ دنیا‌ی سە‌ی پۆش کردبوو.

مونیرە‌ گوتبووی: «کە‌مێک چاو لێک نی و بخە‌وه. ئە‌وه‌نده‌ لەو بە‌فرە‌ سپییە‌ رامە‌مێنە». مێ‌رده‌که‌ی گوتبووی: «تۆ له‌ پشت ئە‌و پە‌نجەرە‌، لە‌ناو ئە‌و بە‌فرە‌دا له‌ چی دە‌گەرێ‌ی؟» بارامیش، بارام گوتبووی: «بمبوره‌ نە‌متوانی وە‌عه‌ده‌که‌م سەر بە‌رم. بانک دوا ئە‌وه‌ی پارە‌که‌ی پێ‌داین، کلیلی دەرکه‌و دەر‌وازی حە‌سار و کلیلی هە‌موو ژوورە‌کانی لێ وەرگرتین». گوتبووی: «دوینی هە‌موو کە‌لوپە‌لی ماله‌که‌مان پێ‌چایە‌وه‌ و بۆ مائی مونیرە‌مان گۆ‌زایە‌وه‌».

له‌ مائی مونیرە‌، له‌ میوانخانه‌ جێ‌گه‌یان بۆ راخست. ژوورێ‌کی گه‌وره‌ که‌ جاروبار پر ده‌بوو له‌ میوان. میوانه‌کان جگه‌ له‌ خزم و براده‌ره‌کانی، زۆ‌ربه‌یان شاعیر و نووسەر و هونەر‌مە‌ند بوون. زۆ‌ربه‌یان گە‌نج بوون. له‌یلاش سە‌ری لێ‌ده‌دا. تا له‌ نە‌خۆشخانه‌ بوو بە‌دوو، سێ رۆژ جارێک سە‌ری لێ‌دابوو. ئیستاش له‌ مائی مونیرە‌...

ئە‌و بە‌که‌می میوانه‌کانی ده‌واند. له‌ بە‌ر خۆ‌یه‌وه‌ وە‌لامی هە‌و‌الپرسیانی ده‌دایه‌وه‌ و ئە‌وسا بێ دەرنگ ده‌بوو. که‌ میوانه‌کان دەر‌وشتن و ماله‌که‌ چۆ‌ل ده‌بوو، هە‌ل‌ده‌ستا. ده‌چووه‌ ژوورێ‌کی تر. ژوورێ‌کی بچووکێ‌ لایەر که‌ تاقه‌ پە‌نجەرە‌که‌ی روو له‌ حە‌سار بوو. له‌وێ‌ش له‌ بە‌ر پە‌نجەرە‌که‌ دادە‌نیشت و له‌ دەرە‌وه‌ی دەر‌وانی. بە‌فری حە‌سار ورده‌ ورده‌ ده‌توایه‌وه‌. له‌ توانه‌وه‌ی بە‌فره‌که‌ی دەر‌وانی. بی‌ری ده‌کرده‌وه‌. بی‌ری ئە‌فسانه‌، بی‌ری ئە‌و رۆژانه‌ که‌ ئە‌فسانه‌ی به‌جێ‌ هێ‌شتبوو، ئە‌و رۆژه‌ تالانه‌. هێ‌شتا نە‌یده‌زانی ئە‌فسانه‌ چۆ‌ن و بۆ‌چی مرده‌بوو. هێ‌شتا نە‌یده‌زانی کالتی دوا‌ی رۆشتنی فەرهاد...

گوتی: «دە‌بێ‌ برۆ‌م. دە‌بێ‌ برۆ‌م بۆ‌ لای فەرهاد».

بۆ‌ لای فەرهاد؟ مونیرە‌ به‌ترس و سە‌رسوورمانه‌وه‌ سە‌بی‌ری کرد.

گوتی: «دە‌بێ‌ برۆ‌م چیرۆ‌که‌که‌م تە‌واو بکه‌م».

مونیرە‌ به‌پە‌له‌ له‌ ژوورە‌که‌ چووه‌ دەر. چه‌پکێ‌ک کاغە‌ز و قە‌له‌می بۆ‌ هێ‌نا و له‌ بە‌ر دە‌ستیدا دا‌ینا. گوتی: «ئە‌مه‌ قە‌له‌م و کاغە‌ز. دانیشه‌ چیرۆ‌که‌که‌ت...»

ئە‌و قە‌له‌مه‌که‌ی هە‌ل‌گرت و سە‌ری بە‌سەر کاغە‌زه‌کاندا شۆ‌ر کرده‌وه‌. بە‌سەر پە‌ره‌ سپییە‌کاندا. هە‌موو رۆژتیک سە‌ری بە‌سەر پە‌ره‌ سپییە‌کاندا شۆ‌ر ده‌کرده‌وه‌ و هی‌چی نە‌ده‌نووسی. هی‌چی بۆ‌ نە‌ده‌نووسرا. مونیرە‌ ده‌یگوت: «تۆ که‌ هی‌چ نا‌نووسی، بۆ‌ ئە‌وه‌نده‌ لە‌م ژوورە‌ چۆ‌له‌ دادە‌نیشی و لە‌و کاغە‌زه‌ سپییە‌ ورد دە‌بیتە‌وه‌؟» ده‌یگوت: «تۆ هێ‌شتا نە‌خۆشی. پێ‌ویستت بە‌پشوو‌دان و حە‌سانه‌وه‌یه. تۆ کز و خە‌مۆکی. پێ‌ویستت بە‌ناو قەرە‌بالغی و...»

دیسان سەرە‌گیژە‌، ئە‌و تاقه‌تی قەرە‌بالغی نە‌بوو. ده‌یگوت: «حە‌ز ده‌که‌م به‌ته‌ن‌ها بم. خووم پێ‌ گرتوه‌». به‌وه‌ر‌سپییە‌وه‌ ده‌یگوت. مونیرە‌ ده‌یگوت: «خوویه‌کی خراپه‌. دە‌بێ‌ وازی لێ‌ بێ‌نی». بە‌خە‌مه‌وه‌ ده‌یگوت. ئە‌و دیسان له‌ کاغە‌زه‌ سپییە‌که‌ی بە‌ر دە‌ستی ورد ده‌بووه‌وه‌. دیسان بی‌ری ئە‌فسانه‌ ده‌که‌وته‌وه‌. بی‌ری کالتی...

مونیرە‌ بە‌دل‌پرسییه‌وه‌ له‌ ژوورە‌که‌ ده‌چووه‌ دەر. بۆ‌لای نە‌شمیل و مێ‌رده‌که‌ی. ده‌گریا و ده‌یگوت: «ئاوا برواته‌ پێ‌ش...» نە‌یده‌گوت، ئاوا برواته‌ پێ‌ش چی دە‌بێ. مێ‌رده‌که‌ی ده‌یگوت: «مە‌ترسه‌. ئیمه‌ نە‌ماناسیوه‌. ئە‌و هە‌میشه‌ وابوو. هە‌میشه‌...» دل‌خۆشی ده‌دایه‌وه‌. ده‌یگوت: «ئە‌و پێ‌ویستی به‌گۆ‌رائیکه‌ له‌ ژیا‌نیدا. ئە‌گەر ژن بێ‌نی...» ده‌یگوت: «ئە‌گەر ژن بێ‌نی چاک دە‌بێ. ژن دەرمانی هە‌موو دەر‌دێ‌که‌. کزی و ماتێ... خە‌مۆکی...» فەر‌امۆشی...» به‌پێ‌که‌نینه‌وه‌ ده‌یگوت. نە‌شمیل ده‌یگوت: «له‌یلاخانمی تلووعی هە‌موو رۆژتیک هە‌والتی ده‌پرسی و...»

مونیرە‌ بی‌ری کرده‌وه‌. له‌یلا کچێ‌کی فیداکار و له‌ خۆ‌بوردوو. له‌یلا ئە‌وی خۆش ده‌وی و تە‌ن‌ها خۆشه‌ویستی کچێ‌کی وە‌ک له‌یلا ده‌توانی ژیا‌نی ئە‌و بگۆ‌ری. دە‌بێ‌ خوازی‌بێ‌نی له‌ له‌یلا بکا. ده‌بوو زووتر خوازی‌بێ‌نی لێ‌ بکر‌دایه‌. گوتی: «ئە‌م ماوه‌ له‌ خۆ‌وه‌ خاوه‌ خام کردوه‌. دە‌بێ‌ تا دره‌نگتر نە‌بووه‌ و...»

مونیرە‌ له‌ بە‌ر خۆ‌یه‌وه‌ گوتی. بە‌زەر‌ده‌خە‌نه‌وه‌. گوتی: «ئە‌گەر له‌یلا ئە‌مجاره‌ بێ‌...»

له‌یلا هات. مونیرە‌ دەرکه‌ی لێ‌ کرده‌وه‌. وە‌ک هە‌میشه‌ میهره‌بان باوه‌شی پێ‌دا کرد و ئە‌م‌لاو لای ماچ کرد. له‌یلا سە‌بی‌ری نە‌هاتی. نە‌پرسی چی رووی داوه‌؟ گوتی: «کێ‌ی لێ‌یه‌؟»

که‌سی لێ‌ نە‌بوو. جگه‌ له‌ مونیرە‌ و، ئە‌و له‌ ژوورە‌ بچووکە‌که‌ بوو. له‌یلا گوتی: «ئێ‌ستا چۆ‌نه‌؟»

مونیره گوتی: «شوکور زور چاکه. خهوتوه. لهو ژوره بچوکه خهوتوه». ئەوسا دەستی خسته سەر شانی لهیلا و پیش خۆی دا.

– نامەوی بەناگای بکەمەوه. هاتم بەسەر پیتوه هەوائیکی پیرسم و...

مونیره گوتی: «بەناگای ناکەینەوه، کارم پیتە. دەبێ پیکهوه قسه بکەین، دوو بەدوو.

لهیلا سەیری هاتی. مونیره خۆشحال بوو. پیتەکنی. دەمیکە بوو پیکەنینی بەمونیرهوه نەدیوو. لهویتی ئەو نەخۆش کەوتبوو. حەقەن ئەو زور چاک بوو. لهیلاش خۆشحال بوو. بیری کردەوه، مونیره چ کاریکی پیتەتی؟ لیتی ورد بوو. نیکا و زەرەخەنەکی وەک هەمیشە مێهرەبانانە بوو. وەک هەمیشە؟ پیتەچوو ئەمجاره مێهرەبانانە تر بێ. مونیره بردیه ژووریکێ تر. داينيشاندا و بۆ ساتیک بەجیتی هیتشت. رەسمیکێ ئەو بەدیواری ژوورەکەوه بوو. رەسمیکێ کۆن. رەسمی تافی لایهتی. لهیلا له رەسمەکه ورد بوو. ئەویش له لهیلا دیواری. نیکاگایەکی مات و... مات؟ نیکاگایەکی ئاشنا. نیکاگای ئەو چاوانە که سالانیک بەدیواری ژوورەکە خۆیهوه هەلواسرابوو. چاوی باوکی.

مونیره بەچاوشیرینییهوه هاتەوه. هەموو گیانی پیتەکنی. گوتی: «دلنیام له خۆت دەپرسی بلیتی چ کاریکم پیت بێ؟»

لهیلا هیچی نەگوت. مونیره گوتی: «دەمەوی دەرپارهی ئەو قسه بکەین». نزم گوتی. بەچاوشیشارەتی بۆ ژوورەکە ئەو کرد. ژووریک که ئەو دەبوو لیتی خەوتی. لهیلا داچلەکی. «دەرپارهی ئەو؟»

مونیره سەری لهقاند. گوتی: «دەزانی بۆچی نەخۆش کەوت؟»

مەجالی وەلامدانەوهی پێ نەدا. گوتی: «شەوی بەفرو کپتوکه...»

ئەوسا بیری کەوتەوه لهیلا دەزانی و درێژە پێ نەدا. مونیره بەپەله بوو. قسهیهکی له دلدا بوو که دەبوو زوو بیدرکینێ. بەرلهوه ئەو بەناگا بپیتەوه. گوتی: «پیاو که بەتەنها بژی...»

مونیره ئیتر پیتەکنی. بزیهکی کزی لهسەر لپو بوو. لهیلا تینگەیی. ئیستا ئیتر دەزانی مونیره دەیهوی چی بلیتی.

مونیره گوتی: «ئیمە دەمیکە به یەکتەر دەناسین. پیموایە بزانی چەندەم خۆش دەویی و، چەندە لهلام بەپیزی. نەوهک هەر لهلای من، لهلای هەموو بنەمالەکم. لهلای میتر و برا و تەنانەت لای رووناکی خوشکم که تەنها جارێک تۆی دیوه».

لهیلا سوپاسی لێ کرد.

مونیره گوتی: «پروام پێ بکە بەقەدەر نەشمیل خۆشم دەویتی و بەقەدەر نەشمیل دەریهستی ژیان و بەختەوه ریتم. تۆ خانیکی خۆتەوه وار و تینگەبشتوو و خاوەن بەهرەیت. نامەوی تاریفت لێ بکەم. تاریفی بەرامبەر خۆش نییه. بەلام تۆ تینگەبشتوو تر لهوهی که...»

لهیلا سەری داخستبوو. مات بوو. زەرەخەنەکه بەلپویهوه وشک بوو. مونیره نەیدەزانی بۆ. گوتی...

لهیلا سەری بەرز کردەوه. نیکاگای سارد و جیدی بوو. مونیره داچلەکی. لهیلا گوتی: «دەتەوی خوازینیم لێ بکە؟»

بە خەمیکێ ئاشکراوه گوتی. لهیلا یەکهەم جار نەبوو خوازینیی لێ دەکرا، بەلام مونیره یەکهەم جار بوو خوازینیی له کهسیک دەکرد. گوتی: «ئەری».

هیچی تری نەگوت. نەیدەزانی دەبێ له دەوامەیی ئەو وشەدا چی تر بلیتی. لهیلا پرسیاریکێ راستەوخۆی لێ کردبوو، ئەویش وەلامی دابوو. نەیدەزانی ئەنجامی ئەو پرسیار و وەلامە راستەوخۆیه چی دەبێ. لهیلا ناخیکێ هەلکیتشا. ئیستا ئیتر تەواو کز بوو. مونیره داچلەکی. بەلام زوو وەخۆی هاتەوه. گوتی:

«دەزانم ئەو له تۆ بەتەمەنتەر، بەلام...»

لهیلا زەرەخەنەیهکی تالی کرد. ئەوەندە تال که مونیره پیتی وابوو ئیستا له پرمەیی گریان دەدا. لهیلا گوتی: «ئەو ژن هینەر نییه مونیره خانم. ئەو بۆژن هینان نەگەرارهتەوه».

گوتی: «دلنیام ناگای لهم خوازینیی کردنەیی تۆش نییه».

ئەو کچه چی دەگوت؟ چۆنی دەزانی؟ مونیره نەپیرسی. گوتی: «تۆ راست دەکەیی. بەلام ئەو پیاویکی شەرم و بەحەیایه. له هەموو ژیانیدا پیاویکی شەرم و بەحەیا بوو. رەنگه له پروی نەیهت قسه بکا. له بەر ئەوه له تۆ بەتەمەنتەر، رەنگه له وەلامی نا بترسی».

گوتی: «ئەو برای من؛ ئەگەرچی سالانیک له یەکتەر دوور بووین، بەلام زور چاک دەیناسم. ئەو تۆی خۆش دەوی. من دەزانم. له یەکهەم رۆژوه که تۆی دیوه...».

لهیلا خۆشحال بوو ئەو قسهی دەبێست. شیرینییهکی خۆش له گیانی گەرا. مونیره

ههستی پینکرد. ههستی به و خوشییه ئان و ساتییه کرد. چاوهکانی لهیلا پر بووبوو له فرمیسک. گوتی: «منیش خوشم دهوی. له یهکهه رۆژهوه که دیومه، تهناهت لهوه پیشیش خوشم ویستوه».

دان پیمانانیککی سهخت و خوش بوو. بهشهرمهوه گوتی. گوناکانی سوور ههلهگهپان. زردهخه نه تاله کهی نه مابوو. مونیره گهشایهوه.

- کهواته ههردووکتان یهکترتان خوش دهوی و...

گوتی: «نهکا له بهر نه خوشییه کهی... ئه و تهواو چاک بووه تهوه. ئه وهش که توژیک کز و مات و بیج دهنگه...».

لهیلا دووباره ی کردهوه.

- ئه و ژن هینهر نییه مونیره خانم.

ئهوسا رووی لێ وهرگیرا. پشت له ئه و چاوهکانی سرێ. مونیره گوتی: «بۆ وا دهلیتی؟ من دلنیام...»

لهیلا نهیگوت بهرلهوهی مونیره خوازیینی لێ بکا، ئه و خوازیینی لێ کردوه، له میهره بان. خوازیینی لێ کردبوو؟ کهی و له کوئی؟ رۆژیک له شوینیکی بهرز و بلیند. گوتبووی: «دهمهوی کهسی چیرۆکه تازه کانت بم». هیشتا دهنگی خه مباری ئهوی له گویدا بوو.

- من دهرفه تیکم بۆ نووسینی چیرۆکی تازه نه ماوه.

گوتی: «با وازی لێ بینین مونیره خانم. با وازی لێ بینین چیرۆکه کهی تهواو بکا».

نهیگوت ئاخر چیرۆکه کهی. گوتی: «ئه و بۆ نووسینی چیرۆکه کهی گهراوه تهوه».

لهیلا قسه یه کهی کرد که مونیره دهیان جار له ئهوی بیستبوو. ئهوسا ههستا. چارشپوه کهی بهسه ر خۆیدا دایهوه و له ژووره که چوه دهر. مونیرهش به شوینیدا چوه دهر. ههردووکیان بیج دهنگ، وهها که هیج قسه یه کیان بۆ کردن بیج نه مابی. ههردووکیان مات. لهیلا کاتییک له هۆله که تیده په ری بۆ ساتیک دهنگی ئهوی بیست. ئه و له ژووره بچووه که دهگریا.

بیستا و سێ

که سه رم لهسه ر مه نگه لیبه که هه لیری، ئه و له ژووره که دا بوو. ژووری من یان ژووری فه رهاد؟ ژووریککی تاریک و پر له دوو که ل که بۆکۆن و بۆنی زبلی سووتاوی لێ دههات. له که یه وه هاتبوو؟

گوتم: «چاوه پروانت بووم. ده مزانی دبی».

ده مزانی دی. له و رۆژه وه که بر دبوویان بۆ نه خوشخانه. له و رۆژه وه که بر دبوویان بۆ مالی مونیره. هه موو ئه و ماوه گوتبووی: «من ده بیج برۆم بۆ لای فه رهاد. ده بیج برۆم چیرۆکه که م ته واو بکه م». ئیستا هاتبوو. له بهر رۆشنا یی کزی په نجه ره که دا دانیشتیوو. له بهر رۆشنا یی کزی په نجه ره ی ژووره که ی فه رهاد. له جیی فه رهاد. دهسته باریک و ئیسکنه کانی له دهوری ئه ژنۆی ئالاندبوو. سه ری به ملیه وه بۆ سه ر شانی شوپر بووبوه وه. وهک فه رهاد که دهسته باریک و ئیسکنه کانی له دهوری ئه ژنۆی ده ئالاندو... چه نده له فه رهاد ده چوو. قژی خۆله میشی سه ر و پریشی. روومه تی تیک قویاو و چاوی به قوولدا چوو. ده تگوت له پشت فه رهاد وه خۆی شار دووه ته وه. یان فه رهاد له پشت ئه وه وه. چیرۆکنووس و که سی چیرۆکه که ی ئیستا یه ک که س بوون. که سییک که سالانییک بوو تووشی فه رامۆشی بووبوو. فه رامۆشی؟ که سییک که سالانییک بوو له خۆی و له ژیان و رابوردووی دا برابوو. له دایک و باوک و... له خوشه ویسته که ی دا برابوو. له ئه فسانه. ئه فسانه؟ له کالی.

ئه و گوتبووی: «من نامه وی نه خشی کالی له رووی ئه فسانه وه بکیشمه وه. نامه وی کالی هه مان ئه فسانه بیج. یان له ئه فسانه بچی». سه ره تا که دهستی به نووسینی چیرۆکه که کردبوو، گوتبووی. گوتبووی: «من نامه وی چیرۆکی فه رهاد و کالی، چیرۆکی خۆم و...».

ئه و هیشتا چیرۆکه که ی ته واو نه کردبوو. چیرۆکی فه رهاد و کالی. زۆری هه ول دا بوو ته واوی بکا. به تایبه ت ئه م ماوه که له مالی مونیره بوو. له ژووریککی بچووک و لاپه ر، دانیشتیوو، له سپیه تی توخ و قیرسیچمه ی کاغه زه کان ورد بووبوه وه. وهک فه رهاد که سالانییک له مه بهر له سپیه تی تابلۆکه ی ورد بووبوه وه. فه رهادیش تابلۆکه ی ته واو نه کردبوو. دوا هه م تابلۆکه ی.

گوتم: «بەلام من چیرۆکه‌که‌م ته‌واو ده‌که‌م. چیرۆکی میهره‌بان. چیرۆکی پیاویکی چیرۆکنووس که دوا سالانیک غوربه‌ت و دووری گه‌راوه‌ته‌وه دواهم چیرۆکه‌که‌ی بنووسی».

دواهم چیرۆکه‌که‌ی؟ هه‌ستام. به‌ده‌م هه‌ستانه‌وه له ئه‌وم روانی. ئه‌و هه‌روا ده‌سته‌و ئه‌ژنۆ دانیشتبوو. هه‌روێک دووکه‌ڵ به‌ژوور سه‌ریه‌وه له‌نگه‌ری گرتبوو. لیبی نزیك بوومه‌وه. له‌به‌ر په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌ راوه‌ستام. وه‌ک ئه‌و که له‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌ راوه‌ستا و به‌به‌رده‌ست توێخیک دووده و دووکه‌ڵی چاوه‌یه‌کی بچووکی په‌نجه‌ره‌که‌ی خاوتین ده‌کرده‌وه. له‌و دیو په‌نجه‌ره‌که‌م روانی. له‌ هه‌ساریکی کاول. له‌ دره‌خته‌کان که له‌ بنکه‌وه پر‌درا‌بوونه‌وه. دره‌خته‌کان به‌لق و په‌لی پرووتیان‌وه که‌وتبوونه‌وه. هه‌سه‌ره‌که‌یه‌کان داپۆشیبوو. له‌به‌ر هه‌سه‌ره‌که‌شه‌وه بینایه‌کی گه‌وره‌ رووخابوو. کۆله‌که‌کانی هه‌ره‌سیان هینابوو. بان و هه‌یوانه‌که‌ی ته‌پیسوو. بالنده‌یه‌کی ره‌ش و گه‌وره‌ش له‌سه‌ر ترۆپیکی که‌لاوه‌که‌ هه‌لنیشتبوو. دیه‌نیکی ترسناک بوو. ترسناک؟ دیه‌نیکی خه‌مبار و دلته‌زین بوو. رووم لی وه‌رگێرا. رووم له‌ په‌نجه‌ره‌که‌ وه‌رگێرا و گوتم: «هه‌سته. ده‌بی پرۆینه‌ ده‌ر».

- بۆ کوێ؟ ئه‌و نه‌پرسی.

گوتم: «ده‌بی پرۆین بۆ ئه‌و کۆلانه‌ ته‌نگه‌به‌ر و داخراوه‌ که‌ فه‌ره‌ادا...»

هه‌والی رۆشتنی فه‌ره‌ادا هه‌والتیک نییه‌ له‌ خه‌لکی کۆلان و گه‌ره‌ک شار‌دراوه‌ بیت. سو‌راخی له‌ یه‌کتر ده‌گرن. پیاوان که‌ یه‌کتر ده‌بینن، له‌ چایخانه‌ یان له‌ هه‌ر شو‌تیکی تر، خه‌به‌ری له‌ یه‌کتر ده‌پرسن.

- بیستووته‌ فه‌ره‌ادا رۆشتووه‌؟

- نازانی بۆ کوێ چوو؟

- پیت وانیه‌...

دریژه‌ی پێ نادهن. ده‌ترسن پیاوه‌کان. له‌ یه‌کتر ده‌ترسن. له‌ شو‌فاریک که‌ ره‌نگه‌ له‌ ناخی یه‌کیاندا خۆی هه‌شار دابیت. به‌لام ژنه‌کان ناترسن. نیگه‌رانن ژنانی کۆلان. نیگه‌رانتر ده‌بن کاتیک له‌ چاوی کالی ورد ده‌بنه‌وه. چاوه‌روان نین چاوه‌ ته‌ره‌کانی کالی. له‌و رۆژه‌وه‌ سێ پیاوی ته‌رپۆش ده‌رکه‌ی ژووره‌که‌ی فه‌ره‌ادیان شکاندوو و که‌لوکونی ژووره‌کانیان پشکنیوه‌، پرسباریان لی تو‌راوه‌ نیگای تازیه‌باری کالی. هه‌نگاهه‌کانی له‌ ته‌کان که‌وتوون. به‌که‌می له‌ مال ده‌چیته‌ ده‌ر. به‌که‌می له‌ کۆلانه‌وه‌ تیده‌په‌ریت. بۆ هه‌یج

مالیک ناچیت کالی. به‌په‌ر ته‌پ و کوتی ته‌ونی کچه‌ ته‌ونکه‌ره‌کانیشه‌وه‌ ناچیت. کزن کچه‌ ته‌ونکه‌ره‌کان. له‌ دایک و باوکیان کزترن. له‌ براکانیشیان کزترن. هه‌والی گیرانی فه‌ره‌ادیان له‌ براکانیان بیستوو. گریان کاتیک زانیویانه‌ فه‌ره‌ادا گیراوه‌. بۆ کالی گریان. بۆ هه‌ره‌سی خه‌ونه‌کانی. خه‌ونه‌کانی کالی خه‌ونی خۆشی خۆیان بووه‌. بۆ هه‌ره‌سی خه‌ونه‌کانی خۆیان ده‌گرین. مان له‌ ته‌ونکردن ده‌گرن. مان له‌و گۆله‌ سوورانه‌ ده‌گرن که‌ به‌ده‌م جوولێ په‌نجه‌و ترپه‌ی دلپانه‌وه‌ له‌ ته‌ختی شینی قالی ده‌روین. مان له‌ به‌رته‌وانانه‌ ده‌گرن کچه‌ ته‌ونکه‌ره‌کان. له‌ ئاوازی به‌کۆمه‌لیان که‌ له‌ درزی ده‌رکه‌ و په‌نجه‌ره‌ی ژێرخانه‌کانه‌وه‌ به‌کۆلانه‌ بلاو ده‌بووه‌وه‌. پیتی به‌رپیاوان شل ده‌کرد ئاوازی به‌رته‌وانانه‌یان. تپه‌په‌یونی له‌ هه‌نگایان ده‌دزیه‌وه‌. پیتی به‌عاشقان شل ده‌کرد. مان له‌ عاشقه‌کانیان ده‌گرن کچه‌ ته‌ونکه‌ره‌کان. به‌بی هه‌ره‌شه‌ی باوک و برا و به‌بی تکای دایکه‌کانیان نارۆنه‌ پشت داری قالی. بی فرمیسک په‌نجه‌ نابزین. قالی رمینی نابیت ئیمسال. فه‌رشیک گۆله‌کانی زه‌رد بن نافرۆشیت...

ئو له‌ تاریکه‌ بازاره‌که‌وه‌ تپه‌په‌ری. له‌به‌ر دووکانه‌کانه‌وه‌. قالی فرۆشی، جلوه‌گه‌ فرۆشی، عه‌ترفرۆشی له‌به‌ر دووکانی زێرینگه‌ره‌کانه‌وه‌. ناو بازار قه‌ره‌بالغ نه‌بوو. هه‌وا سارد بوو. خه‌لک له‌ ماله‌کانیان نه‌هاتبوونه‌ ده‌ر.

من له‌ چه‌قی چوار رێتیکیک راوه‌ستام و گوتم: «ئێستا ده‌بی به‌کامه‌ کۆلانه‌ پرۆین؟» دوودل بووم. جاره‌کانی پێشوو فه‌ره‌ادمان له‌گه‌ڵ بوو. فه‌ره‌ادا پێشمان که‌وتبوو. به‌لام ئه‌مجاره‌... به‌شوتین ئه‌ودا خۆم به‌کۆلانیکی ته‌نگه‌به‌ردا کرد. پیم هه‌لگرت به‌لکو پیتی بگه‌مه‌وه‌. گوتم: «ئهم کۆلانه‌ ته‌نگه‌به‌رانه‌ زۆر له‌ یه‌کتر ده‌چن. وریا به‌...»

ئو ده‌ستی ناخنیبووه‌ ناو گیرفانی پالتۆکه‌ی و گورج و به‌په‌له‌ به‌پێچاو پلووچی کۆلانه‌که‌دا تیده‌په‌ری. وه‌ک فه‌ره‌ادا. وه‌ک ئه‌و یه‌که‌م جاره‌ که‌ زیندوو بووبوووه‌. گه‌نج بووبوو و... کۆلان چۆل بوو.

چۆله‌ کۆلان؛ چۆل و خه‌مبار. ده‌لێی خۆلی گۆرستانی به‌سه‌ردا رژاوه‌. به‌سه‌ر بان و گۆرستانه‌ی سه‌رو مل شو‌ر و داته‌په‌ی ماله‌کاندا. به‌سه‌ر دیواره‌ کاگله‌کاندا. به‌سه‌ر په‌نجه‌ره‌ و... هه‌شتا شین په‌نجه‌ره‌کان. شین؟ خۆله‌میشین. تاکانیا قایم پیتوه‌ دراوه‌. درزو برینه‌کانیان به‌کاغه‌ز و سریش شار‌دراوه‌ته‌وه‌. که‌س له‌ناو په‌نجه‌ره‌کاندا نییه‌. ته‌نانه‌ت کچه‌ عازبه‌کانیش. په‌رده‌ و پشت په‌رده‌کان دادراونه‌ته‌وه‌. له‌ ترسی سه‌رما، ده‌رکه‌ و

دەروازەى چىئوى و تەنەكەى مائەكانىش پىتوھ دراون. لە ترسى با، تەنھا بايە توورە و قىرسىچمە بەكۆلانەكەدا تىدەپەرپىت. لەم سەرى كۆلانەوھ بۆ ئەو سەرى و... ئەو سەرى كۆلان داخراوھ. دەرکەى چىئوى مائى پىرئىش داخراوھ. دەرکەى تەنەكەى مائى كالىش. دەرڤەتى دەربازبوونى نىيە با. توورە و ھەلچوو خۆى بەدەيارەكاندا دەپەلۆسىت. خۆى بەدەرکە و پەنجەرەى مائەكاندا دەپەلۆسىت. خۆى بەگوتسىپانەكاندا دەپەلۆسىت. ھەلدەكشپىت. لەسەر بانى مائى كالى كۆترەكانى رەحىم پىش خۆى دەدات. كۆترەكان دەستەپەكى ماندوو، ترسان. بەدەم باوھ، لە ئاسمانى كۆلان و گەرەك لە يەكتر ھەلدەپىن. جووتەكان لە يەكتر ھەلدەپىن...

گوتم: «لە بىرت نەچىتەوھ رەحىم كۆترەكانى فرۆشتبوو. كاتىك فەرھاد كارى بۆ دۆزىبووھ...»

راوھستا. بەرامبەر بەمائى كالى پالى بەدەرکەى چىئوى مائى پىرئىتەوھ دا. ماندوو بوو. ديار بوو ماندووھ و ئەگەر دەرکە ئاوەلا بوايە، دەچووھ ژوور. بۆ دالانە تارىكەكەو بەپلىكانەكاندا ھەلدەگەرا. بۆ ژوورەكەى فەرھاد. ئەو نەيدەزانى ژوورەكەى فەرھاد چى بەسەر ھاتووھ. لەو شەوھوھ كە ئەو سى پىاوھ پۆلىسە بى دەنگ و بى چرپە خۆبان بەمائى پىرئىندا كردبوو، دەرکەى ژوورەكانى فەرھادبان شكاندبوو، رۆشتبوونە ژوور... دەبى كەلوكونيان سنگ و سووژن دابى. كەلوپەلى ژوورەكانيان ھەلرشتى. چىبان لەگەل خۆبان بردووھ؟

پىرئىن گوتبووى: «ناھىلەم ھىچ شتىك لەم مائە بىنە دەر. مائى ئەمانەتە. نامەوى روو زەردى خاوەنەكەى بم». گوتبوويان: «خاوەنەكەى خرابكارە».

«خرابكار؟!» پىرئىن گوتبووى: «خرابكار ئىوھن كە بەزۆر دەرکەى مالان دەشكىنن و...» پىاوھكان لى پىرئىن راسابوون. يەكيان پالى پىتوھ نابوو خستبووى. يەكيان جىئوى پىدابوو. سىپھەمىنىشيان كە بەتەمەنتر بوو، گوتبووى:

- تۆ پىرئىنكى گىل و كۆلى. تىناگەى. خاوەنى ئەو ژوورانە گەنجىكى نەفامى خوتىندكارە. لە زانكۆ ھەللا تووھ. جاسوسە. پىاوى بىگانەيە. ئىمە گرتوومانەو دەيكوژىن. دلتيا بە ھەرگىز نايىبىنەوھ كە روو زەردى بى. دلتيا بە...

پىرئىن باقى قسەكەى نەبىستبوو. بەدەم گريان و نالاندنەوھ لە ژوورەكە چووبووھ دەر و بەپلىكانەكاندا داگەرابوو. كالى لە ھەسارى مائەكەى بوو. لە ھەسارى مائى پىرئىن.

وھك شەپلە لىدراو ھەللەرزىبوو. ئەویش قسەكانيانى بىستبوو. كە پىرئىنى دىبوو، گريا بوو. پىرئىن لە ترسا بەپەلە پىش خۆى دابوو، بردبوويە ژوور. ژوورەكەى خۆى. كالى گوتبووى: «دەيكوژن. دەزانم دەيكوژن». بەدەم گريانەوھ گوتبووى. پىرئىش گريا بوو. بۆ فەرھاد. جوانە مەرگ فەرھاد. بۆ كالى. كۆل كالى...

دەرکەى تەنەكەى مائى كالى كرايەوھ. رەحىم و سى، چوار كەسى تر لى ھاتنە دەر. ھاوپىكانى بوون. لەسەر قومار ھەستا بوون؟ ئەويان نەدى. نەدەبوو بىبىن. پىدەكەنن. قاقايان دەكىشا. سەرخۆش بوون؟

گوتم: «وا ديارە رەحىم وازى لە كارەكەى ھىناوھ و گەراوھتەوھ سەر دۆخى پىشوو».

وازى لە كارەكەى ھىنابوو. كە زانىبووى فەرھاد رۆشتووھ، كە زانىبووى گىراوھ، وازى لە كارەكەى ھىنابوو گەرابووھ بۆ مال. كالى نەپىرسىبوو بۆ؟ لە گەلى بەشەر نەھاتبوو. رەحىم گوتبووى: «كى دەيزانى ئەو كورە نەقاشە خرابكارە؟» بەترسەوھ گوتبووى. كالى لە سووچىك دانىشتبوو. سەرى خستبووھ ناو كاسەى لەپە دەستەكانىوھ و لە شوتىك راما بوو. كورە كۆترەكانىش شان بەشانى يەكتر دانىشتبوون. رەحىم گوتبووى: «خاوەن كارەكەشم برادەريەتى. دەترسم ئەویش خرابكار بى. دەترسم بىن و ئەویش بگرن». كالى سەرى ھەلنەپىبوو. ھىچى نەگوتبوو. كورە كۆترەكانىش ھىچبان نەگوتبوو. رەحىم توورە بووبوو. گوتبووى: «خۆ براى باوكمان نەگىراوھ. بۆ چى ئاوا دەستەوئەژنۆ...» ئەوسا ھەستا بوو رۆشتبوو. لە بەيانى ئەو رۆژەوھ چووبوو بەشوتن ھاوپىكانى جارائىداو... كالى ھەروا كزو بى دەنگ لە شوتىك راما بوو. لە كوى؟ رەحىم گوتبووى: «تاكەى ئاوا تازىبار دادەنىشى؟ ئەو كورانە بۆ پرسە نايەن. ھەستە دەستىك بەخۆتدا بىنەوھ وھك جاران ميواندارىيان بكە». نەراندبووى: «نەكا تۆش لەگەل ئەو ھەتوھ نەقاشە ھاودەست بووبى؟ نەكا تۆش خرابكار بى؟» دەرکەى تەنەكە ھىشتا ئاوەلا بوو. ئەو بى چرپە لى چووھ ژوور. مائى كالى...

چۆلە مائى كالىش. رەحىم رۆشتووھ و كورە كۆترەكانىش لە مال نىن. تەنھايە كالى. دەترسىت. لەو رۆژەوھ فەرھاد رۆشتووھ، لەو رۆژەوھ مات و خەمبار لە سووچىكى ژوورە بچووكەكەى دانىشتووھ و سەرى لە كاسەى بەرە دەستىدا داناوھ. دەترسىت، نازانىت لە چى. ترسىكى غەربب لە گيانى نىشتووھ. نازانىت بۆچى. نازانىت؟ ھەلدەستىت كالى. دەستىك بەدەيارەكە دەگرت و ھەلدەستىت. لەو ژوورەوھ بۆ ژوورەكەى تر و نامۆبى لى

دهكەن ژوورهكان. كه لويه له كانيش نامۆبى لى دهكەن. رهسمى سه سىنگى ديوارهكان، چل تىكه و دهستچنى سه تاقهكان، گولدانى ناو په نجه رهكان، ته نانه ت ئاوتنه كانيش. بىرى دهكه و پسته وه، چى ئاوتنهى گه و ره و بچووكى ناو ماله كه يه كۆى دهكات وه. له ژووره بچووكه كهى خۆى، ئه وهى ده بى هه لئاسر پت، هه لى ده واس پت. ئه وهى ده بى هه لپه سپرد پت، هه لى ده په سه ر پت. له چوار قورنهى ژووره كه ش چوار ئاوتنهى بالانوين داده نپت. گه مه دهكات كالى. پيشترىش كردوو په. سه دان جار، له وه تى خۆى ناسيوه. له قه ره بالغى ئه و ئاوتنه ده خۆى ناسيوه كالى. له گه مارۆى ئه و و پنه ده كه هه موويان و پنهى خۆى بوون. و پنهى ئه ندامه كانى له شى له چوار لاره. گه مه يه كى مندالانه يه. پيشترىش گوتوو په. سه دان جار، هه موو جار پك بربارى داوه وازى لى به پت پت. واز له كرىنى ئاوتنه و وازى نه هينا وه كالى. ته نانه ت كه گه و ره ش بووه وازى نه هينا وه. كه فه ره اديشى ناسيوه... به كه م جار له مالى فه ره ادي كه له ئاوتنه ده گه پت و لى نى نيه داده چله كپت.

- چۆن ده توانى به بى ئاوتنه بژى؟

- به بى ئاوتنه؟!

- چۆن ده توانى له خۆت و له ئه ندامه كانى له شت غافل بپت؟

له ناوياندا راده وه ست پت. له ئاوتنه كاندا. له ناوه راستى ژووره كه و پيشترىش راده ستاوه كالى. سه دان جار، هه موو جار پك په ردهى په نجه رهى داداوه ته وه. ئالقهى ده ركهى هه لپت كاوه. گلۆپه كهى هه لكر دووه و رووت بووه ته وه. له بهر چاوى خۆيدا رووت بووه ته وه. له بهر شالاوى نى گاي تۆقاويدا، له هه موو ئاوتنه كاندا رووت بووه ته وه. له هه موو ئاوتنه كاندا له خۆى روانيوه. به كه م جار كه بۆ فه ره ادي ده گپ پتته وه، پنده كه نپت. به سه ير و سه رسوور پمانه وه پنده كه نپت فه ره ادي.

- تۆ له و ئاوتنه ده كه لى چى ده گه پت پى؟

- له خۆم. له ئه ندامه كانى له شم. ده ترسم لىم ون بن.

- لىت ون بن؟

داده چله كپت فه ره ادي. سه يرى دپت. ئبتر هپچى لى ناپرس پت.

به ره و په نجه ره كه ده روات كالى. په رده كه داداوه ته وه. ئالقهى ده ركه ش هه لده پت پت...

گوتم: «ئو كچه ده يه وى چى بكا؟»

بىست و چوار

ئهم به يان بيه ش قىژه يه كى تىژو تر سناك له خه و رايپه راند. قىژه ي وشك و جه رگبرى...
گوتى: «ئه فسانه...»

به هاوار وه گوتى. به تر سه وه هه لخوا. به وه حشه ته وه. چاوى به چوار ده ورى خۆيدا گپرا. به ناو ژووره تارىك و دوو كه لا و بيه كه دا. نى گاي وه يلان و تۆقاوى به هپچه وه به ند نه ده بوو. به ديواره ره شه كانه وه. به قاپى ره سم و ئاوتنهى شكاوى سه ر تاقه كانه وه كه دوو ده و دوو كه ل دا يپوشى بوون. ره ش و تارىكى كرد بوون. سه عاته له كار كه وتوو كهى سه ر سىنگى ديواره كه شه ره ش و تارىك بوو. په نجه ره كه شه... ده ره وه تازه روون بوو بووه وه. رو شنا بيه كى كز و لاواز تازه له چاوه بچووكه كانه وه ها تيوه ژوور. رو شنا بيه كه هيشتا ژهنگى سه رما و تارىكى پتوه بوو. سه رما و تارىكى شه وى كى درپژ. پاييز و زستانى كى درپژ.

گوتى: «ئهرى ئه فسانه بوو...»

وهك كه سىك له گوتنه كهى دلنيا نه بى، چه ند جار دوو باره ي كرد وه.

من له و لايه وه دانى شت بووم. وهك هه ميشه له پال مه نگه ليه كه دا. مه نگه لى تىنى نه ما بوو. پشكوكان دامر كا بوون و بوو بوونه خۆله مپش.

گوتى: «قىژه ي ئه فسانه بوو. هه موو ئه م ماوه...»

دهنگى ده له رزى. به گران قسه ي بۆ ده كرا. من ده ره به ستى قسه كردنى نه بووم. ماندوو بووم. دوى شه و نه خه وت بووم. له ئيواره وه كه له مالى كالى ها تيوينه وه، له و كاته وه كه ئه و خه وت بوو، من دانى شت بووم و ده ستم به خويندنه وهى چيرۆكه كهى كرد بوو. چيرۆكى فه ره ادي.

گوتى: «من هه موو ئه م ماوه خه ونى ئه فسانه م ديوه.»

فه ره اديش خه ونى كالى ديوو. له دوا هه م به شى چيرۆكه كه يدا. ئه و كهى دوا هه م به شى چيرۆكه كهى نوو سىبوو؟ دوا هه م خه ونى فه ره ادي. دوا هه م خه ونى پيا وى كى نه قاش كه... هه روا به رامبه ر تابلۆ سى پايه كهى دانى شتوو نه قاش. له سپيه تى زهق و قير سى چمه ي

قوماشه که ورد بووه ته وه. لهو چهنده هیله خوارو ختیچ و رهش و باریکه. هه روا به شوین هیله کانه و بیه نه قاش. له دهوامه هیله کاند له کالی دهگه پیت فهرهاد.

- له کوئی کالی؟ من هه موو نازاره کانم کیشاوه. له پیناوی ئەم ساته دا، له پیناوی گه یشتنه وه به تو، هه موو سووکایه تیبیه کم پیکراوه...

دهنگ هه لده پرت: «بوجی خۆتم نیشان نادهی؟ بۆ خۆتم لئ دهیشاریه وه؟»

سپیه تی تابلۆکه چاوی نازار ددهات. سه ره گپژه و ته زوو یهک وهک تیر به لاجانگیدا تیده په پرت.

- بۆ له پشت ئەم هیلانه وه دهرناکه ویت؟

دهستی شل ده بیت فهرهاد. فلچهی نیوان ئەنگوسته کانی ده خرت. ده که ویتته زهوی. سه ره گپژه و تابلۆ سپیایه که به ژورور سه ریبه وه ده خولینه وه؛ ده رووخت فهرهاد. هه رهس دینیت و ته ختی زهوی ده بیت. پیلوه کانی ده نیشن. تابلۆکه لئ ون ده بیت. ته نهها دهنگه کان ده بیستیت. وازی لئ ناهین دهنگه مورزیبه کان. له خه و بئ هوشیشدا واز ناهین و شالاولی بۆ ده بن. هه موو لایه کیان لئ ته نیوه دهنگه وه همییه کان. ناهیلن دهنگی کالی بگاتی.

- دهنگ هه لپه کالی. لهو زولمه ته وه ره دهر، خۆت بنوینه. ده مه وی بتبینم. ده مه وی بزنام ئەم هه موو ساله چیت به سه ر هاتوه. ده مه وی بتکیشمه وه کالی. روخسار و ئەندامی نیانت بکیشمه وه... وهک ئەو جاره کالی، نه وهک له ناو ئاوی روونی هه وزو ئەستیریکدا، ده مه وی ئەم جاره له ناو...

دهگری فهرهاد. خه وتوه و دهگری. له وه زیاتر خۆی پئ ناگیریت کالی. دهرده که ویت. نه وهک له پشت هیله کانی دوا تابلۆکه ی فهرهاد، له خه ونیدا، له دوا خه ونیدا دهرده که ویت.

- کالی... نازیز...

دهنگی فهرهاد نایبستیت کالی. دهنگی پیاویک که له دوا هه م خه ونیدا دهرکه وتوه. هیچ دهنگیک نایبستیت کالی. راوه ستاوه. له ژورویکی بچوو کدا کراسیکی ته خت شینی له بهردایه. به گولی وردی سووره وه، له ناو دهیان ئاوینه ی گه وره و بچوو کدا راوه ستاوه. له ناو دهیان تابلۆی گه وره و بچوو کدا به ش بووه.

- نازداره کهم!...

پیده که نیت فهرهاد. خوشحاله.

- رۆژانی تالی دووری به سه ر چوه. من ده مزانی دهره قهت دییی.

نایبستیت کالی. ئەو پیاوه نایبستیت که له خه ونیدا دهرکه وتوه. هیچ کهس نایبستیت جگه له خۆی. جگه له ئەندامی له شی ماندووی. نامۆی ده کهن ئەندامه کانی له شی. دهست و پئ و سک و ناو پشت و، ته نانهت سه رو روخساریشی غه ربی لئ ده کهن. به ئەمیری نابزوتین. رووت نابنه وه. سه ما ناکن. چاوه کانیشی به ئەمیری ناروانن. له ئاوینه کان ناروانن. له وینه نامۆکان ورد نابنه وه. له ناگری زۆپاکه ورد ده بنه وه چاوه کانی. له سه مای بلتسه کان را ده میتن.

- وهزی سه رما به سه ر چوو کالی. پتویستمان به ناگر نییه. پتیکه وه بوومان نه ک هه ر خۆمان، شاره که گه رم ده کاته وه.

گوئی ناداتی کالی. گوئی به و پیاوه نادات که له خه ونیدا دهرکه وتوه. گوئی به هیچ نادات جگه له پوتی پر له نه وتی زۆپاکه. پتی به ره و زۆپاکه ی ده بن. دهستی بۆ پوته نه وته که درتیه ده بیت. قامکه کانی سه ری پوته که هه لده ده نه وه. دهریبه یه کی بچوو ک دهرده که ویت. ده نه ویتسه وه کالی. له نه وتی ناو پوته که را ده میتیت. له جه غزی دهریبه یه که وه خۆی له ناو نه وته که دا ده بیتیت. روخساری خۆی، له ره شایی ئاویلکه ی نه وته که دا. پوته که به رز ده کاته وه.

- چی ده که ی کالی!؟

پوته که به ژورور سه ریبه وه له نگه ر ده گرت. به ژورور سه ری کالیوه. دهستی چه پی هیزی نامیتیت. پوت لار ده بیتته وه و نه وته که دهرتیت. به سه ر کالیدا دهرتیت. به سه ر بسکی خاو و ئالۆزیدا. به سه ر شان و سنگ و به رۆکیدا. به هه موو له شیدا. نه وته که سارده، موچرکه ی به له شدا دینیت.

- کالی...

ده قیرتیت فهرهاد. هه موو له شی ته ره کالی. بسکی به گه ردن و سه رشانیدا تلپساوه ته وه. کراسه ته ختشینه که ی به له شیبه وه نو ساوه. رووت بووه ته وه کالی. له هه موو ئاوینه کاند رووت بووه ته وه. له شی سارد و ته ری له هه موو ئاوینه کاند به ش بووه. روومه تی مات و چاوه بی تینه کانی، گۆناو لپو... ئەو هه موو روخساره نامۆیه که له به کتر راماون، له سنگ و به رۆک و مه مکی تور و قوتی به کتر راماون، له ناو پشت و

سمتی به کتر رامون، له پیستی شین و باخیکی نامۆی پر له گولی وردی سوور رامون و... ناترسن. نه تۆقاون. هیچ ههستیکیان له خۆیاندا ههڵنهگرتوووه چاوه بی تینهکانی کالی.

- کالی...

داماوه فههاد. نازانیت له کوپیه و، نازانیت چۆن دهبی بهر بهو مه رگه ساته بگریته که تا ساتیکی تر روو ده دات. شه مچهی به دهسته وهیه کالی. چلیکی لی دهرده هیتیت و...

- نه که ی کالی...

داوینی کراسه که ی گر ده گریته. گر به داوینیدا هه لده گه پریته. چاوه بی تینهکانی دهرده تۆقن. روخساری ماتی ده گه شیتته وه، وهک پشکو. دهسته کانی بهرز ده بنه وه و سه ر سه ما ده که ویت کالی.

- کالی...

کالی گلو له گریکه و له ناو ده بان ناوینیهی گه وره و بچوو کدا سه ما ده کات. ناوینیه کان مهیدانیکی ته نگه بهر و ته سکن. ژوو ره که ش. له ژوو ره که دهرده په پریته. گلو له گریکه خوی به دار و دیواری هه ساردا ده کوتیت. خوی به ده رکه ی ته نه که و... کالی گلو له گریکه و خوی به سه رما و خه لوه تی کو لان ده سپیریته. به با وه شی تامه زرۆی با. بلایسه کان به ده م با وه هه لده چن. دوو که ل کو لان که ده ته نیتته وه و، به قیژه ی کالی، به دوا قیژه ی تیز و تر سناکی کالی، له خه و راده په پریته فه رهاد.

هه روا که پیشبیینیم ده کرد ئه و چیرۆکه که ی ته واو کرد بوو. چیرۆکی فه رهاد له دوا رۆژه کانی زستاندا ته واو بوو بوو. دوا رۆژه کانی زستانی چ سالیکی؟

گوتم: «منیش چیرۆکه که م ته واو ده که م. چیرۆکی میهره بان».

ئه وسا سه رم بهرز کرده وه. ئه و له ژوو ره که دا نه بوو. من ته نها بووم. ته نها له بهر رو شنایی کزی په فجه ره که دانیشته بووم و، دهسته باریک و ئیسکنه کانم له ده وری ئه ژنۆم ئالاند بوو.

ته واو

۱۳۸۰ / ۱ / ۶